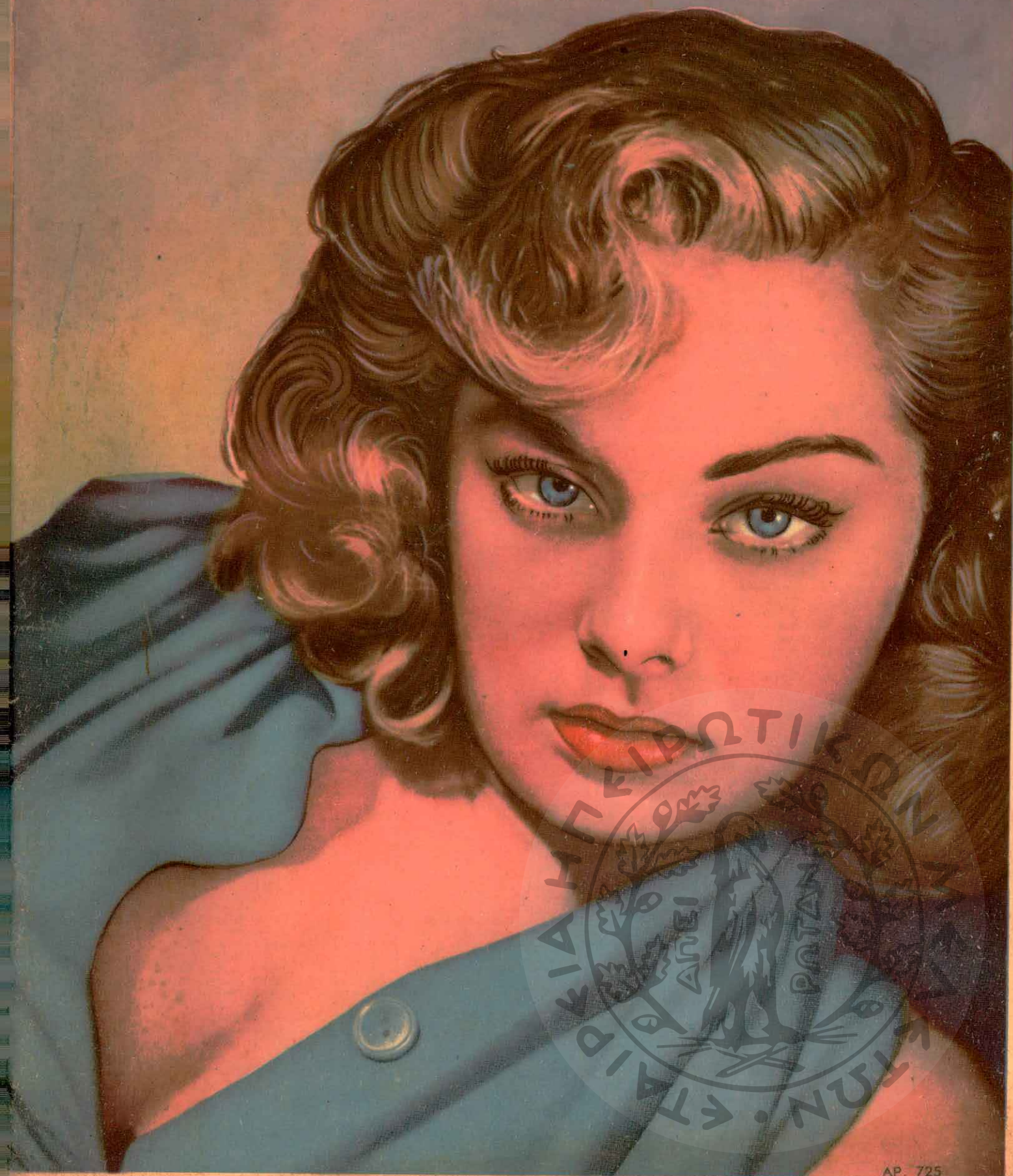

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ

‘Ο ζητιάνος με τ’ οργανάκι και η φιλοσοφία
ένος έκβιαστου

Μπορεί να συνυπάρξουν δυο έγκυφοι στο ίδιο κρανίο; Σας φαίνεται αδύνατον... Κι όμως οι εγκληματολόγοι βεβαιώνουν ότι έχει συμβεί αυτό επανειλημμένως — όχι βέβαια στην κυριολεξία. Μ’ άλλα λόγια, μάς λένε, ότι η προσωπικότητα ενός ανθρώπου μπορεί να διχασθεί, έτσι ώστε να επιδοθεί σε κλοπές, απάτες, φόνους, κενά φαινόμενα περνάει μια ζωή άμεμπτου εντιμότητας. Το θέμα αυτό άλλωστε εκμεταλλεύθηκε κι’ ο συγγραφέας του γνωστού έργου «Δοκτωρ Τζέκυλ», που είδαμε στον κινηματογράφο.

Μια χαρακτηριστική περίπτωση τέτοιου διχασμού της προσωπικότητας είναι του ‘Αγγλου Μπέρτ Χολντνταϊν ή Μπάρρυ Φιλντσεν. Την ημέρα ήταν ένας αξιοσεβαστός ‘τζέντλεμαν’, που έδινε λαμπρές γιορτές, κυνηγούσε αλεπούδες και ταξίδευε με το ιδιόκτητο γιγάντιο του ή με το πολυτελές αυτοκίνητό του. Τη νύχτα όμως γινόταν ένας διαβολέμενος κλεπταποδόχος.

Είχε ένα πενταώροφο σπίτι στην καρδιά του Λονδίνου και μια θαυμασία εξοχική βίλλα πάνω σ’ ένα νησάκι του Ταμέσως, όπου περνούσε το Σαββατοκυριακό. Μια μέρα λοιπόν, η αστυνομία έκαμε αβιγνιδισμό σ’ αυτή τη βίλλα του και βρήκε κομμάτια αξίας 40.000 λιρών, προερχόμενα από κλοπές. ‘Ο Χολντνταϊν σκόπευε να τα διαλύσει και να πουλήσει τα πετράδια τους.

Τον άφησαν τότε προσωρινώς ελεύθερο, αφού κατέβαλε εγγύηση 2.500 λιρών. Καταλαβαίνοντας όμως ότι είχε πιά τερματισθεί όριστικά η περιπετειώδης σταδιοδρομία του, έβγαλε ο ίδιος τέλος στη ζωή του μ’ ένα ρεβόλβερ.

Στο παγκοσμίου γνωστό «Μαύρο Μουσείο» της Σκότλαντ Γκράβ, υπάρχουν αρκετές φωτογραφίες ενός ζητιάνου μ’ ένα πιάδι, που επί 6 χρόνια γυρτζιές κεντρικές συνοικίες του Λονδίνου, παίζοντας ένα οργανάκι και μαζεύοντας περί τις 20 λίρες κάθε βδομάδα από ελεημοσύνες. Κανείς όμως απ’ τους πολυάριθμους φιλανθρώπους που έρχονταν ένα νόμισμα στο βρώμικο καπέλλο του, δεν φανταζόταν ότι, μόλις βράδυαζε, ο Τζόν Στίτσελ, ο αξιολύπητος ζητιάνος με τ’ οργανάκι, γινόταν ο κομψός αριστοκράτης Εγγίνιος ντε Βέρ και σύναζε στα έλεκτα ρεστωράν και στα ντάνσιγκ. Στη θέση του ποδιού του που έλειπε (του τόχαν κόψει στην παιδική του ηλικία) στερέωνε τότε ένα ψεύτικο. Πλεόνταν, ξυριζόταν, αρωματιζόταν, φορούσε φράκο ή σμόκιν κι’ άρχιζε την κοσμική ζωή του. Ξόδευε για τις ώριμες φιλενάδες του όσα είχε κερδίσει με τη ζητιανιά.

Οι γυναίκες πίστευαν πως ήταν πρώην αξιωματικός και πως είχε χάσει το πόδι του στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο.

Μια μέρα όμως, βρέθηκε στραγγαλισμένη στο σπίτι της μια ώραία κοπέλα, ταμίας ενός καπηλείου. Η αστυνομία αναζήτησε τότε τον κομψό φίλο της με το ένα πόδι... κι’ έπειτα από πολλές έρευνες ανακάλυψε επιτέλους πως ήταν ο κουτσός ζητιάνος! Το δικαστήριο τον καταδίκασε σε θάνατο, το Φεβρουάριο του 1926.

Τέλος, ο ώραίος και άψογος ‘Αρτουρ Κέιστλνταλ, κοσμικός τύπος του Λονδίνου, που δεν είχε ποτέ λιγότερες από 200 λίρες στην τσέπη του και που ξόδευε ολόκληρες μικρές περιουσίες για να διασκεδάσει με τις κυρίες της αριστοκρατίας, ήταν στην πραγματικότητα ο τυχοδιώκτης κι’ εγκληματίας ‘Αρτουρ Γιούνγκ.

‘Εκανε «μεγάλη ζωή», δαπανώντας γύρω από τις 5.000 λίρες το χρόνο. Μολονότι ήταν άφοβος, κατάφερε περίφημα να περνάει για τελειόφοιτο Πανεπιστημίου. Τα περισσότερα έξοδα του προέρχονταν από απάτες και έκβιασμούς εις βάρος γυναικών. Κάπου-κάπου ωστόσο, άφινε με κάποια δικαιολογία τη ντάμα του, σε μια κοσμική δεξίωση, και πήγαινε... να κάνει κάποια θροσύτατη κλοπή!

Κρατούσε ημερολόγιο των κατακτήσεών του και των ρομαντικών περιπετειών του. Στο ίδιο σημείωνε και αποφθέγματα της φιλοσοφίας του, όπως π.χ. το εξής: ‘Ο δρόμος προς την καρδιά μιας γυναίκας είναι οι καλοί τρόποι και η κακή διαγωγή. Μόνον όταν πέθανε ξαφνικά, θύμα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος, αποκάλυφθηκε η διπλή του ύπостάσις. Κι’ ωστόσο τον εκλόνασαν όχι λίγα ώραία ματάκια, που άνηκαν στην καλύτερη κοινωνική τάξη του Λονδίνου...

‘Η φίλη των πουλιών

Πρωτότυπο διήγημα

‘Ηταν ήλιος. Ψαράδες στις όχθες του ποταμού. Και περιπατεί κατά μήκος της προκυμαίας.

‘Ηταν μια κοπέλλα. Ξανθεία, κομψή μ’ ένα σκούρο τανιέο. Κι’ ένας νέος, μελαγχολικός και άκοκκα δισσοφός.

Στη γέφυρα της Νότο-Ντάμ, εκείνος δεν έβλεπε πιά παρά μόνο ‘Εκείνη. Πλησίασε την περστική κοπέλλα, κάτι μουρούσε με ταραχή, σκουνοτύλησε πολύ κομικά, αλλά η αξιοπρέπεια του σώθηκε, ως εκ θαύματος. Ξαφνικά, γάρισε σ’ ένα καταδεντικώτατο ναυαγέλο της.

Και οι δυο έξοψαν σε γέλια, γιατί ήταν νέοι, γιατί ήταν ήλιος και γιατί η έκκλησις της Νότο-Ντάμ τους προστάτευε μ’ έναν ίσκιό απολαυστικό.

‘Εκείνη δέχτηκε να κανονίσει το βήμα της με το ουθύο του δικού του και προνώρησαν στην όχθη του Σηκουάνα, Βαδίζαν άνα, ‘Υστερα από πορεία λίγων λεπτών, εκείνος έξερε το μικρό της όνομα: ‘Αλβίν. Κι’ εκείνη το δικό του: Πάτρικ.

— Χυ!.. έκανε ‘Εκείνη μ’ έναν αδιόρατο ουροσμού. Καταγωνή σκατσέλικη ή ισλανδική.

‘Ο Πάτρικ, γελώντας με ειλικρίνεια, τη βεβαίωσε:

— Ούτε η μιά, ούτε η άλλη. Και οι δυο είνε γεμάτες έλλατώματα, προσπάντων η σκατσέλικη, κι’ ενώ δεν ένω κανένα ή τουλάχιστον ένω έλάνισια...

— Είστε τόσο βέβαιος γι’ αυτό; ‘Εσκυψε ναοιτώσατε το κεφάλι και συνέχισε:

— ‘Όσοι έγινον τέτοια καταγωνή είνε ένωίστα κι’ έπιπλέον παροισι-ώδες οιδάουνοισι!...

‘Η πρόκλησις ήταν φανερά. ‘Επρόκειτο ίσως γιά ένα έπιτήδειο τέγνασμα, κι’ αυτό δεν άεσε καθόλου στον Πάτρικ... ‘Επρεπε να το περιοίμει. Μήπως δεν είνε δεινή τόσο εύκολα να τη συνοδίσω; Δεν θα φανόταν όμως βλάκας, ά ναι!.. θα τη δοκίμαζε! Και παίονοντας ένω ύφος κομικό, ρώτησε:

— ‘Απαντήστε μου νοήνορα! Τι θα έπιθυμούσατε: ένα παλάτι, μια κούρσα ή τοιανούττα;

‘Η απάντησι τον άφισε έμδόν-τητο.

— Είστε πολύ εύγενικός, του εί-πε και έστρεψε άπάνω του δυο μάτια που τον νάιδεσαν με το βλέμμα τους. ‘Αν ήξερα πως θα ήταν δυνατό να προαυματοποιηθί ή έπιθυμία μου, θα ζούσα να ελευθερωθώ όλα τα πουλάκια του κόσμου. Θά-ταν ύπερογο, δεν το βούσκετε; Για σκεφθήτε! Ν’ άνοιξουν υειιάς άδες μαζί οι πόδες των κλουδιών που κρατούν φυλακισμένα τα κακόμοια τα πουλάκια!...

Λέγοντας αυτά, σταμάτησε μπροστά σ’ ένα κατάστημα της προκυμαίας κάπως άποικισμένο, και έδειξε τη βιτρίνα του, όπου ύπρηχε ένα μεγάλο κλουδί με καμιά είκοσαία καρδόνες.

— Κυττάξτε, έξακολούθησε, αυτά δεν είνε πιά πουλιά. Μοιάζουν περισσότερο με άκροβάτες του τσίτο-γο, παρά με πλάσματα του Θεού προσωρισμένα να γάριωνται την ελευθερία και τον καθαρό αέρα.

Σώπαρε, γιατί ο Πάτρικ, νοπευ-μένος, είνε υπή κιόλας μέσα στο μαγαζί, κάτι κουδέντισσε με τον κα-τοστηνατόρη και τέλος έβγαλε το ποστητόνι του και του έδωσε ένα ποσό. ‘Υστερα, παίονοντας το κλουδί, με την ποτούλα του γυροισμένη προς το μέρος της ‘Αλβίν, την προσ-κάλεσε μ’ ένα λαυπερό ναυαγέλο να πραγματοποιήση ένα μέρος από την έπιθυμία της.

‘Η ‘Αλβίν, φανερά συγκινημένη,

έβγαλε με τοεμάμενα γέοισα τα γάν-τια της και πλησιάζοντας άνοιξε την ποτούλα του κλουδιού. ‘Αέσως οι φτερωτοί σκαλδοί άνοιξαν να συνω-θούνται προς την έξοδο γιά να λυγούν.

‘Όλες οι καρδόνες πέταξαν, έκ-τός από μια, άναποφάσιστη, που θ’ άνασρωτίταν γωρίς άυφιβολία τί έκουβε πίσω της αυτή η γενναίο-φροσύνη. Πέταξε όμως στο τέλος κι’ αυτή.

Με τη σκέψι προφανώς ότι ο πα-ράξενος αυτός πελάτης δε θα στα-ματούσε εκεί, ο καταστηνατόρης έανάσθε, φέροντας άλλο ένα κλου-δί. Με μιάν εύγενική άνοισι, ο Πά-τρικ άνέβαλε τη συνέγεια των άπε-λευθερώσεων γι’ άλλη ευκαιρία. Κι’ αυτό γιάτί τα πουλιά που είνε μέσα αυτό το κλουδί ήταν άκιδώτερα και γιάτί ήθελε να άπουακουηθί γιά να άπολαύσει, μόνος μαζί με την ‘Αλ-βίν, την δυοσφη ήμερα.

Συνέχισαν λοιπόν τον περίπατό τους. ‘Ο Πάτρικ πέρασε το γέρι του στο υπράτο της νέας. Κι’ εκείνη, από καιρό σε καιρό, του γαυγε-λούσε σαν νάθελε να του έκφορφή την εύγνωμοσύνη της. Ξαφνικά, η ‘Αλβίν δέκωσε τη σιωπή:

— Είμαι, ύπονοωμένη, δυστυ-γώς, να σας άφήσω. Πρέπει να πάω στο σπίτι!...

— ‘Όπως θέλετε, της είπε. Και πότε θα ξαναϊδωθούμε;

‘Από κοκετταρία άσφαλώς, εκεί-νη κούνησε άνοπητικά το κεφάλι της. ‘Εκείνος έπέμεινε να δούσουν ένα ραντεβού, αλλά στάθηκε άδύνατο να την πείσι. Στην άελπισία του, της έδωσε τον άριθμό του τηλεφώνου του. Κι’ εκείνη του ύποσέθηκε να τον πείσι.

...‘Αλλά δεν τον τηλεφώνησε.

‘Ο Πάτρικ την συνάντησε έντελώς τυχαία έπειτα από ένα μήνα. Μπο-ρώ στα ίδια πτηνοπωλεία, συνοδευ-όμενη αυτή τη φορά από έναν κοντό-γονιστο άνδρα, που πηλάρωσε κι’ έ-λευθερώσε μερικά πουλιά. ‘Υστερα έβουγε μαζί της... όπως είνε κάνει και ο ίδιος.

Δεν πόλαβε να έξηγήσι στον έ-αυτό του αυτή την παράξενη έπα-νάληψι, γιάτί ένας πλανόδιος νεο-βιβλιοπώλης, που τον κυτούσε με περιέργεια από έδώ και λίγα λεπτά, του είπε γελαστά:

— Πάντα το ίδιο κόλπο. Έ... και πράνυατι, λίγο παροκάτω, ή ‘Αλβίν σταμάτησε και άφισε τον κοντόγονιστο κύριο που την ναιοετού-σε και την ξαναγαιοετούσε σαν κλόουν.

— ‘Εργεται έδώ κάθε μέρα μ’ ένα νέο θαυμαστό, πρόσθεσε ο βι-βλιοπώλης και τους βάζει όλους να πληρώνουν γιά να ελευθερώουν που-λιά. Δεν καταλαβαίνετε; Είνε πολύ άπλό. ‘Η κοπέλλα αυτή είνε από καλή οικογένεια. ‘Αλλά έγινον φτω-γύνει... Κι’ όταν έξοσε μόνο να παί-λιν έρασιτεχνικά πιάνο, δύσκολα τα καταφέρνικε να ζήσι! Σκέοθηκε λοιπόν να συμβληθί με τον πτηνο-πώλη. Κυττάξτε, πάνω από την πό-ρα του μαγαζιού ύπάρχει ένα μεγά-λο άνοιγμα, από όπου μπορούν να γυρίσουν τα πουλιά.

‘Ο Πάτρικ έξέτασε από μακριά την πόρα του καταστήματος. Πρό-αγματι, άκοκκα ψηλά, ύπρηχε ένας άνοιχτός φεγγίτης.

— Τα πουλιά που άγοράζουν και άφήνουν ελευθερά είνε όλα άρσενικά, συνέχισε ο βιβλιοπώλης. Δεν πετούν μακριά. Μόλις νυχτάσι γυρίζουν κοντά στα θηλάκια, που βούσκονται μέσα στα κλουδιά του μαγαζιού... ‘Εξ άλλου, είνε πασίγνωστο πως οι καρδόνες ζούν πάντα γευγαρι... ΖΩΡΖ ΜΕΝΙΑ

ΕΤΟΣ ΙΕ΄ © ΑΘΗΝΑΙ, 19 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1952 ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 725

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

‘Ιδιοκτησία—Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ— Διευθύνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ☉ ΤΗΛ.: 27-135—29-967 ☉ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερ! της εβδομάδος

ΚΑΚΗ ΤΑΚΤΙΚΗ

Να είναι αλήθεια αυτό, που της λέει η μητέρα της; Της το λέει απ’ το πρωί ως το βράδυ, της τρώει το κεφάλι, της πιπιλίζει το μυαλό. Το ακατηγόρω έναντιον του έρωτα.

Δεν ύπάρχει έρωτας, κηρύττει η μητέρα. ‘Ο έρωτας είναι ύποθεσι του παρελθόντος. Τότε που ήταν άγνος, καθάρος και άνστεροδούλος. Τώρα είναι μασκάρας. ‘Ερωτας πορτοφω-λάς, προικωθήρας. ‘Ενα έπαγγελμα κι’ αυτό, στη σειρά των έπαγγελμα-των.

Πολλοί θα σου πούν — συνεχίζει η μαμά το κατηγόρητιο — ότι είνε έρωτευμένοι μαζί σου. Πολλοί θα σου στείλουν πύρινες έπιστολές. Μη τους πιστεύεις, Απατένες όλοι τους. Δεν θέλουν έσένα. Γιά τα λεφτά σου πάνε.

Κι’ έχει, φαίνεται, στρογγυλούτσι-κη προικα η κοπέλλα. Κορη πλουσίας οικογένειας, μόλις έβγαλε το Γυμνά-σιο της Μυτιλήνης άκουει με φρίκη τη διδασκαλία. Την άκούει και νιώ-θει πάγους στην ψυχή. ‘Ηταν γεμά-τη τρυφερότητα, πλημμυρισμένη από ευαισθησίες. Απαλά όνειρα έπλεκαν γυρίαντες γύρω στα δεκαεννιά της χρόνια.

Μια ζωή χωρίς έρωτικό παρελθόν. ‘Εκτός αν καταγράφον στη σελίδα του παρελθόντος το λευκό εκείνο εί-δύλλιο, που άναπτύχθηκε στα δεκάξη της χρόνια. ‘Ενα άγρόι της ηλικίας της και ο παρτεναίρι.

Δεν μίλησαν παρά δυο μόνο φορές, τη μέρα που γνωρίστηκαν και τη μέ-ρα που χωρίστηκαν. Όταν εκείνη έφυ-γε στο εξωτερικό, γιά να έργασθί. Μια κοινή φίλη μετέφερε τα μηνύμα-τα του ένος στον άλλον. Δυό χρόνια κράτησε ο συνδεσμος. Δυό χρόνια, χωρίς ν’ άγγίξουν τα δάχτυλα, δίχως να πλησιάσουν τα χείλη.

‘Από τόν έρωτα εκείνον, δεν της έμεινε παρά ή άνάμνησι. Εύτυχώς, προσθέτει η νέα. Εύτυχώς, γιάτί οι γονείς της ποτέ δεν θα έστεργαν στην ένωσί της με το άγόρι που δεν ήταν πλούσιος. Όπως αυτή, «...Και δεν πρόκειται να κάνω κάτι που θα δυσα-ρεστήσει τους γονείς μου. Δεν έχω τη δύναμι. Προτιμώ να θυσιάσω τον έαυ-τό μου».

Κάνει καλά; Κάνει άσχημα; ‘Αλλο το θέμα. ‘Εκείνο που θα μάς άπα-σχαλήσει σήμερα δεν είναι ή στάσι της κόρης. Είναι ή συμπεριφορά της μητέρας. ‘Η τακτική που άκολουθούν πολλές μητέρες και πολλοί γονείς, που γίνονται συστηματικά οι δυσφη-μιστές του έρωτα.

Τι δεν του σέρνουν... Του σέρνουν λάσπες, τον έξευτελίζουν, τον άσχη-μίζουν, τον διασπούν, τον διαποι-μούν, τον παρουσιάζουν σαν κάτι το ορερό και το άποταρπαιο. ‘Εμπνούν απέναντι του το φόβο και την άηδία. Κάνουν τα παιδιά να τον βλέπουν σαν κάτι φρικτό και άκάθαρο.

Με ποιά άποτέλεσμα; ‘Οχι, βέ-βαια, να προλαβαίνουν τους κινδύνους στους οποίους είναι έκτεθειμένοι όσοι άκολουθούν την έρωτική τους πορεία. ‘Οχι αυτό.

‘Αλλά ένα από τα δυο θα γίνη. Το πρώτο: Παρά τις προειδοποιήσεις των γονέων του, το κορίτσι — γιάτί στα κορίτσια γίνεται κυρίως ή «δισ-φώτισις» — παίρνει τον έρωτικό δρό-μο. Δουλέμένο, όμως, καθώς είναι από τους γονείς, παίρνει το δρόμο με το συναισθημα, ότι ο έρωτικός του συνδεσμος άποτελεί έκδηλσι άμαρ-

τωλή, κηλιδωμένη, έξω από τον ή-θικό νόμο.

Το σπίτι της δίδαξε, ότι δεν ύ-πάρχει άλλη ευθεία παρά εκείνη που οδηγεί στο γάμο, χωρίς έρωτα, γάμο με τον τελευταίο πλειοδότη. ‘Οποιος δώση τα περισσότερα, ‘Οποιος έχη την καλύτερη θέσι. Και τότε, έρρηνη την καρδιάς, ή κόρη βαδίζει στον ‘Υμέναιο. Διαφορετικά, αν άφήση την καρδιά της να μιλήσει, έχει την έ-ντυπωσι, ότι βούσκεται πέρα από την ευθεία, ότι είναι ή πασάνομη, μια κο-πέλλα σε ήθικα άταξία.

Με την έντυπωσι δε αυτή, πιστεύ-οντας δηλαδή πως το γεγονός, ότι, άγαπά, είναι κάτι το άνόστο, κυλά, χωρίς να το καταλάβη, στο κακό.

‘Η πρώτη περίπτωση αυτή, ‘Η πε-ρίπτωσι του κοριτσιού, που άγαπά παρά τη δυσφημιστική έκστρατεία των γονέων εναντίον του έρωτα και άγαπώντας αισθάνεται λερωμένο.

‘Υπόκει κι’ η δεύτερη περίπτωση: Το κορίτσι που, έμποτισμένο από το κήρυγμα των γονέων του, άποβάλλει από τη ζωή το έρωτικό στοιχείο βα-δίζει στο γάμο που του επιβάλλουν, ως τον πιο συμφετικό. Βαδίζει ό-μως χωρίς την ψυχή της, σαν ένα ρομπότ, που ούτε πνέει, ούτε χείρε-ται, ένα πλάσμα από το οποίο έχουν άφαιρέσει τις γορές, τους παλμούς, τα νευρα, τη συγκίνηση και το κα-τάντησαν αυτόματο, χωρίς αισθημα-τα και δίχως δονήσεις.

Προς τα εκεί φερεται ή κόρη της Μυτιλήνης, ‘Αθήκη, γράφει, γιά μένα ή άγάπη. Δεν μου μένει παρά να παν-τρευθώ από συνοικείο, όποιον μου ύποδείκουν οι γονείς μου...». Δυστυ-τυχώς, κι’ αυτή κι’ εκείνος που θα την πάρη. Γάμος μ’ ένα στολισμένο μά-μαρο. ‘Ενωσι με μια κούκλα που της μάραν την καρδιά και στη θέση της ναρκομένης καρδιάς, έβαλαν πτύονα.

Τακτική κακή και έπικίνδυνη. Για-τί, κάποτε μπορεί να λείψη ή φοβία εναντίον του έρωτα, να έξηψη ή ναρκομένη, και ή γυναίκα που όταν ήταν κόρη, δε γνώρισε την έρωτική συγκίνηση, να ριχθί στην έρωτική κραυγή και να προκληση κατα-στροφές σ’ αυτήν και στην οικογένειά της.

Κακή τακτική, αντίθετη στη φύσι και στη ζωή. ‘Εναντίον της ζωής βαλλουν οι έκρίσεις του έρωτα. Γιά την άσφάλεια, θα σας πούν, των κο-ριτσιών τους. Μια άσφάλεια γωρίς άξία.

Φυσικά, όταν μείνω κλεισμένος στο σπίτι μου, δεν διατρέχω τον κίνδυνο να παρυσυρθώ από το τράκι. ‘Η τέ-χνη όμως δεν είναι αυτή. ‘Η τέχνη είναι να κυκλοφορώ στους δρόμους, να βρίσκωμ στην ζωή γάμο όπως την προσοχή, άνεπτυγμένη όσο γωρίζε-ται γιά ν’ άποκρούω τους κινδύνους.

Σ’ αυτό βάπτεται να τείνη ή άνα-τροφή των κοριτσιών. ‘Οχι να έμ-πνέουμε οπτοτροπισμό γιά τον έρω-τα. ‘Αλλά να τα άσκούμε στην αυτο-κυριαγία και τον άυτοεξέταστο, που τους είναι άπαραίτητοι γιά να δια-σώζιουν τις έρωτικές θάλασσες, γω-ρίς μεγάλες άβασεις.

Είνε σκετικώς εύκολο να μαντρώ-νης το κορίτσι μέσα στο σπίτι, να το σταφυδιάσει και να το κατα-τάς μιά άναρη Σταχυοπούτα. ‘Η δυ-σκολία είναι ν’ άποκτήση η κοπέλλα τη δύναμι να βούσκεται μέσα στη ζωή, χωρίς να παρυσυρείται απ’ αυτήν. Να πετά νύχω στη φωτιά, γωρίς να τσουρουφλίζεται από τις φλόγες. Να μη φοβά το ράσο της μοναχης, αλλά μέσα στον κόσμο, να μη λασπώνεται από τη λάσπη του. Αυτή είναι ή ό-ρθή άγωγή, αλλά και ή περισσότερη έ-ξασκολη.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Γιατί δειλιάζεις, κόρη μου, να του πατήσης το πόδι; Τον φοβάσαι;

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Χωρισμός

‘Αποχαιρετιστήκαμε, πάλι το καλοκαίρι κι’ αν φέτος γνωριστήκαμε, ήρθε κι’ η έποχή, πού, άγάπη μου, χωρίσαμε κι’ άφήσαμε τα μέρη, πού τόσο τ’ άγαπήσαμε σ’ αυτή την έξοχή!

★

‘Αποχαιρετιστήκαμε, ποιος ξέρει με τί πόνο κι’ οι δυο άγκαλιαστήκαμε γιά τελευταία φορά. Ίσως κι’ οι δυο δακρύσαμε και τώρα νοιώθω μόνο πόσες στιγμές άφήσαμε να ζούν, γωρίς γορά!...

★

Τα πείκα μας στεγάζανε, μάς δροσίζε ο υπάτης, κι’ έμένα μ’ άγκαλιάζανε τα γέοια διορφονής κι’ ή θάλασσα μάς γάρζε κι’ αυτή τα κύματά της και όλος μας μακάριζε ο κόσμος κι’ ο ντοινιάς!

★

Το καλοκαίρι πέρασε... Τί ώρες ήλμενές, με τί γορές μάς κέρασε και γάδια και φίλια, μά δεν καλογαρήκαμε στιγμές εύθυμισμένες κι’ άποχαιρετιστήκαμε γλυκειά μου κοπελλιά!

★

Τώρα δεν θα βλέπωμστε, μικρή μου άναπημένη και αν βασανίζωμστε με πόνο μας βαθύ, έδώσαμε το γέρι μας μ’ έλπίδα μας κρυμμένη αυτό το καλοκαίρι μας πάλι να ξαναρθή!...

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΗ

Ο Μάρκος χάρτιζε άπαλά τη ράχη των Βιβλίων που βρίσκονταν πάνω στο γραφείο του. Έπειτα πλησίασε στο παράθυρο και τ' άνοιξε. Ήταν ένα ωραίο πρωινό και όλη η ατμόσφαιρα μύριζε άνοιξη. Ο Μάρκος χαμογέλασε και έξεχσε για λίγο εκείνο το μικρό πόντο, που, εδώ και λίγες μέρες, ένοιωθε στην καρδιά του. Αισθανόταν τον εαυτό του ήσυχο και ευτυχισμένο.

Δεν μπορούσε να μην είναι ευτυχισμένος, μια και είχε ένα τόσο ωραίο κι άνετο σπίτι, δύο γιουτάδες ξυπνούς και καλούς, μια γυναίκα αγαπημένη και πιστή. Νάτη ή Σιλβία! Ήταν στον κήπο, μ' ένα φθινόπωρο καπέλο, σβέλτη και νέα, όπως πριν είκοσι χρόνια, που είχαν παντρευτεί.

Ο Μάρκος ξανακάθισε στο γραφείο του. Είχε δίπλα του ένα φλυτζάνι με καφέ και τα τσιγάρα του. Οί σκέψεις του πηδούσαν εδώ κι' εκεί σαν τους χτύπους της καρδιάς του, που κάθε τόσο του πονούσε. Έπρεπε να πάει σ' έναν καρδιολόγο. Ή Σιλβία του τόχε πη. Καθώς έρεσε το χέρι του στην καρδιά του για να νοιώσει τους χτύπους της, τα δαχτυλά του άκουγαν στην τσέπη του και θυμήθηκε τότε το γράμμα του Άλβέρτου.

Έπρεπε από τόσα χρόνια, ο Άλβέρτος, να γράφει για να του δηνγηθή τα δικά του. Έπρεπε να του

συνέχισε ο Μάρκος. Με ει-
χες φιλοξενήσει στο μικρό
χαριτωμένο σπίτι σου. Ή-
ταν τόσο ωραία εκεί, όταν
αγκαλιαζόμαστε και κυττά-
ζαμε τη νύχτα τ' αστέρια.
Ήσουν θυρεφί τότε, Μα-
ρία. Ήμουν ελκρινής μα-
ζί σου, γιατί σ' αγαπούσα
σαν τρελλός! Θα σ' είχα
παντρευτεί, γιατί μ' άρεσες
πολύ. Μα όταν γύρισα στο
σπίτι μου και ξαναβρήκα τη
Σιλβία, που είχε γίνει πιά
γυναίκα και με περίμενε, τό-
τε κλείστηκα μέσα σ' αυτό
το μαγικό κύκλο των παιδι-
κών συνθηκών μου και δεν
θυμήθηκα πιά τις ερωτικές
μας μέρες, τις υποσχέσεις
που σου είχα δώσει. Δεν ή-
ξερα, Μαρία, πως έτσι σου
κανα μεγάλο κακό...

Ο Μάρκος ανύστανε δύσ-
κολα. Ένοιωσε πάλι ένα δυ-
νατό πόντο στην καρδιά του.
Πέρασαν λίγες στιγμές και
συνέχισε:

—Για χρόνια πολλά δεν
έμαθα τίποτα για σένα.
Φανταζόμουν πως είχες
παντρευτεί και πως ζούσες
ευτυχισμένη. Άλλοίμονο!
Δεν ήταν αλήθεια. Άπελπι-
σμένη, είχες πέσει στην α-
γαλιά του πρώτου άντρα
που σου παρουσιάστηκε. Έ-
πειτα απ' τη φυγή μου. Ύ-
στερα απ' αυτόν γινώρισε
άλλον και πάλι άλλον. Άρ-
χιες να συγχάξεις σ' υπο-
πτες κέντρα. Έγώ σου εί-
χα χαράξει το δρόμο της
καταστολής σου, έγω που
σε είχα τόσο αγαπήσει και
είχα κάνει τόσα όνειρα για
σένα. Μπορείς, Μαρία, να
με λυπηθείς, να με συχωρέ-
σης;...

Εκείνη έγεινε το κεφάλι
της κι' ύστερα τον κύτταξε
παράξενα και πριν να φύ-
γη, του είπε άργά, με υπό-
κωφη φωνή:

—Σ' αγαπάω πολύ,
Μάρκο. Μονάχα εσύ υπήρ-
χες για μένα στον κόσμο,
έστω κι' αν με παράτησες
με το βάρος της ντροπής
μου... Στους άλλους άντρες
έσένα γύρευα μονάχα! Ά-
νάμεσα σ' αυτούς, έσένα α-
γαπούσα πάντα. Ο Θεός
ας συχωρέσει τ' αμαρτήμα-
τά μου! Δεν σου κρατώ κα-
κία, Μάρκο...

Τι ήταν άραγε; Όνειρο;
Παράσχησι; Άξαφνα ο
Μάρκος θυμήθηκε πως η
Μαρία είχε πεθάνει, έρημη,
σ' ένα νοσοκομείο, εδώ κι'
ένα χρόνο. Τόχε μάθει από
να γράμμα του φίλου του,
του Άλβέρτου. Νεκρή η Μα-
ρία; Μα πως ήταν δυνατό
αυτό, αφού λίγο πριν καθό-
ταν απέναντί του;

Ναι, ψιθύρισε με την
άτονη φωνή του, ο Θεός
ας σε συχωρέσει κι' ως συ-
χώρεση και μένα.
Σε λίγο μπήκε η Σιλβία
μέσα στο δωμάτιο, κρατών-
τας ένα μεγάλο μπουκέτο
από ντάρλιν. Μα ο Μάρκος
δεν κουνήθηκε. Ήταν σκυμ-
μένος πάνω στο γραφείο
του, με το πρόσωπο ώχρό,
με τόνα χέρι του πάνω στην
καρδιά του και με το βλέμ-
μα του άπλανές.

Μόλις η γυναίκα του τον
κούνισε, έπεσε χάμου βα-
ρειά και το μέτωπό του χτύ-
πησε στο πάτωμα. Ή Σιλ-
βία κατάλαβε πως δεν ζού-
σε πιά.

ΠΙΕΡ ΖΟΛΙΑΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Έρουθμίσθησαν όριστικά οι λεπτομέ-
ρειες της άναχωρήσεως του θιάσου του
Βασιλικού Θεάτρου στην Αμερική. Το
συγκροτήμα, από 25 συνολικά πρόσωπα,
θα φύγη αεροπορικά με ένα από τα τε-
τρακινήτρια «Κοντελλέσιον», στις 10
Νοεμβρίου. Τους ήθοποιους θα συνοδεύει
ο πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου
κ. Αθανασιάδης-Νόβας, ο σκηνογράφος,
κ. Κλωνς, ο ένδυματολόγος, κ. Α. Φω-
κας, ο μουσουργός κ. Λυκούδης, και ο
βοηθός σκηνοθέτης και διευθυντής σκηνής
κ. Πλακούδης.

Ο θιάσος του Βασιλικού Θεάτρου θα
εμφανισθή στο μεγάλο θέατρο του
Μπροντγουέι «Χέλλινγκερ», όπου και θα
παρουσιάσει τις δύο τραγωδίες του Σο-
φοκλέους «Ηλέκτρα», κατά σκηνοθεσίαν
του κ. Ροντήρη, που βρίσκεται στην Α-
μερική, και «Οιδίπους Τύραννος», κατά
σκηνοθεσίαν του κ. Αλ. Μινάτη, που θα
υποδυθή και τον κεντρικό ρόλο.

Οι παραστάσεις θα συνεχισθούν δυό έ-
βδομάδες στο ίδιο θέατρο, θα επαναλη-
φθούν δε κατόπιν σε ένα από τα μεγα-
λύτερα θέατρα της Βοστώνης.

Υπάρχει ακόμη πιθανότητα, στην
έπιστροφή, ο θιάσος του Βασιλικού Θεά-
τρου, να παραμείνι για μία εβδομάδα
στο Λονδίνο και να παρουσιάσει τα ίδια
έργα στο θέατρο «Ολντ Βίκ», η πρω-
τοβουλία οφείλεται στον γνωστό Άγγλο
ήθοποιό Λώρενς Όλντνι, που ανέλαβε
τις σχετικές διαπραγματεύσεις με ξεχω-
ριστό ένδιαφέρον.

Με τη λήξη της καλοκαιρινής σαι-
ζόν, άξίζει να αναφερθή, ότι το πιο έμ-
πορικό μουσικό έργο της σαιζόν, ήταν η
έπιθεώρησι του θεάτρου «Βέμπο» «Στάρ
Έλλάς», που έπραγατοποίησε στο κα-
λοκαιρινό θέατρο ρεκόρ εισπραξέων
(1.240.000.000 δρ.) και που εξακολουθεί
και τώρα να παίζεται στο χειμερινό
θέατρο «Αργυροπούλου».

Το πιο έμπορικό έργο προάας, έξ άλ-
λου, ήταν η κωμωδία των κ. κ. Σακελλά-
ριου-Γιαννακόπουλου «Ένα βόσκολο στη
λίμνη», που γυρίστηκε με μεγάλη επιτυ-
χία και με όλοληρο τον θιάσο Λογοθε-
τίδη, ως φιλμ στην Αίγυπτο.

Το νούμερο της μεγαλύτερης επιτυχίας
ήταν «Οι πολιτικοί» από την έπιθεώρη-
σι «Στάρ Έλλάς» και το καλύτερο σκη-
νικό η «Πισίνα», από την ίδια έπιθεώ-
ρησι, παρ' ό,τι, όπως λένε, είναι πιστό
αντίγραφο Παρισινού θεάτρου.

Το καλύτερο θεατρικό τραγούδι, ήταν
το σλόου του κ. Μουζακη «Αναπνοή
μου», από την έπιθεώρησι του «Άκρο-
πόλ» και το καλύτερο χορευτικό η τε-
λευταία δημιουργία του Φλερύ και της
Λίντας Άλμα «Ο γύρος του κόσμου»,
σε έναλλασσόμενους ρυθμούς.

Τέλος η ωραιότερη τουαλέττα στην
πρόα, ήταν της κ. Κατερίνας, στο έρ-
γο του Μώμ «Η πιστή σύζυγος», μαύ-
ρη, από μαλλινό ύφασμα και βελούδινο
γιακά, άγγλικό μοντέλο του Στέιμπελ.
Στο μουσικό θέατρο δέ, η τουαλέττα
της Λίντας Άλμα, σε στυλ ντεγκραντέ,
φούδια, παγιότε.

Μετά τα θέατρα «Κοποούλη»,
«Κυβέλης» και «Βασιλικό», το θέατρο
«Μουσούρη» εγκαινιάζει αύριο βράδυ τη
χειμερινή σαιζόν, με τον «Αρχισιδιπρο-
γό» του Όνι και τη νέα του πρωταγω-
νίστρια Έλένη Χατζηπαυλίδη.

Οι άδελφές Καλουτά βρίσκονται σε
διαπραγματεύσεις με τον έπιχειρηματία
κ. Κρίτα, για να ηγηθούν νέου μουσικού
θιάσου προάας, για το έξωτερικό, με
συνεργάτη τον Μίμη Κοκκίνη.

Νοσταλγός της Έλλάδας, ο Νί-
κος Γούναρης, ο αγαπημένος τραγουδι-
στής της Αθήνας, ξαναγύρισε πάλι από
την Αμερική και θα μείνι όριστικά α-
π' τη πόρτα κοντά μας.

Πριν φύγη ο Γούναρης, έδωσε στη Νέα
Ψόκη, μία μεγάλη αποαιρετιστήριο
συζυλία, όλες τις εισπραξίες της ο-
ποιίας κατέθεσε σε μία Τράπεζα για τον
Έρανο της Βασιλίσσης.

Ο δημοφιλής κωμικός του μουσι-
κού θεάτρου Πέτρος Κυριακός, που άπε-
φάσισε να εγκαταλείψη όριστικά τη σκη-
νή, γράφει τώρα, έκτος από τα τραγού-
δια, και ένα κινηματογραφικό σενάριο.

Από τον γνωστό σκηνοθέτη του
Βασιλικού Θεάτρου, κ. Κ. Μιχαηλίδη, ί-
δρυθη νέα σχολή θεάτρου, με τμήματα
ορθοφωνίας, δραματολογίας, ιστορίας
θεάτρου, κλπ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Συνέδριον κομμωτιών

Λυνέδριον των κομμωτιών συνήλθε στο Παρίσι
κι' ίσως ποικίλα και πολλά να έχη αποφασίσει
μ' άκόμα δεν έμαθαμε με λύπη μας πολλή,
τί σχήμα φέτος, πρόκειται να πάρη το μαλλί,
τό γυναικείο το μαλλί, αν θάχη μία λακούδα,
αν θάνε ίσιο και στρωτό ή κατσαρό σαν βρούδα...

Δεν ξέρουμε τι έχουνε, αλήθεια, αποφασίσει
όλον του κόσμου οι κομμωταί, μικροί τε και μεγάλοι,
σαν τι μαλλιά οι Άργεντινοί να είχαν κανονίσει,
τι αντιρρήσεις έφεραν, να πούμε, οι Πορτογάλοι,
τι γάπανε οι Γερμανοί, τι θέλουνε οι Ίσπανοί,
τι άραγε να πρότειναν οι Περούβιανοί,
μήν ήθελαν οι Έλβετοί χτένες μαλλιών γυκέλινες,
πως τάχα το άντέκρουσαν αυτό το θέμα οι Έλληνες
κι' άλλα ένδιαφέροντα ζητήματα, τα όποια
είνε βεβαίως σοβαρά,
αν τα μαλλιά ένδιώνονται ερωτική θωπεία,
σαν βγαίνουν απ' την περιμαντή και είναι κατσαρά,
και αν ύπάρχη μέθοδος άκόμα πιο άπλη,
να γίνεται ή μίζ - αν - πλί!...

Κακό μεγάλο πάθαμε,
που κάθε τέτοια άποφαςι των κομμωτιών δεν μάθαμε
και όσους κι' αν ρωτήσαμε, κανείς δεν άπαντά,
αν φέτος θάνε τα μαλλιά κοτσίδες ή κοντά,
ή θέλουν κώτσος συμπαγή ή διπλές ύπεροτέλειες
έάν θά είνε α - λά - παζ ή θάχουνε άφέλειες,
έάν θά είνε α - λά - γκαρσόν, πολύ κοντά κομμένα
ή αν ή μόδα φερ' είπειν
πάθη καμμίαν έκτροπήν
και τα κεφάλια άξαφνα τα θέλει... ξυρισμένα,
ντιπ κατά ντίπ χωρίς μαλλιά
με άλλα λόγια, σαν γουλιά!...

Μοιραίως στο συνέδριον, οι κομμωταί μαλλώσανε
και κατενθύναντες άπειρες στην κόμμοσι έδώσανε,
γιατί ήθελε ο Ίσπανός χτένα και μία μαντίλλα
κι' ο κομμωτής ο Ίταλός, σκασμένος από ζήλεια,
είπε πως θέλει τα μαλλιά σαφώς ναπολιτάνικα...
κι' ο Γερμανός έπρότεινε κοτσίδες σαν λουκάνικα...
Τότε ο Έλλην κομμωτής με λόγια έμπνευσμένα
είπεν εύθως τού Γερμανού με άυστηρή ματιά:
«Α σε ε τα μαλλάκια της άνακατωμένα
άστα ν' άνεμίζουμε στην τρελή νοτιά!...»

Ε έ άλλη συνεδρίασι, είπαν οι Νορβηγοί
πως θέλουνε άφέλειες, να φτάνουν ως τα μάτια,
οι Μεξικάνοι άντέδρασαν σ' αυτή την άλλαγή
κι' ήπειλυσαν να κάνουνε τους Νορβηγούς κομμάτια!...
Οι Όλλανδοί τα ήθελαν με μπουκλές σαν μπουκλές,
οι Άγγλοι θέλαν χτένιαμα όλίγον τε στραβό
και είπε πάλι ο Ρωμής: «Βρε κάντε τα με σκάλες,
με σκάλες ν' άνεβώ!...»

Έτσι λοιπόν προχώρησε με πλείστες αντιρρήσεις
το μέγα αυτό συνέδριο, χωρίς να ύπόσχη λύσις
και φυσικά, μια κι' είπαμε τόσα και άλλα τόσα
έμα λ λ ι α σ ε πραγματικά του καθενός ή γλώσσα
και δεν μπορούνε βέβαια να ζητηθούν εύθυνα...
Έτσι και πάλι το μαλλί άσύνδογο θά είνε,
ή μια θά τόχη α - λά - γκαρσόν πολύ κοντούρομένο,
ή άλλη πάλι έλευθερο και άνατεταμένο,
ή άλλη κοτσίδες μακρυνές, τουλάχιστον δυό πήχες
διότι στο συνέδριο, ό,τι είπαν ήταν τ ρ ι χ ε ς!...

Είσηγογράφας: *Ε. Σοφοκλής Τ.*
Μη. Τάληνα

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΚΔΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΡΕΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΟΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΝ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Ο ΔΡΟΜΟΣ
ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Φανούλα, ύστερ' από λίγες ημέρες, άρχισε να δέχεται στο σπίτι της τους ψηφοφόρους και να τους υποχέται, ότι της ζητούσαν, σύμφωνα με τη συμβουλή του Σταύρου. Κι' έπειτα, στις παραμονές των εκλογών, έφυγε με τον άντρα της για περιόδεία. Έτσι, άρχισε για τη Φανούλα μία παράξενη ζωή, που ούτε μπορούσε πρὶν να τη φαντασθῇ. Μά γρήγορα συνήθεσε κι' όταν άρχισε κι' εκείνη να μιλάει στους εκλογείς, σημειώσε αμέσως μεγάλη επιτυχία. Όλοι τους εκφράζονταν μ' ένθουσιασμό γι' αυτήν. Ο Σταύρος θεωρούσε τον εαυτό του ως τον πιο εύτυχο άνθρωπο του κόσμου...

Ήταν η πρώτη σχεδόν βραδυά της περιόδειας τους. Τα λόγια του Σταύρου και ο αυθόρμητος θαυμασμός του πλήθους, της έδωσαν θάρρος. Άρχισε να μιλάει κι' αυτή, σαν να ήξερε καλά τα ζητήματα, σε ανθρώπους με γκριζά μαλλιά, σε βασανισμένους χωριάτες, σε γυναίκες που τη κυττάζαν με κάποια προσδοκία.

Τις πρώτες ημέρες, πήγαν όλα καλά. Έπειτα, κουράστηκε. Κάπου αποδοκίμασαν το Σταύρο. Τον αντέκρουσαν. Κι' η Φανούλα, μέσα της, κατάλαβε πως εκείνοι που τον πολεμούσαν, είχαν κι' αυτοί δικήν. Δίκην με τον τρόπο τους... Ο Σταύρος όμως τους φέρονε ψυχρά, ειρωνικά. Με λίγο κόπο, κατάφερε να τους γελοιοποιήσει. Κατέβηκε από το βήμα ένθουσιασμένος από τον έαυτό του. Η Φανούλα όμως έννοιθε μία δαγκωματιά στην καρδιά. Την περιστοιχίζουν διάφοροι άνθρωποι. λες και περίμεναν ν' ακούσουν τις έντυπώσεις της από το έπεισόδιο. Μιλούσαν για εκείνους που είχαν προκαλέσει τη διακοπή με λόγια έξευτελιστικά. Περίμεναν πως κι' η Φανούλα θα έλεγε τα ίδια. Και, πράγμα παράξενο!—άρχισε κι' αυτή να τους ειρωνεύεται, να τους κουρελιάζει με τον τρόπο της, ενώ μέσα της ήξερε πως δεν πίστευε ούτε σε μία λέξη απ' όσα έλεγε.

Ο Σταύρος τη φίλησε έπειτα σαν τρελλός γι' αυτά τα λόγια της. Αυτή όμως έννοιθε ακόμη τη δαγκωματιά στην καρδιά.

Σ' αυτό το χωριό που συνάντησε δυσκολία ο Σταύρος την ανάγκασε να έπισκεφθῇ πολλά σπίτια. Παντού τους κενοπούσαν κι' η Φανούλα ήταν αναγκασμένη να πίνει, χωρίς νάχη δαεί. Στο τέλος, το κεφάλι της ζαλιζόταν. Δεν έπρεπε όμως να δείχνει ούτε ζάλη, ούτε κούραση.

Έρχονταν κοντά της άντρες με λερωμένα ρούχα με νερία γεμάτα σκόνες, με μαλλιά άχτένιστα με γένεια άζυγιστά. Άκουμπούσαν τα χέρια τους στύ γυναί-

τά της, τη σκουτούσαν, ανάσαιναν τόσο κοντά της, που η μυρωδιά του κρασιού έρχόταν στη μύτη της. Παντού έπρεπε να δείχνει καλή καρδιά, εύθυμία, ένθουσιασμό. Της το ζητούσαν όλοι, από τον άντρα της ως τον τελευταίο ψηφοφόρο. Ήταν σαν κάποια ήθική πίεση που την ανάγκασε να φέρεται έτσι.

Με αγωνία κατάφερε να βαστάξει τις δέκα μέρες που κράτησε η περιόδεία.

Όταν, επί τέλους, πήρε το αυτοκίνητο για την Αθήνα, έγειρε στον ώμο του Σταύρου, με άνακουφισι.

Εύτυχως που τέλειωσαν αυτά. Δεν θα βαστούσα άλλο!

Τί σε κούρασε τόσο; τη ρώτησε με άπορία.

Έσύ δεν κουράστηκες; τον ρώτησε αντί ν' απαντήσει.

Όχι και τόσο! Λίγη κούραση είναι φυσική. Έμένα με κουράζει η αγωνία αν θα πετύχω. Αυτή η αγωνία σε κουράζει κι' έσένα...

Ίσως! Έκανε η Φανούλα σκεπτική.

Μά τί άλλο; Δεν υπάρχει λόγος να σισθάνεσαι τόσο κούραση...

Δεν του άποκρίθηκε. Δεν ήθελε να του πῇ, ότι εκείνο που την κούραζε, ήταν η διαρκής έπαφή μ' ένα ξένο κόσμο... Κι' ακόμα, το αδιάκοπο συναίσθημα, ότι έλεγαν διαρκώς ψέματα. Ότι δεν θα μπορούσαν ποτέ να εκπληρώσουν αυτά που υπόσχονταν κι' οι δύο τους (κι' αυτή άκόμα στο στενό κύκλο της). Κι' αν ζούσαν εκατό χρόνια, δεν θα μπορούσαν ποτέ να τα εκπληρώσουν.

Όταν αντίκρουσε το σπίτι της, άνάσανε με άνακουφισι.

Έπί τέλους! ψιθύρισε στον άντρα της. Θα κοιμηθούμε ήσυχοι, στο κρεβάτι μας!

Ήταν δέκα η ώρα, νύχτα. Δεν της άποκρίθηκε εκείνος. Το ύφος του της φάνηκε κάπως ειρωνικό. Σε λίγο κατάλαβε την αίτια.

Το σπίτι ήταν γεμάτο κόσμο. Ήξεραν πως θα γυρίζε εκείνη την ώρα, κι' είχαν μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

μαζευτεί ένα σωρό άνθρωποι. Πρώτος και καλύτερος ήταν ο Άριστειδης Παπαλής. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της, σαν να μην ύπρχε ο Σταύρος δίπλα της. Μόνο

που δεν τη φίλησε. Της πήρε τα δυο χέρια, τα φίλησε, μπροστά σε όλο τον κόσμο και με το πονιπόδες ίπποτικό του ύφος, της έκανε προσφώνηση:

Καλώς την καπετάνισσα! Τα μάθαμε τα νέα σου!... Έσύ κέρδισες τις εκλογές!... Χαρά στον άντρα που σε χαιρείται!...

Τάχασε η Φανούλα. Ο Σταύρος όμως τη σκούντησε. Κι' αυτή, σαν κουρτισμένη, άποκρίθηκε με το πιο παιχνιδιάρικο ύφος της:

Δεν περίμενα πως θα μου είχατε έτοιμάσει υποδοχή!...

Από κάπου ξεπρόβαλε κι' ο Ζηλούδης. Με ύφος λαχναρισμένο, πολυάχαλο, κατά τη συνήθειά του, φώναξε:

Κυρία Φάνυ! Μαντέψτε την έπιδημία που ένέσκηψε στην Αθήνα κατά το διάστημα της άπουσίας σας!...

Έπιδημία... έκανε εκείνη σατισμένη. Δεν ξέρω...

Φοβερό έπιδημία! Όλοι υπέφεραν από νοσταλγία!...

Γιά τί πράγμα;

Γιά το χαμόγελό σας!... Είπε σαχλά ο Τάκης Ζηλούδης.

Όλοι γέλασαν, κι' αυτή έκανε πως γελοούσε.

Εμειναν στο σπίτι της ως το πρωί. Όταν, επί τέλους, έφυγε κι' ο τελευταίος, η Φανούλα έπεσε σε μία καρέκλα.

Δεν θα βαστάξω! είπε. Είμαι πτώμα Σταύρο...

Αυτός άκούμπησε το χέρι του στον ώμο της.

Έλα, έλα, άσε τις λιποψυχίες!...

Άλλη μία μέρα έχουμε. Μεθαύριο, με το καλό, κοινοίται η τύχη μας!...

Και θα ήσυχάζουμε πιά!... ρώτησε με κάποια αγωνία η γυναίκα.

Γέλασε αυτός.

Ε, όπωςδήποτε. Ή έτσι ή αλλιώς, τελειώνουν τα βάσανά μας!...

Μου φαίνεται σαν διειρό! Δεν μπορώ να το πιστέψω...

Άκουσε... Να σου κάνω λογαριασμό. Αν δεν πετύχουμε, την άλλη ημέρα των εκλογών, το σπίτι μας θα είναι ήσυχο, σαν νεκροταφείο. Κανείς δεν έαχη όρεξη να έπισκεφθῇ ένα νεκρό...

Κουνήσου από τη θέσι σου!...

Δεν λέω ψέματα! Θά μάς ξεχάσουν για πολύν καιρό. Κι' ο ίδιος ο Τιμονής, άς πούμε, δεν θα μάς το συγχωρήσει. Κι' ούτε θα σκεφθῇ να πατήση εδώ πέρα!

Ο Παπαλής όμως...

Ο γέρο-έξεκοντιάς; Αυτός μπορεί να έρθει, έτσι γι' ένα σαλαμάρα! Άλλά, θα δούμε αν δεν θα του κλείσουμε την πόρτα μας!...

Κι' αν πετύχουμε;

Αν πετύχουμε, θάχης άκόμα πέντε-έξη μέρες φασαρία. Έπισκέψεις, συχαρητήρια, κεράσματα, και λοιπά!...

Μόνο πέντε-έξη μέρες!...

Λίγες σου φαίνονται!...

Δεν πιστεύω σε πέντε-έξη μέρες να εξοφλήσουμε με όλον αυτόν τον κόσμο που θα θέλη να τον εύχαριστήσουμε για την ψήφο του...

Ένα ειρωνικό χαμόγελο πέρασε από τα χείλη του Σταύρου.

Καλά, άς πετύχουμε, και βλέπουμε ποιους θα εύχαριστήσουμε και ποιους δεν θα εύχαριστήσουμε! είπε διφορούμενα.

Η Φανούλα δεν είχε τη δύναμη να ρωτήσει κι' άλλα. Από την πολλή κούραση κι' από τον ένκεντρισμό δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Ήταν κιόλας ζημερώματα. Την ώρα όμως που κόντευε να την πάρη λίγο ο ύπνος, άρχισαν να έρχονται οι ψηφοφόροι. Όλόκληρη η ημέρα αυτή, πέρασε βασανιστική. Από την πολλή κούραση, δεν μπορούσε ούτε να σκεφθῇ. Κι' όμως μιλούσε, γελοούσε μηχανικά, και περιποιόταν όλον αυτόν τον κόσμο. Ο Μιχέας είχε έρθει από το πρωί στο σπίτι της και τη βοηθούσε κάπως. Μπροστά στα μάτια όμως του άδελφού της, ο Παπαλής δεν έκανε ευκαιρία να την άγγίξει, να της δείχνει τον ένθουσιασμό του με το συχαμένο τον τρόπο. Κι' ο Ζηλούδης δεν έκανε την ευκαιρία επίσης να δείχνει το πνεύμα του σ' αυτόν που είδους τ' άσπεία. Πήγαιναν κι' έρχονταν στο σπίτι

της. Της έφερναν τα τελευταία νέα. Το βράδυ όλοι ήταν ένθουσιασμένοι.

Βέβαιη η έπιτυχία! έλεγαν μ' ένα στόμα.

Βουλευτής!

Το άλλο πρωί πέρασε παράξενα ήρεμο. Ο Σταύρος έξαφανίστηκε από το πρωί.

Θά με ίδις μόνο το βράδυ! της είπε.

Ήταν η πιο ήσυχη ημέρα. Σχεδόν κανείς δεν την ένώλησε. Οι γονείς της ήρθαν να τη δουν και να της εύχθουνε καλή έπιτυχία. Ούτε ο Παπαλής, ούτε ο Ζηλούδης φάνηκαν, κι' αυτό την ξεκούρασε.

Περίμενε τη νύχτα, ώρες άτέλειωτες. Όσοι έλαβε το πρώτο τηλεφώνημα από τον άντρα της.

Θριαμβός. Φανούλα όλος ο συνδυασμός φαίνεται πως πετυχαίνει!...

Η φωνή του παλλόταν από συγκίνηση και εύτυχία. Κι' η δική της η καρδιά σκίτησε για τη χαρά του.

Το τηλεφώνημα σταμάτησε από εκείνη την ώρα. Όσο γι' αινιαν τ' άποτελέσματα, φαίνονταν και καλύτερα. Κι' όταν γύρισε ο Σταύρος το πρωί, ήταν σίγουρο πιά πως πέτυχε! Ή εύτυχία τους κούρασε τόσο, που δεν μπόρεσαν να πουν πολλά λόγια. Έπεσαν και κοιμήθηκαν σαν παιδιά, βαθειά, πολλές ώρες.

Κοντά στο μεσημέρι, άνοιξαν τα μάτια τους. Ο Σταύρος πετάχτηκε. Το σαλόνι ήταν κιόλας γεμάτο κόσμο.

Έλα, της είπε με αγωνία, Σήκω! Έτοιμάσε κερασμάτα!...

Το σπίτι έμοιαζε με έμποροπανήγυρι για κάμπουσες ημέρες.

Ο Παπαλής έρχόταν τουλάχιστον δυο φορές την ημέρα κι' όταν του δινόταν η ευκαιρία, έσκυβε και της έδινε ένα υγρό φιλή στο μάγουλο. Κάθε φορά της ψιθύριζε:

Φανούλα!... Σε ποιόν τα χρωστάς όα, έ;...

Κι' αυτή δεν το λμούσε να άντισταθῇ. Περίμενε να της δώση ο άντρας της το σύνθημα, τότε δεν θα ήταν πιά άνάγκη να άνέχεται τέτοιες εκδηλώσεις.

Μετά μία έβδομάδα, λοιπόν, ο Σταύρος της είπε έξαφνα:

Τελεία και παύλα! Ή πόρτα κλείνει!...

Τον κύτταξε έκπληκτη.

Δηλαδή;... ψιθύρισε.

Δηλαδή, θα έξηγήσουμε στην ύπηρέτρια, ότι δεν θα δέχεται παρά εκείνους που θα της λέμε να δεχτῇ...

Και τους άλλους;...

Θά τους διώχνω! Πολύ εύγενικά, βέβαια, αλλά όπωςδήποτε θα τους διώχνω.

Δεν θα τους δέχεται ποτέ!...

Θά όρίσω ημέρα και ώρα. Δυό φορές την έβδομάδα, το βραδάκι.

Η Φανούλα άνάσανε.

Δόξα σοι ο Θεός! φώναξε. Θά μπόρουμε πιά να νοικοκυρευτούμε!...

Σε λίγες ημέρες, όμως, κατάλαβε πως ο άντρας της δεν είχε σκοπό να δέχεται παρά ώρισιμένους παράγοντες. Την ημέρα και την ώρα που είχε όρισει για να δέχεται τους άλλους κατάφερε πάντα να λείπει. Πότε είχε καμιά σύσκεψη, πότε καμιά δικηγορική υπόθεση!...

Η ύπηρέτρια άκουσε πολλές φορές ζωηρά παρόπινα γι' αυτό. Κι' οι διαμαρτυρίες έφταναν ως ε' στυία της Φανούλας.

Όραία! έλεγαν οι δυσανεκτοί. Τώρα δεν μάς έχετε πιά άνάγκη και μάς κλείνετε την πόρτα!...

Πόσες φορές θάρχόμαστε και θα ξαναρχόμαστε!... Όταν πῇ πως δέχεται μία μέρα, πρέπει να βοίσκεται στο γραφείο του!...

Η καρδιά της Φανούλας σφιγγόταν μ' αυτά τα λόγια. Κι' έλεγε του Σταύρου:

Δεν είναι σωστό αυτό που κάνεις! Αυτοί οι άνθρωποι σούδωσαν την ψήφο τους... Χωρίς αυτούς, δεν θα ήσουν σήμερα Βουλευτής!...

Σήκωμε αυτούς τους ώμους:

Τό πιστεύεις κι' έσύ πως αυτοί μ' έκαναν Βουλευτή!...

Ποιός, λοιπόν;

Ο Τιμονής! Άς μῃ μ' έπαιρνε

στο συνδυασμό του και σούλεγα έγώ αν θα με ψήφισαν αυτοί οι άνθρωποι!...

Τους έδωσες, όμως, τόσες υποσχέσεις!...

Πάλι σήκωμε τους ώμους σου.

Ε, σιγά-σιγά... Δεν θά σκοτωθώ κιόλας! Έξέ άλλου, έσύ δεν έλεγες πως κουράστηκες με τη φασαρία αυτή!...

Θά προτιμούσα να κλείσης την πόρτα στον Παπαλή και στο Ζηλούδη, παρά σ' αυτούς τους φτωχούς ανθρώπους!...

Τον Παπαλή και τον Ζηλούδη, τους έχουμε άκόμα άνάγκη!...

Άκόμα;... Τώρα πιά έγινες βουλευτής!...

Και τί μ' αυτό;... Άχ, Φανούλα, δεν καταλαβαίνεις και πολλά πράγματα! Δεν φτάνει να είμαι βουλευτής. Για να πετυχαίνω ρουσφέτια, πρέπει να τάχω καλά με τους παρόγοντες του κόμματος. Πρέπει ν' άποκτήσω έγώ τόση άτομική έπιρροή, που να μη τους έχω πιά άνάγκη αυτούς!...

Θ' άόνηση αυτό, Σταύρο; τον ρώτησε, χωρίς να καταλαβαίνει καλά-καλά τί έννοιασε ο άντρας της.

Έξαρτάται! της άποκρίθηκε εκείνος... Φάνυ!... Έχω κάποιο σχέδιο, κάποια έλπίδα. Δεν τολμώ να το όμολογήσω, ούτε στον εαυτό μου. Δεν ξέρω αν πρέπει να στο πω.

Έχεις, λοιπόν, μυστικά από μένα;...

Όχι, άγάπη μου χρυσή! Όχι!... Θάθελα να γίνω ύπουργός!...

Τρελλάθηκες, Σταύρο; Έτσι γρήγορα;...

Γέλασε εκείνος.

Ίσως να τρελλάθηνκα. Δεν ξέρω... άπάντησε παράξενα.

Μά φαντάζομαι πως ύπουργοί πρέπει να γίνονται άνθρωποι δοκιμασμένοι!...

Ναί, φυσικά, αυτό είναι το κανονικό. Συμβαίνουν όμως πάντα τόσα άνάποδα...!

Τί σε κάνει να το έλπίζης αυτό;...

Ε, κάτι μου πέταξε ο Παπαλής. Τα μάγουλα της Φανούλας φλογίστηκαν.

Και τί άντάλλαγμα γυρεύει αυτός για να πετύχει ένα τέτοιο πράγμα;...

Της έοριξε μία έχρηκη ματιά ο Σταύρος.

Φάνυ! Ή έρωτήσι σου είναι κακή!...

Πάντως, δεν θα σε βοηθήσει δίχως νάχη κάποιο συμφέρον!...

Θά με βοηθήσει, έπειδή πιστεύει στην άξία μου! Άλλοίμονο αν γίνονταν έτσι τα πράγματα. Φάνυ!

Δεν άποκρίθηκε η Φανούλα Κατέβασε το κεφάλι κι' έμεινε συλλογισμένη.

Δεν σ' άρέσει;... τη ρώτησε παρξενεμένος.

Σταύρο... Δεν σου λέω πως δεν μ' άρέσει. Αυτά είναι ώραία πράγματα και χόσιμα. Άλλά, έγώ θάθελα κάτι άλλο...

Τί άλλο, άγάπη μου;

Δεν νομίζεις πως τώρα που ήσυχά-

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Με συγχωρείς, Σταύρο,

σαμε, θαπρεπε να σκεφθούμε να κάνουμε κι' εμείς την οικογένειά μας;...

Σούφρωσε τα φουδιά του και πήρε μία στάσι επιφυλακτική.

— Από τώρα;...

— Πότε, Σταύρο; Θέλω ναχω ένα-δυο παιδάκια. Δεν νοιώθω ολοκληρωμένη την ευτυχία μου...

Τη σταμάτησε και την έσφιξε στην αγαλιά του.

— Δεν μ' αγαπάς; της είπε με παρόνοιο.

Σφίχθηκε άπάνω του μικρή-μικρή, έρωτευμένη.

— Τό ξέρεις πόσο σ' αγαπώ. Για χα-τήρι σου έχανα τόσες θυσίες.

Την κύτταξε έκπληκτος.

— Τι θυσίες, αγάπη μου;...

— Ξεχνάς;...

— Ναί, κουράστηκες στις εκλογές. Τώρα όμως είσαι παντοία βουλευτού και σε σέβονται όλοι! Δεν τό εκτιμάς αυτό;...

— Είμαι εύλογιστημένη με τη δική σου την επιτυχία!...

— Μά δεν είσαι φιλόδοξη; Δεν χαί-ρεσαι πού έχεις παντού την πρώτη θέσι;...

— Ναί, άποκρίθηκε χωρίς πεποίθησι. Καλό είναι κι' αυτό;...

— Άχ, Φάνυ! της είπε γελαστός, Τό συνήθισες κιόλας και δεν σου κάνει έν-τύπωση;...

— Άπ' όλα, μου κάνει έντύπωση ή οικογενειακή ευτυχία;...

— Είπατε τόσο νέοι, γιατί να βια-στούμε;... είπε ο Σταύρος. "Ας χαρού-με την ελευθερία μας και προ πάντων ας φτάσουμε εκεί που πρέπει να φτάσουμε;...

— Πού ακριβώς πρέπει να φτάσουμε; τόν ούτρησε κάπως άνυπόμονα.

Την κάθησε στον καναπέ, στριμώχτηκε κοντά της, την αγκάλιασε.

— "Ακου, γυναίκοίλα μου γλυκειά. Σου είπα τ' όνειρό μου! Θέλω να γίνω ύπουργός... "Αν δεν γίνω ύπουργός, δεν θά ήσυχάζω!...

— Κι' όταν γίνης ύπουργός, κάτι άλ-λο θά βής πάλι!...

Γέλασε ο Σταύρος.

— Με πήρες από φόβο;...

— Δεν έχω δικη;...

— Χωρίς άσπεία! Θέλω να γίνω ύ-πουργός. Όσο ναίτερα, τόσο καλύτερα. "Αν γίνω ύπουργός μία φορά, έπειτα δεν θά με νοιάζη. "Αν δεν γίνω ύπουργός, για φιλοδοξίες.

— Καί θά μέινουμε χωρίς παιδιά, ώσπου να γίνης ύπουργός;...

— Δεν φαντάζομαι να γεράσης στο μεταξύ;...

— Πού τό ξέρεις;...

— Κάτι ξέρω πού στο λέω, έννοια σου!...

— Μου δίνεις τό λόγο σου, λοιπόν, πως μόλις γίνης ύπουργός, δεν θά μου

άρνηθής κι' έμένα τό χατήρι πού σου ζητώ;

Τη φίλησε στο στόμα.

— "Έχεις τόν επίσημο λόγο ένός μέλ-λοντος ύπουργού, αγαπούλά μου!...

Γέλασε ή Φανούλα κι' αισθάνθηκε την ευτυχία να πλημμυρίζη πάλι την καρδιά της.

— Λοιπόν! Έκανε όρμητικά ο Σταύ-ρος, Αυτό τό ζήτημα τό κανονίσαμε. Δεν κανονίσαμε όμως άκόμα τό δικό σου τό ζήτημα. Θάβελω να τ' άποφασίσουμε τώ-ρα. Σε ποιά όργανωσι θάβελεις να λάβης μέρος;

— Μά... κι' εγώ δεν ξέρω;...

— Καλό θά ήταν ν' άσκληθής σε δυο-τρία μέρη. "Ας ύποθέσουμε... Τι θάλε-γες να μπής στο συμβούλιο της όργα-νώσεως πού έχει πρόεδρό της την κ Τι-μονή;

— Όπου θέλεις δεν με νοιάζει;...

— Ό σκοπός είναι περίφημος.

— Ναί;...

— Καί τό περιβάλλον έξαιρετικό. Θά συναντήσης τά καλύτερα όνόματα εκεί. Θά κάνης περίφημες γνωριμιές;...

— Κανόνισέ το έσύ;...

— Ναί, ναί, θά μιλήσω με τό Ζηλούδη γι' αυτό;...

— Τι σχέση έχει ο Ζηλούδης; άπό-ρησε ή Φανούλα.

— "Α, δεν ξέρεις; Αυτός είναι χωμέ-νος σε όλες τις φιλανθρωπικές όργανώ-σεις;... Θάβελεις άκόμα να μπής στη χριστιανική κίνησι;...

— Τι σχέση έχει τό ένα με τό άλλο;

— Καμιά. "Ακριβώς γι' αυτό όμως έχει ένδιαφέρον;...

— Δεν αισθάνομαι έξαιρετική κλίσι γι' αυτό;...

— Δεν πειράζει, Φάνυ! "Άλλος κύ-κλος εκεί, άλλες γνωριμιές. Να μπής και σε κάποιο σωματείο για την προστασία του παιδιού. Καί φτάνει;...

— Θά τά προσπαίνω όλα αυτά; στέ-ναζε ή Φανούλα.

— Μά τί λές, καυμένη! Τι δουλειές έχεις;...

— Θά βρίσκωμαι έξω από τό σπίτι όλη την ήμέρα!...

— Τι πειράζει;... Τά μωρά θά σε περιμένουν;...

Την χαίδεψε στο μάγουλο και της ψι-θύρισε;...

— Όταν θάχης τό μπέμπη, πού θά σε περιμένη για τό γαλατικό του, τότε τ' άφίνεις όλα αυτά;...

Πάλι ή Φανούλα πλημμύρισε από ευ-τυχία! Πώς είχε την τέχνη ο Σταύρος με μία του λέξι, με μία του κίνησι να κάνει την καρδιά της να φουσκώνη από ευ-τυχία!... Δεν μπορούσε να του άρνηθι τί-ποτα;...

Την άλλη κιάλας ήμέρα την έστειλε ο Σταύρος σ' ένα από τά φιλανθρωπικά

ιδρύματα για ν' άρχίση δουλειά. Τόν πρώτο πού συνάντησε εκεί, ήταν ο Ζη-λούδης. "Ο Σταύρος τόν είχε προειδοποιή-σει πως θά πήγαινε. Πολύασχολος αυτός, όρμητικός, άρχισε να της έξηγη τά κα-θήκοντά της. "Ήταν κι' άλλες κυρίες εκεί, πού τόν κύτταζαν σαν να κρέμονταν από τά χείλη του. Μπροστά τους ο Τάκης είχε άλλο, ύφος. Μιλούσε μ' ένθουσιασμό και μεταχειριζόταν μία γλώσσα καθαρή, πού φαινόταν παράδειση στο χείλη του.

"Η Φανούλα τόν κύτταζε με άπορία. Σαν να μην ήταν ο ίδιος άνθρωπος!

Σε λίγες ήμέρες, ή Φανούλα ήταν ξε-φτερί, στις καινούργιες αυτές άσκληίες της. Εύσυνείδητη όπως ήταν, τά πήρε όλα μ' ένθουσιασμό, και κατάφερε άμέσως κι-όλας να δώση μία νέα δραστηριότητα παν-τού. Οι κυρίες την κύτταζαν με θαυμα-σμό κι' οι λίγοι άντρες της μιλούσαν σα-βαρά και τή σέβονταν. "Ο Ζηλούδης ήταν πάντα δισυπόστατος, Μπροστά στους άλ-λους σοβαρός, ένεργητικός, έξυπνος. "Ο-ταν όμως τύχαινε καμιά φορά — και τό προκαλούσε ο ίδιος άρεκετά συχνά — να βοεθούνε πουμενά μόνοι, οι δυο τους, αυ-τός κι' ή Φανούλα, άρχιζε τά πειράγμα-τα, τους ύπαινιγμούς. Κι' ή Φανούλα δεν τολμούσε να τόν βάλη στη θέσι του.

"Υστερ' από τρεις ήμνες, είχε γίνει κι' ή Φανούλα ένα από τά πιο γνωστά και πιο δραστήρια μέλη σ' αυτές τις όργα-νώσεις. Κουραζόταν, αλλά ήταν εύχαρι-στημένη, γιατί καταλάβαινε πως πραγμα-τικά έκανε καλό όπου μπορούσε. "Όταν μάλιστα βοισκόταν με τά φωνή παιδά-κια, ή καρδιά της λαχταρούσε. "Έδινε από τά δικά της χόματα και τους άγόραζε διάφορα δώρα για να βλέπη τη χαρά σ' άγνή ματάκια τους.

"Έτσι πέρασε δλ' ή άνοιξη, μπήκε τό κολοκάρι, έφτασε ο Αύγουστος.

"Ο Μικές

Διψούσε για έξοχη ή Φανούλα. "Η καρ-διά της ποθούσε καθαρό άέρα, άνοιχτό ό-ρίζοντα. "Ο Σταύρος όμως ούτε ήθελε ν' άκούση για ταξίδι.

— Τώρα είναι αδύνατον! της έλεγε.

Από στιγμή σε στιγμή, θά έσπαση κυ-δερνητική κρίσι, Φάνυ. Πρέπει να βρίσκω-μαι εδώ!...

Πήγαιναν όμως τακτικά σε έκδρομές εδώ κι' εκεί. "Ο Μικές είχε καταφέρει ν' άποκτήση δική του κούρα. Πώς;... Αυτό ήταν μυστήριο! Είχε άφισει όλες τις δου-λειές του. "Ενώ όμως φαινόταν άνεργος, ήταν πάντα πολύάσχολος. Είχε πάσει κι' αυτός τό ύφος του Ζηλούδη. Κι' όταν τόν ρωτούσε ή Φανούλα, της άποκρινόταν:

— "Ε, κάνω διάφορες δουλειές!...

Πού τόν έχανες, πού τόν εύρισκες, στον προθάλαμο του Τιμονή. Είχε άποκτήσει μεγάλη οικειότητα μαζί του, ίσως πιο πολλή κι' από τό Σταύρο. "Όρες πού συνωστιζόνταν εκατοντάδες άνθρωποι άπ' έξω από τό γραφείο του ύπουργού, ο Μικές έμπαινε κατ' ευθείαν, χωρίς διατυ-πώσεις.

"Αγόρασε, λοιπόν, και κούρα... Δεν ή-ταν απόλυτα έγωιστής ο Μικές. Μ' εύ-χαρίστησι τή διέθετε κάμπους φορές για την αδελφή του και για τό γαμπρό του. Κι' έτσι κατάφεραν κι' έκαναν καμιά έκδρομή πότε-πότε τουλάχιστον.

Σε δυο-τρείς από αυτές τις έκδρομές, πήγε κι' ο "Άρης Τιμονής με τόν Μικέ και τό Ζηλούδη. Του Παπαλή δεν του έλεγαν τίποτα για την έκδρομή, για να μη τούς χαλάση την εύχαρίστησι να τά γεράματά του;...

"Ο Τιμονής φερόταν πάντα σοβαρά κι' εύγενικά της Φανούλας. Δεν είχε κανένα λόγο να παραπονιέται. Κι' όμως, με τό γυναικείο της ένστικτο καταλάβαινε πως τό ένδιαφέρον του γι' αυτήν, ήταν κάπως παράξενο και ίσως ύπερβολικό. "Όταν βοισκόταν εκείνη στη συντροφιά, ο "Άρης δεν μιλούσε σχεδόν σε κανένα άλλο. Κι' όλοι τό θεωρούσαν, φαίνεται, πολύ φυσικό αυτό. "Ο Ζηλούδης, μάλιστα, θάλεγε κα-νείς πως τόν προκαλούσε να την προσέ-ξη. Δισκώς πετούσε κάποιο από τά ύ-πουλα άσπεία του, τά έρεβιστικά κι' ο Τι-μονής γελούσε με τά μάτια, ενώ τά χείλη του διατηρούσαν τή σοβαρότητα τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : "Η συνέχεια.

— Σωφείρ, για κάνε στάσι, να πάρουμε άκόμα έναν επιβάτη! (Του Β. Χριστοδούλου)

ΟΤΑΝ άκούτε μία όρχή-στρα να παίζη, άναρω-τηθήκατε ποτέ από ποιά και πόσα όργανα άποτε-λείται και ποιά είναι ή θέ-σις πού παίρνει τό καθέ-να στη συγκρότησή της;

Πρέπει να ξέρετε, πρώ-τα-πρώτα, ότι ο αριθμός των όργάνων μιας όρχή-στρας δεν είναι σταθερός, άλλ' ότι έξαρτάται από τό έργο πού πρόκειται να παιχθή, από τό χώρο όπου δίδεται ή παράσταση κτλ. "Από τους ίδιους παράγον-τες έξαρτάται επίσης ο ά-ριθμός των όργάνων κάθε κατηγορίας, ή διάταξις των στη συγκρότησι της όρχή-στρας κτλ.

Τά όργανα από τά ό-ποια άποτελείται μία σύγ-χρονη όρχήστρα, άνάλογα με τόν τρόπο πού παράγε-ται ο ήχος τους, είναι τρι-

"Η συμφωνική όρχήστρα της Νέας "Υόρκης κατά τη διάρκεια μιας συναυλίας υπό την διεύθυνσι του περίφημου άρχιμουσι κού Μπρούνο Βάλτερ.

ών ειδών: τά έγχορδα, τά πνευ-στά και τά κρουστά.

Κάθενα άπ' αυτά τά είδη πε-ριλαμβάνει πολλές μικρότερες κατηγορίες.

Στά όργανα της πρώτης κατη-γορίας τό στοιχείον πού παρά-γει τόν ήχο είναι οι χορδές, πού κατασκευάζονται από μέταλλο, από έντερα ζώων ή από μετάξι.

"Ο ήχος παράγεται διά ψαύσεως (άρπα, κιθάρα), με δοξάρι (βιολιά, βιολοντέλλο, βιόλα, κοντραμπάσσο) ή με πλήκτρα (πιάνο). Τό κουαρτέτο των δοξαριών (βιο-λί, βιολοντέλλο, βιόλα και κοντραμπάσσο) άποτελεί τη βάση της όρχήστρας.

Στά όργανα με δοξάρι, οι χορδές κατασκευάζονται από έντερα προβάτων, πού ύποβάλλονται σε κατάλληλη έπεξεργασία και κλώθονται με είδικό τρόπο. Οι χορδές

από άναδιδουν όξείς ήχους ά-ποτελούνται από ένα μόνον έν-τερο και έκείνης πού άναδιδουν βαρείς ήχους από πολλά (μέ-χρις 120). Οι χορδές αυτές πε-ριτυλίσσονται κατόπιν με λε-πτότατο σύρμα από άργυρο ή έπαργυρωμένο χαλκό. Όπου, όμως, ο ήχος παράγεται με πλήκτρα (πιάνο), χρησιμοποι-ούνται μετάλλινα σύρματα, κυ-ρίως από γάλυβα.

Στά πνευστά, ο ήχος παρά-γεται από τόν άέρα πού είναι κλεισμένος μέσα σ' ένα σωλή-να. Στην κατηγορία αυτή ανή-κουν τό φλάουτο, τό κλαρινέτο, τό όμποε, οι βαρύαυλοι, οι σάλπιγγες, τά τρομπόνια, τά κόρνα κτλ. πού παίζονται με τό στόμα.

Στην τρίτη κατηγορία ανή-κουν τά όργανα στα όποια ο ήχος παράγεται με έπίκρουσι (τύμπανα, γκρανκάσσες, ταμ-πούρλα κτλ.). Στην ίδια κατη-γορία ανήκουν και μερικά βοη-θητικά όργανα: τρίγωνο, κα-στάνιέττες, καμπάνες, ξυλόφω-να κτλ.

"Όπως είπαμε και άνωτέρω, ο αριθμός κι' ή διάταξις των όρ-

Η ευτυρότης

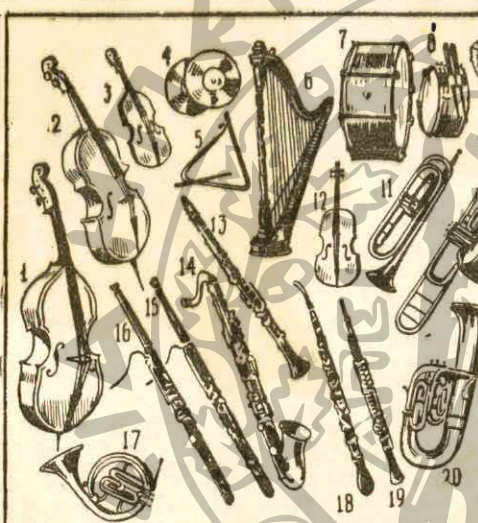
ΜΙΑΣ ΣΥΜΦΩΝΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

Από πόσα και ποιά όργανα άποτελείται

γάνων μιας όρχήστρας έξαρτάται κυρίως από τό παιζό-μενο έργο.

Στη «Σκάλα» του Μιλάνου, οι όρχήστρες πού παί-ζουν τά μεγάλα συμφωνικά έργα άποτελούνται συνή-θως από 104 όργανα, πού κατανέ-μονται ως έξης:

16 πρώτα βιολιά, 16 δεύτερα βιολιά, 9 κοντραμπάσσο, 19 βιο-λοντέλλα, 12 βιόλες, 2 άρπες, 1 πιάνο, 3 γκρανκάσσες, 3 ταμπούρ-λα, με τις άπαραίτητες καμπάνες, τρίγωνο κύμβαλα κτλ. 4 κόρνα, 3 φλάουτα, 1 όκτάφωνο, 3 όμποε, 1 άγγλικό κόρνο, 3 κλαρίνα, 1 σα-ξόφωνο, 3 φαγκότα, 1 κοντραφαγ-κότο, 4 κορνέτες, 3 τρομπόνια, 1

Τά όργανα από τά όποια άποτελείται μία μεγάλη όρχήστρα είναι τά έξης : 1) 9 κοντραμπάσσο, 2) 10 βιολοντέλλα, 3) 16 πρώτα βιολιά, 4) 3 κύμβαλα, 5) 3 τρίγωνα, 6) 2 άρπες, 7) 3 γκρανκάσσες, 8) 3 ταμπούρλα, 9) 4 τυμ-πανα, 10) 3 τρομπόνια, 11) 4 κορνέτες, 12) 12 βιόλες, 13) 3 κλαρίνα, 14) 1 σαξόφωνο, 15) 3 φαγκότα, 16) 1 κοντραφαγκότο, 17) 4 κόρνα, 18) 1 άγγλικό κόρνο, 19) 3 όμποε, 20) 1 μπας - τουμπα, 21) 1 όκτάφωνο, 22) 3 φλάουτα και τέλος από ένα πιάνο.

μπας-τούμπα, 4 τύμπανα.

Γύρω στο άναλόγιο του διεθυντού της όρχήστρας παίρνουν θέσι τά πρώτα και τά δεύτερα βιολιά τά ξυλίνα πνευστά (του τύπου του φλάουτου) και τά με-τάλλινα πνευστά (τρομπόνια κτλ.). Οι βιόλες και τά κόρνα βρίσκονται πιο μακριά. Τά άκρα της παρατά-ξεως, αν επιτρέπεται αυτή ή έκφρασις, κατέχονται από τά κοντραμπάσσο, τά βιολοντέλλα, τις άρπες και τά διάφορα έπικρουστικά όργανα (γκρανκάσσες, ταμπούρλα και άλλα).

"Η διάταξις αυτή έχει, ό-μως, ένδεικτικό χαρακτήρα. Γι-ατί, όπως είπαμε και πιο πά-νω, ή θέσις των διαφόρων όρ-γάνων σε μία συμφωνική όρχή-στρα έξαρτάται κυρίως από τό επιδικώμενο συμφωνικό αποτέ-λεσμα.

Για τόν ίδιο λόγο μπορεί να αυξηθή ή να μειωθή ο αριθμός των όργάνων αυτής ή εκείνης της κατηγορίας.

Στις παραστάσεις ώροσμέ-νων έργων στη «Σκάλα» του Μιλάνου συμμετέχουν πάνω ά-πό 100 όργανα και των τριών κατηγοριών.

"Η σημερινή συγκρότησις της συμφωνικής όρχήστρας, με τά όργανα πού αναφέραμε πιο πάνω, θεωρείται από τους μου-σικούς ως τελεία.

Μ' αυτό θέλουν να πούν ότι ένας συνθέτης δεν μπορεί να έ-πιθυμήσι τίποτε περισσότερο ή διαφορετικό για να έκφράση, ζλοκληρωμένες, τις μουσικές έντυψεις του.

Μέχρι πρό δύο χρόνων ακόμη δ αμερικανικός κινηματογράφος ήταν ασυναγώνιστος στα «πιν-άπ-γκέρλς» στο γνωστό αυτό είδος των καινούργιων ηθοποιών που ως κύριο χαρακτηριστικό έχουν τα νεύρα, την ωμορφιά και θαυμάσιο πλαστικό σώμα. Τό προνόμιο αυτό σήμερα δεν ανήκει μόνο στο Χόλλυγουντ, αλλά και στη γαλλική κινηματογραφία, εξ ίσου, ή όποια καταβάλλει μία σύντομη και καλή προσπάθεια να πλουτίσει τον γαλλικό κινηματογράφο με καινούργιες στάρλετ.

Στον ανταγωνισμό αυτόν μεταξύ 'Αμερικής και Γαλλίας για τα ωραιότερα «πιν-άπ-γκέρλς» είναι βέβαιον ότι τελικά θα κερδίσει η Γαλλία. Όχι γιατί στην 'Αμερική δεν υπάρχουν δυοσφά κορίτσια, αλλά γιατί οι Γάλλοι έχουν δικό τους τρόπο να τα παρουσιάζουν στο κοινό. Αυτό δεν είναι διόλου πουριτανό και δείχνουν καθαρά εκείνο που θέλουν να δείξουν, λανθάνοντας τα καινούργια τους αστέρια ήμίγυμνα σχεδόν με το κοστούμι της Εύας, χωρίς να σκανδαλίζεται κανένας. Ένώ οι 'Αμερικανοί παραγωγοί, που έχουν

Πιν-Απ-Γκέρλς

Μερικές απ' τις ωραιότερες στάρλετ της γαλλικής οθόνης

Κλάντ Μπορελλί

είναι απ' το κεφάλι τους μία φοβερή λογοκρισία σε όλα, δεν υπάρχουν να τους μιμηθούν. Και βλέπετε έτσι πραγματικά δυοσφά κοπέλλες του Χόλλυγουντ, που μόλις δείχνουν τις καλλιγραμμές γάμπες τους από φόβο μήπως επέμβει η λογοκρισία!

Σχετικά λοιπόν με τις προσπάθειες των Γάλλων κινηματογραφιστών σας παρουσιάζουμε μερικές απ' τις ωραιότερες Γαλλίδες «πιν-άπ-γκέρλς» που κατέκτησαν ήδη τη γαλλική οθόνη και το κοινό.

Σουζύ Ντελαί: Είναι μία νέα και πολύ όμορφη ηθοποιός του γαλλικού κινηματογράφου που παρουσιάστηκε για πρώτη φορά πριν από πέντε χρόνια περίπου. Στην αρχή δεν έκαμε καμιά ιδιαίτερη εντύπωση, γιατί μία εμφυτή δειλία την εμπόδιζε να δείξει τις αρμονικές γραμμές του σώματός της όπως της ζητούσαν οι παραγωγοί. Από τοις διαμέ, που κάθε ρόλος της τόσο στη σκηνή όσο και στην οθόνη είναι... ήμίγυμνος, έχει κερδίσει πάρα πολύ σε δημοτικότητα και σήμερα θεωρείται η «Αφροδίτη» του γαλλικού κινηματογράφου. Τόσο σε όμορφη όσο και σε «γυμνικές εμφανίσεις» από σκηνής ή οθόνης η Σουζύ θεωρείται σοβαρή αντίπαλος της γνωστής μας Φρανσουάζ 'Αρνούλ ή όποια μέχρι της στιγμής κρατεί τον τίτλο της «Βασίλισσας» των γυμνικών εμφανίσεων!

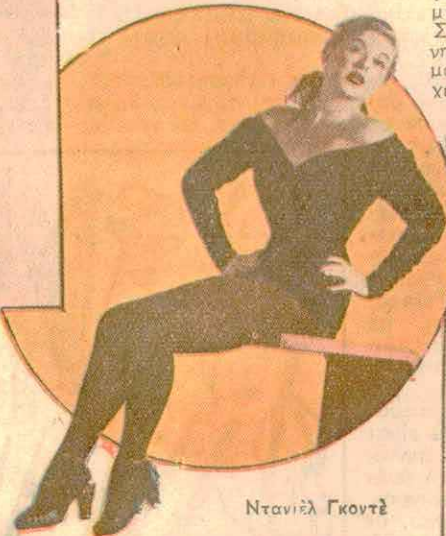
Να τώρα κι' ένα από τα πολλά ανέκδοτα της όμορφης Σουζύ: Ένα βράδυ σ' ένα παρισινό θέατρο βγήκε στη σκηνή φορώντας ένα μαγιώ μπικίνι. Εκεί λοιπόν που τραγουδούσε και χόρευε με κέφι πραγματικό έκανε μία απότομη κίνη-

σι και σε μία στιγμή έπεσε ό στη θάδεσμός της! Κάθε άλλη στη θέση της θα διέκοπτε άμέσως την παράστασι και θα φρόντιζε να φύγει απ' τη σκηνή. Η Σουζύ, όμως, σαν να μη συνέβη τίποτα συνέχισε το τραγούδι και το χορό της υπό τας ενθουσιώδεις, φυσικά, εκδηλώσεις του κοινού!...

Ντανιέλ Γκοντέ: Καινούργια και πολύ χαριτωμένη κατάρτησι του γαλλικού κινηματογράφου, μόλις από δι-ετίας. Πριν γίνει στάρλετ εξασκούσε το επάγγελμα του γυμνού μοντέλ-λου κοντά σε γνωστούς ζωγράφους και γλύπτες. Φυσικά είναι πολύ εξοικειωμένη με την ιδέα ότι πρέπει να παρουσιάζεται γυμνή σχεδόν στις ταινίες της. Έχει πάρει μέρος σε τρία μέχρι τώρα φιλμ στο Παρίσι, στη Ρώμη και στο Λονδίνο σε ρόλους ή-μίγυμνους φυσικά. Είναι πολύ όμορφη κοπέλλα και διαθέτει εξαιρετο στις αναλογίες του πλαστικό σώμα. Η Ντανιέλ ήταν πολύ χαριτωμένη με την εμφυτή δειλία της, όταν μπήκε για πρώτη φορά σε κινηματογραφικό στούντιο. Εκεί, παρουσία πολλών ηθοποιών, πλησίασε τον σκηνοθέτη φορώντας μόνο ένα τολμηρό φορεματάκι. Φαντασθήτε όμως την έκπληξή της όταν αυτός την κύτταξε και της είπε: «Βγάλτε τα ρούχα σας...» Η Ντανιέλ τα έχασε και δεν ήξερε τί να κάνει. «Μά είμαι ήδη έτοιμη», τόλμησε ν' απαντήσει. Ο σκηνοθέτης την ξανα-κύτταξε, της χαμογέλασε με καλωσύνη και πρόσθεσε: «Γιό μας εδώ δεν είσθε διόλου έτοιμη. Βγάλτε τα ρούχα σας αν θέλετε να σας δοκιμάσουμε για το ρόλο...» Θέλοντας και μη η όμορφη Ντανιέλ αναγκάστηκε να υποταχθή. Σήμερα είναι μία καθιερωμένη πιά στάρλετ στις γυμνικές εμφανίσεις!

Κλάντ Μπορελλί: Είναι μία πολύ όμορφη κοπέλλα 23 ε-τών με πολύ αρμονικό σώμα που παρουσιάστηκε στα στούντιο πριν από λίγα χρόνια. Έπαιξε σε αρκετά γαλλικά φιλμ με-ταξύ των οποίων και στο «Ωραιότερο κορίτσι του κόσμου» με την 'Αρνούλ, στο όποιον φορούσε μόνο ένα μαγιώ μπι-κίνι. Διαπρέπει σε ρόλους γυμνικούς. Σήμερα βρίσκεται στο Χόλλυγουντ ζητώντας τύχη στην οθόνη ή στη τηλεόρασι! Έ-πειδή όμως δεν περνούν εκεί οι γυμνικές εμφανίσεις σύντο-μα θα ξαναγυρίσει στο Παρίσι. Μία απόδειξη της αναμφι-σδήτητης όμορφιάς της είναι και το γεγονός ότι εστάλη στο Κάρναβάλι του Ρίο ως «πρέσβειρα» της γαλλικής όμορφιάς και κομψότητας!...

Μύριαμ Μπρύ: Είναι προ-γματικά ένα ωραίο κορίτσι με μία δική της προσωπικότητα. Στάρλετ της γαλλικής οθό-νης, παίζει στο γαλλικό κινη-ματογράφο από το 1950. Έ-χει πάρει μέρος σε τρεις ται-

Μύριαμ Μπρύ

Σουζύ Ντελαί

νίες στις όποιες, φυσικά οι ρό-λοι της είναι αρκετά σκανδα-λιστικοί με τη γύμνα τους. Α-κολουθεί κι' αυτή τη «σχολή» που καθιέρωσε πρώτη η 'Αρ-νούλ και σήμερα είναι μία υ-πολογίσιμη αντίπαλος της σε ρεαλιστικούς ρόλους.

Η όμορφη της Μύριαμ, ή κομψότης της και το άμοινο της σώμα είχαν κάνει εντύπωση στο τελευταίο Κινηματογραφικό Φεστιβάλ από το όποιον έφυγε με τον επίζηλο τίτλο της «πιν-άπ-γκέρλ μοντέλ»!

Π. ΛΙΝΕ

Suzanne Delaie

Λαμμένα Κορμιά

Λαθρέμποροι

Στην ερημική παραλία της 'Αττικής είχε άραξει, άργα μέσ' στη σκοτεινή νύχτα, το καΐκι με τα λαθραία. Μεταξωτά, κάλτσες γυναικείες, σιγαρόχαρτο, ρολόγια, ραδιόφωνο. 'Ολόκληρες περιουσίες... Πρώτος πήδηξε από το καΐκι ένας ναύτης, ο Ζαχαρίας. Βούτηξε στην κρύα θάλασσα ως το γόνατο κι' έβρεσε το καΐκι σ' ένα μεγάλο βράχο. Ένα σιγανό σφύριγμα ακούστηκε μέσ' στο σκοτάδι. Και τρεις σκιές ξεχωρίσανε μέσ' στη νύχτα.

— Έσύ είσαι, Ζαχαρία; ρώτησε μια βραχνή φωνή.

— Ναί, Κυριάκο, έσύ είσαι;

— Εμείς είμαστε είσι...

— Δεν ακούστηκε τίποτα; ρώτησε ο ναύτης του καϊκιού.

— Όχι... 'Ησυχία... Μόνο ο Μαθίος χάθηκε...

— Πώς χάθηκε;

— Νά, από νωρίς είχαμε πάει να πιούμε ένα κρασί στο Τρίγλια... Βγήκε για μία στιγμή, και δεν ξαναγύρισε...

— Γέλασε ο Ζαχαρίας:

— Τόσκασε, για να μην πληρώση ρεφενέ...

— Κι' ύστερα, άμέσως:

— Άντε, μην αργούμε... πρόσθεσε, 'Ο καπετάνιος είχε να βασιστούμε...

Βιαστήκανε. Άρχισε το κουβάλημα. Μεγάλες μπάλλες μεταφερόντουσαν από το καΐκι στη στεριά. Ένας τάδινε πάνω από την κουποστή στο Ζαχαρία, που τα πήγαινε στη στεριά. Και τάδινε στους άλλους — στον Κυριάκο, στο Μηνά, στο Μίστο. Κι' αυτοί τα πηγαίνανε σε μία μικρή σπηλιά, στρωμένη κάτω με αδιάβροχο για την υγρασία. Τό ξεφόρτωμα βιάστηκε ως τα ξημερώματα. Μόνο όταν άρχισαν να βάφονται μ' ένα φρόν γαλάζιο τα πυκνά σκοτάδια στη μεριά της ανατολής, βγήκε από το καΐκι η τελευταία μπάλλα. Παθήκανε τότε κι' οι άλλοι από την 'Ελπίδα — ο καπετάνιος και οι δύο άλλοι ναύτες του καϊκιού — και τραβήξανε όλοι μαζί για τη σπηλιά. Κάτσανε σταυροπόδι γύρω-γύρω στα λαθραία, και στρίψανε ταίρια με φρέσκο καπνό και λαθραία τσιγαρόχαρτα. Τα τσιγαρόχαρτα άστραποβολήσανε μέσ' στις θαμπές λάμψεις της αούρας.

— Άυριο βράδυ θάρθουμε για τη μοιρασιά... είπε ο καπετάνιος.

— Γιατί δεν τα λέμε από τώρα; ρώτησε ο Κυριάκος.

— Ε, τί να τα πούμε; Μισά εγώ μισά έσείς... απάντησε ο καπετάνιος.

Ο Κυριάκος έφτυσε δυσχερής.

— Πάλι τα ίδια;...

— Γιατί; Δε σ' άρέσει;

— Όχι... Ένα μερδικό μοναχό σου. Κι' ένα έμελε όλοι οι άλλοι, δε στέκει... Έγώ, σάς το ξανάπα' έχω και το καΐκι... Έχω το πετρέλαιο, τη συντήρηση της μηχανής...

— Ναί, αλλά έμεις όλοι έχουμε τους κόπους, τους κινδύνους... Άν μας τιμπήση κανένα περιπολικό, δε θα δικαστής έσύ στα μισά χρόνια, και στ' άλλα μισά όλοι οι άλλοι μας μαζί...

Ο καπετάνιος απάντησε ξερά:

— Ακούστε, τα πολλά λόγια είναι φτώχεια... Άν θέλετε έτσι, καλά' αλλιώς σταματάμε...

Ο Κυριάκος, που φαινότανε σαν άρχηγος των δυσχερής, απάντησε:

— Μπράβο! Νά σταματήσουμε... Μιά φορά, τα σημερινά θα γίνουνε τρία μερδικά: Ένα έσύ, δύο όλοι οι άλλοι έμεις...

— Δεν γίνεται! Έκοψε ο καπετάνιος.

— Θα γίνει!... απάντησε ο Κυριάκος, και σηκώθηκε.

Δίπλα του σηκώθηκαν κι' οι άλλοι και κυκλώσανε άπειληκτά τον καπετάνιο. Έκείνος έριξε γύρω του ένα σκοτεινό βλέμμα, και, ξαφνικά, τραβήξε το πιστόλι του. Πριν προφτάση όμως να ρίξη, του τόξανε πάνω, τον είγανε δέσει, τον είγανε φιμάσει. Τώρα ήτανε πεταμένος δίπλα στα λαθραία — μία ακόμα σάοκινη μπάλλα, δίπλα στις άλλες μπάλλες των έμπορευμάτων...

Ο Κυριάκος τους μάεψε γύρω του.

— Τώρα δε θα πάω φράγκο! έππε μ' ένα θριαμβευτικό γέλιο. Όποιος θέλει τα πολλά...

— Έν τάξει... Μπράβο, Κυριάκο!

— Θα τα κάνουμε τρία μερδικά. Ένα εγώ και δύο έσείς οι άλλοι... Σύμφωνοι;

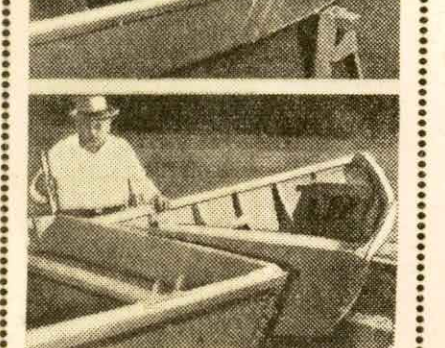
— Σύμφωνοι! Σύμφωνοι! του αποκρίθηκαν όλοι.

Ο Ζαχαρίας τον πείραξε:

— Άντε... Θα φάη πάλι με την ψυχή της η Μαργαρίτα...

— Νά φάη! Γιατί να μη φάη; Για τις γυναικές δεν δουλεύουμε τα κορόιδα;

Όλοι γέλασαν. Ήτανε γνωστή η αγάπη του Κυριάκου για τη Μαργαρίτα, την κόρη του Τρίγλια, που την ταβερνούλα έκει κοντά, σε κάποια γωνία της ερημικής ακρογιαλιάς. Έκει πηγαίνανε να τραβήξουνε κανένα ποτηράκι οι ψαράδες, τις παγωμένες μέρες του χειμώνα. Έκει ξεπέφτανε κι' οι λαθρέμποροι. Η Μαργαρίτα τους κερνούσε σιωπηλή, άγέλαστη. Σε κά-

ΑΡΩΡΩΤΕΣ ΒΑΡΚΕΣ

Η Βάρκα αυτή που χωρίζεται εύκολα σε κομμάτια και εξακολουθεί να επιπλέει, χρησιμοποιείται σε πολλές περιοχές της 'Αμερικής, όπου είναι συνήες οι πλημμύρες. Ανάλογα με τα άτομα ή το φορτίο που πρόκειται να μεταβεί, ο ιδιοκτήτης της μεγαλώνει ή μικραίνει το μέγεθός της.

νέγαν δεν έδινε θάρρος. Όλοι τη θέλανε, μα αυτή δεν έδειχνε πούθενά την προτίμησή της. Άπ' όλους, ο Μαθίος την είχε ψωνίσει πιο καλά: Κατακούτελα τον είχε χτυπήσει ο έρωτας!

Δεν έλιπιζε όμως. Ήταν ο πιο άσκημος από το παρόμοιο ταύρομο: Κοντός, με πυκνά μαλλιά και φρυδιά, πιο πολύ μαϊμού και πιο λίγο άνθρωπος, δεν ήτανε δυνατό ν' άρέση στη λυγρόκορμη κοπέλα. Άπό την άλλη μεριά, είχε κι' ένα μεγάλο έχθρο, που δεν άφινε εύκαρία πού να μην τον ταπεινώνη, να μην τον ξεευτελίση... Αυτός ήταν ο Κυριάκος, Ψηλός, μελαχροινός, με γεροδεμένο κορμί, παλληκαράς και καυγάτζης, είχε τα πιο πολλά προσόντα για ν' άρέση στις γυναίκες. Και, φαίνεται, πως είχε άρχισει ν' άρέση στη Μαργαρίτα... Με βουδή λυσσα, ο Μαθίος έβλεπε τον Κυριάκο να του παίρνει τη θέση του — μία θέση όμως που δε θα την έπαιρνε ποτέ αυτός ο ίδιος ο φουκαράς — στην καρδιά της όμορφης ταβερναροπούλας... Ένα σιωπηλό μίος άρχισε να σιγοκαίη μέσ' στην καρδιά του Μαθιού...

Όσπου άπόψε, λίγες ώρες πριν φουντάρη η 'Ελπίς' στην έρημη ακρογιαλιά, ο κόμπος έφτασε στο χένι: Ο Κυριάκος χάρισε της Μαργαρίτας ένα βραχιόλι χρυσό — από την προηγούμενη καρδιά των λαθραίων. Και κείνη του χάρισε ένα χαμόγελο...

— Της άρέσεις... του μουρμούρισε ο Μηνάς, σκουτώντας τον κάτω από το τραπέζι.

— Άμ, ποιός θες να της άρέση; Η μαϊμού; Έκανε ο Κυριάκος, στρίβοντας περήφανα το μουστάκι του και λυώνοντας μ' ένα περιφρονητικό του βλέμμα το Μαθιό, που κύτταζε χλωμός πότε το κορίτσι που αγάπησε ποτέ το μισητό του αντίπαλο...

Δε μίλησε όμως ο Μαθίος. Μόνο όταν δεν τον βλέπανε, έξοψε για μία στιγμή από την παρέα, και χάθηκε μέσ' στη νύχτα...

★

Για πότε βρέθηκαν οι λαθρέμποροι περικυκλωμένοι από παντού! Οι άστυνομικοί της διώξεως του λαθρεμπορίου, ταμπουρωμένοι πίσω από τα βράχια άρχισαν να τους βαράνε με τα αυτόματα. Άπαντήσανε κι' εκείνοι με τα πιστόλια. Δε βλέπανε όμως, βαράγανε στα στραβά. Ένώ οι άστυνομικοί πετυχαίνανε το ψαχνό. Πρώτος έπεσε ο Κυριάκος με το στήθος του γαζωμένο από σφαίρες... Μόλις τον είδανε να πέφτει, οι άλλοι παραδοθήκανε.

Άνάμεσα στους άστυνομικούς, ξεπρόβαλε ο Μαθίος. Ο Μίστος τούρριξε μία βρισιά:

— Ιούδα!...

Μα εκείνον δεν τον ένοιαζε. Είθε με χαρά το μισητό του αντίπαλο πεσμένον στα βότσαλα, να τα βάψη με το αίμα του. Πλησίασε τον άρχηγό των άστυνομικών:

— Νά τα λαθραία! του είπε, τραβώντας το καρδόπανο που τάχε σκεπάσει.

— Έν τάξει...

— Κι' αυτό πούταμε;...

— Πάρε, δτι θές!

Είχε φέξει για καλά όταν ο Μαθίος, κουβαλώντας ένα μεγάλο πακέτο έφτασε στην ταβερνούλα του Τρίγλια. Η Μαργαρίτα σκούπιζε. Τον είδε νάρχεται και σηκωσε το κεφάλι της:

— Τί έγινε;... τον ρώτησε. Άκουσα πιστολιές...

— Τους πιάσανε όλους! Ο Κυριάκος σκοτώθηκε.

Για μία σύντομη στιγμή η ματιά της θόλωσε. Ύστερα όμως, εσπέρωσε, όταν είδε το Μαθιό ν' ανοίγη το πακέτο:

— Δές... Μεταξωτά, ρολόι, κάλτσες, Ένα ραδιόφωνο!...

Η Μαργαρίτα είδε ν' απλώνεται μπροστά της το τίμημα της προδοσίας...

— Δικά σου όλα! της είπε με φωνή πνιγμένη από τη συγκίνηση ο Μαθίος.

Τον κύταξε. Τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν — το δικό του σ' ένα βλέμμα ζώου... Έχασε την άσκήμια του η Μαργαρίτα, τα σμιχτά του φρυδιά, το καμπουριασμένο του κορμί, τα πυκνά μαλλιά του που του πνίγανε το μέτωπο και τον κάνανε να μοιάζει σ' αμαϊμού...

Και του χαμογέλασε...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο Μισέλ Σιμόν

Τά φίλμ που δά δοῦμε τον χειμώνα

Τίτλοι και ήθοποις

Άμερικανικά, γαλλικά και ιταλικά είναι τα 70 περίπου έργα που θα μας παρουσιάση έφετος η 'Σάββας-Φίλμ' στους κινηματογράφους 'Στά' και 'Ελλη'.

Στο φίλμ 'Συρανό ντε Μπερζεράκ' του Έδμουνδου Ροσάν, πρωταγωνιστεί ο Χοσέ Φερέο και η Μάλα Πάουερ. Ο πρώτος κέρδισε, ως νικητόν, νόμισ στην εορηνεία του στο φίλμ αυτό, το 'Όσκαρ 1951'.

Έγινωμες πεοιπέτες είναι το 'Νέο Μεξικό' με τον Λιού Άυρες και την Μαρίλιν Μέγγουελ, ο 'Κόκκινος ποταμός' με τον Τζών Γουαίν, την Τζέαν Ντοϊού και τον Μοντγκόμευ Κλίφτ, το 'Νησί του πόθου' με την Λίντα Νταυέλ και τον Τάμπ Χάντερ καθώς και 'Το ποτάμι' του Γάλλου σκηνοθέτη Ζάν Ρενουάρ με την 'Ινδ' νόησα Ραντά και τον Έντουιν Νάιτ.

Πεοιπέτες είναι επίσης τα φίλμ 'Το κόκκινο φτερό' με τον Τζωρτζ Μοντγκόμευ και την Μπρόντα Μάσαλ, ο 'Πόθος του γουαρού' με την Πένκυ Κάμινγκς και τον Τζών Ντάλ, ο 'Κλέφτης' με τον Ραίη Μίλλαντ, 'Ντάλα μεσημέρι' με τον Γκάου Κούπερ και 'Η φωνή της όρνθης' με τον Φάινκ Λότζ και την Κάθλιν Ράιν.

Οι πεοιόφημοι Μάρκ Μπρόδεορ που είγανε να ιδούμε καιρό πρωταγωνιστούν μαζί με την Βέρα Έλλεν στη μουσική κωμωδία 'Ερωτικές τρελλές'.

Δράματα είναι το 'Όταν άνθιη η άνάπη' με το Μόλον Μπράντο και την Τερέζα Ράιτ, 'Ο νικητής' με τον Κιόκ Ντάνκλας και την Μαρίλιν Μέγγουελ, το 'Πληρώσα με αίμα την ζωή μου' με τον Βάν Χέφλιν και την Έβελιν Κίς, το 'Πολύ σαν νιά δάκουα' με την Λίζαμπετ Σκώτ, τον Ντόν Ντεφόρ και τον Ντάν Νταούσα καθώς και 'Το βέλο' με τον Χένρι Μόονγκαν και τον Μπάρου Κέλλυ.

Μεταξύ των γαλλικών έργων συμπεριλαμβάνονται το πεοιόφημο έγνωμοιο 'Ροβινσών Κρούσος' με τον Ζωρζ Μασσάλ, το νόμοιο του όποιου άκούα δεν τελειώσε και η 'Εντίμος Π...' του Λεοκά που παίγντηκε πέουσι από τον θίασο Κατερίνας με τον τίτλο 'Ευλαδικό νύμαιο'. Στο τελευταίο αυτό φίλμ

πρωταγωνιστούν η Μπαρμπάρα Λαάζ, ο 'Ιδάν Ντεννύ και ο Μαρσέλ Έοάν.

Ύπαόνουν και δυο εύθυμες δεβύ: 'Νύκτες ήδονης' με τον Λουσιέν Μπαρού και την Ζενεβιέβ Παζ και 'Η νυμνή γορεύτοια' του Πιέρο Λουί με τον ίδιο και την ώραία Κατερίν Έοάο.

Το έργο του Κριστιάν-Ζάκ 'Αειολάτρευτες νυναικές' ακολουθεί την νέα μόδα των φίλμ με σκέτες. Πρωταγωνιστούν σ' αυτό η Μαρτίν Κασόλ, η Ντανιέλ Νταριέ, η Έντβίλ Φενιέρ, η Ρενέ Φώο, ο Ντανιέλ Ζελέν κ. ά.

Κοινωνικά δράματα είναι, τέλος, 'Το Εύτηνια μίας άιαστωλής' με τη Μαντελίν Λεπω και 'Ο δρόμος προς τη Δαμασκό' με τον Μισέλ Σιμόν, και την Λίν Νορό.

Μεταξύ των πολυαίθριων ιταλικών έργων ξεχωρίζουν τα ακόλουθα: 'Η φωνή του αίματος' μιά Βυζαντινή πεοιπέτια με πρωταγωνιστή την Έλεονώρα Ρόσι, τον Τζίνο Λεουρίνι και την Ταυάσα Λίς, 'Σαύλο', ο έμπορος της Βενετίας, του Σαίξπηρ, με τον Μισέλ Σιμόν, την Άννα Μαρία Φερέο και τον Μάσιμο Σεράτο και το κοινωνικό δράμα 'Κατηγορώ την πολιτεία' με τον Άντεντο Νατσόρι και την Σουλβάν Παυτανίνι.

Κοινωνικά δράματα είναι επίσης 'Η Βάντα, η άιαστωλή' με την Ύδον Σανσόν και τον Φράνκ Βιλλάο, η 'Ανύσσην σάρκα' με τον Ράλφ Βαλλόνε και την Μαρίνα Μπέρι, η 'Φιλομένητα Μαρτουράνο' του Έντουάρντο ντε Φίλιππο, με τον ίδιο τον σκηνοθέτη και την Ταυάσα Λύς και 'Η ένοχη' το τελευταίο φίλμ της Κορίν Λυσαία.

Ύπαόνουν δυο άκούη δράματα 'Η Παρόνθα' με την Έλεονώρα Ρόσι και 'Η νυναικά που άνακάλυψε τον έρωτα' με την Σουλβάν Παυτανίνι και τον Ροσσάνο Μπρότσι.

Ο ίδιος ο Ροσσάνο Μπρότσι έχει νιά παστενάο την Γαλλία Κλωντίν Ντυπουί στο πεοιπέτιωδες φίλμ 'Αυτοί που δεν φοβήθηκαν' και ο Πιέτρο Λουί με την Ταυάσα Λύς πρωταγωνιστούν σε μιά άλλη πεοιπέτια: 'Οι λύκοι των συνόρων'.

Όσοι άναπούν τα μουσικά φίλμ θα ίκανοποιήσουν ιδιαίτερος το έγνωμοιο 'Πουλί της φωτιάς' με τον Τίνο Γκούτι και η 'Λουσιάν ντι Δαμεουίος' με την Νέλλυ Κοραντί και τον Μάριο Φιλεπέσκι.

Ή ίστορία 5 γυναικών, είναι ένα μίνια δράματος και κωμωδίας στο όποιο πρωταγωνιστούν η ώραία Τζίνα Λολουμπονγκίτα, ο Μπένσο Καλλεάνο και η Μπαρμπάρα Κέλλυ.

Στο μεξικάνικο έρωτικό δράμα 'Εναμοιόντά' πρωταγωνιστούν η Μαρία Φιλίς και ο Πέντοο Άουενταρίθ. Το φίλμ αυτό έχει κροδίσει μένο σήμερο 12 διεθνή βραδεία.

Το πρόνομοιο της 'Σάββας-Φίλμ' συμπεριλαμβάνει τέλος και πολλές έπαναλήψεις παλαιών έπιτυχιών μεταξύ των όποιων τα 'Ερωτικά νόμοια' με την Τζένιφερ Τζών, τον 'Οίτο άνθρωπο' με τον 'Όρσον Βέλλες και το 'Έντομο-μέτσιο' με την Ίνγκριντ Μπέγκμαν.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

Ο τρελλός γαΐδαρος

Ός εκείνο το άπαλό φθινοπωρινό άπογευματάκι, δεν είχα ποτέ υποφιστή αυτό το σοβαρό κοινωνικό ζήτημα, που θα πληροφωρήθε κι' έσεις εύθες πιο κάτω. Κι' εκείνο το άπαλό φθινοπωρινό άπογευματάκι, που ο γλυκός φθινοπωρινός ήλιος έστελνε τις τελευταίες του φθινοπωρινές άκτινες στη φθινοπωρινή πόλη, καθόμουν στο μπαλκόνι του γνωστού μου κυρίου Στέφανου Μαυρομύτη — φθινοπωρινή ηλικία — και σκοτώνω με την ώρα μας με τη φιλική μας κουβεντούλα. Κοντά μας καθόταν και ο γυιός του ο Θεοδωράκης μαθητής της πρώτης γυμνασίας, έτών δέκα τεσσάρων.

Ο Θεοδωράκης έδινε μεγάλη προσοχή στην κουβέντα μας και πολύ καλά έκανε, γιατί τα παιδιά όλο και κάτι έχουν να μάθουν από τους μεγαλύτερους των. Άλλά και οι μεγαλύτεροι πάντα κάτι μαθαίνουν από τα παιδιά, που έχουν φρέσκο, περιέργο κι' έρευνητικό μυαλό.

Λοιπόν, σε μιά στιγμή, φάνηκε από τη γωνία του δρόμου ναρχεται ένας ψηλός και σοβάρος κύριος, που τον συνώδεε άπόκοντα κι' ένας σκύλος κανελίς.

— 'Ο τρελλός! είπε ο Θεοδωράκης.

— Είναι τρελλός; ρώτησα μ' ενδιαφέρον.

— Δεν τον βλέπεις, που παραμιλάει και γεροντοει, σαν να κουβεντιάζει με κάποιο φανταστικό πρόσωπο; μου έδειχνε ο κ. Στέφανος. Είναι γρόνια που τόχει πάθει ο καύμενος...

... από κάποιον άτυχο έρωτα, συμπλήρωσε ο Θεοδωράκης.

— Σιωπή έσύ! τον παστήρησε αυστηρά ο μπαμπάς του. Τέτοιες κουβέντες δεν είναι της ηλικίας σου — και πρόσθεσε σε μένα: Άπλάση, όχι άτυχον έρωτα άκούδως. Τούφυγε η γυναίκα του, που την άγαπούσε πολύ και τούμεινε το σκυλί.

— Κάτι είναι κι' αυτό, είπα κι' έσκυβα για να ιδώ καλύτερα τον άνθρωπο που τούχε φύγει η γυναίκα και το μυαλό. 'Τρελλός!...» θιβήρισα.

Και τότε πετάχτηκε ο μικρός:

— Δεν μου λές μπαμπά, είναι και το σκυλί τρελλό;

— Βλάκα! απάντησε ο μπαμπάς. Πας και σχολείο! Τρελαίνονται, βρέ, τα ζώα;

— Γιατί δεν τρελαίνονται;

— 'Εχω ένα γνωστό μου νευρολόγο, που τον ένω έπισκεφθή πολλές φορές, για δικό μου λογαριασμό. Την άλλη μέρα, τσάη-ξα κατ' ευθείαν για κεί.

— Καλημέρα, γιατρέ μου.

— Ο γιατρός πάντα καμωγέλαει όταν με βλέπν.

— Καλός τον, μου λέει. Πώς παίει;

— Άρκετά καλά, γιατρέ μου.

— Η φιλοσοφία καλά;

— Δόξα σοι ο Θεός!

— Ανακαλύψανε κανένα νέο φιλοσοφικό σύστημα;

— Όχι... Μείναμε στα παλιά.

— Αυτό είναι παρήγορο σημείο.

— Εύχαριστώ, γιατρέ μου.

άπόρησε ο Θεοδωράκης. Δεν έχουν κι' αυτά μυαλό;

— Τον κακό σου τον καιρό, άνότη! φώναζε ο κ. Στέφανος, άγανακτισμένος γι' αυτές τις ερωτήσεις του κανακάρη του.

Ο Θεοδωράκης έσκυψε ντροπισμένος το κεφάλι. Και τότε έλαβα εγώ το λόγο:

— Για στάσου, κύριε Στέφανέ μου... Μην το άποπαίρνεις το παιδί. Η έρώτησή του είναι λογική. Γιατί τάχα να μην τρελαίνονται και τα ζώα;

— Γιατί... γιατί... είπε μασχημένα ο κ. Μαυρομύτης. Ζώον λογικόν είναι μόνον ο άνθρωπος. Κι' έφ' όσον αυτός μόνον είναι λογικόν, είναι και το μόνον που έχει το δικαίωμα να ύποστη βλάβην της λογικής του.

— Αυτό το λέμε έμεις οι άνθρωποι, που τα θέλουμε όλα δικά μας. Τί γνώμη, όμως, έχουν και τα ζώα;

— Άκινε ρώτα τα! άπάντησε ο κ. Στέφανος, με είωμνικό γαμόγελο.

— Θα ρωτήσω, βέβαια! δέλωσα. Όχι όμως τα ζώα, θα ρωτήσω άμεσιότερους παρόντες, γιατί αυτό το ζήτημα μ' ενδιαφέρει πολύ, από φιλοσοφικής άπόψεως.

Και συνένισα, στο μικρό:

— Και θα σου λίσω τη λογική σου άμπαρία. Θεοδωράκη. Βασίσου σε μένα!

★

Έχω ένα γνωστό μου νευρολόγο, που τον ένω έπισκεφθή πολλές φορές, για δικό μου λογαριασμό. Την άλλη μέρα, τσάη-ξα κατ' ευθείαν για κεί.

— Καλημέρα, γιατρέ μου.

— Ο γιατρός πάντα καμωγέλαει όταν με βλέπν.

— Καλός τον, μου λέει. Πώς παίει;

— Άρκετά καλά, γιατρέ μου.

— Η φιλοσοφία καλά;

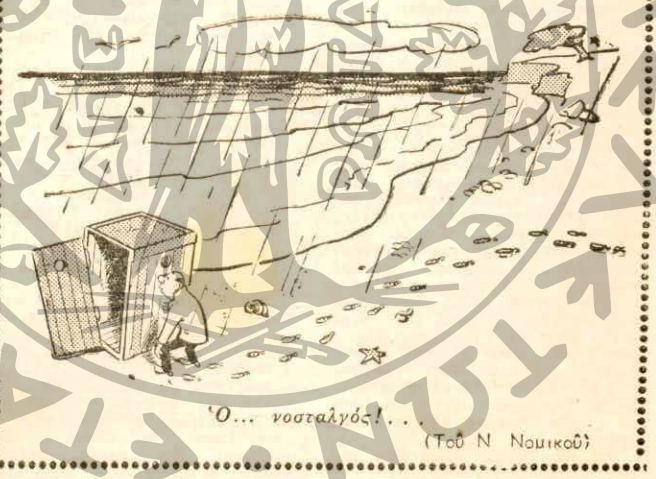
— Δόξα σοι ο Θεός!

— Ανακαλύψανε κανένα νέο φιλοσοφικό σύστημα;

— Όχι... Μείναμε στα παλιά.

— Αυτό είναι παρήγορο σημείο.

— Εύχαριστώ, γιατρέ μου.

Ο... νοσταλγός!

(Το Ν. Νομικού)

άλλα σήμερα δεν έχω για μένα. Έρχομαι για λογαριασμό των ζώων!

— Ο γιατρός τινάχτηκε προς τα πίσω κι' έτριξε η πολυθρόνα του. Σούφρωσε τα πικνά του φρύδια και με κτύπησε. Έγώ σηκώθηκα κι' έκανα δυό βήματα προς το γραφείο του.

— Μην προχωρήσεις! μου λέει. Καλά ήσουν εκεί που καθόσουν. Καθώς πάλι και λέγε μου. Τι δουλειά έχεις με τα ζώα;

— Θα ήθελα μια σαφή απάντηση, γιατρέ μου, σ' ένα ζήτημα που δεν μ' άφησε να κοιμηθώ όλη τη νύχτα: Τρελλαινούνται τα ζώα; Τα σκυλιά, τ' άλογα, τα γαϊδουριά;...

— Μμμ... Τρελλαινούνται... βέβαια... Γιατί να μην τρελλαινούνται;

— Αυτό ισχυρίζομαι κι' εγώ. Και τί εκδηλώσεις έχουν;

— Αί... Κλωτσάνε χωρίς λόγο, τρέχουν, πηδάνε, δαγκώνουν. Κάτι τέτοιο τέλος πάντων.

— Ευχαριστώ πολύ, γιατρέ μου. Τι σας όφειλω;

— Τίποτα.
— Και πάλι σας ευχαριστώ. Χαίρετε.

Το ίδιο απόγευμα, έτρεξα στο σπίτι του φίλου μου για ν' αναγγείλω τη σπουδαία είδηση. 'Ο κ. Στέφανος κι' ο γιός του καθόντουσαν στο μπαλκόνι. Μάλιστα τους είδα, τους φώναξα: — Τρελλαινούνται! Τρελλαινούνται!

Και τους άναλυσά τις επίσης μες πληροφορίες που είχα, λεπτομερώς.

— Βλέπεις, μπαμπά; είπε με δίκαιη υπερφάνεια ο Θωδωράκης.

— Έσφαλα! ομολόγησε ο κ. Στέφανος. Σε συχαίρω, παιδί μου. Έχεις επιστημονικό μυαλό.

Ο μικρός πήρε θάρρος με τα συχαρητήρια του πατέρα του και είπε:

— Μπορεί τάχα να τρελλαθώ και μια μούγα;

— Είσαι ανόητος! φώναξε ο μπαμπάς. Πώς μπορεί να τρελλαθώ μια μούγα, βρέ; Και στο κάτω-κάτω της γραφής, τί μας νοιάζει;

— Πώς, μπαμπά! Έμένα με νοιάζει! Θέλω να μάθω.

— Θα μάθεις, αβρίο! δήλωσα εγώ.

Και νάμαι πάλι στο γνωστό μου νευρολόγο.

— Συνέχεια έκ του χθεσινού, γιατρέ! Αυτή τη φορά, δεν πρόκειται ακριβώς για τα τετραπόδα ζώα. Το θέμα μας είναι η μούγα. Μπορεί να τρελλαθώ μια μούγα;

— Δυστυχώς, η ψυχιατρική δεν έχει καταπιστάσει ακόμα με τη σχιζοφρένεια της μούγας. Κι, έτσι, δεν είμαι εις θέσιν να σε δια φωτίσω σχετικώς.

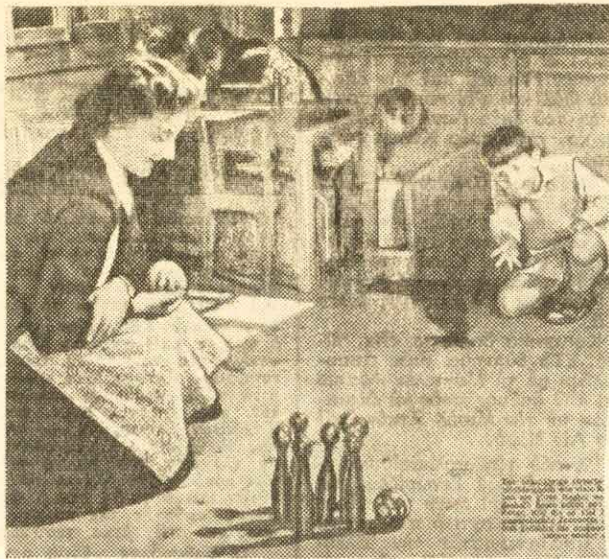
— Κακώς, γιατρέ μου. Έγώ, λοιπόν, υποστηρίζω, ότι τρελλαινούνται και οι μούγες.

— Υποστήριξέ το!

— Και θα σας φέρω ένα παράδειγμα. Έρχεται μια μούγα και καθέται στη μύτη σου. Της δίνεις μια με το χέρι, προφταίνει και φεύγει. Άλλα δεν καθέται φρονιμα. Σε λίγο, τσουπ! Σου ξανάρχεται. Της δίνεις άλλη. Πάλι φεύγει. Άλλα και πάλι ξανάρχεται. 'Ως πού, δυό, τρείς, τέσσερις φορές, την πέμπτη την πετυχαίνει και τη φονεύεις. Έρωτώ, λοιπόν: Πού πάς, κυρία μούγα;

— Εδώ βλέπεις καθαρά, ότι σε περιμένει θανάσιμος κίνδυνος. Και όμως εσύ, εκεί! Καταπάνω στο θάνατο. Άρα δεν είσαι μούγα λογική. Γιατί οι άλλες συναδέλφες σου, με την πρώτη ή τη δεύτερη επίθεση, πετάνε και δεν ξανασηκώνουν στον κίνδυνο. Άρα είναι μούγες με μυαλό... με παρακολουθείτε, γιατρέ;

— Σε παρακολουθώ από πολύ καιρό

ΤΕΛΟΣ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΡΙΑ

Θυμάστε την Ζαννέτ 'Αλτουέγκ, την περίφημη πρωταθλήτρια των 'Ολυμπιακών αγώνων στην καλλιτεχνική παγοδρομία; Το σεμνό αυτό κορίτσι αντί να προτιμήσει τη ζωή των «εστώ» και τους ήγεμονικούς μισθούς, είνε σήμερα μια απλή παιδαγωγός στο πρότυπο ελβετικό χωριό «Πεσταλότσι», στο οποίο περνούν τα καλοκαίρια τους παιδάκια απ' όλον τον κόσμο. Στη φωτογραφία μας η Ζαννέτ μαθαίνει υπομονητικά σ' ένα Έλληνόπουλο ένα γαλλικό παιχνίδι.

— Ευχαριστώ. Λοιπόν, για μένα είναι προφανές, ότι η έν λόγω μούγα, έχει παραφρονησει. Έχετε αντίρρηση, μήπως;

— Καμμία! Πηγαίνω με τα νερά σου.

— Γι' αυτό σας εκτιμώ. 'Ωστε παραδέχεστε, ότι μπορεί να τρελλαθώ και η μούγα;

— Τι έχω να πω;

— Ευχαριστώ, γιατρέ! Τι σας όφειλω;

— Πενήντα μούγες... παρνόν, χιλιάδες θέλω να πω. Βέβαια, την πρώτη φορά, ήταν έπισκεψη φιλική. Τώρα θα πληρώσεις.

Τ' απόγευμα, γραμμή στο σπίτι του Στέφανου. Πατέρας και γιός στο παράθυρο: — Τρελλαινούνται κι' οι μούγες! Τρελλαινούνται! φώναζε από μακριά και μια γρουλούα που καθόταν στην εξορτά της, έκανε το σασυρό της. — Ανεβήκα γρήγορα και τους εξέθεσα το ζήτημα. 'Ο Θωδωράκης δέχτηκε νέα συχαρητήρια από τον μπαμπά, που μου είπε ιδιαιτέρως: «Αυτό το παιδί, έχει μεγάλο μέλλον».

— Άλλα ο μικρός είχε κι' άλλες περιέργειες:

— Κύριε Φανούρη, είπε, ξέρουμε, ότι τα ζώα και τα πετούμενα τρελλαινούνται. Άλλα πώς φανερώνουν την τρέλλα τους;

— Κλωτσάνε, όπως είπε κι' ο γιατρός.

— Αυτός δεν ξέρει τί λέει. Γιατί νά, ο άνθρωπος με το σκύλο που περνάει. Κτυπάτε τον! Αυτός δεν κλωτσάει ποτέ. Πού πάει να πη, ότι υπάρχουν λογίων-λογίων τρέλλες.

— Έχετε δίκιο, Θωδωράκη. Αβρίο θα έχω νεώτερα!

— Μάλιστα, γιατρέ! Μου είπατε προχτές μια κουβέντα πως τάχα ένας γαϊδάρος ή ένας σκύλος που τρελλαινείται, κλωτσάνε και δαγκώνουν. Όμως στους ανθρώπους έχουμε πολλών ειδών φρενοβλαβείες. Παραδείγματος χάριν, για να περιορίσω στον κύκλο της οικογενείας μου, είχα ένα θείο που νόμιζε πως ήτανε τράμ. Κι' έτρενε μ' ένα κουδούνι όλη μέρα! Ντίγκ-ντάγκ! Ντίγκ-ντάγκ! Είχα έναν

— Μάλιστα, γιατρέ! Μου είπατε προχτές μια κουβέντα πως τάχα ένας γαϊδάρος ή ένας σκύλος που τρελλαινείται, κλωτσάνε και δαγκώνουν. Όμως στους ανθρώπους έχουμε πολλών ειδών φρενοβλαβείες. Παραδείγματος χάριν, για να περιορίσω στον κύκλο της οικογενείας μου, είχα ένα θείο που νόμιζε πως ήτανε τράμ. Κι' έτρενε μ' ένα κουδούνι όλη μέρα! Ντίγκ-ντάγκ! Ντίγκ-ντάγκ! Είχα έναν

— Μάλιστα, γιατρέ! Μου είπατε προχτές μια κουβέντα πως τάχα ένας γαϊδάρος ή ένας σκύλος που τρελλαινείται, κλωτσάνε και δαγκώνουν. Όμως στους ανθρώπους έχουμε πολλών ειδών φρενοβλαβείες. Παραδείγματος χάριν, για να περιορίσω στον κύκλο της οικογενείας μου, είχα ένα θείο που νόμιζε πως ήτανε τράμ. Κι' έτρενε μ' ένα κουδούνι όλη μέρα! Ντίγκ-ντάγκ! Ντίγκ-ντάγκ! Είχα έναν

— Μάλιστα, γιατρέ! Μου είπατε προχτές μια κουβέντα πως τάχα ένας γαϊδάρος ή ένας σκύλος που τρελλαινείται, κλωτσάνε και δαγκώνουν. Όμως στους ανθρώπους έχουμε πολλών ειδών φρενοβλαβείες. Παραδείγματος χάριν, για να περιορίσω στον κύκλο της οικογενείας μου, είχα ένα θείο που νόμιζε πως ήτανε τράμ. Κι' έτρενε μ' ένα κουδούνι όλη μέρα! Ντίγκ-ντάγκ! Ντίγκ-ντάγκ! Είχα έναν

— Μάλιστα, γιατρέ! Μου είπατε προχτές μια κουβέντα πως τάχα ένας γαϊδάρος ή ένας σκύλος που τρελλαινείται, κλωτσάνε και δαγκώνουν. Όμως στους ανθρώπους έχουμε πολλών ειδών φρενοβλαβείες. Παραδείγματος χάριν, για να περιορίσω στον κύκλο της οικογενείας μου, είχα ένα θείο που νόμιζε πως ήτανε τράμ. Κι' έτρενε μ' ένα κουδούνι όλη μέρα! Ντίγκ-ντάγκ! Ντίγκ-ντάγκ! Είχα έναν

— Μάλιστα, γιατρέ! Μου είπατε προχτές μια κουβέντα πως τάχα ένας γαϊδάρος ή ένας σκύλος που τρελλαινείται, κλωτσάνε και δαγκώνουν. Όμως στους ανθρώπους έχουμε πολλών ειδών φρενοβλαβείες. Παραδείγματος χάριν, για να περιορίσω στον κύκλο της οικογενείας μου, είχα ένα θείο που νόμιζε πως ήτανε τράμ. Κι' έτρενε μ' ένα κουδούνι όλη μέρα! Ντίγκ-ντάγκ! Ντίγκ-ντάγκ! Είχα έναν

πάλι, άλλα ποιός της έδινε σημασία;

Τους πήγα τα νέα! 'Ο νεαρός ευχαριστήθηκε πολύ, άλλα είχε κι' άλλες απορίες:

— Καλά, κύριε Φανούρη! Άλλα τί θεωρείται κάνουν στα ζώα που τρελλαινούνται;

— Κύττα! Τάσο απλό έρώτημα και δεν τόχα σκεφτή! Αβρίο θα σου πω.

Και καταφεύγω πάλι στον ψυχίατρό μου:

— Καθώς γνωρίζω, γιατρέ μου, υπάρχουν πολλές θεωρείες των φρενοβλαβείων. Το ντύς, το ξύλο, η ψυχανάλυση, το ηλεκτροσόκ. Έτσι;

— Έτσι!

— 'Ισχύουν, λοιπόν, οι ίδιες θεωρείες και για τα ζώα; 'Επί παραδείγματι: Σας φέρουν ένα γαϊδάρo, που έχει πέσει σε βαθεία μελαγχολία, ή προβαίνει σε διαφορές εκδηλώσεις, που φανερώνουν, ότι έχει πάθει ισχυρό κλονισμό της διανοητικής του ισορροπίας. Δεν μπορείτε τάχα να του κάνετε ψυχανάλυση, για να βρήτε το ψυχικό τραύμα που τον έφερε σ' αυτήν την κατάσταση;

— Ψυχανάλυση του γαϊδάρου;

— Γιατί όχι; 'Η, τουλάχιστον, μια σειρά ηλεκτροσόκ!

— Του γαϊδάρου;

— Μάλιστα!

— 'Ο γιατρός ήθε κοντά μου, με προσοχή. 'Απλώσε το χέρι του, μου τέντωσε τα βλέφαρα κι' έπειτα κούνησε το κεφάλι του.

— Θάρθης αύριο να σου άπαντήσω, μου είπε. Άλλα όχι εδώ. Θάρθης στη νευρολογική κλινική που συνεργάζομαι — σου γράφω και τη διεύθυνση. Στις δέκα να είσαι εκεί.

Και ήμουνα. 'Ηταν κι' άλλοι γιατροί στο γραφείο της κλινικής. 'Ο δικός μου με σύστησε: — 'Ο τρελλός γαϊδάρος! είπε. Κι' ύστερα σε μένα:

— Συνεργάστηκα πολύ με τους κυρίους συναδέλφους για το ζήτημά σου. Άλλα, το θέμα που έθιξες, δεν λυεται σε μια μέρα. Θα χρειαστή να μείνεις εδώ κάμποσον καιρό, ώσπου να διαφωτισθής εντέλως. Θάρθης το δωμάτιό σου και την τροφή σου, θα κάνεις περιπάτους στον κήπο με άλλους φιλοξενούμενους... εδώ έχουμε πολλούς καλούς κυρίους... θα κουβεντιάσεις μαζί τους... με δυό λόγια, θα περάσης καλά!

— Ευχαριστώ πολύ, γιατρέ μου. Με υποχρεώνετε. Και σε πόσον καιρό υπολογίζετε πως θα είμαι εις θέσιν να κατατοπισθώ επί της ψυχανάλυσης των γαϊδάρων;

— Κατά την αντίληψη που θάρθης. Μπορεί σ' ένα χρόνο, μπορεί σε δυό, μπορεί και σ' έξη μήνες. Έπιστημη είν' αυτή!

— Πολύ σωστά!

Μ' έβαλαν σ' ένα δωμάτιο και με περιποιούνται, σαν να είμαι σε τουριστικό ξενοδοχείο. Στον κήπο συναναστρέφομαι με πολλούς εξαιρετικούς κυρίους. 'Ο ένας βγάζει λόγο, ο άλλος μιλάει μόνος του, ο άλλος διηγείται πως ανδραγάθησε στον Τροϊκό πόλεμο, ο άλλος μας εμπιστεύεται πως κατάκτησε τη Μαρία 'Αντουανέττα, ενώ τους αναπτύσσω την ψυχανάλυση των γαϊδάρων — τέλος πάντων, ο καθένας αναπτύσσει τις απόψεις του, ελευθερα και ανεμπόδιστα.

Δυό φορές τη βδομάδα, έρχονται οι φίλοι μου, μπαμπάς και γιός και συζητούμε τα ψυχικά και πνευματικά μας προβλήματα. Έν γένει, περνάω πολύ καλά.

Είπα να βάλουν στο δωμάτιό μου κι' ένα δεύτερο κρεβάτι. Κάτι μου λέει μέσα μου πως γρήγορα θα φιλοξενήσω και το Θωδωράκη. Στην τελευταία του επίσκεψη, μούφερε μια τρελή μούγα, μέσα σ' ένα κουτί από σπέρτα...

— Είπα να βάλουν στο δωμάτιό μου κι' ένα δεύτερο κρεβάτι. Κάτι μου λέει μέσα μου πως γρήγορα θα φιλοξενήσω και το Θωδωράκη. Στην τελευταία του επίσκεψη, μούφερε μια τρελή μούγα, μέσα σ' ένα κουτί από σπέρτα...

— Είπα να βάλουν στο δωμάτιό μου κι' ένα δεύτερο κρεβάτι. Κάτι μου λέει μέσα μου πως γρήγορα θα φιλοξενήσω και το Θωδωράκη. Στην τελευταία του επίσκεψη, μούφερε μια τρελή μούγα, μέσα σ' ένα κουτί από σπέρτα...

— Είπα να βάλουν στο δωμάτιό μου κι' ένα δεύτερο κρεβάτι. Κάτι μου λέει μέσα μου πως γρήγορα θα φιλοξενήσω και το Θωδωράκη. Στην τελευταία του επίσκεψη, μούφερε μια τρελή μούγα, μέσα σ' ένα κουτί από σπέρτα...

— Είπα να βάλουν στο δωμάτιό μου κι' ένα δεύτερο κρεβάτι. Κάτι μου λέει μέσα μου πως γρήγορα θα φιλοξενήσω και το Θωδωράκη. Στην τελευταία του επίσκεψη, μούφερε μια τρελή μούγα, μέσα σ' ένα κουτί από σπέρτα...

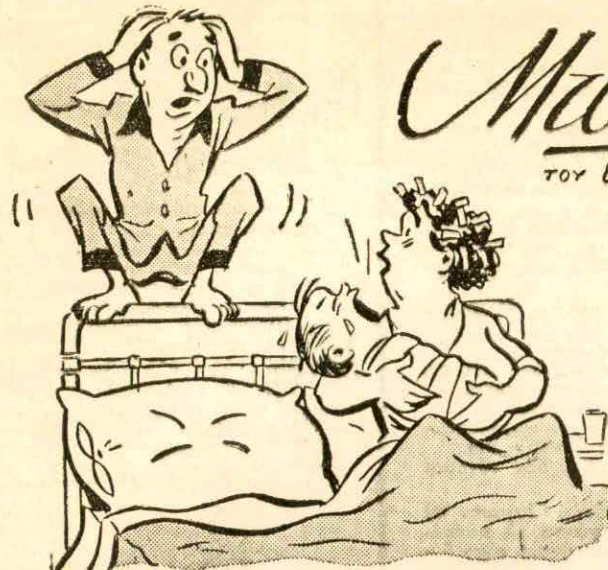
— Είπα να βάλουν στο δωμάτιό μου κι' ένα δεύτερο κρεβάτι. Κάτι μου λέει μέσα μου πως γρήγορα θα φιλοξενήσω και το Θωδωράκη. Στην τελευταία του επίσκεψη, μούφερε μια τρελή μούγα, μέσα σ' ένα κουτί από σπέρτα...

— Είπα να βάλουν στο δωμάτιό μου κι' ένα δεύτερο κρεβάτι. Κάτι μου λέει μέσα μου πως γρήγορα θα φιλοξενήσω και το Θωδωράκη. Στην τελευταία του επίσκεψη, μούφερε μια τρελή μούγα, μέσα σ' ένα κουτί από σπέρτα...

— Είπα να βάλουν στο δωμάτιό μου κι' ένα δεύτερο κρεβάτι. Κάτι μου λέει μέσα μου πως γρήγορα θα φιλοξενήσω και το Θωδωράκη. Στην τελευταία του επίσκεψη, μούφερε μια τρελή μούγα, μέσα σ' ένα κουτί από σπέρτα...

— Είπα να βάλουν στο δωμάτιό μου κι' ένα δεύτερο κρεβάτι. Κάτι μου λέει μέσα μου πως γρήγορα θα φιλοξενήσω και το Θωδωράκη. Στην τελευταία του επίσκεψη, μούφερε μια τρελή μούγα, μέσα σ' ένα κουτί από σπέρτα...

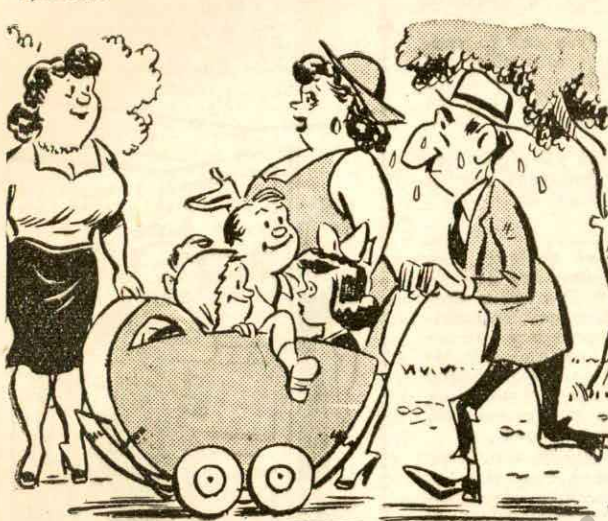
— Είπα να βάλουν στο δωμάτιό μου κι' ένα δεύτερο κρεβάτι. Κάτι μου λέει μέσα μου πως γρήγορα θα φιλοξενήσω και το Θωδωράκη. Στην τελευταία του επίσκεψη, μούφερε μια τρελή μούγα, μέσα σ' ένα κουτί από σπέρτα...

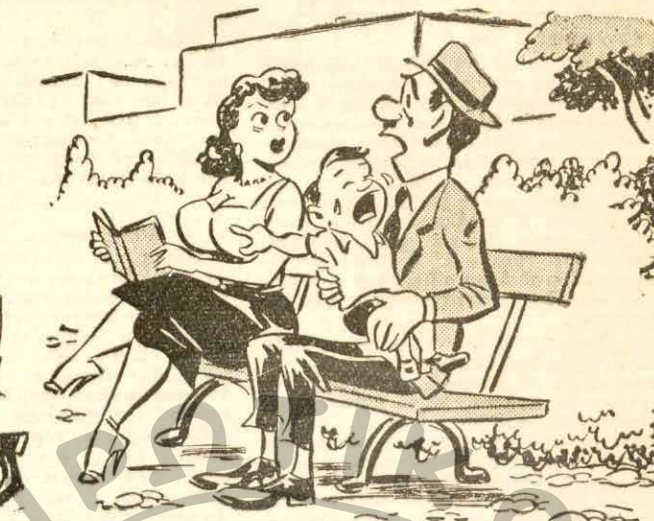
— Βούλωσέ του το, επιτέλους! Έχω και δουλειά το πρωί!...

— Τι ήθελες να κάνω, Πουλχερία; Φεύγεις και δεν μου λες που έχεις βάλει το μπιμπερόνι!...

— Άν και μου είναι πολύ κουραστικό, Νίνα μου, δεν μπορώ να μη τα βγάλω κάθε απόγευμα περίπατο!...

— Δεν πατε να καθίσετε πουθενά άλλο, δεσποινίς; Σας βλέπει και τού ανοίγεται την όρεξη!...

— Ά, όλα κι' όλα. Χρυσάνθη μου. Έγώ δέλω το παμ-δι μας νάχη γερή... κρσί!...

— Είδες, αγάπη μου; Πραγματικό «παιδί του έρωτος»!...

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΟΥ

«Ο γιατρός κι' η άρρωστη

«Αγαπημένο μου,

»Πλησίασε η στιγμή του χωρισμού μας... Τόσον καιρό, ζούσα με την ελπίδα ότι αυτή η στιγμή δεν θα έφτανε ποτέ. Να όμως πούφτασε, όπως όλες οι καταστροφές που πάντα ελπίζουμε να τις αποφυγούμε αλλά που τελικά πέφτουν απάνω μας σαν άδυσωπτοι κεραυνοί... Σε χάνω! Ο κίνδυνος αυτός μ' έχει τόσο αναστατώσει, που η μεγάλη όμοιογία αναδύει αυθόρμητα από τα χείλια μου και ξεχειλίζει στο χαρτί: Σ' αγαπώ! Είσαι η ζωή μου, είσαι η μοναδική μου ελπίδα, είσαι ο μεγάλος πρωταγωνιστής των όνειρών μου...

»Σε πύρα κοντά μου σε στιγμές άεχαστες. Χαράχτηκες βαθιά μέσ' στην ψυχή μου, όταν με θάρρος, με ποιητική, με ψυχραιμία, πάλεψες με το θάνατο που με διεκδικούσε, και τον νίκησες! Ήτανε κρίσιμες οι ώρες της φοβερής αυτής πάλης. Μέσα από τη βαρεία όμιχλη του πυρετού μου, σ' έβλεπα πάντα σκυμμένον άπλωτο μου, με το ωραίο σου πρόσωπο άποφασιστικό και ήρεμο, πολεμιστή ψυχραιμό και γενναίο. Συχνά, μ' είχες κάνει να πονέσω. Την σάρκα μου είχα νιώσει την κουσάδα του νυστεριού που κρατούσε το ζεστό σου χέρι. Τότερα πώς ήτανε για το κρύο μου γι' αυτό δέχονταν τον πόνο σά θείο δώρο... Και μήπως δεν ήταν, αφού προεργόταν από το χέρι σου;...

»...Κι' έτσι, σιγά-σιγά, ύστερ' από πολλές διακυμάνσεις και πιο πολλές ύποπτες, με κρούσεις! Ο θάνατος, νικημένος από σένα, υποχώρησε ντροπισμένος... Είσαι ο μεγάλος νικητής και είμαι το σαρκινό σου έπαθλο... Πάρε με! Είμαι δική σου, δε θέλω ναμια παρά δική σου... Σου άνηκω δικαιωματικά κι' ολοκληρωτικά.

»Αν δεν ήσουν εσύ, θαχα πολύν καιρό τώρα πάρει τη θέση μου ανάμεσα στο βασίλειο των σκιών... Μιά λουλουδιασμένη γωνιά του νεκροταφείου θακλεινε τα νεύα μου, τους κοριτοίστικους πόθους μου, τα όνειρά μου... Έκει, απάνω από την κρύα πλάκα, θα στεγνώνανε σιγά-σιγά τα δάκρυά σου δικών μου. Δε θ' άργούσε η μέρα που θα γινόμουν ανάμνησις. Και σύ, ησθε παλληκαρισία και τ' άλλαζες όλ' αυτά... Δε σε βλέπω μόνο σά σωτήρα μου' σε βλέπω σά δικαιωματικά κυρίαρχο μου... Δε βλέπω παρά ναμια κτήρα σου.

»Χτές, όταν μπήκες μέσ' στο δωμάτιό μου — πόσο το άγαπησα αυτό το δωματάκι της κλινικής, με τη ροζ κουρτινίτσα και τα κάτασπρα έπιπλα! — με πλησίασες σδαορός — νόμισα πως διάκοινα κάποια σκιά μεγαγχολίας στα ώραία σου μαύρα μάτια... — έκαστες στα πόδια μου και έπιασες το χέρι μου, άπως κάθε μέρα:

»Δεν έχετε πια ούτε δέκατα... μου

είπες.

»Μου ξέφυγε μια λέξη που σου τὰ πρόδωσε όλα:

»Δυστυχώς!...

»Με κύτταδες παρανεμεμένος:

»Δυστυχώς που θα φύγετε; Πολύ περίεργο!

»Κατακόκκινη προσπάθησα να διορθώσω την ερωτική μου γκάφα:

»Θέλω να πω ότι... τὰ είχα τόσο συνηθίσει όλα εδώ μέσα, που με πονάει λίγο να τ' άφισω...

»Είσαστε πια καλά. Αύριο θα βγείτε.

»Χλώμιασα. Στα χείλια μου τρεμουλιάσανε μερικές κοινότυπες λέξεις ευγνωμοσύνης:

»Εσείς με κάνατε καλά... Η ευγνωμοσύνη μου θάναί παντοεινή...

»Σήκωσες τους άρμούς σου:

»Δεν έκανα παρά το καθήκον μου σά γιατρός... Δε μου χρωστάτε τίποτα.

»Σηκώθηκες λίγο νευρισμένος.

»Φεύγετε;... σε ρώτησα, συγκρατώντας με μεγάλο κόπο τὰ δάκρυά μου.

»Ναι... Άν δε σάς δώ, σάς εύχομαι κάθε εύτυχία...

»Τότε, άπότομα κι' εγώ, ξέσπασα σε λυγμούς. «Νοιώσα τὰ πάντα να καταρρέουν μέσα μου... Μαυ φαινότανε τόσο δύσκολο να φύγω! Με πονούσε η ιδέα ότι θ' άφισα πίσω μέσα στο αίσιόδοξο αυτό δωματάκι, ματωμένη τη φτωχή μου καρδιά... Σχεδόν καταράστηκε τη γιατρεία μου!

»Πάνω, λοιπόν, την πέννα και το χαρτί, και τους έμπιστεύομαι το μεγάλο μου μυστικό: Σ' αγαπώ! Είμαι δική σου... Θέλω να ζήσω δίπλα σου όλη μου τη ζωή... Δεν έχεις δικαίωμα να μ' άρνηθης, αφού μ' έσωσες...

»Φιλώ το χαρτί σ' αυτό το μέρος, και περιμένω γρήγορα την άπάντησί σου...»

★

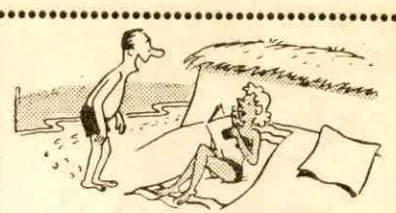
«Μικρή μου,

»Πήρα με συγκίνησι το γράμμα σου. Δε χρειάζεται να σου κρύψω ότι μέσ' άπ' το τὰ ζεστά σου κοριτοίστικα λόγια ανάδλυζε μία μαγική γοητεία, που χρωμάτισε με λίγη έλπίδα τη βαρεία μου και μονότονη ζωή... Δεν θέλω να σου πω τίποτ' άλλο άπάνω σ' αυτό το ζήτημα, που το κρατάω δικό μου, βαθειά κλεισμένο μέσα μου. Παίρνω όμως την περίπτωση σου. Αυτή θα με άπασχολήσει σήμερα:

»Λες ότι μ' αγαπάς. Ξεχνάς ότι ο γιατρός δεν αγαπιέται ποτέ από την άρρωστη του. Αυτό το άπατηλό συναίσθημα, που είναι δυνατό ένα κορίτσι με άφελή ένθουσιασμό να το νομίζει για έρωτα, δεν είναι παρά μόνο ευγνωμοσύνη και συνήθεια. Τόγρως και μόνη σου; Πάλεψα με το θάνατο, και τον νίκησα... Αυτή είν' η δουλειά μου. Γι' αυτό στα μάτια σου παίρνω διαστάσεις υπερφυσικού ήρωα. Όσο βρίσκεσαι μέσα στους τέσσερες τοίχους της κλινικής, μέσα στο περιβάλλον που σου θυμίζει αυτό που νομάζεις νίκη μου, είναι φυσικό να με ξεχωρίζεις και να νομίζεις ότι μ' αγαπάς. Δεν έχεις να με συγκρίνης με κανέναν άλλον. Η συμπάθειά σου είναι η κερκτημένη ταχύτης της γιατρείας σου. Όταν όμως βγής από την κλινική, όπως τώρα, γιατρεμένη, θα με συγκρίνης με άλλους. Θα ξεφτίσω, θα ξεθωριάσω, θα ξευτελιστώ... Άσε με να σωθώ από την ταπεινώσι αυτή...

»Δεν νομίζω ότι σου κάνω κακό με τη άρνησί μου να δεχτώ αυτό που λες έρωτα, και που δεν είναι παρά έντύπως— άρρωστημένη έντύπως των ημερών του κινδύνου σου. Είμαι ένα από τὰ όράματα του πυρετού σου — ίσως το πιο έντονο, το πιο δυνατό... Ο πυρετός σου πέρασε. Είναι φυσικό να σβύσω. Σε χαιρετώ με συγκίνησι. Πλήρωσες ό,τι έκανα για σένα — κι' ό,τι μου έπέβαλλε, έκτος από την έπιστημονική μου ευσυνηδισία και κάτι πιο πολύ... με ωραία θερμά λόγια κοριτοίστικου ένθουσιασμού... Μ' έκανες έτσι να ζήσω μιάν ωραία σύντομη αυταπάτη... Άσε με να γυρίσω τώρα, ύστερ' από την δόλοφτη παρένθεσι της γοητείας σου, στη γκρίζα ρουτίνα της άχάριστης δουλειάς μου...»

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Δεσποινίς! Δεν πλύντετε μόνη σας;...

— Ω, με συγχωρείτε!...

— Την έπαθα...

— Ευχαριστήθηκες, χρυσέ μου, στὸν περίπατο;...

Ο ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΟΣ

— Δεν πᾶς πιο πέρα, χριστιανέ μου; Δεν μπορώ να διαβάσω, όταν σ' έχω έτσι από πίσω μου!...

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

«Θωνος - Καλλέργης

Ένα ανέκδοτο που το άφηγήθηκε ο ίδιος ο Καλλέργης

Ο στρατηγός Δημ. Καλλέργης, ο άνωρωτος αυτός με την ιονδική παλληκαριά και τὰ τότε άλλα προτερήματα, δεν χαριζότανε κανέναν. Άρπαζότανε — αν και είχε ευγενικούς τρόπους — με την παραμικρή άφορη. Κάθε χτύπημα που λάβαινε, άς ήταν και πλάγιο, από έχθρους κρυφούς και ύπουλους, έννοουσε πάντα να τὸ πληρώσει διπλό. Μά είχε έχθρους ο Καλλέργης, ο πρωτογάιτης της ιστορικής έκείνης νύχτας της Τρίτης Σεπτεμβρίου, που καθιέρωσε, χωρίς να χυθεί ούτε σταγόνα αίματος, τὸ Ἑλληνικό Συνταγματικό Πολίτευμα σὰν 1843; Φανερό έχθρο δεν είχε κανένα Ὅλη ἡ αντιπολίτευσι του γινότανε σὰν κρυφά κι' από τὰ παρασκηνία. Χωρίς να φαίνονται μερικοί, τὸ σκάρωναν διάφορες ταπεινώσεις και πολλά άλλα.

Γιὰ ὅλ' αὐτὰ ὁμως, ο Καλλέργης κράταγε σημείωσι...

— Περιμένω, έλεγε. Κά έρθη ἡ ὥρα του λογαριασμοῦ!...

Καί ὅσοι τὸν είχαν πειράξει, γνωρίζανε καλά τὴ εὐήμιανε αὐτὸς ὁ λόγος του. Ξέρανε τοὺς ἐπικίνδυνους θυμούς του, που καταλήγανε πάντα σὴν μονομαχία. Μονομαχία-αὐτοκτονία, δηλαδή, γιὰ κείνον που θὰ δεχότανε τὴν πρόκλησι και θ' ἀποφάσιζε νὰ σταθῇ ἀντίκρου στὸ πιστόλι του Καλλέργη, με τὴν παροϊσμένη σκοπευτική δεινότητα.

Πολλές φορές, ὁμως, οί έχθροί του κατάρθωναν νὰ ἐξουδετερώσουν ἐντελὸς τὴν ἀπειλή τῆς «ρεβάνς» του Καλλέργη. Ὅπως μιά φορά, στίς 11 Αὐγούστου 1845. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀκριβώς, ο ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Κυβερνήσεως Κωλέτης, κοινοποίησε στὸ στρατηγὸ Δ Καλλέργη, τὴν ἀπόλυσί του ἀπὸ ὑπασιτιστὴ τὸ Ὀθωνος και συγχρόνως τὸ διορισμὸ του ὡς στρατιωτικὸ νομοεπιθεωρητῆ... Ἀρκαδίας! Παρουσιάσθηκε, λοιπόν, στὸν ὑπουργὸ, τὸν Κίτσο Τζαβέλα, νὰ τοῦ πῇ πὺς δὲν δέχεται κανένα διορισμὸ, μὰ τότε άκουσε ἀπὸ τὸ στόμα του ὑπουργοῦ, πὺς, ἂν δὲν ἀναχωρῶσε σὲ 24 ὥρες, ἡ χωροφυλακή θὰ τὸν ἐξώριζε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα «διὰ τὴν βίαιε»!

— Τί σκοπεύετε νὰ κάμετε; τὸν ρώτησε στὸ τέλος ο ὑπουργός.

— Δεν θὰ σοῦ δώσω τὴν εὐχαρίστησι νὰ ξέρης ἀπὸ τώρα τὸ τί σκοπεύω νὰ κάνω, ἀπάντησε ο Καλλέργης. Θὰ τὸ μάθης ἅμα ἔρθῃ ἡ χωροφυλακή νὰ βάλῃ σ' ἐνέργεια τὰ μέτρα της...

Ἀπὸ τὸν Ὀθωνα πάλι, ὅταν πῆγε και παρουσιάσθηκε, άκουσε αὐτὰ τὰ λόγια:

— Ὑπεκρέωθην νὰ προβῶ εἰς τὴν ἀπόλυσή σου, διότι ἡ οἰκία σας ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ κέντρον τῶν ἀντιπολιτευομένων...

Ο Καλλέργης δὲν δοκίμασε ν' ἀπολογηθῇ γι' αὐτὴ τὴν κατηγορία. Νὰ πᾶν ὁμως και στήν Ἀρκαδία δὲν ἤθελε. Ζήτησε, λοιπόν, ἑνὸς μὴνός ἀδεία γιὰ τὴν Ἱταλία.

Λίγες μέρες πέρασαν ἔτσι. Τέλος, στίς 19 Αὐγούστου, τοῦ γνωστοποιήθηκε, ὅτι ἡ ἀδεία του «χορηγείται». Ἀλλὰ τὸ ἴδιο βράδυ, ἔλαβε γνώσι μιάς κυβερνητικῆς διαταγῆς, που διέτασσε «τὴν βίαιαν μεταφορὰν του ἐκτὸς τῆς πρωτεύουσας». Τότε κατέφυγε στήν προστασία του πρέσβη τῆς Ἀγγλίας Λάινος. φίλου του, κι' αὐτὸς τοῦ πα-

ραχώρησε πλοίο του Ἀγγλικὸ Βασιλικὸ Ναυτικό! Μπήκε σ' αὐτὸ Κυριακὴ βράδυ, μυστικά, γιὰτί οί φίλοι του τοῦ ἐτοίμαζανε θερμὸ ἀποκαρτερισμὸ, και βγήκε πρῶτα στὴ Ζάκυνθο...

Πέρασαν δέκα χρόνια. Ο Καλλέργης τώρα ἦταν ὑπουργός τῶν Στρατιωτικῶν στήν Κυβέρνησι Μανροκοράτου, που σχηματίσθηκε στὰ 1855. Στὴν καρδιά του, ὅλοι οί ὡς τότε κατατρεγμοί, είχαν γίνει βουνο και τὴν πλάκωναν. Γύρευε, λοιπόν, κάθε ἀσχημὴν αἰτία γιὰ νὰ ξεσπάῃ και νὰ ταπεινώνῃ. Ἰδίως τοὺς αὐλικούς. Μὰ και στὸν ἴδ. ο τὸν Ὀθωνα φενοῦτανε ἀπότομα και ἀλαζονικά καυμιά φορά. Καί, ἂν με τὴν Ἀμαλία, δὲν είχε ἔρθῃ «στὰ μαχαίρια», ὁμως παρὰ λίγο ἔλειπε νὰ φτάσῃ στὰ πιστόλια με τὸν Ὀθωνα... Ἦθελε νὰ τοῦ ὑπογράψῃ κάθε διάταγμα, που τοῦ πῆγαινε στὸ Παλάτι, χωρίς ἀναβολή. Αὐτὸ γιὰ τὸν Ὀθωνα, ἦταν ἀάανταστο. Μιά μέρα τοῦ εἶπε πιο ἀπότομα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά:

— Ὑπογράψετε. Μεγαλειότητα, διότι βιάζομαι!...

Τότε ὁμως ἔχασε κι' ο Ὀθωνας κάθε ὑπομονή:

— Στρατηγέ, άκούστε, τοῦ εἶπε. Μανθάνω, ὅτι ρίπτετε ἀλασθῶς εἰς τὸ πιστόλι, και μοῦ ἀρέσει νὰ λησμονήσω ὁποῖος εἶμαι και νὰ σάς ἀντικρύσω. Μάλιστα θὰ σάς παρακαλέσω νὰ ρίψετε πρῶτος!...

Ο Καλλέργης ἔκανε μεγάλη προσπάθεια γιὰ ν' ἀντικρούσῃ τὸ τοιο ἀπροσδόκητο γτύπημα, που προεργόταν μάλιστα ἀπὸ ἑναν βασιλιά!

— Δεν ἐπιτυχῶνῶ πάντοτε, εἶπε στὸν Ὀθωνα, και μάλιστα ἂν συμπέσῃ ὁ ἀντιπαλός μου νὰ εἶναι τὸσον ἀνδρείος και τὸσον ὑψηλόφρων, ὥστε νὰ δέχεται νὰ ρίψῃ δεύτερος πρῶτα που ἐνὸν δὲν ἔχῃ τὸ ἐδεχόμεν ὀπισθόπητε... Ἀλλὰ, καθὼς εἶπα, βιάζομαι και, ἂν νομίζετε ἀσύμφορον νὰ ὑπογράψετε αὐτὰ τὰ διατάγματα, τότε τὰ θεωρῶ και ἐγὼ περὶ τὰ και τὰ βάζω εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν μου.

Και τὰ ἔβαλε μέσα στὸν φατοφύλακα, ἑτοιμος ν' ἀποχωρήσῃ.

Ο Ὀθων ναυμονέλασε με συγκάτασσι και ἀναθόητα.

— Στρατηγέ, εἶπε, δίνοντας τὸ χέρι του — πράγμα πρωτάκουστο — σὰς ἡδίκησα πολύ, και δώσατέ μου τὰ διατάγματα...

Και τὰ ὑπέγραψε ὅλα, χωρίς νὰ τὰ διαβάσῃ.

Τὸ μάθημα ἦταν πολὺ δυνατό. Ἐφυγε ο Καλλέργης ἀπὸ τὸ Παλάτι και πῆγε στὸ Ὑπουργεῖο τὸν ἀκετὰ ταραγμένον.

Ο ὑπασπιστῆς του, καθὼς τὸν εἶδε ἔτσι οὔτως ἀνῆλθον τὸν ὑπουονό του:

— Τί σὰς συμβαίνει, κύριε ὑπουογέ;

Και ἡ ἀπάντησι τοῦ Καλλέργη ἦταν αὐτή:

— Μ' ἔβαλε κάτω ο Κομφουλιακας!

Τότε δὲν ἔδωσε ο Καλλέργης καυμιά ἄλλη συμπληρωματικὴ ἐξηγησι γύρω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιό του με τὸν Ὀθωνα.

Ἀργότερα, τὸ ἐπεισόδιό αὐτό, τὸ ἀφηγήθηκε ὁλόκληρο στὸν Θ. Ι. Κολοκοτρώνη, τὸν περίφημο Φαλέξ — ἔτσι ἦταν τὸ δημοσιογραφικὸ ψευδώνυμό του — κι' αὐτὸς τὸ ἔγραψε στ' ἀπομνημονεύματά του και τὸ περιέσχε ὡς τίς μέρες μας. Ἀπὸ κεί τὸ πῆραμε Ὁ συγγραφέας βεβαιώνει, ὅτι τὸ ανέκδοτο τὸ άκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Καλλέργη.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Διάλυσις

Ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων, ἡ σοφὴ, διελύθη! τῶν πατέρων τοῦ ἔθνους ἐσκορπίσαν τὰ πλῆθη. Κατεβλήθη εἰς καθένα εἰς μισθὸς — τελευταῖος. Καί καθεὶς ἀπελύθη μετὸν τίτλον τοῦ «τέως!»

Καί οδεύομεν τώρα σ' ἐκλογὰς πάλιν νέας. Μὲ προγράμματα πλούσια κι' ὑποσχέσεις γενναίας.

Ἀρχηγοὶ θὰ ἐξελέθουν εὐθαρσῶς στὰ μπαλκόνια, νὰ μάς πουν ὅτι θάρθουν και καλύτερα χρόνια, που ἀράδα θ' ἀλέθουν τῶν Ρωμῶν τὰ σαγόνια, κρέας, βούτυρον, ψάρι κι' ἄχι μόνον... κοτρώνια!

Κι' ἀπ' τῆς κάλπης τὸ βάθος — ποῖος τὸ ξέρει ἄκῶμα;

νικηφόρον θὰ ἐξελθῇ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ κόμμα. Στὴν ἀρχὴν θὰ ἀνέλθῃ με ὑπουργοὺς διαφόρους, που θὰ βάλουν κι' ἐκεῖνοι μερικὸς νέους... φόρους!

Χειμῶνας!

Ἐρχεται και ὁ χειμῶνας, με τὰ κρύα και τίς μπόρες, τοὺς ἀνέμους, τὰς χιόνες.

Καί καθὼς τὸ ξέρομε ὅλοι ἀπ' τὴν παλαιάν μας (πείραν, με τίς σόμπες και τὰ τσάγια και τὸ «Κλείετε τὴν θύραν»!

Ἐρχεται και ὁ χειμῶνας, που ὁ καθένας τουρτουρίζει.

Καί τὴ ζεστασιά γυρεύει, ὅπου βρῇ νὰ τὴν ψωνίξῃ. Ἄλλος σὲ θερμῆς μικρούλας τὰ φλογάτα της τὰ (χειλίας).

Κι' ἄλλος — λόγῳ ἡλικίας — σὲ πεντέξῃ... χαμομήλια!

Ἐρχεται και ὁ χειμῶνας, που ὅλα τὰ καλά του τὰ (χει).

Παγωνίες, χοροὺς και βῆχα, πάρτυ, ἔξοδα, συναχί.

Ἄς κυττάξουμε στὸ σπῆτι γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί μάς (λείπει).

Κι' ἂς ἐτοιμάστούμε ὅλοι γιὰ τὴν πρώτη μας τὴ (γρίπη)!

Σινεμά

Ἀνοίξανε και τὰ κλειστά, λοιπόν τὰ σινεμά. Καί τὰ ζευγάρια πᾶν ἐκεῖ και κάθονται σιμά! Καί βλέπουν ἔργα ἔξοχα στὴν προβολὴ τὴν πρώτη, και βρίσκουν καταφύγιο στὴς αἰθουσας τὰ σκότη.

Ἐργα πολὺ αἰσθηματικά μάς δείχνει ἡ ὁθόν. Ὁ «ζὲν πρεμιέ» τὴ γόησσα «κατὰ» τῆς σημερινῆς, τῆς δίνει ἑνα — δυὸ φίλα, γλυκύτατα τὰ μάλα, κι' ὁ ἦχος τους, ὁ σχετικὸς, ἀκούγεται... ἀπ' τὴ (σάλλα)!

Ο «Λευκός Ἴππος»

Εἰς τὴν Κορέα ὁ πόλεμος γίνεταί πρωτοτύπως. Ὑπάρχει ἑνα ὕψωμα — ὁ λόφος «Λευκὸς Ἴππος», ὅπου οἱ ἀντιμαχόμενοι με λύσσα ἐπιμένουν, τὴ μέρα δώδεκα φορές ἀνεδοκατεβάνουν! Οἱ μὲν, τὸν παίρνουν στίς ἑπτὰ και τὴν κορφὴ τοῦ (πιάνουν).

Οἱ ἄλλοι στίς ἐφτάμιση τότε καταλαμβάνουν. Εἰς τὰς ὀκτὼ και τέταρτο ξανά — μονα οἱ ἄλλοι. Κι' ἐννέα παρὰ εἰκοσι, νὰ τοι οἱ πρώτοι πάλι! Αὐτὴ ἡ δουλειὰ ἀπὸ ἡμερῶν γίνεταί διαρκῆς, με τοὺς Κινέζους και με τοὺς Νοτιοκορεάτας.

Διότι αὐτὸ τὸ ὕψωμα, λέγεται «Ἴππος Λευκός» (κ' ὦς) και εἶνε φυσικώτατον ν' ἀλλάξῃ... ἀναβάτας!

Ἐκκλησις

Παρὰ τῆς μακαρίτισσας Βουλῆς μάς τίς κακίες, οἱ ὀργανώσεις κατ' αὐτάς, ὅλες οἱ γυναίκες, καλοῦν με τρόπο ἐπείγοντα ὅλες τίς Ἑλληνίδες, — γρήγας και χρευνάμενες, μαντάμ και δεσποινίδες — νὰ σπεύσουν, νὰ προλάβουν, κι' ἐγκαίρως βιβλιάρια ἐκλογικά νὰ λάβουν.

Ψῆφο φέτος δὲν ἔχουμε. Μὰ σημασία δὲν ἔχει. Τῆς «ἐγγράφης» τὸ σοβαρὸν τὸ ζήτημα προέχει. Γι' αὐτό, Ἑλληνίδες, σπεύσατε και μὴ καθυστερήσετε.

και πάρτε βιβλιάρια διὰ νὰ... μὴν ψηφίσετε!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΑΠΡΟΒΛΕΠΤΟ ΦΙΝΑΛΕ...

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΤΑΚΗΣ : Νόστιμος νέος, τελειόφοιτος Νομικής. ΝΙΚΟΣ : 'Εντελώς τὸ ἴδιο. ΝΙΤΣΑ : Χαριτωμένη κοπέλλα, φοιτήτρια Ἰατρικής. ΚΑΙΤΗ : 'Εντελώς τὸ ἴδιο.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στὸ σαλόνι τοῦ Τάκη).

ΤΑΚΗΣ (συνεχίζει κουβέντα): 'Επὶ τέλος, εἴμαστε νέοι ἄνθρωποι μὲ μόρφωσι, μὲ μέλλον, μὲ κάποια κοινωνικὴ θέση! Καὶ δὲν μπορούμε νὰ σταυρώσουμε κορίτσι! Ὅποια φλερτάρουμε, μὰς θέλει σπῶς γιὰ καβαλλίερους στὸ θέατρο καὶ στὸ σινεμά καὶ μὰς «δουλεῖ» φιλογαζιδικὰ κ' ἀπροκαλύπτως. (Σουλατάσει).

ΝΙΚΟΣ: 'Ανάμικτη γλώσσα μεταχειρίζεσαι. Θέλω ἡ δημοτικὴ πραγματικὴ ἢ ἄσχηπη καθαρεύουσα!

ΤΑΚΗΣ: Μὴ μοῦ κόβης τὸν εἰρμὸ τῶν σκέψεών μου. (Σουλατάσει). 'Ελεγα, λοιπόν, ὅτι ἐγὼ κάνω αὐτὴ τὴν τραγικὴ διαπίστωση. Καμμιά κοπέλλα δὲν καταδέχεται νὰ μὰς προσέξῃ αἰσθηματικά. Καὶ δὲν εἴμαστε καὶ «τέρατα ἀσχημίας» πού νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!..

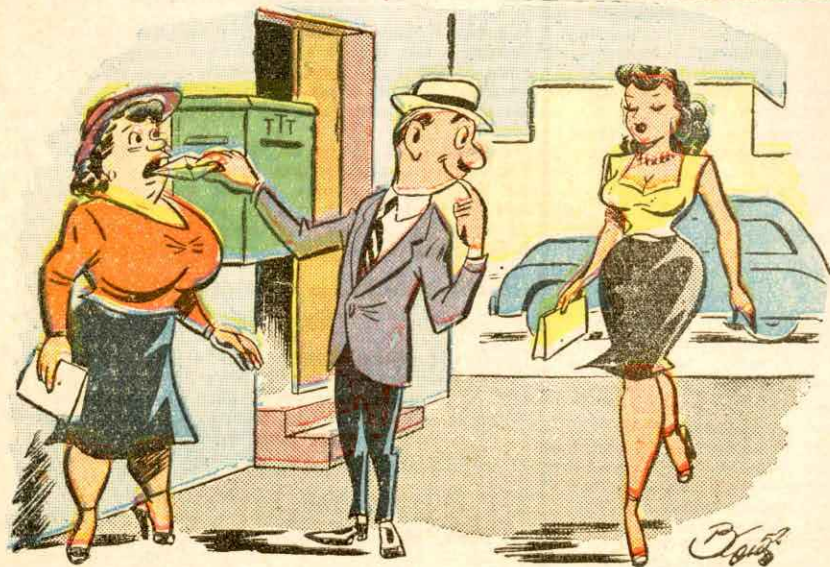
ΝΙΚΟΣ: Νά, βέβαια! Εἴμαστε νέοι καὶ ὠραῖοι!

ΤΑΚΗΣ (αὐθόρμητη ἀγανάκτησι): 'Αλλὰ τότε τί μὰς λείπει;

ΝΙΚΟΣ (φυσάει μὴ τολύπα καπνοῦ στὴ φάτσα τοῦ φίλου-τοῦ): Εἶναι πολὺ ἀπλό, ἀγαπητὴ μου ἡλίθιε! 'Η προσωπικότης!

ΤΑΚΗΣ: Δηλαδή;

ΝΙΚΟΣ: Δηλαδή, προσωπικῶς...

'Ο ἀπορροφημένος!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ἐγὼ δὲν εἶμαι κανεῖς! Κι' ἐσὺ ἐπίσης! Εἴμαστε γυιοὶ τῶν μπαμπάδων μας, μὲ τὴ μόρφωσι πού ἔχουν σήμερα τὰ 99% τῆς νεολαίας — κι' ἡ καμαριέρα μου ξέρει ἐγγλέζικα! — καὶ μὲ τὸ «λαμπρὸν μέλλον»... ἀδελόν! Μπορεῖ νὰ γίνουμε καθηγητὰ πανεπιστημίου, βιομηχανοὶ δημοσίου ὑπάλληλοι, τυχοδιώκτες, ἀρχηγοὶ ἐπαναστάσεως ἀλήτες, γραφεῖς συμβολαιογράφων, ἀπατεῶνες, ἡ μεγαλέμποροι. Τίποτα δὲν μπορούμε ν' ἀποκλείσῃς ἀπ' αὐτά! Μπορεῖ νὰ καταντήσουμε καὶ ὑπουργοί!

ΤΑΚΗΣ: 'Αφίσε τὸ χιούμορ καὶ συνέχισε γιὰτὶ μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού λὲς κατὶ ἐνδιαφέρον... ΝΙΚΟΣ: Λοιπόν... Κάθε σύγχρονο κορίτσι σκέπτεται: «Τί νὰ τὸν κάνω αὐτὸ τὸ νεαρό; Σὺζυγο; Καὶ πού ξέρω γὼ τί θὰ βγῇ; 'Ας μὴν ἔχῃ νὰ μοῦ ἀγοράσῃ γούνα. 'Αλλ' ἂν δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ πάρῃ οὔτε τσιτίκι.» Καὶ φυσικὰ καὶ λογικὰ καὶ ρεαλιστικὰ, στρέφει τὴν προσοχὴ τῆς πρὸς τοὺς δημιουργημένους «γκρίζους κροτάφους»! (Καπνίζει). Σὲ τοῦ! Αὐτὸ εἶν' ὅλο.

ΤΑΚΗΣ: Προτιμᾶνε δηλαδὴ τοὺς γέροντες; Τοὺς σαραντάρηδες;

ΝΙΚΟΣ: Πρῶτον οἱ σαραντάρηδες δὲν εἶναι γέροι. Θὰ τὸ διαπιστώσης, ὅταν γίνῃς σαραντάρης. Δεύτερον, τὰ σημερινὰ κορίτσια δὲν εἶναι πιά ἀνόητα. Σκέπτονται! Σκέπτονται τὸ μέλλον, τὴ ζωὴ, τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν πού θὰ κάνουν, τὶς ἀνέσεις τὴν ψυχία, τὴν οικονομικὴ ἀνεξαρτησία...

ΤΑΚΗΣ (διακόπτει): Τότε τί τὴ θέλανε τὴν ψυχή; Εἴμαστε καὶ δὲν εἴμαστε ἴσοι; 'Ολ' αὐτὰ πού «σκέπτονται» κι' ἐπιθυμοῦν καὶ υπολογίζουν νὰ τὰ ἐξασφαλίσουν στὸν ἑαυτὸ τους μόνες τους!

ΝΙΚΟΣ: Κι' αὐτὸ κάνουν οἱ περισσότερες! Αὐτὲς λοιπόν πού ἔχουν προσωπικότητα, θὰ προσέξουν ἕναν ἄντρα πού ἐπίσης θάῃ προσωπικότητα. Οἱ ἄλλες, πού δὲν ἔχουν, ἀκόμη χειρότερα! Θέλουν ἕνα στήριγμα γιὰ νὰ βασισθοῦν στὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνδρός!

ΤΑΚΗΣ: Ὄστε, λοιπόν, νὰ πάμε νὰ πνιγοῦμε! Αὐτὸ προτείνεις!

ΝΙΚΟΣ: Περίπου! 'Αν δὲν ἀποκτήσω με κάποια ὀντότητα... (Χτυπάει τὸ τηλέφωνο): Ποιὸς μὰς ἐνοχλεῖ τέτοια ὥρα;

ΤΑΚΗΣ (στὸ ἀκουστικό): 'Εμπρός... 'Ο κύριος Χαϊρόπουλος; 'Ο συγγραφεὺς; (Κλείνει τὸ μᾶτι στὸ Νίκο). Μάλιστα! 'Ο ἴδιος! 'Ω! Τί γλυκεῖα καὶ μελωδικὴ φωνὴ πού ἔχετε, δεσποινίς...

ΝΙΚΟΣ: Θάλασσα θὰ τὰ κάνης! Δώσε μου ἕμενα τὸ ἀκουστικό...

ΤΑΚΗΣ (τοῦ δίνει μὴ κλωσιά):... Πὼς εἶπατε; 'Ακούσατε «ὦχ»; 'Οχι, δὲν ἦταν «ὦχ». 'Ηταν «γὰδ»! Γαυγίζει ὁ σκύλος μου... ('Ακίκεται). Λοιπόν; Μὲ θαυ-

μάζετε; 'Α, μερσί! Καὶ θέλετε νὰ μὲ γνωρίσετε; 'Αμ' ἐγὼ, δεσποινίς: Τί νὰ πῶ ἐγώ;... 'Α, ἔχετε καὶ τὴ φίλη σας δίπλα; Κι' ἐγὼ ἔχω δίπλα τὸ φίλο μου. Θὰ κάνουμε ἕνα ἰδανικὸ κουαρτέτο...

ΝΙΚΟΣ: Δόξα σοὶ ὁ Θεός! ΤΑΚΗΣ:... Θὰ πηγαίνουμε στὴν 'Εκάλη, στὴν Κηφισιά, στὴ Βαρυμπόμπη, στὴ Βουλιαγμένη... Μὲ τ' αὐτοκίνητό μου! 'Ε, φυσικὰ, ἔχω αὐτοκίνητο! Κοτζάμ Χαϊρόπουλος εἶμαι!

ΝΙΚΟΣ: Τώρα τὰ κάναμε θάλασσα... ΣΚΗΝΗ 2η

(Στοῦ Ζωνάρᾱ).

ΤΑΚΗΣ (πλησιάζει τὸ τραπέζι τῶν κοριτσιῶν): Χαϊρόπουλος! Νὰ σὰς συστήσω τὸ φίλο καὶ συνάδελφό μου κύριο Παῦλο Παλαιολόγο.

ΚΑΙΤΗ: Χαῖρω πολὺ. ΝΙΤΣΑ: Τί γίνεσθε;

ΝΙΚΟΣ: 'Ωραῖο σημά ἀναγνωρίσεως νὰ κρατᾶμε κι' οἱ τέσσερες «Θησαυροί»! Σχεδόν, σὰς μαντεύσαμε!

ΝΙΤΣΑ: Νά! Πραγματικῶς! 'Ὅλο τὸ χαχαροπλαστεῖο κρατᾶει «Θησαυροί». Λοιπόν, κ. Χαϊρόπουλε, εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη πού σὰς γνωρίζω. Πέστε μας τί καινούριο γράφετε;

ΤΑΚΗΣ: Τώρα ἐτοιμάζω ἕνα... κωμειδύλλιο!

ΝΙΤΣΑ: Κωμειδύλλιο; ΤΑΚΗΣ: Μάλιστα. 'Ενα... δραματικὸ κωμειδύλλιο. Τύπου Σαίξπηρ!

ΝΙΤΣΑ: Εἴσατε σαιξπηριστὴς; ΤΑΚΗΣ: Παρντόν;

ΝΙΤΣΑ: Θαυμάζετε τὸ Σαίξπηρ;

ΤΑΚΗΣ: 'Εγώ; 'Ενας Χαϊρόπουλος νὰ θαυμάζω τὸ Σαίξπηρ; 'Ε, ὅχι δά! Τὸν θεωρῶ γελοῖο, δεσποινίς μου!

ΚΑΙΤΗ: Τὸ χιούμορ σας εἶναι ἀπαράμιλλο!

ΤΑΚΗΣ: Μερσί! 'Η ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἔχω ἀρκετὸ χιούμορ!... Θὰ πάμε στὴ Βαρυμπόμπη;

ΝΙΤΣΑ: Ὅπως θέλετε... ΣΚΗΝΗ 3η

(Δέκα μέρες ἀργότερα, σ' ἕνα χαχαροπλαστεῖο).

ΤΑΚΗΣ (συνεχίζει κουβέντα). 'Ωραῖα τὴν περνᾶμε. Μέχρι πού νὰ μὰς ἀνακαλύψουν. Καὶ τότε καήκαμε.

ΝΙΚΟΣ: 'Ὡς τότε θὰ τὶς ἔχουμε ψήσει! Χτύπα ἐξόλο!

ΝΙΤΣΑ (μπαινίει μαζὺ μὲ τὴν Καίτη): Γεῖά σας, Παρντόν πού ἀργήσαμε, ἀλλὰ εἴχαμε μὴ σπουδαία δουλειά. (Κάθεται).

'Ασας! 'Θέλω ἐπείγοντως ἕνα παγωτό. ΚΑΙΤΗ: Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο!

ΝΙΚΟΣ: Τὰ θέλετε με σαντιγύ;

ΝΙΤΣΑ: Ὅπωςδήποτε!

ΤΑΚΗΣ: Γκαρσόν! (Τὸ γκαρσόν φέρνει τὰ παγωτά. Οἱ δύο φιλενάδες τὰ παίρνουν καὶ τ' ἀδειάζουν στὰ κεφάλια τοῦ Νίκου καὶ τοῦ Τάκη).

ΝΙΤΣΑ: Ὅριστε, κύριε Χαϊρόπουλε! ΚΑΙΤΗ: Ὅριστε κύριε Παλαιολόγε!

ΝΙΚΟΣ: Γιὰ τὸ Θεὸ βρέ κορίτσια! Γιατί;

ΝΙΤΣΑ: Γιὰ νὰ σὰς δροσίσουμε τὸ κεφάλι καὶ νὰ σὰς ἐρῇ ἡ ἔμπνευσι! ('Η Καίτη καὶ ἡ Νίτσα φεύγουν ἐπιδεικτικῶς).

ΤΑΚΗΣ (στὸ Νίκο): Νὰ σοῦ βράσω τὴν προσωπικότητα!

ΣΚΗΝΗ 4η (Τὴν ἄλλη μέρα στὸ τηλέφωνο).

ΝΙΤΣΑ: 'Ο κ. Χαϊρόπουλος;

ΤΑΚΗΣ: 'Οχι, ὅχι!

ΝΙΤΣΑ: Αἶ, τότε ἔσας θέλουμε! Μποροῦμε νὰ σὰς δοῦμε ὅπως;

ΝΙΚΟΣ (πού ἀκούει δίπλα): Θὰ πάμε γιὰ παγωτό;

ΚΑΙΤΗ: 'Οχι, κύριε Παλαιολόγε. Θὰ πάμε γιὰ κάτι καλύτερο. 'Ανακαλύψαμε πὼς ἔσας ἀγαπάμε καὶ σεῖς μὰς ἀρέσετε. 'Εχετε ἀντίρρηση;

ΤΑΚΗΣ: Εἶναι δυνατόν;

ΝΙΤΣΑ: Μόνο πού πρέπει νὰ φέρετε μαζὺ σας τὶς ταυτότητές σας. Γιὰ νὰ μάθουμε, ἐπὶ τέλος, ποιοὶ εἴσαστε! (Τὸ κλείνουν).

ΝΙΚΟΣ (πανευτυχής): Καὶ τώρα κύριε συνάδελφε, ἀρχίζουμε ν' ἀποκτοῦμε δική μας προσωπικότητα! (Αὐλαία)

«ΔΕΝ ὑπάρχουν δύο τρόποι γιὰ νὰ γίνετε ὠραία μαλλιά. Λέει ὁ Πέοκ Βέστυμορ. Ὁ μοναδικὸς τρόπος γιὰ νὰ τὰ διατηρᾶτε σὲ καλὴ κατάστασι καὶ γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ τοὺς δώσετε ὅποιο γτένισμα θέλετε εἶναι νὰ τὰ βουρτσίζετε ζωπα καὶ πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, πρῶτ' καὶ βοᾶδ. Εἶνε πολλὰς οἱ γυναῖκες, πού ὑπεσφάνες γιὰ τὸ ὁμοιοφύ γτένισμα πού τοὺς ἔκαμε ὁ κομμωτής τους, δὲν βουρτσίζουν τὰ μαλλιά τους ἐπὶ πολλὰς ἡμέρες. Πρόκειται γιὰ μὴ γονόσειδὴ πλάνη. Τὸ βουρτσί-

σμα δύο φορές τὴν ἡμέρα δὲν καταστρέφει μὴ καλὴ μὴ - ἂν - πλ. Τουναντίον, μάλιστα, τὴν στούνει καλύτερα.

'Αλλὰ πὼς θὰ βουρτσίσετε τὰ μαλλιά σας;

'Ας μιλήσουμε, πρῶτα - πρῶτα, γιὰ τὴ βούρτσα. Θὰ προσηθευθῇ μὴ καλὴ βούρτσα μὲ μεταξωτὲς τοῖνες, πολὺ σκληρὲς καὶ πολὺ μακρίες. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ πάρετε μὴ βούρτσα μὲ μεταξωτὲς τοῖνες, πού γωρίζονται ἀπὸ κενὰ μεσοῦ τους καὶ πού μοιάζουν σὰν τὰ ἀγκάθια ἐνὸς σκαντζόχοιρου.

Δίνουν πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα καὶ ὁ καθαρισμὸς τους εἶνε εὐνερότερος. Σὲ καμμιά περίπτωσι δὲν πρέπει νὰ γονοιοποιήτε βούρτσες ἀπὸ σύμα. Οἱ βούρτσες αὐτὲς καταστρέφουν τὰ μαλλιά, πού εἶνε ἐξαιρετικὰ εὐπαθῆ.

Καὶ τώρα μὴ μικρὴ λεπτομέρεια πού ἐναι, ὅμως, ἐξαιρετικὴ σημασία.

'Ὅταν βουρτσίζετε τὰ μαλλιά σας, πρέπει νὰ ἔχετε πάνω στὴν τουαλέττα σας ἕνα καθαρό παννὶ γιὰ νὰ σκουπίζετε συχνὰ πάνω σ' αὐτὸ τὴ βούρτσα σας. Τὸ θεωρεῖτε περιττό; 'Αλλὰ δοκιμάστε, λοιπόν!

Θὰ ἴδῃτε πὼς δὲν θὰ νοεῖσθε πρὸς τὸν ἀπὸ δύο - τοῖα βουρτσίσματα γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ παννὶ ὁλόμαυρο! 'Ὅταν δὲν καθαρίζετε τὴ βούρτσα σας μὲ τὸν τρόπο πού σας ὑποδεικνύουμε, τὸ βουρτσίσμα εἶνε περιττό. Γιατί τότε γίνεται τὸ ἐξῆς: 'Η βούρτσα παίρνει τὶς ἀκαθαρσίες πού ἐναι τὸ κεφάλι σας καὶ κατόπιν τὶς ἐμαγνυρίζει σ' αὐτὸ, ἀλλάζοντας μόνον τὴ θέσι τους.

Πρέπει ἐπίσης νὰ πλένετε κάθε τὸσο τὴ βούρτσα σας μὲ σαπουνάδα, στὴν ὁποία θὰ προσθέσετε καὶ λίγη αἰωννία. Θὰ τὴν κρεμάσετε ὕστερα πρὸς τὰ κάτω γιὰ νὰ στεγνώσῃ.

Πολλὲς γυναῖκες νομίζουν ὅτι τὸ βουρτσίσμα συνίσταται στὸ νὰ ἰσιώσουν τὰ μαλλιά τους μὲ τὴ βούρτσα. 'Αλλὰ ἀντίθετα τὰ ἀναστατώνουν. Οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τ' ἄλλο εἶνε σωστό.

Νὰ τί πρέπει νὰ κάμετε : Θὰ γωρίζετε τὰ μαλλιά σας σὲ τοῦφες. 'Επειτα θὰ πάρετε κάθε μὴ ἀπ' οὐτὲς καὶ θὰ τὴν περάσετε μὲ τὴ βούρτσα ἀνιόνοντας ἀπὸ τὶς ρίζες καὶ καταλήνοντας στὶς ἄκρες. 'Εστῶς ὕστερα τὴν τοῦφρα καὶ θὰ τὴν ἐναπεράσετε μὲ τὴ βούρτσα κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Στὸ σημεῖο αὐτὸ τελειώνει ἡ πρώτη φάσι τοῦ βουρτσίσματος. 'Η δεύτερη φάσι συνίσταται στὸ νὰ ρίξετε διαδονικὰ τὰ μαλλιά σας πρὸς τὰ ἑμπρός, πρὸς τὰ πίσω, πρὸς τὰ πλάγια κλπ καὶ νὰ τὰ βουρτσίζετε ζωπα.

'Αν τὸ παρόντὸ σας βλέπῃ στὸν ἦλιο εἶνε καλὸ νὰ ἐκθίτετε τὰ μαλλιά σας στὴν ἀκτίνης τοῦ κατὰ τὴν ὥρα τοῦ βουρτσίσματος.

Τὸ βουρτσίσμα πρέπει νὰ διαρκῇ συνολικὰ 3-4 λεπτά. 'Αν δὲν σὰς ἀρέσῃ νὰ κάνετε τὶς δουλειές σας μὲ τὸ ὁλοῖ μεταπστε 100 βουρτσίσματα τὸ πρῶτ' κι' ἄλλα 100 τὸ βῶδ.

Τὸ βουρτσίσμα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν εὐνεκτικὴ ἐπίδρασί του, στὰ μαλλιά, κάνει ἐπίσης ζωποότερη τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος στὸ τριγωντὸ μέρος τοῦ κεφαλοῦ. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὸνώνει ταυτόχρονα καὶ τοὺς ὤς τοῦ προσώπου.

Σὲ μερικά μαλλιά, ὅπως π.χ. τὰ πολὺ λιπαρὰ, τὸ σπιννο λούσιμ δὲν ὠφελεῖ, γιὰτὶ ἐπαυξάνει τὴ σπιννομάτωση. Θὰ προτιμᾶτε, λοιπόν, τὸ ἑπὸ καθαρίσμα.

Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ θὰ γονοιοποιήσετε τὸ ἄκλόυθο μύγμα : σκόνη ἱριδος σκόνη λυκοποδίου ὀξείδιον τοῦ ψευδογύρου, θείον, τάλκ, σὲ ἴσα μέρη. 'Αφοῦ τὰ πούδραρετε μ' αὐτὴ τὴ σκόνη — θὰ τὰ γωρίζετε προηγουμένως σὲ τοῦφες — γιὰ νὰ εἰσχωρήσῃ ἡ σκόνη παντοῦ — θὰ τὰ βουρτσίζετε ζωπα καὶ κατόπιν θὰ τὰ περάσετε μ' ἕνα πολὺ λεπτὸ ντένι.

Στὸ τέλος, θὰ τοῖψετε τὸ δέμα τοῦ κεφαλοῦ μ' ἕνα βαμβάκι, πού θὰ τὸ βρέξετε μὲ σὲ μὴ δαλύσι οἰονοπνεύματος 90 βαθμῶν καὶ αἰθέρος σὲ ἴσα μέρη. Κάνοντας αὐτὸ τὸ καθαρίσμα μὴ φορὰ τὴν ἔδδουδᾶ δὲν θὰ νοεῖσθε νὰ λούετε τὰ μαλλιά σας παρὰ μόνον κάθε δύο μῆνες.

'Ὅπως εἶδαμε καὶ στὰ προηγουμένα ἔδοθα αὐτὴς τὴς σειράς, ὁ Πέοκ Βέστυμορ θεωρεῖ τὸ γτένισμα τῶν μαλλίων σὰν τὸ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῆς πεοιοποιήσεως τοῦ προσώπου. 'Αλλὰ, παρ' ὅτι οἱ γυναῖκες ἔδουν πολὺ λιγνότερα γιὰ τὰ μαλλιά τους παρ' ὅτι γιὰ τὸ μακιγιάζ. Οἱ πεοισσότερες εἶνε... ἀντίθετες. Ἐνῶ μερικὲς ἄλλες αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ τρέγουν διαρκῶς στὸ κομμωτήριο, γιὰ νὰ παραδώσουν τὸ κεφάλι τους στὶς φροντίδες τοῦ κομμωτοῦ των.

'Αλλὰ τὸ νὰ κάμετε ἕνα καλὸ «μὴ - ἂν - πλ» παρ' ὅτι ὁ Πέοκ Βέστυμορ, εἶνε πολὺ εὐκόλυτο, ἀπὸ ὅτι φαντάζεσθε. Νὰ ἔνας ἀπλὸς τρόπος πού συνίσταται πού δὲν ἀπαιτεῖ τίποτε ἄλλο ἀπὸ λίγη προσοχή καὶ κάποια ὑπομονή :

1) Θὰ ἀργίσετε μ' ἕνα προσεχτικὸ σαμπουνᾶν πού ὑπορεῖ νὰ εἶνε ὑγρὸ ἢ ἑπὸ. Ἀνάλογα μὲ τὴν κατάστασι τῶν μαλλίων σας. Στὴν πρώτη περίπτωσι, θὰ σκουπίζετε τὰ μαλλιά σας ἑλσφά, γιὰ νὰ μὴν στεγνώσουν τελείως, στὴ δεύτερη, δὲ θὰ τὰ βρέξετε μὲ λίγο γλιαρὸ νερό. Θὰ κάμετε κατόπιν μὴ γωρίζετε στὴ μέση ἢ στὰ πλάγια καὶ θὰ γτένισετε τὰ μαλλιά σας μὲ λεπτολόγο προσοχή.

2) Γιὰ νὰ φτιάξετε τὶς μπούκλες θὰ βάλετε τὸ δέιντῃ στὴ ρίζα τῶν μαλλίων καὶ θὰ τὰ τυλίξετε γύρω σ' αὐτόν. 'Ανίστετε νὰ τὰ τυλίγετε ἀπὸ τὴ ρίζα, γιὰ νὰ καταλήξετε στὴν ἀκρὴ καὶ θὰ βάλετε δύο τσιμπάκια, ἕνα στὴ βάσι τῆς καὶ τὸ δεύτερο στὴν ἀκρὴ.

3) 'Αν θέλετε νὰ κάμετε τὶς μπούκλες νὰ γένουν πρὸς τὰ ἑμπρός, θὰ γτένισετε προηγουμένως τὰ μαλλιά σας πρὸς τὰ ἑμπρός. 'Αν ἀντίθετα θέλετε νὰ τὶς κάμετε νὰ γένουν πρὸς τὰ πίσω, θὰ τὰ γτένισετε πρὸς τὰ πίσω.

4) Μπορεῖτε νὰ κάμετε τὶς μπούκλες τόσο ἀνάσφες, πού τὰ μαλλιά σας νὰ πᾶσουν μόνον ἕνα ἀπλὸ ὀντολίσμα. Τὸ γτένισμα αὐτὸ εἶνε πολλὰ πλεονεκτήματα.

5) 'Αν θέλετε ν' ἀνεβάσετε τὰ μαλλιά σας πάνω στὸ κεφάλι, πρέπει νὰ προσέξετε ὥστε νὰ εἶνε γτένισμα ὁμοιομορφὰ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Τὸ ἀντίθετο θὰ δημιουργήσῃ ἕνα σῦνλο ἀκαλαίσθητο καὶ ἀντισαισθητικό.

6) Τὰ μαλλιά πρέπει νὰ εἶνε γτένισμα μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε ὅλες οἱ μπούκλες νὰ γένουν τὸ ἴδιον πρῶτον μὲν καὶ τὸ ἴδιο πάνω.

7) Θὰ φτιάξετε τὶς μπούκλες μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ μὴν ἐρεῖν οὔτε τοῖνα. Σὲ διαδοχικὴν περίπτωσι θὰ τὶς νολάσετε καὶ θὰ τὶς ἐνασφιάξετε φροντίζοντας νὰ ἐνασφιάξετε σ' αὐτὲς τὶς τοῖνες πού τὴν ἔχουν πετᾶνε.

8) Θὰ ἀργίσετε νὰ φτιάξετε τὶς μπούκλες στὸ ὑποστηρικτὸ μέρος τοῦ κεφαλοῦ καὶ κατόπιν θὰ προηγουμένως στὰ πλάγια ἢ στὴν τράχηλο.

'Ο μοναδικὸς τρόπος γιὰ νὰ διατηρᾶτε σὲ καλὴ κατάστασι τὰ μαλλιά σας, εἶναι νὰ τὰ βουρτσίζετε ζωπα πρῶτ' καὶ βοᾶδ...

Τὸ Μάιο τοῦ 1942, ὁ Ἰταλὸς λοχαγὸς Ἀντόνιο Γκασμάνι, συνελθεῖ ἐπ' αὐτοφώρῳ δύο Ἕλληνες πατριώτες: τὸν Ἡλία Χρονόπουλο καὶ τὸν Δημοσθένη Αὐγερινό. Τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού μετεφέραν ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ πρώτου — Ἐλλησπόντου 33 — ἕναν ῥημπὸ ἀσυρμάτου, στὸ σπίτι τοῦ δεύτερου, στὴν Καστέλλα.

Σουρούπιζε καὶ ἡ ἀνοσιγιάτικη νύκτα κατεβαίνει σιωπηλὴ πάνω ἀπ' τὴ σκληρὴν Ἀθήνα. Τὰ δύο παλληκάρια, κρατώντας σὲ μιὰ βαλίτσα τὸν ἀσύρματο, τραβούσαν περὶ πρὸς τὸ Ν. Φάληρο, ὅταν, μιὰ στιγμή, φάνηκε νάρχεται κατ' εὐθείαν ἀπάνω τους ἕνα πολυτελέστατο αὐτοκίνητο.

Τραβήχτηκαν ἀμέσως στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου γιὰ νὰ τ' ἀφήσουν νὰ περῇ, μὰ τ' αὐτοκίνητο, κόβοντας τὴ ταχύτητά του, ῥῥε καὶ στάθηκε ἀπότομα μπροστὰ τους. Ἡ στιγμή ἦταν ἐξαιρετικὰ κρίσιμη γιὰ τοὺς δύο φίλους, πού ἀμέσως σχεδὸν ἀντελήφθησαν ὅτι τὸ ἀμάξι τ' ὠδηγοῦσε ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς Τσῆ-Εσσε, τῆς ἰταλικῆς δηλαδὴ ἀντικατασκοπείας. Κανεὶς ἄλλος δὲν ἦταν μέσα.

Ὁ Χρονόπουλος ἔκανε μιὰ κίνησι πρὸς τὴν τσέπη τοῦ σακκακιῦ του, πού ἐκρυβε ἕνα μικρὸ ἐπαναληπτικὸ. Μὰ ὁ Αὐγερινὸς δὲν τὸν ἄφησε νὰ τὸ χρησιμοποίησῃ.

— Πρόσεχε Ἡλία! τοῦ ψιθύρισε. Ὁ Ἰταλὸς ἔχει κιόλας γυρισμένο τ' ὄπλο του ἐναντίον μας...

Πραγματικὰ, ὁ ἀξιωματικὸς εἶχε βγάλει τὸ περίστροφό του ἀπ' τὸ παραθυράκι τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τοὺς σημάδευε, μὲ τὸ δάχτυλό στὴ σκανδάλη. Ὁ Χρονόπουλος μίλουσε θασυμάσια τὰ ἰταλικά. Ὁ πατέρας του ἦταν χρόνι ὑπάλληλος τῆς ἰταλικῆς πρεσβείας, στὴν Κωνσταντινούπολι. Χωρὶς, λοιπόν, νὰ τὰ σαστίσῃ, ρώτησε τὸν ἀξιωματικόν:

— Τί συμβαίνει; Γιατί μὰς ἀπειλεῖτε μὲ τὸ περίστροφό;

Ὁ λοχαγὸς ἄλλαξε ἀμέσως ἔκφρασι. ἀκούγοντας τὴ γλῶσσα του. Κατέβασε τὸ ὄπλο του, ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ πῆδσε ἔξω. Μερικοὶ περαστικοὶ στάθηκαν περιέργοι γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴ σκηνή. Μὰ ὁ Ἰταλὸς, μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χε-

Ἕλληνες καὶ Ἕενοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Τὸ ραντεβού τοῦ θανάτου

τί ἔχει μέσα...

Ὁ Χρονόπουλος ἔκανε νόημα στὸν σύντροφό του πὺς συμφωνοῦσε. Ἀνοίξε σιγά-σιγά τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου. Ἐπρώτῃς μὲ τὰ πόδια τὴ βαλίτσα καὶ μὲ μιὰ κλωτσιά τὴν πέταξε ἔξω. Βρισκόντουσαν κοντὰ στὸ Καλαμάκι. Ὁ ἀξιωματικὸς, οὔτε πῆρε εἰδησι, τί γίνονταν πίσω του. Οἱ δύο φίλοι ἀνέπνευσαν μὲ ἰκανοποίησι. Τώρα πιά, ὅπου κι' ἂν τοὺς πῆγαινε ὁ ἀξιωματικὸς, θὰ μπορούσαν νὰ διαμαρτυρηθοῦν πὺς τοὺς συνέλαβε χωρὶς λόγο. Ἀλλὰστε — θὰ ἔλεγον ἀκόμη — ἂν ἤθελαν, θὰ μπορούσαν νὰ πηδήσουν ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο καὶ νὰ ἐξαφανιστοῦν μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύκτας, προτοῦ προλάβῃ ὁ λοχαγὸς νὰ τοὺς κυνηγήσῃ! Ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαναν, γιὰτὶ δὲν εἶχαν τίποτε εἰς βάρος τους. Αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ ἀπολογία τους μπροστὰ στοὺς ἀνακριτὰς τους. Οἱ δύο σύντροφοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ συνεννοῦνται μὲ τὸν ἴδιον τρόπο πάντοτε. Τὸ μόνο κακὸ σὲ ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ἦταν τὸ περίστροφό τους. Πῶς θὰ τὸ δικαιολογούσαν αὐτό;

Τὸ αὐτοκίνητο στάθηκε ἀπότομα κοντὰ σὲ μιὰ ἐρημικὴ ἀκτὴ τῆς Γλυφάδας. Ἡ ἀνοσιγιάτικη νύκτα ἦταν περίφημη. Ἡ θάλασσα φωσφορίζε μακριὰ καὶ τὰ κύματά της μόλις ἀκούγονταν νὰ φλοισβίζουν πάνω στὰ βράχια. Ὁ Ἰταλὸς ἀξιωματικὸς ἐβγαλε ἕνα πακέτο τσιγάρα, πρόσφερε στοὺς δύο ἐκπληκτοὺς Ἕλληνες καὶ κατόπιν πῆρε κι' ὁ ἴδιος.

Ξιού, οἱ δύο φίλοι προσπαθοῦσαν νὰ συνεννοηθοῦν μὲ νοήματα. Ὁ Ἰταλὸς μπροστὰ στὸ βολάν, οὔτε κἀν τοὺς ἔδινε προσοχή. Πού τοὺς πῆγαινε ἀράγε; Ἡ συμπεριφορὰ του ἦταν περίεργη. Γιατί οἱ Ἕλληνες, ἂν ἤθελαν, θὰ μπορούσαν νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν ἀπὸ πίσω καὶ νὰ τοὺς σπᾶσουν τὸ κεφάλι μὲ τὶς γροθιές τους. Κάτι ὅμως τοὺς συγκρατοῦσε καὶ δὲν τὸ ἔκαναν. Μιὰ στιγμή, ὁ Αὐγερινὸς κατάρθωσε νὰ ψιθυρίσῃ στὸ σύντροφό του:

— Ἀνοίξε μὲ τρόπο τὴν πόρτα καὶ πέταξε ἔξω τὴ βαλίτσα. Ὅπου κι' ἂν μὰς πᾶν ὁ Ἰταλὸς, αὐτὴ θὰ μὰς κάψῃ. Μὴν ξεχνᾷς

διασθανόνταν πὺς ἡ ζωὴ τους παιζόταν κορὸνα γράμματα, τὴ στιγμή ἐκείνη. Τὸ τοπίο ἦταν σκοτεινὸ κι' ἐρημικόν. Παντοῦ ἀπλωνόταν πτυχία ἀπόλυτης καὶ μόνο μακριὰ ἀκούγονταν τὸ λυπημένον γαῦνισμα ἑνὸς σκυλοῦ.

Γιὰ μιὰ στιγμή, σκέφτηκε νὰ πῆσιν πάνω στὸν Ἰταλὸ, χωρὶς νὰ λογαριάζῃ τί συνέπειες. Τολμάχιστον ἔτσι μπορούσε νὰ γλύτωνε ὁ φίλος του. Μὰ κι' ὁ λοχαγός, ἂν νὰ διασθανόταν τίς σκέψεις τοῦ Ἑλλῆνα, ἔπαιζε τὸ περίστροφό ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του, σημεδεύοντας πότε τὸν ἕνα καὶ πότε τὸν ἄλλον. Ἦταν ἕνα παίγνιδι μὲ τὸ θάνατο.

— Λοιπόν; ἔξανάρωσε ὁ Ἰταλὸς. Τί εἶχε μέσα ἡ βαλίτσα; Φυσικά, ὄχι ἀπλῶς ρούχα. Ἐθελώ νὰ μάθω ἀπὸ περιέργεια. Ἐστὶ ἡ ἀλλοίως, θὰ πεθάνετε πού θὰ πεθάνετε. Γιατί δὲν μοῦ λέτε τὴν ἀλήθεια;

Ὁ Ἡλίας Χρονόπουλος ἔσφιξε τὰ δόντια του.

— Τὸ καταλάβατε μόνος σας, φώναζε σχεδόν. Τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας ἦταν κάτι πολὺ χειρότερο ἀπὸ ἐκρηκτικὴ ὕλη. Ἦταν ἀσύρματος! Καὶ μ' αὐτὸν θὰ κάναμε ὅσο μπορούσαμε πῶς κακὸ στὴν Ἰταλία καὶ στὴ Γερμανία. Εἰσάστε εὐχαριστήμενος τώρα;

Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Κύτταζε μόνο ἐκπληκτὸς τοὺς δύο Ἕλληνες καὶ φαίνονταν ὅς νὰ μὴν πιστεῦσε στ' αὐτὰ τὰ. Ἀπότομα ὅμως, ἄρσισε νὰ τοὺς κάνει χίλιες-δύο ἐρωτήσεις: ποιοὶ ἦσαν, πού πῆγαιναν, σὲ ποιά ὄργανωσι ἀνήκαν, τί πληροφορίες ἔστελναν στὸ ἐξωτερικὸ καὶ σὲ ποιούς. Ὅλα αὐτὰ, ὁ Ἰταλὸς τὰ ρωτοῦσε μαζεμένα καὶ ἂν νὰ βιάζονταν νὰ τὰ ἐξακριβώσῃ ὅλα μαζί. Μὰ ὁ Χρονόπουλος κουνούσε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του. Στὸ τέλος, εἶπε:

— Δὲν πρόκειται νὰ σὰς πούμε ἀπολύτως τίποτε! Ἀδικα χάνετε τὸν καιρὸ σας. Παρτε μας στὴν τακτικὴ ἀνάκρισι γιὰ ν' ἀπολογηθοῦμε...

— Ἐκεῖ θὰ πῆτε τὴν ἀλήθεια;

— Δὲν πρόκειται νὰ προδώσουμε κανένα. Τὸ ἴδιο νομίζω θὰ κάνατε καὶ σεις, ἂν βρισκόσασταν στὴ θέσι μας. Ἀλλὰ φαίνεται πὺς δὲν ἔχετε κανένα ἀνθρώπινο αἰσθημα μέσα σας. Δὲν ξέρετε τί θὰ πῇ πατρίδα καὶ πατριώτης... Τὸ νὰ μὰς σκοτώσετε χωρὶς ἀπολογία εἶναι αἰδὸν. Πάντως, ἂν εἶχα τώρα τὸ περίστροφό μου, θὰ σὰς σκότωσα, γιὰτὶ δὲν εἰσάστε ἀντάρα!...

Ὁ Ἰταλὸς νεύρισε. Ἐβγαλε γρήγορα, βόηκε τὸ περίστροφό τοῦ Χρονόπουλου καὶ τοῦ τὸ πέταξε στὰ πόδια.

— Πάστο, τοῦ εἶπε. Στὸ δίνω, γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω, ὅτι εἶμαι ἀντάρας. Μισῶ τοὺς Ἕλληνες, γιὰτὶ στὴν Ἀλβανία μοῦ κάπνισαν δύο ἀδελφία. Ξέρεις τί θὰ πῇ αὐτό; Ἀλλὰ μ' ἔφερε σὲ δύσκολη θέσι μὲ τὰ λόγια σου. Δὲν μὲ νοιάζει ἂν εἰσάστε κατὰ-

ριοῦ του, τοὺς ἔκανε ν' ἀπομακρυνθοῦν τοιαυτέμνη. Ὑστερὰ γύρισε στὸ Χρονόπουλο, πού τὸν παρακολουθοῦσε μὲ μισὸ μάτι. Ἐτοίμως ὥστόσο νὰ πουλήσῃ ἀκριβὰ τὴ ζωὴ του καὶ τὴ ζωὴ τοῦ συντρόφου του.

— Τί ἔχετε μέσα στὴ βαλίτσα; τὸν ρώτησε σὲ τόνο αὐστηροῦ.

Ὁ Χρονόπουλος ἀνασήκωσε τοὺς ὠμους του.

— Περιέργω, εἶπε. Δὲν ἤξερα ὅτι ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ, κάνει χρέη αστυνομικοῦ. Ὡστόσο σὰς λέω, πὺς στὴ βαλίτσα μέσα ὑπάρχουν βρώμικα ρούχα πού τὰ πηγαίνουμε γιὰ πλύσιμο. Μήπως βέλτετε νὰ τὰ δῆτε;

Καὶ καμώθηκε πὺς θὰ τὴν ἀνοίξῃ. Ὁ Ἰταλὸς ὅμως δὲν τὸν ἄφησε.

— Φαίνεται πὺς τὰ ρούχα πού ἔχετε ἐκεῖ μέσα, εἶναι πολὺ βαρεῖ! ἀποκρίθηκε μὲ κάποια εἰρωνεία. Γιατί σὰς εἶδα νὰ σηκώνετε μὲ δυσκολία τὴ βαλίτσα. Πάντως, θὰ ἤθελα νὰ σας βοηθήσω. Περάστε στ' αὐτοκίνητό μου!

Οἱ δύο σύντροφοι καταλάβαν πὺς τὴν εἶχαν ἀσχημα. Δὲν μπορούσαν ὅμως νὰ κάνουν διαφορετικὰ. Ἐτοίμασθηκαν νὰ μῶνουν στὸ ἀμάξι, ὅταν ὁ Ἰταλὸς εἶπε στὸ Χρονόπουλο νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸ ὄπλο του. Ὁ Ἑλλῆνας προσποιήθηκε πὺς δὲν εἶχε ἰδέα γι' αὐτὸ πού τοῦ ἔλεγε, μὰ ὁ ἀξιωματικὸς γαμογέλασε περίεργα.

— Μὴν κάνεις τὸν ἀνέρη, πρόσθεσε. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι κρατᾷς περίστροφο, ὅπως εἶμαι ἐπίσης βέβαιος, ὅτι ὁ φίλος σου δὲν ἔχει. Πρὶν λίγα λεπτά, ἐτοίμασθηκες νὰ μοῦ τὴν ἀνάψῃς. Δὲν τὸ ἔκανες ὅμως γιὰτὶ φοβήθηκες ἡ νύκτις πὺς θὰ μπορούσε νὰ μὲ ξεγελάσῃ γιὰ τὸ περιεχόμενον τῆς βαλίτσας.

Ὁ Χρονόπουλος κατάλαβε πὺς εἶχε νικηθῇ. Μὲ γέρι πού ἔτρεψε ἀπὸ ἀγανάκτησι, ἀναγκάστηκε νὰ παραδώσῃ τὸ ὄπλο του στὸν ἀξιωματικόν. Ὑστερὰ μπῆκαν στὸ αὐτοκίνητο, πού ξεκίνησε ὀλοταχὺ γιὰ τὸ Ν. Φάληρο. Καθισμένοι στὸ πίσω μέρος τοῦ ἀμα-

— Τί ἔχετε μέσα στὴ βαλίτσα; ρώτησε σὲ τόνο αὐστηροῦ τὸ Χρονόπουλο.

— Καπνίστε, τοὺς εἶπε. Εἶναι τὸ τελευταῖο σας τσιγάρο...

Οἱ δύο πατριώτες αἰσθάνθηκαν μιὰν ἀνατριχίλα σὲ ὅλο τοὺς τὸ κορμί τους. Ἡ φωνὴ τοῦ Ἰταλοῦ ἦταν παρόξενη. Μήπως εἶχαν πῆσε σὲ χεῖρα τρελλοῦ; Ὡστόσο ὁ Χρονόπουλος βόηκε γρήγορα τὸ βάρος του καὶ ρώτησε:

— Γιατί εἶπατε πὺς εἶναι τὸ τελευταῖο μας τσιγάρο; Τί πρόκειται νὰ γίνῃ;

Ὁ λοχαγὸς ἔβηξε μιὰ-δύο φορές.

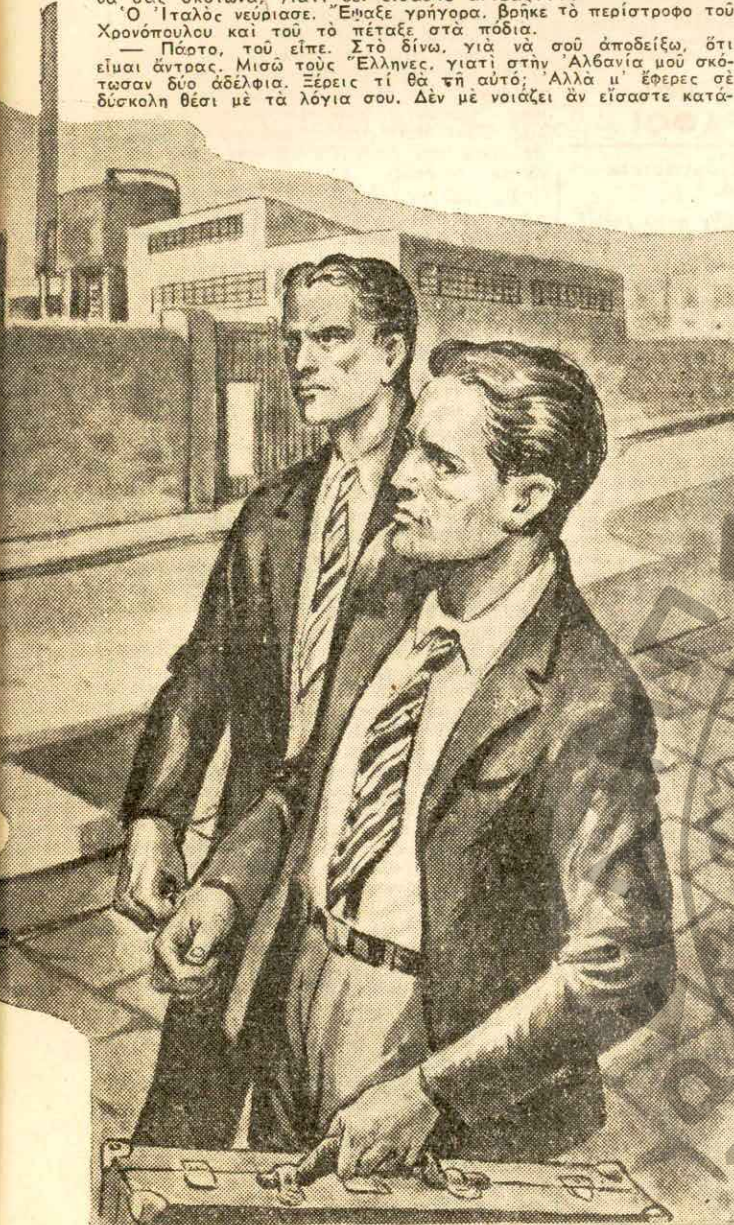
— Γιατί... γιὰτὶ θὰ σὰς σκοτώσω! ἀπάντησε ἥσυχα. Δὲν πιστεύω νὰ νομίζετε ὅτι σὰς ἔφερα ἔδω γιὰ περίπατο...

— Μὲ ποῖο δικαίωμα θὰ τὸ κάνετε αὐτό; φώναξε ὁ Χρονόπουλος. Τί σὰς ἔγινε κανεὶ;

— Ἐμένα προσωπικά, τίποτε. Ἡ βαλίτσα ὅμως πού πετάξατε στὸ δρόμο, θὰ ἐβλάπτει ὀλόκληρη τὴν Ἰταλία. Τί εἶχε μέσα; Ἐκρηκτικὲς ὕλες γιὰ σαμποτά;

Οἱ Ἕλληνες πατριώτες ξανόνοιωσαν τὴν κοῦα ἀνατριχίλα στὸ κορμί τους. Ὡστε ὁ λοχαγὸς εἶπε πάλι εἰδησι τὸ πέταγμα τῆς βαλίτσας ἔξω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο χωρὶς νὰ πῇ λέξι. Ἀλήθεια, ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἔπρεπε νὰ εἶναι τρελλός! Δὲν γαρούσε ἀμφιβολία.

Ὁ Αὐγερινὸς δὲν καταλάβαινε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ πού ἔλεγον μεταξύ τους οἱ δύο ἄνδρες, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἔκφρασι τοῦ φίλου του

σκοποὶ ἢ ὄχι. Τὴ δουλειά σας κάνετε, ὅπως κι' ἐγὼ τὴ δική μου. Γι' αὐτό, θὰ σὰς γυρίσω πίσω στὴν Ἀθήνα καὶ θὰ σὰς ἀφίσω ἐλευθέρους. Ὑπὸ ἕναν ὅρον ὅμως...

— Ποιόν; ρώτησε συγκινημένος ὁ Χρονόπουλος.

— Νὰ μὲ πάρῃς αὐριο στὶς ἑπτὰ τὸ βράδυ στὸ ὑπ' ἀριθ. 34682 τηλεφώνω. Θὰ ζητήσῃς τὸ λοχαγὸ Ἀντόνιο Γκασμάνι. Ἐθελώ νὰ ξανασυναντηθοῦμε...

— Γιὰ ποῖο λόγο;

— Δέχεσαι νὰ μονομαχήσουμε; Ὁ Χρονόπουλος αἰσθάνθηκε τὰ πόδια του νὰ λυγίζουν. Ἡ συγκίνησι τοῦ ἐπνίγε τὸ λαίμω. Ὁ Ἰταλὸς αὐτός, ὄχι μόνον δὲν ἦταν τρελλός, ὅπως νόμισε, στὴν ἀρχή, ἀλλὰ περισσότερο ἄντρας ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε. Ὡστόσο κατάρθωσε νὰ πῇ:

— Δέχομαι εὐχαρίστως. Ἀλλὰ γιὰτὶ δὲν θέλετε νὰ μονομαχήσουμε τώρα ἀμέσως;

— Γιατί θέλω νὰ τὸ σκεφθῇτε πρώτα καλά. Ἰσως τώρα νὰ νομίζετε, πὺς σὰς υποχρεῶνω νὰ τὸ κάνετε αὐτό. Ὅχι! Μήτε ξαναστ' αὐτοκίνητο καὶ θὰ περιμένω νὰ μοῦ τηλεφωνήσετε αὐριο. Πιστεύω στὸ λόγο σας...

Ἦταν πιά περασμένες δέκα, ὅταν ἔφτασαν στὴν Ἀθήνα. Χώρισαν ἀκριβῶς στὴν Ὀμόνοια, ἀφοῦ προηγουμένως ὁ Ἰταλὸς τοὺς ἔσφιξε τὸ χεῖρι. Ὅταν οἱ δύο φίλοι βρέθηκαν μόνον, ὁ Χρονόπουλος ἐξήγησε στὸν Αὐγερινό ὅλη τὴν ὑπόθεσι. Ὁ τελευταῖος ἀκούε καὶ δὲν πιστεῦσε στ' αὐτὰ του!...

— Δὲν πιστεύω, βέβαια. νὰ τοῦ τηλεφωνήσῃς, τοῦ εἶπε στὸ τέλος. Ἀς περιμένῃ ὅσο θέλει. Ἐμεῖς μιὰ φορὰ ξεφύγαμε ἀπ' τὰ χεῖρά του...

— Κάθε ἄλλο, ἀπάντησε ὁ Χρονόπουλος. Θὰ τοῦ τηλεφωνήσω καὶ θὰ μονομαχήσω μαζί του. Δὲν πρόκειται ν' ἀρνηθῶ τὸ λόγο πού τοῦ ἔδωσα. Πάμε τώρα στὸν Ἀντρέα νὰ τοῦ πούμε τὰ καθέκα-στα...

Ὁ Ἀντρέας Βρυώνης ἦταν ἀρχηγὸς ἑνὸς κλιμακίου τῆς «Ἀντ-δαν Φόρς 133». Κατοικοῦσε στὴν ὁδὸ Μουσῶν 14, ὅπου εἶχε καὶ τὴν ἑδρὰ τοῦ δικτύου του. Μόλις χτύπησαν τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του, τοὺς ἀνοίξε ὁ ἴδιος. Τοῦ φάνηκε ὅμως περιεργὴ ἡ ἀφίξι τους, γιὰτὶ δὲν τοὺς περίμενε. Τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ Χρονόπουλος, πού ἦταν ἀσυρματιστὴς καὶ ὁ Αὐγερινὸς πού ἐκτελοῦσε χρέη βοηθοῦ, θὰ ἔπρεπε νὰ βρίσκονταν στὴν Καστέλλα, στὸ σπίτι τοῦ τελευταίου, ἀπ' ὅπου θὰ μετεδίδαν τὸ καθημερινὸ δελτίο εἰδήσεων.

Ὁ Χρονόπουλος, πού κατάλαβε τὴν ἐκπληξὴ καὶ τὴν ἀνησυχία τοῦ ἀρχηγοῦ του, τοῦ ἐξήγησε, μὲ συντομία λόγια, τὴν περιπέτειά τους. Ὁ Βρυώνης ἔμεινε μὲ στόμα ἀνοιχτό. Ὅλα αὐτὰ πού ἀκούε ἀπὸ τοὺς δύο συνεργάτες τους, τοῦ φαίνονταν ἀπίθανα καὶ τρελλὰ. Πὺς ἦταν δυνατό ἕνας ἀξιωματικὸς τῆς Τσῆ-Εσσε νὰ προτείνῃ μονομαχίαν σ' ἕναν πράκτορα τὸν συμμάχου; Ὡστόσο πίστευε στὴ σοβαρότητα τὸν δύο φίλων του. Δὲν μπορούσαν νὰ παραδοξολογούν!...

— Καὶ τί σκέφτεσαι νὰ κάνῃς; ρώτησε τὸ Χρονόπουλο.

— Αὐτὸ πού θάκανες καὶ σὺ στὴ θέσι μου. Θὰ τοῦ τηλεφωνήσω καὶ θὰ ὀρίσουμε μέρος καὶ ὥρα συναντήσεως. Ἄν τὸν βρῶ στὸ τηλεφώνω, πᾶει καλά. Διαφορετικὰ, εἶμαι ἐλευθέρως ν' ἀποδεσμευθῶ ἀπ' τὸ λόγο πού ἔδωσα...

Ὁ Βρυώνης ὅμως, προστάθηκε νὰ τὸν μεταπείσῃ. Τοῦ εἶπε πὺς ἡ πράξι αὐτὴ ἴσως νὰ ἐφέρνε σὲ κίνδυνον ὀλόκληρη τὴν ὁργάνωσι. Τοὺς Ἰταλοὺς δὲν μπορούσε νὰ τοὺς ἐμπιστευταὶ κανεὶς. Ἰσως ἀκόμα ὁ Ἀντόνιο Γκασμάνι νὰ εἶχε κανένα στανταϊνὸ σχέδιο στὸ μυαλό του, γιὰ νὰ βάλῃ καὶ τοὺς ἄλλους στὸ γέρι.

Μὰ ὁ Ἡλίας Χρονόπουλος δὲν παραδεχόταν τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ, πού τοῦ ἔλεγε ὁ ἀρχηγός του. Ἄν ὁ Γκασμάνι ἀπέδρασε σὲ κάτι ἄλλο, θὰ μπορούσε εὐκόλα νὰ ἐκτελέσῃ, ἀφοῦ τοὺς εἶχε συλλάβει καὶ τοὺς δύο. Ἀλλὰ τοὺς ἄφησε ἐλευθέρους, μὲ μόνον τὸ λόγο τῆς τιμῆς του. Οὔτε κἀν ζήτησε νὰ μάθῃ τὰ ἀναισθητὰ τους ἢ τὴ διευθύνσι τοῦ σπιτιοῦ τους. Αὐτὸ ἔγινε μονάχα στὴν ἀρχή, ὅταν εἶνε ἀποφασίσαι νὰ τοὺς σκοτώσῃ. Κατόπιν ὅμως δὲν ζήτησε νὰ μάθῃ τίποτα...

— Εἶναι ζήτημα τιμῆς. Ἀντρέα, πρόσθεσε, Ὅ,τι δῆποτε κι' ἂν ἐγὼ στὸ νοῦ τοῦ ὁ Γκασμάνι, θὰ πῆσιν μόνον ἐμένα, γιὰτὶ θὰ πᾶω μόνος νὰ τὸν συναντήσω μετὰ τὸ τηλεφώνημα. Μὴν ἐπιμένῃς περισσότερο, γιὰτὶ δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξω γνώμη...

Ὁ Βρυώνης κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του. Τὸ ζήτημα δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀπλό. Σὰν ἀρχηγὸς κλιμακίου πού ἦταν, εἶχε ὑποχρέωσι ν' ἀναφέρῃ τὴν ὑπόθεσι καὶ στὸν πῶς «πάνω» ἀπ' αὐτόν. Θὰ τοῦ ἔδινε ἀπάντησι τὴν ἐπομένη τὸ μεσημέρι καὶ ὡς τότε τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴ βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι, οὔτε αὐτὸς οὔτε ὁ Δημοσθένης Αὐγερινός. Ὁ Βρυώνης αἰσθάνονταν μιὰ φόβου ἀνησυχία. Ἐκτός ὅτι εἶναι χάσει τὸν ἀσύρματο καὶ τώρα ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ ζητήσουν νὰ τοὺς στείλῃ τὸ στρατηγεῖο τῆς Μ. Ἀνατολῆς ἕναν δεύτερο, ἦταν καὶ ὁ φόβος τοῦ Γκασμάνι, πού ἴσως νὰ πορευτοῖμας κανένα σνέδρι γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ ὅλη τὴν ὁργάνωσι. Καὶ ἡ νύκτα πέρασε βαρεῖα καὶ καταθλιπτικὴ...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἀπ' τὰ χαράματα σχεδόν, ξεπόρτισε ὁ Βρυώνης. Ἡ ἀνησυχία του, ἀντὶ νὰ λιγοστεῖ, ὀλοένα μεγαλώνει. Χίλιες-δύο σκοτεινὲς σκέψεις τὸν πλημμύριζαν καὶ, καθὼς προχωροῦσε στὸ δρόμο, νόμιζε πὺς τὸν παρακολουθοῦσαν τ' ἀόρατα μάτια τοῦ Ἀντόνιο Γκασμάνι. Λίγο πρὶν ἀπ' τὸ μεσημέρι, γύρισε κοντὰ στοὺς συντρόφους του, πού τὸν περίμεναν ἀνυπόμονα, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕναν ψηλὸ καλοδεμένο κύριο μὲ καταμυαρά μαλλιά καὶ μῆτρα. Ἦταν ὁ «παραπάνω», ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἀρχηγούς τῆς «Ἀντ-δαν Φόρς 133». Ὁ Βρυώνης τὸν σύστησε στοὺς συναδέλφους του.

Ὁ ταγματάρχης Ντένις Μπόμπι, τοὺς εἶπε. Δὲν τὸν γνωρίζετε βέβαια, μὰ τὸν ἔχετε ἀκούστα, ὅπως κι' ὁ ταγματάρχης ἔσας. Ἦθελε πᾶν νὰ σὰς γνωρίσῃ...

Ὁ Βρετανὸς ἀξιωματικὸς τοὺς ἔσφιξε ἐγκάρδια τὸ χεῖρι κι' ὡς ἔτρεψε, χωρὶς περιστροφῆς, μῆκε ἀμέσως τὸ θέμα. Ζήτησε ἀπὸ τὸ Χρονόπουλο νὰ τοῦ διηγηθῇ ἀπὸ τὴν ἀρχή πὺς εἶχε ἡ ὑπόθεσι μὲ τὸν Γκασμάνι. τὸν ἀκούσε προσεχτικὰ κι' ὅταν ὁ Ἑλλῆνας τέλειωσε τὴ δογματικὴ τοῦ ἀφήγησι, ὁ ταγματάρχης ἔμεινε ὁκετὴ ὥρα σκεπτικός, χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Βασεῖα σιωπῇ ἀπλωνόταν μέσα στὸ μικρὸ δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Βρυώνη. Μονάχα βαθεῖς κι' ἀνυπόμονες ἀκούγονταν οἱ ἀναπνοὲς τὸν τριῶν Ἑλλήνων πού περίμεναν ν' ἀκούσουν τὴν ἀπόφασί τοῦ Ἀγγλοῦ. Ἐκείνος ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴν σκεπτικόν, ἀσπύρ στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ ἀπευθύνῃ πρώτος τὸ λόγο ὁ Χρονόπουλος.

— Καταλαβαίνω πὺς βρίσκεισαι σὲ δύσκολη θέσι, τοῦ εἶπε, ὅτι τίποτα δὲν θὰ μὲ κἀν ν' ἀλλάξω τὴν ἀπόφασί μου. Ἐλπίζω, ὅτι

(Ἡ συνέχεια ὀπίσθεν)

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

και σεις, δεν θα θηλήσετε να μου αφαιρέσετε το δικαίωμα που έχω να διαθέσω τη ζωή μου όπως θέλω. Εφ' όσον βέβαια δεν πρόκειται να διακινδυνεύω κανείς άλλος κοντά σε μένα...

Ο Βρετανός χαμογέλασε και του απάντησε το χέρι.

— Γκούντ λάκ! Έκανε, ανασπώνοντας τους ώμους. Καλή τύχη, φίλε μου! Αφού δεν πρόκειται να σε μεταπεύσω, σου σφίγω το χέρι. Το ίδιο θα έκανα κι' εγώ και λυπούμαι που δεν βρίσκομαι στη θέση σου. Είμαι βέβαιος, ότι δεν πρόκειται να σε γελήσει ο Γκασμάνι. "Αν δεν είναι κανένας εύφραγτος τύπος, τότε είναι αληθινό παλ-ληκάρι. Τί ώρα πρόκειται να του τηλεφωνήσεις;...

Ο Χρονόπουλος απάντησε πως στις έφτα ακριβώς έπρεπε να πάρη τον αριθμό 34682 και να τον ζητήσει. Ο Ίταλος του είχε υποσχεθεί πως θα τον περίμενε εκεί. "Αν δεν ήταν μεθυμένος, όταν έβινε το ραντεβού αυτό το θανάτου, τότε θα το θυμόταν και θα περίμενε. Μα τη συνέχεια και το τέλος της εκπληκτικής αυτής ιστορίας, θα την αφήνουμε στο ερχόμενο τεύχος.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Απαντήσεις επιστολών

Ιωάννην Παζαρχήν, Δράμα: "Ισως νάνετε και δικίο. Αυτό όμως δεν μπορώ να το ξέρω, γιατί ποτέ δεν άσχο-λήθηκα μαζί σας. Λυπούμαι. Σ τ ο α τ, Γ ε ω ρ γ ι ο ν Π. Πατσουρίδη, Ένταυθα: Είσατε ένα αληθινό Έλληνοπούλο και γαίραιμαι ειλικρινά που μου γράψατε. Θα προσπαθήσω να σας ευχαριστήσω με την πρώτη ευκαιρία. Λουκά Θεοφιλόπου-λον, Ένταυθα: Για την άπαγωγή του Κράιπε θα ξαναγράψω. Για το άλλο ζήτημα δε μπορώ να σας πληροφορήσω ακόμη, έπει-δή δεν ξέρω απολύτως τίποτε. Μόλις μάθω θα σας γράψω. Άλέκον Πρωτονο-τάριον, Θεσ/νίκην: Μπορούσατε να στείλετε το γράμμα σας κατευθείαν στην κ. Έρην, Μιχαήλ Ν. Λυκ. Ένταυθα: Με όλα σας μου γράφετε στο γράμμα σας συμ-φωνώ απολύτως. Έχετε δικίο με το παρα-πάνω. Αλλά εγώ δεν έχω καμιά σχέση, ου-τε βαρύνει ή γνώμη μου — όπως μου γρά-φετε — και ούτε καν τους γνωρίζω. Γράψτε-τε κατευθείαν στη διεύθυνση του συλλόγου και έλπιζω να σας κατατοπίσουν. Βαρ-βάραν Νικολετοπούλου, Λαμία: Το ωραίο και ευγενικό σας γράμμα με συ-γκίνησε βαθύτατα. Τα «άσπρα» μαλλιά τ' ά-γαπώ ιδιαίτερω. Με καταλαβαίνετε; Μια κυρία. Ένταυθα: Αιγινιακό το γράμ-μα σας. Άνθούλα, Ένταυθα: Καταλα-βαίνω τον πόνο σας. Την ημέρα εκείνη και όλη την πρώτη έβδομάδα του Ιουλίου έγινε μια και μόνη (διαδική) έκτελεσι στην Ά-θίνα και στα προάστια της. Ίδου τα δύ-οματα των έκτελεσθέντων: Λεωνίδα Α. Δη-μουλάκης, Σωτήριος Σκαυός, Ιωάννης Δ. Λαυρέντης, Κωνσταντίνος Τετένος, Κωνσταν-τίνος Άγλαούρας, Βασίλειος Βασιλειάδης, Γεώργιος Καστόπουλος, Γεώργιος Ιωάννου, Γεώργιος Κομπανής, Ιωάννης Σώκος, Χρη-στόδουλος Χριστοδούλου, Άδραμ Σαουτί-αν, Άγκοπ Σουγιόν, Έλευθέριος Σύρας, Βασίλειος Κάμφονας, Κώστας Παριανός, Βιτάλ Τζέρσεν (Σλοβάκος), Πάνος Μπιλί-ρης, Ευριπίδης Λαζόπουλος, Νικόλαος Βυ-ζαντίου, Ηλίας Πεντεφούντης, Παναγιώτης Σαρδέλας, Άρτέμιος Άρτεμίου, Κώστας Προύσης, Σπύρος Κόρκας, Μαρτσέλο Τίντο ('Ιταλός), και Τάκης Μαρδούπουλος. Δεν έ-ρω αν ανάμεσα στους έκτελεσθέντες αυτούς βρίσκεται και ο αδελφός σας. Πάντως θα σας παρακαλούσα να μου ξαναγράψετε κι' ίσως μπορέσω να σας βοηθήσω διαφορετικά. Άνάπληρον άλβανικό. Παγκράτι: Εύχαριστώ θερμά στο σπίτι σας, αν μου στείλετε τη διεύθυνσή σας. Κ. Λαζαρί-δην, Θεσ/νίκην: Οι «Κατάσκοποι» έχουν έκδοθι σε βιβλίο και βρίσκονται στα βιβλι-οπωλεία και πεοίπτερα. Στην πόλη σας το Πρακτορείον Άθηναικού Τύπου διαβέτει όσα βιβλία θέλετε. Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια.

Γ. Β. Ι.

Ο ιδρυτής της πρώτης μεγάλης ελληνικής έκδοτικής επιχείρησης Άνδρέας Χ' Λαμπ-ρου Κορομηλάς (1810—1858).

Έφημερίδες και ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Η δημοσιογραφική δυναστεία του Κορομηλά

Άναμφισβήτητο είναι, ότι στην εξέλιξη και προαγωγή της ελληνικής δημοσιο-γραφίας, προσέφεραν τεράστιες υπηρε-σίες οι Κορομηλάδες. Αποκορύφωμα των προσπαθειών τους υπήρξε η «Έφημερίς». Αφετηρία όμως ήταν η «Τυπογραφία», που ωργάνωσε ο Άνδρέας Κορομηλάς, ενώ ακόμα άχιζον οι καπνοί της επα-ναστάσεως του 1821.

Μια ιδιόχειρη έκθεσις του ιδρυτού της τυπογραφίας αυτής, γραμμένη κατά τα πρώτα χρόνια της ζωής του ελευθέρου Κράτους και την οποία είχε την καλωσύνη να θέσει στη διάθεσή μου ο έγγονός του και διαπρεπής συνάδελφος κ. Γεώργ. Κο-ρομηλάς, δίνει μια έκφραστική εικόνα της καταστάσεως από άποψης τυπογραφικών έγκαταστάσεων, κατά την εποχή εκείνη.

«...Την 8-20 Ιουνίου 1832 — γρά-φει ο Άνδρ Κορομηλάς — έγραψα εις τον έν Παρίσιος τυπογράφον Φιρμίνον Δι-δώτον, διά του κ. Γρότιους και Ρουάν, να με σταλή έν πιστήριον και 3 κόλλας στοιχείας, την δε ποσότητα χρηματικήν αυτής της τυπογραφίας ήθελα δανεισθί-μέρος από τον Αγγερινόν Γεωργιάδην και μέρος της ιδικής μου καταστάσεως. Έπε-χειρίσθην αυτό τουτο το έργο, διότι έκ-ατετρέχην από τον Γεώργιον Άποστολί-δην, διευθυντήν της Έθνικής Τυπογρα-φίας. Μη υποφέρων, λοιπόν, αυτήν την ύ-δριν, άρχισα να κινώ πάντα λίθον διά να άποκατασταθώ μίαν ημέραν κύριος της ι-δικής μου τυπογραφίας.

«Τό προς τον Διδώτον γράμμα, καθώς είπον ανωτέρω, έστειλα διά της γαλλι-κής πώτας. Άλλ' έπειδή και ήτον τότε ευφύλιος πόλεμος και εις δύο κόμματα διηρημένη η Έλλάς, έπολεμούσαν αυτά το έν μετά το άλλο. Το Γαλλικόν ταχυδρο-μείον άνεχώρησεν εκ Ναυπλίου αύτας τας ημέρας και διευθύντο εις Νεόκαστρον. Καθ' όδον το άπαντά ο Δημήτριος Κε-λέργης και το παίρνει δλόκληρον, τὰ δε γράμματα εξέσκιζε. Ξεσκίσθη λοιπόν και το ιδικόν μου. Τουτο όμως δεν μοι ήτο γνωστόν, αλλά το έμαθον ύστερον από 8 μήνας, από ένα δούλον του Ρουάν.

«Αφού έμαθα τουτο, έλαβα πάλιν την τόλην να γράψω και εκ δευτέρου προς τον Διδώτον, με κάποιαν προσθήκας, τε-ρή τά τέλη Φεβρουαρίου 1833. Το όποιον

διά μέσου του κ. Κωνσταντίνου Σχινά, έγχειρίσθη εις τον έν Ναυπλίω τραπεζί-την κ. Φεράλδην. Ούτος έπεμψε τουτο, το όποιον ο κ. Διδώτος έλαβεν άσφαλώς. (Έμαθον τουτο, άφού έφθασα εις Παρί-σιους την πρώτην ημέραν παρά του πρό-σδεως της Έλλάδος, κ. Μιχαήλ Σούτζου, εις τον όποιον είχε δώσει την άπάντησιν διά να με την στείλῃ και τραγωδούσε τε-λειωμένην την αίτησίν μου).

«Περί τον Μάρτιον και Άπρίλιον έπε-χειρίσθην, Παύλος Πατρίκιος, Άργ. Κε-φαλάς και εγώ, διά να ένοικιάσωμεν την τυπογραφίαν την Έθνικήν διά δέκα χιλιά-δας δραχμάς οι τρεις, ως σύμφωνοι. Άλ-λά την 18 Μαΐου μοι παρουσιάζεται γραμ-μα παρά του φίλου μου 'Ηλία Χριστοφι-δη, διδασκάλου του έν Αίγινη Όρφανο-τροφείου, το όποιον μοι έλεγεν, ότι ο κ. Νεόφυτος Δούκας έπιθυμούσε να μάθῃ: 1ον) Πότε έρχεται η τυπογραφία μου. 2ον) Από πόσην ύλην στοιχείων και πιεστη-ρίων συνίσταται. 3ον) Άν αυτή η ύλη είναι πλήρης διά τύπων βιβλίων και με-σχόλια. 4ον) Από πόσην ύλην ακόμα ήμ-πορώ να έχω ανάγκην, διά να πλουτίσω την τυπογραφίαν μου. 5ον) Πόσας κόλλας τυπογραφικάς δύναμαι να έκδώσω την έ-βδομάδα. 6ον) Που μέλλω να συστήσω την τυπογραφίαν μου. Μοι προτείνει και αυτός εις το ίδιο γράμμα τα ακόλουθα τρία άρθρα εκ μέρους του διδασκάλου κ. Ν. Δούκα: 1ον) Δύναται να με βοηθήση με χρήματα, όσα χρειασθούν, διά να τε-λειοποιήσω την τυπογραφίαν μου. 2ον) Έχει ύλην έτοιμον διά να με δώση να τυπώω όλοέν διά πέντε δλόκληρους χρό-νους, τούτέστιν 500 τυπογραφικάς κόλ-λας. 3ον) Μετά ταύτα, έχει να με δώ-σῃ άν ζήση και όσον ζή πάντοτε ύλην διά να τον δουλεύω...».

Σχετικά με τη μετάβασί του στο Πα-ρίσι για την αγορά των πιεστηρίων, ο Άνδρέας Κορομηλάς γράφει στην έκθεσί του:

«...Την 22 λοιπόν Ιουνίου (1833) ά-νεχωρήσαμεν εκ Ναυπλίου, με την γαλλι-κήν κορδέλαν ή «Κορνελά». Υστερα από 34 ημέρας θαλασσοπολίσαν, έφθάσαμεν εις τα παράλια της Γαλλίας. Έξήλθου-μεν εκ του πλοίου εις το Έκδοιμοκαρτήριον την 27 Ιουλίου και την 10 Αυγούστου από το Έκδοιμοκαρτήριον, εις την πό-λιν της Μασσαλίας.

«Έκάθισα εις την Μασσαλίαν πέντε ή-μέρας εις την οικίαν του πρίγκηπος Κα-ρολζά, την έκτην ημέραν άνεχώρησα με την γυναίκα του εις Παρίσιους, όπου, με-τά πενταήμερον δρόμον, έφθάσαμεν εις την πόλιν των Παρισίων.

«Αυα έφθασα εις Παρίσιους, έπήγα εις την οικίαν του Πρίγκηπου Μιχαήλ Σού-τζου, πρέσδεως της Έλλάδος, όπου τον έγχειρησα το από τον γυναικάδελφόν του γράμμα και του κ. Σ. Τρικουπτή, τα όποια έούστησαν έμέ εις αυτόν. Ο έναρετος ού-τος πρίγκηψ με έδέχθη φιλοστόργως, ώσάν να με είχε και άλλοτε ίδωμένα. Με έρώτησε τί άπαιτώ άπ' αυτόν...».

Κατόπιν η έκθεσις μιλεί για την πρώ-τη συνάντησι του Άνδρέα Κορομηλά με τον Διδώτο, μια συγκινητική συνάντησί του με το στρατηγό Φαβιέρο, ο όποιος «με άγκάλιασε, με έφίλησε και με ύπε-δέχθη ως τέκνον του» και για τις πρώ-τες ένώγειες για την προμήθεια των τυ-πογραφικών έγκαταστάσεων.

«Έδωσα — λέγει — τον κύριον Δι-δώτον κατάλογον των πραγμάτων, τα ό-ποια έμελλε να έμφωνώ άπ' αυτόν, διά να με ειπή την τιμήν των έορμμένων προ-γυατών. Υστερον από 8 ημέρας, μοι έ-δόθη η άπάντησις της τιμής και της έ-τοιμασίας. Η τιμή άνέβη ύπέρ τας 8.000 φράγκας. Η δε έτοιμασία τελειώνει ύστε-ρον από τρεις ύμνας...».

Η έκθεσις περιγράφει κατόπιν λεπτο-μερώς τα τυπογραφικά «άντικείμενα», που παρηγγέλησαν.

Έτσι άρχισεν η έκδοτική και τυπογρα-φική δραστηριότης των Κορομηλάδων, των όποιων δημιούργημα υπήρξε κατόπιν η πε-ριοδικη «Έφημερίς».

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Ανακαινίσεις

Δεν έπρόλαβε ακόμα ο καιρός να κατσουφιάση κι' ο γαλάσιος ούρανός μας για καλά να συννεφιάση κι' όλοι πέσανε με φούρια, με χαρές, ή συγκινήσεις για να κάνουνε στα πάντα «ριζικές... άνακαίνι- (σεις)»

Άνακαινίσι, πρωτίστως, άναγγέλλουν οι ταβέρνες που κουζίνας διαθέτουν και χορεύτριες μοντέρνες, που σερβίρουν φρέσκο ψάρι και... (με φίρμα, εις τὰ.. «μπουζουκοσουξέ της»: «πάνω σύρμα, κά- (τω σύρμα».

«Νά χτυπάς τὰ παλαμάκια», «Η κυρία καθουρίνα πάει για γλέντι στη Ραφίνα». Και μετά το φαγοπότι: «Βρέ Μανώλη, τραμπαρίφα» βάλε στο λογαριασμό του την... πεντάδιπλη ταρίφα Κι' αν δεν φτάνουν τα λεφτά του, τότε καν' τον ή (παστόν, ή τον πρώτο γραμματέα του συλλόγου... γυμναστήν!

Συνεχείς άνακαινίσεις, στη ζωή μας την πεζή, κάνει κάθε μια βιτρίνα και το κάθε μαγαζί και γεμίζουν με ταμπέλλες και μονόφυλλα οι τοίχοι που φωνάζουν «τζάμπα πράμα κι' όσο λάχει κι' όσο (τύχει!

Γενικό... χουβαρνταλίκι έχει πιάσει τους έμπορους, και βολθήκανε να ντύσουν τους... γυμνούς και τους (άπόρους.

Όρισμένοι «χαρακίρια» κάνουν όδες τις στιγμές κι' άλλοι διατυμπανίζουν «του... θανάτου τις τι- (μές)!

Και μ' αυτή την ευκαιρία σπεύδει ο κόσμος σω- (ρηδόν) και κυττάζει την άξία των... παμφθήνων των (ειδών!

Μά ντελίριο τον πιάνει και τινάζει το γισκά του, ή παθαίνει άποπληξία και τον βλέπεις «μπάμ και κάτου»!

Έτσι, δίχως άντιρρήσεις και στην κυριολεξία, ει-νε των καταστημάτων οι τιμές, «τιμές... θανάτου»!

Σοβαρές άνακαινίσεις κι' αισθητές μεταρρυθμίσεις άναφέρει και το Δέλτα σ' όλες τις διαφημίσεις, που τη νέα τη σαίζουν τον έγκαινιάσε από μέρος κι' είχε δυο γερές εισπράξεις μά και δυο «πρεμιέ- (ρες)».

Ητοι, εκτός από τις, κούρσες είχε και τις... Ά- (φροδίτες, που παρήλασαν στα πλήθη και μπροστά στους τε- (χνοκρίτες

με μαγιώ, με τουαλέττες, με ταινίες και τα ρέστα κι' είχε τέτοια έπιτυχία ή διπλή εκείνη «φιέστα», που φοβάμαι μήπως γίνουν προσεχώς — χωρίς ά- (στεία—

και... μικτές γιορτές στο Δέλτα, ήγουν... «κουρ- (σο-καλλιστεία».

Και για σκέψου, άναγνώστα, και φαντάσου κατά (βάθος

κάποια μέρα, ή κάποια νύχτα να συμβή κανένα λά- (θος,

ή μια σύγχισις να χίνη και κατάπληκτοι να δούμε, στην παρέλασι εκείνη, υποψήφιος με... σέλλες και φοράδες με... «μπικίνι»!

Πανταχού στην εποχή μας συναντάς άνακαινίσεις κι' έτοιμάζεσαι το σύμπαν για καινούργιες έμφανί- (σεις)

Μερικοί άνακαινίζουν το παλτό τους, το καπέλλο, το μαγκάλι ώρισμένοι, τη φουφού τους ή τη σόμπε κι' ή Μεγάλη Βρεταννία, εις τας νήσους Μοντε- (πέλας,

έγκαινιάσε έπισημως την καινούργια της τη (μπύρα!

Είχε λείει έπιτυχία «πατανιώδη» προφανώς, άπ' αυτές που κάνουν... «θροάσι» κι' άπ' αυτές (που πάει... κα πνός.

Κρότο έκανε μεγάλο κι' ο καπνός της, επί πλέον, έσχημάτισε ένα νέφος κι' ένα Ζ ή τ α κεφαλαίον! (κραγή,

«Ένα Ζήτα στον άέρα, που μάς έκανε να πούμε και να λέμε κάθε μέρα: «Άντε... Ζ ή τ ω και του... Ζ ή τ α, που τινών άν- (κραγή,

τότε πλέον, άντε... Ζ ή τ α ναύρης... άνθρακας... (Γή!»

Μεταξύ πολλών κι' άπειρών άνακαινίσι έτοιμάζουν και οι βιομηχανίες οι μεγάλες κι' οι τριανές για ν' άρχίσουν νέα κόλπα προσεχώς να έγκαινιά- (ζουν

και πρωτότυπες κομπίνες κι' άλλου τύπου... «μη- (χανές).

Δεν περνάνε, πιά, τὰ μέσα τὰ γνωστά τὰ κλασσικά κι' άλλες «φάμπρικες» ζητάνε έντελώς συγχρονισμέ- (νες,

μηχανήματα κυρίως, έτοιμάζουν... ψυκτικὰ και κατάλληλα, βεβαίως, για καινούργιες... «πα- (γωμένους)»!

Δεν χωρεί άμφιβολία, ότι έφτασε ή ώρα, μια και οι άνακαινίσεις έχουν πάρει τέτοια φόρα και ή Κύπρος μας επίσης να προβή σ' άνακαινίσεις!

Τη ζωή της να... έγκαινιάση την καινούργια, (την ώραία,

με τ' αδέρφια της παρέα κι' άλλαγές να έπιφέρη γενικές και ριζικές, στις παλές... έγκαταστάσεις τις... άναχρονι- (στι κές!

Απλάδη να κάνη σ' όλα άνακαινίσι γενναία και, να είνε μ' άλλους λόγους, ή... «Διεύθυνσις (της νέας)

Καταστήματα δεκάδες όπως είπα στην άρχή, «άνακαινίσι εκ βάθρων» κάνουν τέτοιαν εποχή και καθόλου, ύποθετω, κι' ή Βουλή μας δεν θ' άρ- (γήση

στην κυρία είσοδό της μια ταμπέλλα ν' άναρτήση, που θα γράφη το γνωστόν: «Λόγω άνακαινίσεως του το κατάστημα... κλει- (στόν)!

Έπιβάλλεται κι' εκείνη, όπως λένε φυσικά, τα μεγάλα τα κεφάλια και τα πλέον ειδικά, να προβή στο κλείσιμό της κι' έλκογές να προκη- (ρύξη,

ώστε... άνα νεωμένην την Δεκέμβριον ν' άνοίξη! Έτσι, λένε, θα στήριξη τη, δουλειά της, ή όποια έχει τόσες στασεις, άβουριες... άπραξίες και μπορεί να καταλήξη σε καμιά... χρεωκοπία!

Τέτοια λένε, —πάνω-κάτω— κι' αρκετά παρεμφερή κι' επί των άποψών τους ο λαός παρατηρεί: «Κάντε δε, προτιμάτε, έκλογες στενές κι' εύρειες και... στενόφάρδες ακόμα, φτάνει μόνο κάθε κόμμα, στο κατάστημα το νέο, να μην κάνη φασαρίες και να μη μου προκαλή στην καινούργια τη Βουλή, όλο... «κρίσεις» κι' ιστορίες, μάλλον κρίσεις... «κρίσεις»!

Δεν με νοιάζει ποιος θ' άνοίξη το καινούργιο μα- (γαζί,

εάν θάνε μόνον ένας, ή τρεις-τέσσερες μαζί, φτάνει ό... καταστήματα αρχής έστω και οι... (συνεταίροι,

να κρατούν γι' αυτούς που πρέπει το κατάλληλο... (τεφτέρι

κι' όχι να έχουν γραμμένα στα παλά... κατάστιχά τους επί δόριστον έ- (μένα!

Τέλος το... προσωπικό σας πρέπει νάχη ψυ- (χραιμία,

έτσι το κατάστημά σας θαχη πάντα πελατεία όλη την... τετραετία κι' ή Έλλάς, επί τέλους που πληρώνει όλοένα κι' σιωνιάς τὰ σπασμένα τὰ δικά σας δηλαδή, ριζικά «κι' εκ θεμελίων... άνακαίνισι» θα δή!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Σκιζα της Εποχής

Ευθυμια ένσταντανέ

Η συνθέστρεση απειλητική κουβέντα που θα εξακοντίσει ο Έλληνας την ώρα του καυγά — προλογικά — για να καταποτήση τον αντίπαλό του, είναι:

Κι' ερείς ποιος είμαι εγώ; — Ερείς ποιος είμαι εγώ; — Εσύ ξέρεις ποιος είμαι εγώ; — Ο καθένας πάει να καταπλήξει το αντίπαλο με την προσωπικότητά του, ώπου καμιά φορά ανταλλάσσονται γροθίες ή... συμπυλιώνονται.

Στην προκειμένη περίπτωση,

όμως, η στιχομυθία είχε άπροσδόκητη εξέλιξη και φινάλε. Ήταν ένας δεξιόχειρας και αριστερόχειρας, που παρεξηγήθηκε μέσα στο λεωφορείο με έναν άλλον, εξ ίσου αριστερό και... τετραγωνικό. — Ερείς ποιος είμαι εγώ; — Ποιος είσαι! — Διευθυντής της τάδε υπηρεσίας του δεινά Υπουργείου... — Εσύ ξέρεις ποιος είμαι εγώ; — Ποιος είσαι! — Πρωταθλητής της πυγμαχίας! — Μόκο ο πρώτος. — Σγάλιο του εισπρακτορά; — Νόκ άουτ!...

Στο εδώλιο κάθεται ο λωποδύτης που συνελήφθη επί αυτοφώω. Κι' ο συνηγορός του, ένας νεαρός δικηγόρος, έχει ξεσπαρώσει και άγορεύει, πελαγοδρομώντας στους οριζώντες του οίστρους:

Κύριε πρόεδρε, ουδέποτε άλλοτε εκλέωμεν, ουδέποτε άλλοτε ηδίκησαμεν, ουδέποτε άλλοτε ύβρισσαμεν, ουδέποτε άλλοτε συνεπλάκημεν, ουδέποτε άλλοτε προσενομήσαμεν, ουδέποτε... ουδέποτε... ουδέποτε... Και ο πρόεδρος, διακόπτοντας:

Ουδέποτε άλλοτε φυλακίστηκες αλλά τώρα θα φυλακιστείς!

Κι' ενώ σε λίγο ο χωροφύλα-

κος παίρνει τον κατηγορούμενο για το φρέσκο, ο ευφοδής συνηγορός, με την κεκλιμένη οριζική ταυτότητα προσθέτει:

Ουδέποτε άλλοτε την επάθαμε έτσι!... Και το ακροατήριο διασκεδάει.

Η άστυνομία Αθηνών άπαγορεύει το κάπνισμα στα λεωφορεία. Έτσι και με άνοιχτά παράθυρα. Η άστυνομία Πειραιώς άνωσ προτείνει το κάπνισμα στα λεωφορεία με άνοιχτά παράθυρα.

Επειδή, λοιπόν, ο άνερχόμενος από τον Πειραιά είναι ελεύθερος να καπνίζει, χωρίς ότου φτάσει στα σύνορα των Αθηνών, όποτε άπαγορεύεται να καπνίζει, δημιουργούνται ντράβαλα.

Ο εισπρακτορας, όμως, του λεωφορείου ξέρει τα σύνορα και ειδοποιεί τους επιβάτες:

— Στάσεις Ζιλάκου! Σβύστε τα τσιγάρα σας!...

Πέρα απ' την συνοριακή αυτή στάση, ωστόσο, ένας επιβάτης καπνίζει μακαρίως, όποτε συμβαίνει να μη δ' άστυφύλακας.

— Γιατί καπνίζετε;

— Τό άναψα από τον Πειραιά.

— Δεν ξέρετε, ότι άπαγορεύεται;

— Στόν Πειραιά όπου τό άναψα, δεν άπαγορεύεται.

— Στην Αθήνα, όμως, όπου συνεχίζετε, άπαγορεύεται!...

Ο επιβάτης τότε διαμαρτύρεται με χιούμορ:

— Έν τοιαύτη περίπτωση, να βάλετε μία ταμπέλα που να λέη: «Άπαγορεύεται να συνεχίζετε το τσιγάρο που άναψατε στόν Πειραιά, όπου δεν άπαγορεύεται!...».

Κι' όλοι οι επιβάτες τόν διακαίωσαν...

Μου άφηγούνατε:

Η σκηνή στο άτομοτρόις. Κατελιμμένες είναι όλες οι θέσεις και μπαίνει την τελευταία στιγμή ένας επιβάτης βιαστικός. Κυττά δεξιά-άριστερά κι' αντιλαμβάνεται μία θέσι κενή, όπου ύπάρχει μόνο ένα βαλίτσάκι.

Στην πλάινη θέσι, κάθεται στρωμένος αναπαυτικά, ένας χοντρός επιβάτης, που προσά- νως έβαλε και τό βαλίτσάκι του στην άδεια θέσι για να κατέχη και τις δύο, για περισσότερη άνεσι.

— Κάθεται κανείς εδώ; ρω- νάει.

— Ναι, λέει ο χοντρός, αλλά κατέθηκε μία στιγμή. Θάη πεονάτε στο άλλο βαγόνι. Θάη άδεις θέσεις.

— Αλλά τό άτομοτρόις σφυρίζει για να φύγη. Τότε ο βιαστικός άσπάζει την βαλίτσα και κάνει να την πετάξη απ' τό παράθυρο.

— Ο καυμένος, λέει, έχασε τό τσάινο, άς μη χάση και την βαλίτσα του.

— Έντρομος, όμως, άναπνδά ο χοντρός:

— Μη!...

Και τότε ο άλλος στρογγυλο- κάθεται:

— Έν τάξει!...

Κι' οι άλλοι επιβάτες που παρακολούθησαν όλη τη σκηνή, γελούν με τό πάθος του γοντο- λού, κάτω από τό μουστάκι τους.

Ευγενεστάτη ή νεόπλουτη ούκ κοδέσποινα, περιποιείται τό- κος καλεσμένους της. Με τό πιστά- κι στό γέρι, έπιμένει φορτικά σε μία κυρία να πάρη ένα άκό- μα γλυκό.

Η άλλη άρνείται:

— Σας εύχαριστώ πολύ, πη- ρα ήδη ένα.

Κι' ή οικοδέσποινα, ευγενέ- στατα:

— Δύο έχετε πάρει, αλλά δεν ένει σπασία. Πάρτε κι' ένα ά- κόμα να γίνουν τοια!...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 403

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Πολύνη της Λεβαδείας τό όνομα της οποίας φέρουν πολλά έλληνικά χωριά. — Αστράκτα.

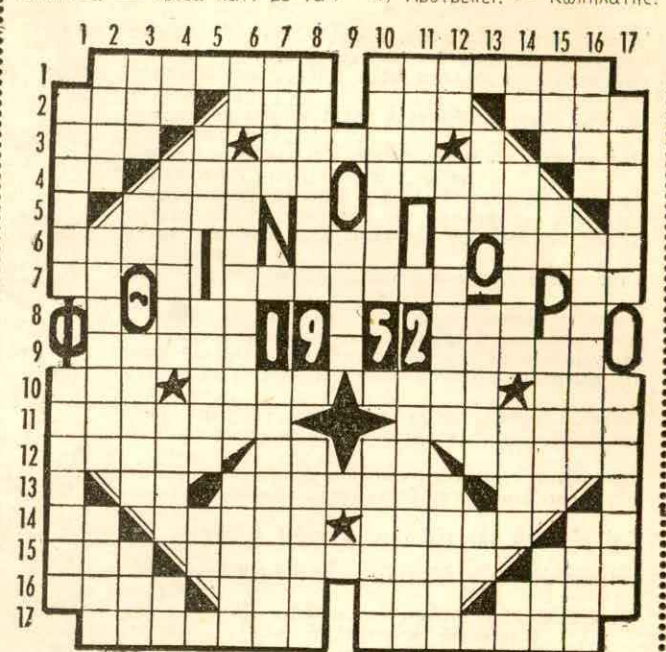
2) Θεά της μυθολογίας μας. — Εύρωπαϊκός τίτλος ευγενείας. — Θούρος. — Σύνολο κατοίκων.

3) Πρόθεσις. — Γίγας της μυθολογίας. — Τρίβω κάτι με τά

2) Μουσικό όργανο. — Ίδου- σε τό σατιρικό «Άστν». — Πλα- τυνικός φιλόσοφος που έπωνομα- ζόταν Συμωναίος.

3) Πόλις της Βραζιλίας. — Φρούριο γνωστό από έργο του Δουμά. — Έδωσε τ' όνομά του σ' ένα έλληνικό κόλπο. — Αρχι- κά όργανισμός.

4) Προτρέπει. — Κωπηλάτης.

νύχια μου.

4) Θεός των άρχ. Αιγυπτίων.

— Εύσπλαχνία. — Προφήτης των Ιουδαίων, επί Δαυίδ. — Στο αλ- φάβητο έχουν την αντίθετη σειρά.

5) Κράτος της Δ. Ασίας. — Ακρωτήριο της Πελοποννήσου.

6) Χρώμα. — Γάλλος μυθιστο- ριογράφος (έπών.). — Τροφή θη- ρίων.

7) Υποθετικόν. — Έπιτυχία- νεται με δελωμικά. — Αναφο- ρική άντωνυμία.

8) Έπαναλαμβάνει. — Γάλ- λος συγγραφέας (έπών.).

9) Άρχαία πόλις της Μ. Α- σίας, στην Κιλικία. — Δέντρο άρεινών περιών.

10) Πρόθεσις. — Γίνεται με πολυλόλο. — Ήπειρος. — Ξε- νικό τροπικό έπίσημα.

11) Πόλις που ήταν κάποτε δι- κή μας. — Των προγόνων μας.

12) Όμαλή έπίφάνεια. — Νό- τα. — Ποιότης εκλεκτή. — Γνω- στο ήσαστειο.

13) Τελικός σύνδεσμος. — Γρήγορα. — Πλανήτης.

14) Φωνήν και σύμφωνο συνε- νόμεινα στο αλφάβητο. — Βρί- σκεται στο πρόσωπο. — Τρέλλα. — Ποθέσις.

15) Λίνγκεν : κωμικός του γερμανικού κινηματογράφου. — Προκαλεί σκόλια και έπικρίσεις. — Κατάφρασις.

16) Δεν έχουν αυτιά. — Έδα- φικός άνωμαλίες. — Άρθρο. — Τοπικό έπίσημα.

17) Κρύβει τον ήλιο. — Έ- γραψε περίφημους υμνους.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Τό φώναζε ο Άρχιμύδης. — Σπίτια.

— Προσωπική άντωνυμία (Β' πο.). — Πρόθεσις (μπαρούτ σε δασυνόμενη λέξη).

5) Προκαλεί. — Τροφή ζώων. — Χαρακτηρίζουν την κρητική προσφορά.

6) Τροπικό έπίσημα. — Κινεί τό έμπόριο. — Έσοδο για όσους έχουν γνήματα.

7) Προφιλόν. — Έπιτυχία- νεται με δελωμικά. — Αναφο- ρική άντωνυμία.

8) Πάρα πολύ καλό. — Άπέ- ραντος.

9) Δεν έχουν δόντια.

10) Άρχαία ελληνική φυλή που υπέταξε την Ευβοία. — Συ- νοπλήρωση την ευθυμία και τη χαρά.

11) Λιμάνι της Άλγερίας. — Δεν κάνουν οικονομίες.

12) Άγιος. — Βουδισμός. — Αιμαλός.

13) Σύνδεσμος. — Χημικές έ- νώσεις. — Άνεστραμμένο σύμ- φωνο.

14) Νησί στα γαλλικά. — Πόλις της Άνω Ιταλίας. — Πρωτεύουσα Βαλτικού κράτους. — Δυό δυοια σύμφωνα.

15) Τό μικρό όνομα παληού Γερμανού πυμάχου. — Ξενική ά- νωνσι. — Νησί του Ειρηνικού, που άνήκει στη Γαλλία. — Καινούρι- ο.

16) Ποδοσφαιρικός όρος. — Τό όπλο του Άσκακούς. — Έμ- βατήσιο (ξεν.).

17) Μοιάζει με άλλον. — Ά- ριστολογία.

ΝΙΚΟΣ ΜΑΚΡΗΣ

Η λύσις του 402

στη σελ. 62

Βόλφγκανγκ - Άμεδάιος Μότσαρτ (1755 - 1791)

Η δυστυχισμένη ζωή ΤΟΥ ΜΟΤΣΑΡΤ

Τό παιδί - θαύμα που κατέπληξε τόν κόσμο

Η αίθουσα άδειασι σιγά-σιγά από τούς μουσικούς και τούς θεατές. Ο όργανωτής της συναυλίας πλησίασε τότε μία κυρία με μαύρα, που είχε άπομεινεί στα πρώτα καθίσματα και της είπε:

— Οι εισπράξεις ήταν άνέλπι- στες: 3.750 φιορίνια! Τά χρήματα αυτά θα σας έπιτρέψουν να πληρώ- σετε τό πιο έπείγοντα χρέη του μα- καρίτη Μότσαρτ.

Αυτό γινόταν τό βράδυ της 12ης Δεκεμβρίου 1791, έπτά ακριβώς ημέ- ρες έπειτα από τό θάνατο του πιο εκπληκτικού συνθέτου που ο κόσμος έγνωρίσε ποτέ. Όταν ο Βόλφγκανγκ- Άμεδάιος Μότσαρτ, παρέδωσε την τελευταία του πνοή, ή γήρα του βρή- κε στα συρτάρια του μόνον 200 φιο- ρίνια. Οι πιστώται του νεκρού έτρε- ψαν άμέσως για να κατασχέσουν τά έπιπλα και τά πράγματά του. Άλλα μερικοί φίλοι του κατόρθωσαν να τούς συγκρατήσουν κι' ένας απ' αυτούς, ώργάνωσε κατόπιν μία μεταθανάτια συναυλία με έργα του μεγάλου μου- σικού. Χάρις, λοιπόν, στις εισπρά- ξεις αυτής της συναυλίας, τα ση- μαντικότερα από τά χρέη του τα- κτοποιήθηκαν.

Ο Μότσαρτ, που ήταν μία από τις μεγαλύτερες μουσικές μεγαλοφυΐ- ες όλων τών αιώνων, έζησε πάντα φτωχός, άρρωστος και δυστυχισμέ- νος.

Ο πατέρας του, Λεοπόλδος Μό- τσαρτ, ήταν άρχιμουσικός στο ιδιαι- τερο παρεκκλήσιο του πρίγκιπος-α- ρχιεπισκόπου του Σαλτσμπουργ. Η ά- δελφή του Νάννερλ, που τον περνού- σε κατά πέντε χρόνια, έθωροίτο κι- θάρα σαν ένα μικρό μουσικό θαύμα.

Έτσι, ο μικρός Βόλφγκανγκ μεγα- λωσε μέσα σε μουσικό περιβάλλον. Σε ηλικία τριών χρόνων, έπαιζε κιθά- ρα στο πιάνο άρκετά δύσκολα κου- μάρια. Ο πατέρας του τότε του δι- δαξε μερικά στοιχειά μουσικής και τό παιδάκι άρχισε να συνθέτη άξιόλογα κουμάρια για πιάνο. Κατόπιν, προ- τού συμπλήρωση τά έξη του χρόνια, είχε γεμίσει κιθάρα ένα λευκωμα με δικές του συνθέσεις.

Ο πατέρας του φοβήθηκε στην άρ- χή για την υγεία του. Άλλά, σε λί- γο, ο πόθος του χρήματος και της δόξας, υπέρσχυσε μέσα στην ψυχή του. Έβαλε τότε την οικογένειά του μέσα σ' ένα παλό άμάκι κι' έφυγε από τό Σαλτσμπουργ, για να παρου- σιάσει τό γυιο και την κόρη του στις διάφορες πόλεις της Ευρώπης.

Ο Βόλφγκανγκ μόλις είχε συμπλη- ρώσει την έποχή εκείνη, τά έξη χρο- νία του. Στις περιόσεις δέ αυτές, έπεσκιανε τελείως την άδελφή του. Για ν' άποδείξη μάστιχα τά έξαιρε- τικά νοσηματά του, ο πατέρας του τόν υποχρέωσε να παίξη σ' ένα πιάνο, που τό πλήκτρα του ήταν σκεπα- σμένα μ' ένα γονδό ύψασμα.

Ένα βράδυ, στο μοναστήρι του Άλτν, ο μικρός Βόλφγκανγκ γέθηκε κρυφά στην εκκλησία κι' άρχισε ν' άυ- τοσχεδιάζε θρησκευτικούς ύμνους πά- νω στό άκονόνο. Οι Φραγκισκανοί μοναχοί συγκεντρώθηκαν άμέσως γύ- ρω του και, γοητευμένοι από τό παί- ζιμό του, τόν υποχρέωσαν να έξακο-

λouthση να παίξη. Ώπου τό παιδάκι άποκοιμήθηκε κατάκοπο πάνω στα πλήκτρα. Στο Σαίνμπουργ, έξ άλλου, ή αυτοκράτειρα Μαρία-Τερέζα, πήρε τό μικρό Μότσαρτ στην άγκαλιά της και τόν φίλησε με συγκίνηση.

Άλλ, οι άδίσκαπες αυτές περιο- δίες, εξάντλησαν τόν όργανισμό του κι' ο μικρός Βόλφγκανγκ άρρώσθηκε πολλές φορές. Ο πατέρας του, ωστό- σο, δεν έδωσε σημασία σ' αυτές τις άρρώσεις του. Κι' εξακολουθούσε να τόν περιφέρ από πόλι σε πόλι. Κα- τά τό πέρασμά τους από τη Βολω- νία, τόν παρουσίασε στην εκεί περι- φημη Φιλαρμονική Άκαδημία, με την άπαίτησι να προσληφθή ως μέλος της.

Την έποχή εκείνη, δεν υπήρχε με- γαλύτερη διάκρισις για ένα μουσικό από τό να είναι μέλος αυτής της Άκαδημίας. Οι ύποψιοι που διεκ- δικούσαν αυτή την τιμή, έπρεπε να συνθέσουν, σε διάστημα τριών ώρών, έναν θρησκευτικό ύμνο, κατά τό άν- τισφωνικό σύστημα του Άγιου Γρηγο- ρίου.

Μ' όλο που δεν είχε την άπαίτου- μένη ηλικία, ο Μότσαρτ υπεβλήθη στην εξαιρετικά δύσκολη αυτή έξε- τασή, τό πρωί της 9ης Οκτωβρίου 1770 (ήταν τότε 14 χρόνων) και θρι- αμβέυσε. Άνακρινύθηκε τότε παμπη- φεί μέλος της Άκαδημίας.

Άλλ, ο Βόλφγκανγκ μεγάλωνε. Και τότε έγινε κάτι που ήταν πολύ πα- ράξενο. Οι θαυμασται του παιδιού- θαύματος, δεν έβλεπαν τώρα με συμ- πάθεια τόν ώριμο μουσικό και, σαν να είχαν συνωμοτήσει μεταξύ τους, βάλθηκαν όλοι να τόν φράζουν τό δρόμο. Ο νεαρός συνθέτης συναντού- σε παντού αντίδρασεις και εμπόδια. Άναγκάσθηκε τότε να δίνει μαθήματα πιάνου για ν' άψη κι' άργότερα προσελήφθη μ' έναν εξευτελιστικό μι- σθό στην ιδιαιτερο άρχιστρα του αυ- τοκράτορος της Αυστρίας Φραγκίσκου του Ιου.

Μέσα σ' αυτή τη γενική αντίδρα- σι, ένας μόνο άνθρωπος τόν έθαύ- μαζε άπερίοριστα, ένας άλλος μεγα- λοφυής μουσικός, ο Ιωσήφ Χάυνδ. «Υπάρχει ένας άνθρωπος που είναι ανώτερος μου και που θα είναι πάν- τος ανώτερος μου, συνήθισε να λέη. Αυτός ο άνθρωπος είναι ο Μότσαρτ. Θά ήταν κρίμα ν' άφήσουμε στούς με- ταγενεστέρους τη φροντίδα να τού ά- ποδώσουν την τιμή που τού αξίζει!». Άλλά ο Μότσαρτ δεν ήταν περισσότε- ρο εύτυχης. Μία παιδική του φίλη, που την άναπούσε, ή Άλσιτσα Βέιν- περ, προτίμησε να πάρη έναν λιπρε- σάριο. Ο νεαρός μουσικός έζησε τότε τη μικρότερη άδελφή της Κων- σταντία και κατάφερε, χωρίς δυσκο- λία, να πείση τη μητέρα της να τού τη δώση.

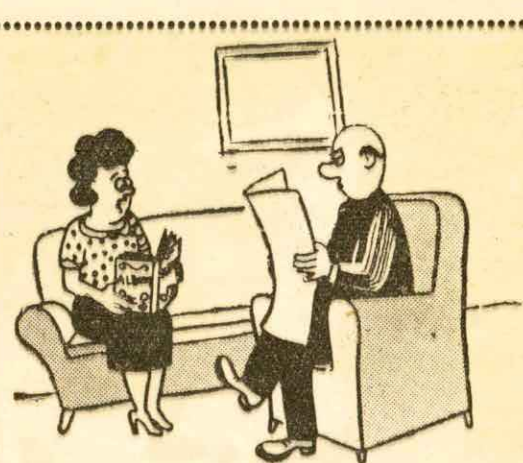
Η Κωνσταντία ήταν πιστή και άφοσιωμένη σύζυγος. Άλλά από τό άλλο μέρος, κατεχόταν από μεγάλη ματαιοδοξία κι' ήταν πολύ σπάταλη. Έτσι, ή ζωή τους κυλούσε πάντα πολ- λού στενωπυμένη, μ' όλο που, στο μεταξύ, ο Μότσαρτ έπαιρνε 800 φιο- ρίνια τό νόνο, ως συνθέτης της σύ- λλης του Φραγκίσκου Ιου και κερδίζε άρκετά χρήματα από τις συναυλίες του.

Άλλ, ο μουσικός κουραζόταν σε μεγάλο βαθμό και, στο τέλος, κατάν- τησε φυματικός. Κατά την περίοδο της άσθενείας του κι' ενώ έκαίγε υπό τόν πυρετό, έγραψε την περίφημη όπερά του «Ο μαγεμένος αλός», που έχει μία αίθερια, υπερφυσική σχε- δόν, γάρι κι' όμορφιά. Ήταν, όμως, τόσο άρρωστος, που δεν μπόρεσε να παραστή στην πρώτη εκτέλεσι του έρ- γου του.

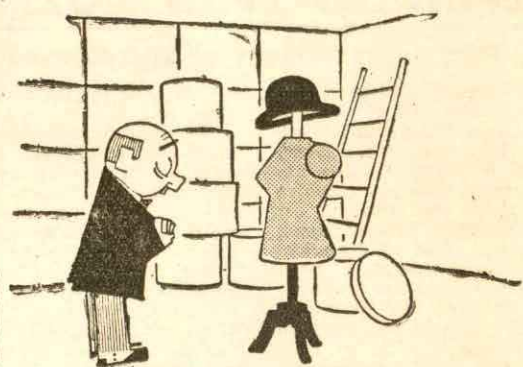
Πέθανε, τέλος, μετά τά μεσάνυχτα (στις 12.55 ακριβώς) της 4ης προς την 5η Δεκεμβρίου του 1791, σε η- λικία μόλις 35 χρόνων.

Η κηδεία του έγινε την άλλη μέ- ρα. Χιονίζει κι' ή γυναίκα του δεν την παρακολούθησε. Πίω από τη νε- κρική άμαξα, βάδισαν πέντε ή έξη φί- λιοι του. Άλλά, στο δρόμο, έσπασε μία δυνατή χιονοθύελλα κι' οι λίγο- στοί αυτοί άνθρωποι, διασκορπίστη- καν δεξιά κι' άριστερά, για να προ- φυλαγθούν. Έτσι, ή νεκροφόρος έ- φθασε χωρίς καμμία συνοδεία στο νε- κροταφείο, όπου οι νεκροθάφτες έθα- ψαν βιαστικά τό νεκρό μουσουργό.

Έπειτα από λίγο καιρό, ή Κων- σταντία άναβήθηκε τόν τάφο του συ- ζύγου της. Άλλά κανείς δεν μπόρεσε να της υποδείξη τό μέρος, όπου ά- ναπαύονταν ο μεγάλος νεκρός...

Η σύζυγος : Θεέ μου! Τώρα καταλαβαίνω πόσο πάληωσε τό αυτοκίνητό μας!... Σε βλέπω έ- δώ σε μία φωτογραφία να στέκεις δίπλα του, με μαλλιά στο κεφάλι!...

ΓΕΝΙΚΗ ΔΟΚΙΜΗ

...Για όλους αυτούς τούς λόγους, τολμώ, κύριε διευθυντά, να σας παρακαλέσω για μία άυ- ξερησούλα...

Δεν μ' αγαπάς μία όπως άλλοτε, Περίανδρε... Τό αυτοκίνητό σου έχει καιρό να πάη βλάβη!...

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

— Να ζήσης, Έκτωρ, άφρησέ με να κοιμηθώ λίγο ακόμα και μη φρονάς έτσι πάνω απ' τό κε- φάλι μου!...

Ο Φρέντ Άσταϊρ εκφράζει με το χορό του, όχι μόνο τα συναισθήματά του, αλλά και τις πιο κρυφές σκέψεις του...

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Πώς διασκεδάζουν οι Άμερικανοί

Η πρώτη εντύπωση, που σχηματίζει κανείς, βλέποντας τους Άμερικανούς κατά τις ημέρες της άργιας, είναι ότι διασκεδάζουν περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο λαό του κόσμου. Τα μέσα της διασκέδασης, άλλωστε, από το αυτοκίνητο ως την τηλεόραση, είναι προσίτα σε όλους. Αν συμβουλευθούμε και τη στατιστική, θα μάς επιβεβαιώσει αυτή την παρατήρηση. Οι δαπάνες για διασκέδαση είχαν φτάσει το 1939 τα τρία δισεκατομμύρια δολάρια. Το δέ 1951 είχαν ξεπεράσει τα έντεκα δισεκατομμύρια, πράγμα που δείχνει ότι ο άμερικανικός λαός διασκεδάζει ολοένα και περισσότερο.

Αλλά η πρώτη εντύπωση δεν είναι σωστή. Οι Άμερικανοί ξοδεύουν βέβαια, τεράστια ποσά για διασκέδαση ή αλήθεια όμως, είναι ότι διασκεδάζουν πολύ λιγότερο από άλλους λαούς, που διαθέτουν περιωρισμένα μέσα.

Κι' ο λόγος είναι απλός: Δεν βλέπουν τη διασκέδαση με τον ίδιο τρόπο όπως άλλοι λαοί. Ποιν από δυο αιώνες η διασκέδαση για τους Άμερικανούς, που είχαν σύστημα ποινικών αρχών, ισοδυναμούσε με αμαρτία. Οι σημερινοί Άμερικανοί, από το άλλο μέρος, τη βλέπουν σαν μια αναγκαία διακοπή, για να ριχτούν με μεγαλύτερο κέφι στη δουλειά τους. Δεν διασκεδάζουν δηλαδή για να διασκεδάσουν, αλλά για να βρουν νέες δυνάμεις. Η διασκέδαση δεν είναι, συνεπώς, σκοπός, αλλά ένα μέσο για το μοναδικό, το μεγάλο σκοπό της ζωής τους, που είναι η εργασία.

Σε κάθε Άμερικανό βρίσκονται δύο αντίθετες δυνάμεις που τον σπρώχνουν σε δύο διαφορετικούς τρόπους διασκέδασης. Η μία από αυτές τον κάνει να θέλει να μιμηθεί τους άλλους και να προσεγγίσει όσο το δυνατόν περισσότερο το γενικό τύπο των τύπων «σάνταρ». Η άλλη τον παροτρύνει να ξεχωρίσει από τους άλλους και να αναπτύξει ελεύθερα κι' α-

νετηρέαστα την προσωπικότητά του.

Σε καμιά χώρα του κόσμου δεν υπάρχουν τόσα σπάνια που να είναι φτιαγμένα στο ίδιο καλούπι σαν να έχουν βγει από μηχανή, τόσες δυοιές φυσιογνωμίες, σαν ομοιομορφία κοστούμια, τόσες κοινές αντιλήψεις. Γνωρίζοντας κανείς έναν Άμερικανό, είναι σαν να τους έχει γνωρίσει όλους μαζί για πάντα. Αλλά και σε καμιά χώρα δεν υπάρχουν τόσα ιδρύματα, όπου καλλιεργείται συστηματικά και, ή μπορούσε να πει κανείς, σχολαστικά η ελευθερία κι' η ανεξαρτησία της σκέψης.

Ο Άμερικανός έχει από το ένα μέρος την ειδωλολατρεία των «σάνταρ» και από το άλλο, αγωνίζεται για να αποκτήσει ένα δνομα και μια ξεχωριστή θέση στη ζωή. Αλλά και σ' αυτό δεν μοιάζει με τους άλλους λαούς. Εκείνο που τον ενδιαφέρει είναι να ακολουθήσει το όνομα του και γι' αυτό θεωρεί απαραίτητο να έχει ένα «χόμπι» να ασχολείται δηλαδή με κάτι, που κανείς δεν σκέφτηκε να κάνει πριν απ' αυτόν.

Να για ποιο λόγο αυτά τα «χόμπι» είναι τις περισσότερες φορές παιδαριώδη. «Χόμπι» είναι π. χ. να μαζεύεις αυτόγυφα από μονοφθαλμους ή κοντούς, άρκει να μην σκέφτηκε κανείς άλλος πριν από σένα να κάνει το ίδιο πράγμα, ή να μπορείς να επιδείξεις μερικές χιλιάδες άδειων κουτιών από κονσέρβες.

Οι άνθρωποι που έχουν «χόμπι», οι «χόμπις», όπως τους αποκαλούν οι Άμερικανοί διακρίνονται σε δύο κατηγορίες: σ' εκείνους που συλλέγουν διάφορα αντικείμενα — πεταλούδες, όπλα, βιβλούς ευραφάκια, εισητήρια τρένων, καρφίτσες, κόκκαλα κτλ. — και σ' εκείνους που κάνουν κάτι το πρωτότυπο, χωρίς όμως να περιμένουν να ζήσουν απ' αυτό ή να κερδίσουν κάτι.

Υπάρχουν στην Άμερική πάνω από 2000 συλλέκτες αχρήστων αυτοκινήτων.

Ο γερουστάτης Σπάκμαν έχει μια μεγάλη συλλογή από μαστίγια ένας συναδέλφος του, ο Τζόνστον, μαζεύει φωτογραφίες παιδιών, που να έχουν το ίδιο όνομα μ' αυτόν!

Η μανία των συλλογών είναι τόσο μεγάλη που, σε πολλά πανεπιστήμια, έχουν ιδρυθεί ειδικές έδρες για την καθοδήγηση των συλλεκτών. Σε άλλα πανεπιστήμια οι άνθρωποι διδάσκονται πως μπορούν να αποκτήσουν ένα «χόμπι», σύμφωνα με τις βαθύτερες τάσεις τους.

Ακατανόητο για έναν Άμερικανό είναι να μην έχει κανείς ένα «χόμπι» να μην κάνει δηλαδή, τίποτε άλλο εκτός από το επάγγελμα, που του εξασφαλίζει τα μέσα της ζωής.

Αλλά τι δείχνει αυτή η μανία των συλλογών και των «χόμπις»; Τη βαθύτατη ανία του ανθρώπου, που δεν ξέρει πως να σκοτώσει τον καιρό του όταν δεν εργάζεται...

Ένας Άγγλος δημοσιογράφος που επισκέφθηκε πριν από λίγο καιρό τις Ήνωμένες Πολιτείες, είπε παραστατικώτατα ότι το μόνο πράγμα που ξέρουν να κάνουν καλά οι Άμερικανοί είναι να εργάζονται.

Όλες οι άλλες εκδηλώσεις τους είναι αδέξιες και σπασμωδικές. Λέπει απ' αυτές κυρίως ο αυθορμητισμός. Τα πάντα είναι εκεί τυποποιημένα μέχρις απελπισίας! Κι' ο έρωας ακόμη! Οποιοσδήποτε Άμερικανός νέος θα πη σ' οποιαδήποτε νεαρή Άμερικανίδα τις ίδιες τυπικές φράσεις, θα την οδηγήσει στα ίδια μέρη, θ' ακολουθήσει την ίδια στερεότυπη τακτική για να την κατακτήσει και δεν θα κάνει τίποτα περισσότερο λιγότερο ή διαφορετικό από ό,τι ποιοδήποτε άλλον.

Τον ίδιο χαρακτήρα έχουν κι' οι διασκέδασεις στα διάφορα κέντρα. Οι άνθρωποι πίνουν εκεί όχι για να ευθυμίσουν, αλλά για να μεθύσουν και χορεύουν όχι για την ευχαρίστηση που δίνει ο χορός αλλά για να δώσουν ελευθερία στα ένστικτα που βρίσκονται στο βάθος κάθε ανθρώπου. Ο πιο μεγάλος Άμερικανός χορευτής, ο Φρέντ Άσταϊρ, εκφράζει με το χορό του όχι μόνο τα συναισθήματά του, αλλά και τις πιο κρυφές σκέψεις του.

Κι' ωστόσο, οι Άμερικανοί δεν είναι λιγότερο ήθικοι από πολλούς άλλους λαούς του πλανήτη μας. Αν οθούν στο εσχάτο σημείο του ερωτικού παρορυσμού κι' αν πίνουν ως που να μην μπορούν να μετακινηθούν από τη θέση τους, είναι γιατί δεν ξέρουν τί άλλο να κάνουν. Το φυσικό περιβάλλον τους είναι η δουλειά. Όταν βγούν έξω απ' αυτή, μοιάζουν σαν τα ψάρια έξω απ' το νερό.

Στον παλιό κόσμο, οι άνθρωποι διασκεδάζουν γιατί αισθάνονται την ανάγκη να διασκεδάσουν. Στις Ήνωμ Πολιτείες, οι άνθρωποι διασκεδάζουν γιατί δεν ξέρουν τί άλλο να κάνουν, ως που να ριχτούν και πάλι στη δουλειά.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Λύσις μιά φορά!...

— Γυναίκα, λέει ο άντρας, λείπουν τρία κουμπιά από το πουκάμισό μου...

— Ούφ, καϊμένε! Κάνεις φασαρία για τρία παληόκουμπια!... Και μήπως φαίνονται, αφού θα φορέσης από πάνω το γιλέκο σου;

— Αλλά κι' από το γιλέκο μου λείπουν δύο κουμπιά!

— Ε, και τί μ' αυτό;... Το σακάκι τα κούβει όλα!

— Αλλά και από το σακάκι μου λείπει ένα κουμπί...

— Είσαι ανοικονόμητος, φίλε μου!... Βάλε από πάνω το αδιάφορό σου!

— Σεχνάς ότι του έχουν φύγει όλα τα κουμπιά;

— Ούφ! Μ' έσκασες!... Δεν θα χαθώ ο κόσμος για μερικά παληόκουμπια! Σφίξε το με τη ζώνη!...

— Θέλω να μού βοηθή μιά άλλη υπηρέτρια, λέει η κυρία, μπαίνοντας στο μεσιτικό γραφείο. Αυτή που μου δώσατε τον περασμένο μήνα έφυγε μαζί με τον άντρα μου!...

Ο μεσιτής (γελώντας πονηρά): Έγνοια σας, κυρία. Θα σας δώσω μιά άλλη, που θα είναι πολύ πιο όμορφη από την προηγούμενη. Σωστή κομμά! Μόλις ο άντρας σας μάθει πως την πήρατε, θα... ξαναγυρίσει αμέσως κοντά σας!...

Η κυρία: Θα σου μιλήσω καθαρά, Μαρία. Δεν μου άρεσε καθόλου αυτό το φιλή που σου έδωσε στην κουζίνα ο μανάξης...

Η υπηρέτρια: Ούτε ξμένα, κυρία! Φαίνεται άτσαμής ακόμη!...

Μπορείς να το φανταστής; Η υπηρέτρια μου μου είπε για τη γιγιά μου, πως την είχε απαγάγει ο παππούς μου!

Δεν ντραπήκαν στην ηλικία τους!

Ο ασηρομημένος επιβάτης, που περπατάει στην αποβάθρα του σταθμού:

Έφτασα άραγε με το τραίνο ή πρόκειται να φύγω;...

Κύριε διενθιντά, έχω ανάγκη από μιά αδεια για να παντρευτώ. Μου την δίνετε;

Όχι.

Ω, σάς ενδιαριστώ! Σας ενδιαριστώ θερμά! Μου προσφέρετε μιά μεγάλη έκδούλευσι!

Η σύζυγος: Από τότε που σου έδωσα το λογαριασμό της μοδίστας μου δεν μου μιλάς πιά!

Ο σύζυγος: Δεν ξέρεις ότι οι μεγάλες λύπες είναι βουβές;...

Τι μελέας να πρέπη να πάω απόψε σε γάμο!...

Κοντός είσαι! Δεν στέλνεις καλύτερα ένα μπουκέτο με λουλούδια;

Το μπουκέτο με τα λουλούδια το έστειλα προοί-προοί... Αλλά πρέπει να πάω κι' ο ίδιος... Είμαι ξέρεεις, ο γαμπρός!...

Η κυρία λέει στην καινούργια υπηρέτρια:

Κύταξε, Μαρία, αν υπάρχει μέσ' στο ντουλάπι ή μπουκάλα του οινοπνεύματος.

Πώς θα την γνωρίσω, κυρία;

Θάχει πάνω την επιγραφή «ξύδι» και θα περιέχει πετρέλαιο. Μύρισε την όμως, γιατί μπορεί να χη και κοινά...

Ο Έρως: Ο αδερφός σου! Σιχάστε το γρήγορα! Έγώ τον κρατώ!... (Του Αγγελάου)

Ζαΐντα

ΤΟ ΛΟΓΓΟΛΙΟ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Λορέντζος αφηγήθηκε στον Πασκουαλίκο την τραγική περιπέτειά του κι' εκείνος άμείως τον έκρυψε σ' ένα μυστικό δωμάτιο, γιατί εκείνη ακριβώς τη στιγμή, έφτασε στο μέγαρο ο Μεγάλος Ίεροξεταστής Οριζαρέλλι. Ο άνθρωπος αυτός, άσπονδος έχθρος του Πασκουαλίκου, ανέφερε στο στρατηγό πως υπήρχαν άνωθεν καταγγελίες εις βάρος του, ότι ενόψει τούς πειρατές της Σένια, προς ζήμιαν της Βενετίας. Οι καταγγελίες αυτές ήταν φανερό, ότι προέρχονταν από τον Ουγολίνο. Ο ίδιος, άλλωστε, είχε στον Πασκουαλίκο, ότι, ύστερ από λίγο, θα τον κατηγορούσε κάποιος ως προδότη! Ο έκδικσμος ήταν φανερός. Ο Ουγολίνος ήξερε ότι εκείνος που είχε τραυματισθ, ήταν ο Φίλιππος. Έκανε όμως τάχα πως ήταν φίλος του Πασκουαλίκου, για να επιτύχ τ ο σκοπό του...

10^{ον} —Απαντήστε στην ερώτησή μου, τόν διέκρινε αυστηρά ο Πασκουαλίκο.

—Σας τ ο είπα και σας τ ο ξαναλέω, συνέχισε ο Ουγολίνος, ότι ή επιθυμία μου είναι να σας σώσω, έστω και παρά τ η θέλησή σας! Η αγάπη σας για τ ο Λορέντζο σας οδηγεί στην καταστροφή! Κι' αν ακόμη δεν είχε γίνει τίποτ' άποψε, ή είδηση τών άρραβώνων της κόρης σας μ' αυτόν τ ο νέο, που θα κυκλοφορήσει είτε τ ο θέλετε είτε όχι, κι' ή άποκάλυψη της πραγματικής ταυτότητάς του θα έσπασε εναντίον σας όλους τούς κατοίκους της Βενετίας! Προσθέστε τώρα τήν άπόπειρα κλοπής, που έγινε άποψε από τόν αδελφό του και θα καταλάβετε πως θα πρέπει να είσατε πολύ τυχερός, αν δεν σας κομματιάσει τ ο πλήθος! Μην ξεχνάτε ακόμη πως έχετε τραπεζικούς έγχθρους ανάμεσά σ' εκείνους που κυβερνούν τ η Δημοκρατία!

—Σας ευχαριστώ για τ τις συμβουλές σας, τού είπε ο Πασκουαλίκο. Άλλά δεν μ' ενδιαφέρουν! Που θέλετε να καταλήξετε;

—Θέλω να σας ρωτήσω αν είσατε άποφασισμένος να διαλύσετε αυτούς τούς άρραβώνες;

—Κι' αν άρνηθώ;

—Η επιθυμία μου να σας σώσω θα μ ε κάμ η νά φανερώσω τ ο μυστικό!

—Ρίχνοντας μιά άκρόνημη καταγγελία μέσα στά κουτιά του Συμβουλίου τών Δέκα;

—Το μέσον δέν έχει σημασία.

—Άτιμε!

—Άτιμος εγώ! είπε ο Ουγολίνος που είχε γίνει κατακίτρινος. Η γυναίκα σας, θείε, ήταν αδελφή του πατέρα μου! Όρ-κίσθηκα, λοιπόν, ότι ή κόρη μιάς Τσιπρι-άνι δέν θα γίνη ποτέ σύζυγος ενός πειρα-τού! Δεν έχω κανένα νόμιμο δικαίωμα ν' αντίταχθώ στή θέλησή σας, αλλά, χάρις στο μυστικό που ξέρω, σας κρατώ στην έ-ξουσία μου και θα σας εμπόδισω να ντρο-πιώσετε τήν οικογένειά σας!

Ο Πασκουαλίκο σήκωσε τ ά χέρια του για να τόν κάμ η νά σταματήσει.

—Ήξερα όλα όσα θα μ ού έλεγες, τού απάντησε με περιφρονητικό ύφος. Κι' αν σας άκουσα, τ ο έκαμα μόνο και μόνο για να βεβαιωθώ πως οι ύποψίες μου ήταν σω-στές. Στ' αλήθεια, συνέχισε με εύρωτικό τόνο, τ ο ενδιαφέρον σου για τήν οικογέ-νείά μου είναι πολύ συγκινητικό. Άλλά μάθε πως οι προσπάθειές σου θα μείνουν άκαρπες κι' ότι ή συνειδήσή μου επικρο-τεί άπόλυτα τ τις άποφάσεις που πήρα. Άν-τί, όμως, να ενδιαφέρεσαι για μένα, θά-πρεπε να κυττάζης τ τις δικές σου πράξεις. Τ ο έμλημα τών προγόνων σου ήταν ή Σφίγγα. Γιατί οί Τσιπριάνι σέβονταν πάντα τ ά μυστικά τ ά δικά τους και τών άλλων... Μήπως μιμήθηκες τούς προγό-νους σου, όταν έριξες τήν πρώτη, κάπως όρριστη καταγγελία σου, στο κιβώτιο τού Συμβουλίου τών Δέκα; Και μήπως θα τούς μιμήθης, όταν, φεύγοντας από δώ, θα πιάς να ρίξεις και δεύτερη, που αντί να είναι άπόλυτη, όπως ή πρώτη, θα άναφέρ η όνό-ματα και περιστατικά;

—Μπορείτε να μ ε θέξετε όσο θέλετε, θείε, είπε ο Ουγολίνος. Δεν πρόκειται να παραφερλώ και να σας απαντήσω στόν ίδιο τόνο...

Ο Πασκουαλίκο έφερε τ ο χέρι στή λα-βή τού έφους του.

—Νόμιζα πως θα είχατε μεγαλύτερη ευ-θεία, τού είπε. Άλλά άφού τ ά λόγια μου δέν σου κάνουν εντύπωση, δέν μένει τίποτε άλλο παρά να σέ κάμ η νά γνω-ρίσης τ ά χτυπήματα τού έφους μου.

Ο Ουγολίνος έμεινε άκίνητος στή θέ-ση του.

—Δέν πρόκειται ν' άμυνθώ, θείε μου, απάντησε. Μπορείτε να μ ε σκοτώσετε, αν αυτή είναι ή επιθυμία σας! Ο Άνατόλ μου θα είναι μιά ακόμη καταισχύνη για σας... Σας πληροφορώ, ωστόσο, ότι προ-έβλεφα τ ά πάντα! Σκοτώνοντάς με, δέν θα κάμ ητε τίποτ' άλλο, παρά να έπιστεύσε-

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Μπογκομόλετς

Τόν τελευταίο τόν καιρό, τού Μπογκομόλετς τόν όρρο μ ού κοπανάς άράδα και τ ο μυαλό μ ού πιπιλί-και τ ο καρφά μ ού ζαλι-διαόλου σουσσοράδα!

Νά τ' άποχτήσης επιμέ-και πρωίνα και μεσημέ-, με τρώς με τ ά λιμά σου, γιατί τ ο θές νά... ξαναγιώ-, τόν αγαπάς, ρέ, τ ο γονή!— τ η μέγαιρα μαμά σου!

Γι' αυτό, Φροσάνι, σου τονί-, πως μόνον αν παραφρονή-λεφτά θα δαπανήσω και τέτοιας φώκας έννοει-, τήν ηλικί- και τ η ζωή θα τήν... δ ι α ι ω ν ι- (σ ω)!

Λοιπόν, ποσώς μ ην ε- (πιμ), μιά τέτοια σκύλα λυσ- (σασμ), να καταστή... νεάνις κι' αντίς όρρο νεανι- (κό), κανέναν... ά ν τ ι λ ν σ- (σ ι κ ο) να τρέξης να τής κά- (ν ης)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

τε κατά μία ώρα τ τις άποκαλύψεις που θα σας συντρίβουν!

Και, γυρίζοντας προς τ ο μέρος της Τζιλντας, συνέχισε:

—Τζιλντα κάν η έκκληση στά αισθήμα-τά σου, στήν εύθυμοσύνη σου στήν άνά-πη σου για τόν πατέρα σου, στο σεβας-μό σου προς τήν οικογένειά σου! Είναι ακόμη καιρός! Παραίτησου από τήν ιδέα αυτού τού γάμου κι' άμέσως ή χαρά κι' ή γαλήνη θα ξαναγυρίσουν σ' αυτό τ ο σπίτι. Θα σώσης ταυτόχρονα τήν τιμή τού πατέρα σου και τήν ύπόληψη της οικογε-νείας σου.

—Η θέλησή μου, απάντησε ή νέα, δέν διαφέρει από εκείνην τού πατέρα μου. Θα ύποταχθώ στίς άποφάσεις του, γιατί ξέρω πως δέν θα μ ού επιβάλ η ποτέ να κάμ η κάμ η, που δέν τ ο επιθυμώ. Μόνον σέ μιά περίπτωση θα αντίστηκόμουν, μ' όλες τ τις δυνάμεις μου...

—Ποιά λοιπόν είναι αυτή ή περίπτω-σι; ρώτησε ο Ουγολίνος.

—Δέν θα δεχόμουν ποτέ να γίνω σύζυ-γός σου, τού απάντησε ή νέα.

Τ ο πρόσωπο τού Ουγολίνου πήρε μιά άγρια έκφραση.

—Επιμένεις, λοιπόν, να παντρευτ ής τ ο Λορέντζο; τ η ρώτησε.

—Ναι.

—Άκόμη κι' αν όλες οι συμφορές πρό-κειται να έξασπουν πάνω στο στίτι σου;

—Ο πατέρας μου θα μ ε υπερασπισθ.

—Και τί θα μ ού απαντήσεις, αν σου φανερώσω ότι υπάρχει μιά μυστική συμ-φωνία άνάμεσα στόν Όριζαρέλλι και σέ μένα, ότι αυτός ο άνθρωπος μισεί θανά-σιμα τόν πατέρα σου κι' ότι θα κάμ η τ ά πάντα για να τόν καταστρέψ η; Μόνον ε-γώ μ πορώ να τόν εμπόδισω και να σώ-σω τ ο Λορέντζο!

—Θάθελες, λοιπόν, να δεχθώ να γίνω σύζυγος ενός καταδότη κι' ενός προδότη; Αυτή δέν είναι ή άμοιβή που θα μ ού ζ η-τήσης για να σώσης τ ο Λορέντζο;

—Ναι, απάντησε άδίστακτα ο Ούγο-λίνος.

—Ε, λοιπόν, όχι!

Ο Πασκουαλίκο είχε εξαντλήσει πιά τήν ύπομνη του. Κι' εύρισκε, άλλωστε, πως ή συζήτηση με τόν Ουγολίνο είχε κρατήσει περισσότερο από ό,τι έπρεπε. Έτρεξε, λοιπόν, στήν πόρτα και φώναξε δυνατά στους ύπηρέτες που βρίσκονταν στόν προθάλαμο:

—Συνοδέστε ως τήν έξοδο τόν Ούγο-λίνο Τσιπριάνι και μ ην ξεχνάτε ότι στο μέλλον, ή πόρτα τού σπιτιού μου θα είναι κλειστή γι' αυτόν!

—Προτ ον περάσουν δυό μέρες, ή πόρτα αυτή θ' άνοιχτή μπροστά σέ κάποιον άλ-λον, απάντησε ο Ουγολίνος, με ώργισμένο ύφος. Σας δίνω ακόμη δυό μέρες καιρό για να σκεφθίτε!

Η μετάνοια

Ο Φίλιππος Κορούφτες μόλις έδινε ση-μεία ζωής. Κάπου-κάπου, μισάνοιγε μόνο τ ά χείλη του κι' από τ ο στόμα του έβγαι-ναν άναρθρες κραυγές.

Τ ο έγχειρίδιο τού Λορέντζο δέν είχε πει-ράξει κανένα ζωτικό όργανο. Άλλά όλο τ ο δεξιό πλευρό τού πληγωμένου είχε προσ-βληθ ή από παράλυσι κι' ο γιατρός που τόν επισκέφθηκε στο σπίτι της Ζάρας Γκρι-μάνι φοβόταν πως δέν θα μ πορούσε να ξαναβρή τήν κίνησι τών μελών του. Κατά τ ή γνώμη του, ή παράλυσι αυτή προήλθε από μιά δυνατή συγκίνησι κι' ήταν άσχε-τη με τ ο τραύμα.

Ο γιατρός φοβόταν επίσης μήπως εί-χε προσβληθ ή τ ο λογικό τού τραυματίου. Τ ο γεγονός ήταν πως δέν άναγνώριζε κα-νένα και πως δέν άπαντούσε σέ καμιά ε-ρώτησι, σάν να μ ην άκουγε ή να μ ην κα-ταλάβαινε τί τού έλεγαν.

Η μητέρα του είχε άγρυπνήσει στο προσκέφαλό του, όλη εκείνη τήν τραγική νύχτα, χωρίς να μ πορέση να τού πάρ η έστω και μιά λέξι.

Τόν είχε επισκεφθ ή επίσης ένας δικα-στής, που κάθισε περισσότερο από δυό ώρες κοντά του, κάνοντας του διάφορες ερωτήσεις σχετικά με τ ο δράμα που είχε ξετυλιχθ ή μέσα στήν έκκλησία τού Άγίου Μάρκου. Άλλά δέν κατάφερε να πάρ η καμ-μιά απάντησι.

Πρωί-πρωί, τήν άλλη μέρα, ή Ροζέτα ε-

τοξεε στο σπίτι της Ζάρας Γκριμάνι.

Είχε πάρει μαζί της και τ η γρηά Γκά-ζα, τ η μητέρα της, κάνοντας τ η σκέψη πως ή μητέρα τού Φίλιππου θα είχε ά-νάγκη από βοήθεια κι' ότι κανείς ένος δέν έπρεπε να μ αθή τ ο μυστικό της.

Η Ροζίτα καθυσάχασε τ η Ζάρα για τ ο Λορέντζο. Δεν τής μίλησε όμως, ούτε για τήν επίσκεψη τού Μεγάλου Ίεροξεταστου, ούτε για τ η σκηνή μεταξύ τού Πασκουα-λίκου και τού άνεσιού του. Ήταν άνάγ-κη, τής είπε, να μ ην άνακαλύψ η ή άστυ-νομία τήν ταυτότητα τού Φίλιππου, άφού ή κατάστασή του δέν επέτρεπε τ η φυγά-δευσή του. Έπρεπε, λοιπόν, να γίν η πι-στευτ ή από όλους ότι εκείνος που τραυ-ματίσθηκε ύπερασπιζόμενος τ ο θησαυρό τού Άγίου Μάρκου, ήταν ο Λορέντζος Γκριμάνι.

Η Ροζίτα πήγε κατόπιν να καθίσ η κον-τά στο προσκέφαλό τού Φίλιππου, για να δώση τόν καιρό στή μητέρα του να ξε-κουρασθ ή λίγο.

Κάθε τόσο, σηκώνόταν από τ ο κάθισμά της κι' έσκυβε πάνω του για να τού δώση τ ο φάρμακο που είχε παραγγείλει ο για-τρός.

—Είμαι ή Ροζίτα, τού έλεγε, ή παιδι-κή σου φίλη, μ' άναγνωρίζεις;

—Άλλά δέν έπαιρνε καμιά απάντησι.

Έτσι πέρασαν πάνω από δυό ώρες. Η κατάσταση τού Φίλιππου δέν παρουσίαζε καμιά καλύτερευσι.

Τ ά μάτια του, όμως, έλαμψαν ξαφνικά και τ ο βλέμμα του στηλήθηκε μ' έπιμο-νή πάνω στή Ροζίτα.

Η νέα έσκυψε πάνω του και τόν ρώτησε με φωνή που έτρεμε από τ η συγκίνησι:

—Φίλιππε, δέν μ' άναγνωρίζεις;

Ο τραυματίας φάνηκε πως ήθελε να μι-λήση, αλλά καμιά λέξι δέν βγήκε από τ ο στόμα του. Τ ο βλέμμα του ήταν ήρεμο, τρυφερό σχεδόν. Κι' ή έκφρασι του δέν είχε πιά τίποτε τ ο άγριο, όπως άλλοτε.

—Φίλιππε, ξαναρώτησε ή Ροζίτα, μ' ά-ναγνωρίζεις;

Ο τραυματίας κατέβασε άργά τ ά βλε-φαρα σάν να θέλε να π ή ναί.

—Είσαι ακόμη θυμωμένος μαζί μου; ρώτησε ή νέα χαϊδεύοντας του τ ο χέρι.

Μα μετάνοιωσε άμέσως, γιατί φοβήθη-κε μήπως αυτά τ ά λόγια της ξαναζώντα-νέψουν τήν όργη και τ ο μίσος τού Φίλιπ-που.

Έγινε, όμως, τ ο αντίθετο. Δυό δάκρυα κύλησαν πάνω στά μάγουλα τού τραυμα-τίου.

Η Ροζίτα δέν μ πορούσε να πιστέψ η τ ά μάτια της. Γιατί δέν είχε ιδ ή ποτέ άλλο-τε τ ο Φίλιππο να κλαί η.

Θέλησε, ωστόσο να βεβαιωθ ή πως τήν είχε άναγνωρίσει πραγματικά και τόν ξα-ναρώτησε:

—Ποιάς;

Ο τραυματίας κούνησε έλαφρά προς τ ά πίσω τ ο κεφάλι του, για να δείξ η πως δέν π ονούσε.

—Μετανοιώνεις γι' αυτό που έκαμες;

Ο Φίλιππος κούνησε δυό φορές τ ο κε-φάλι του. Προς τ ο στήθος του, όμως, κι' όχι προς τ ά πίσω. Η κίνησι αυτή έσή-μαινε ναί.

—Δώσε μ ού τ ο δεξιό σου χέρι, τού εί-πε ή Ροζίτα.

Ηθελε έτσι να εξακριβώση αν οι φό-δοι τού γιαιτρου ήταν βάσιμοι ή όχι.

Ο Φίλιππος άφησε ένα υπόκωφο βογ-γητό, αλλά μόνο τ ο άριστερό χέρι του μπόρεσε να σηκώση.

Τ ο πρόσωπό του έγινε τότε κατακί-τρινο και στά μάτια του καθρεφτίσθηκε ο τρόμος. Από τ ο στόμα του βγήκαν συγ-χνόχως μερικά άσυνάρτητα λέξεις, που τ ο νόημα τους ήταν ωστόσο, πολύ καθα-ρό για εκείνον που ήξερε όσα είχαν προ-ηγηθ ή μέσα στήν έκκλησία τού Άγίου Μάρκου:

—Τιμωρία... ιερόσυλος... άμαρτία... Θεός...

Η φωνή του έγινε σιγά-σιγά πιό κα-θαρή και τ ά λόγια του έπαψαν να είναι άσυνάρτητα. Έδειξε τότε τ ο δεξιό του χέ-ρι, που ήταν παρόλτου και είπε:

—Γλύτωσα από τούς ανθρώπους, άλ-λά μ έ τιμώρησε ο Θεός γι' αυτό που έ-καμα! Μ' αυτό τ ο χέρι έπιασα τ ά ιερά σκεύη! Και τώρα δέν μ πορώ να τ ο κου-νίσω!

Έμεινε για μερικά στιγμές συλλογι-σμένος κι' έπειτα ρώτησε:

—Τι άπόγινε ο αδελφός μου;

—Πάμε, τού είπε ή Ροζίτα, βάζοντας τ ο χέρι της στο στόμα του. Δεν πρέπει να βγάλης λέξι από τ ο στόμα σου, αν θέλ ης να σωθών η μητέρα σου κι' ο α-δελφός σου, που ύπόφεραν τόσα έξ αι-τίας σου!

—Τι άπόγινε ο αδελφός μου; ξαναρώ-τησε ο Φίλιππος.

—Για όλους πρέπει να είσαι ο Λορέν-τζος, τού απάντησε ή Ροζίτα. Ο Φίλιπ-πος δέν ύποπτευθ ή κανείς πως δέν είσαι ο Λορέντζος...

—Ναι, έχεις δίκιο, απάντησε. Κι' ή μητέρα μου;

—Η μητέρα σου πέρασε όλη τ η νύ-χτα στήν καρέκλα όπου κάθουαι και τ ά-ρα πήγε να ξεκουρασθ ή λίγο...

—Δυστυχισμένη γυναίκα!

—Όλα ίσως θα μ πορέσουν να διορ-θωθών, τού είπε ή Ροζίτα, αν καταφέρει να μ ην ύποπτευθ ή κανείς πως δέν είσαι ο Λορέντζος...

—Θά τ ο καταφέρω, απάντησε ο Φίλιπ-πος. Άλλά πού βρίσκομαι;

—Στ ο σπίτι της μητέρας σου, της Ζά-ρας Γκριμάνι...

—Κι' αυτό είναι τ ο δωμάτιο τού αδελ-φού μου; Άλλ ή Λορέντζος που βρίσκε-ται;

—Μην άνησυχ ής για τ ο Λορέντζο, τού απάντησε ή Ροζίτα. Κρύβεται! Μά αν τυχόν μιλήσης, θα χαθώμε όλοι!

—Πρέπει να έξιλεωθώ, είπε ο πληγω-μένος. Αισθανόμ η ένα βάρος εδώ... στο στήθος.

—Θά έξιλεωθ ής προσπαθώντας να κά-μ ης καλό σ' εκείνους που ύπέφεραν έξ αι-τίας σου, τού απάντησε ή Ροζίτα.

Ο Φίλιππος είχε κλείσει τ ά μάτια του. Έδινε έτσι τήν εντύπωση πως κοιμόταν. Άλλά κάθε τόσο τ ο σώμα του τρανάζο-ταν από σπασμούς. Καί, ξαφνικά, έβγα-λε μιά κραυγή πόνου και ξεσπασε σέ λυ-γμούς.

Η Ροζίτα που είχε συγκινηθ ή άπ' αυ-τ ο τ ο θέαμα, τόν φίλησε με παραφορά κι' άρχισε κι' αυτή να κλαί η.

—Δόνα Ζάρα, φώναξε, έλατε... Τ ο ή-ξερα πως, μιά μέρα θα μετάνοιανε, για-τί είναι καλός στο βάθος της ψυχής του.

Η Ζάρα Γκριμάνι έτρεξε άμέσως κον-τά στο γιοί της και τόν έσφιξε με συγ-κίνησι στήν αγκαλιά της.

—Παιδί μου! τούλεγε άνάμεσα στά δά-κρυά της. Άγαπημένο μου παιδί! Ξανα-γύρισες λοιπόν, κοντά στή δυστυχισμένη τ η μητέρα σου; Θά ιδ ής τώρα πως θα ζ ή-σωμε όλοι εύτυχισμένοι!

Άλλ ήπειτα από λίγο, ή Γκάζα, μ η-κε τρέχοντας μέσα στο δωμάτιο.

—Κυρία, είπε στή Ζάρα, είναι κάτω

ένας δικαστής, που θέλει να μιλήση στόν πληγωμένο...

Η Ροζίτα άνατρίχισε.

Τ ή άραγε να ήθελε; Η άστυνομία βοι-σκόταν ακόμη στήν πλάνη της: Η ύψη ο Μεγάλος Ίεροξεταστής είχε λάβει και μιά καινούργια καταγγελία: Ο δικαστής είχαν έρθει για να συλλάβ η τ ο Φίλ πο- ή για να τόν εξετάση σάν θύμα της άπο-πείρας που είχε γίνει εναντίον του. Και τί θ' άπαντούσε σ' αυτή τήν περίπτωση; Ο δικαστής θα κατάφεανε ύψως νά έ-πωφεληθ ή από τήν κατάσταση της άδυνα-μίας όπου βρισκόταν για να τού πάρ η τ ο μυστικό του;

—Πήγαυνε, Ροζίτα να φέρ ης εδώ τ ο δικαστή είπε ή Ζάρα Γκριμάνι στή νέα άτάραχη.

Πήγε κοντά στο κρεβάτι και σκυβότας πάνω στόν τραυματία, τού είπε όσο υπο-ορούσε, καθαρά και σιγανά:

—Ο, τι κι' αν σε ρωτήση ο δικαστής, μ ην τού απαντήσεις. Μ ην κάν ης τήν άνοη-σία να κατηγορήσης τόν ένοτό σου για να σώσης τόν αδελφό σου, γιατί έτσι θα καταστραφώμε όλοι!

Ο τραυματίας δέν απάντησε. Άλλά τ ο βλέμμα του έδειχνε πως θα συσσωφών-ταν με τ τις ύποδείξεις της κι' ότι δέν θ' ά-νοιγε τ ο στόμα του.

Η νέα άπομακρύνθηκε, βσιζώντας προς τ ά πίσω, με τ ο δείχτη τού δεξιού της χε-ριού πάνω στή χείλη της.

Έπειτα από λίγο ξαναγύρισε μαζί με ένα από τούς δικαστές της Γαληνοτάτης, που συνοδεύονταν από τ ο γουαυατάς του κι' έναν άλλο που φαινόταν για ύπότης.

Ο Φίλιππος είχε μισοκλείσει στά με-ταξύ, τ ά μάτια του και τ ο ύθος του έδει-χνε πως δέν άκουγε τ τις ερωτήσεις τού άν-θρώπου που είχε σκύβ η πάνω του.

Ο δικαστής άπελπίσθηκε, στο τέλος και γύρισε προς τ ο μέρος της μητέρας τού πληγωμένου.

—Θά σας παρακαλέσω να μ ού έξι-στο-ρήσετε όλα όσα ξέρετε κυρία, τής είπε εύγενικά.

Η Ζάρα Γκριμάνι τ ο αφηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια τ ά γεγονότα της προ-ηγουμένης νύχτας.

Ο δικαστής της είπε όταν τελείωσε τήν κατάθεσή της:

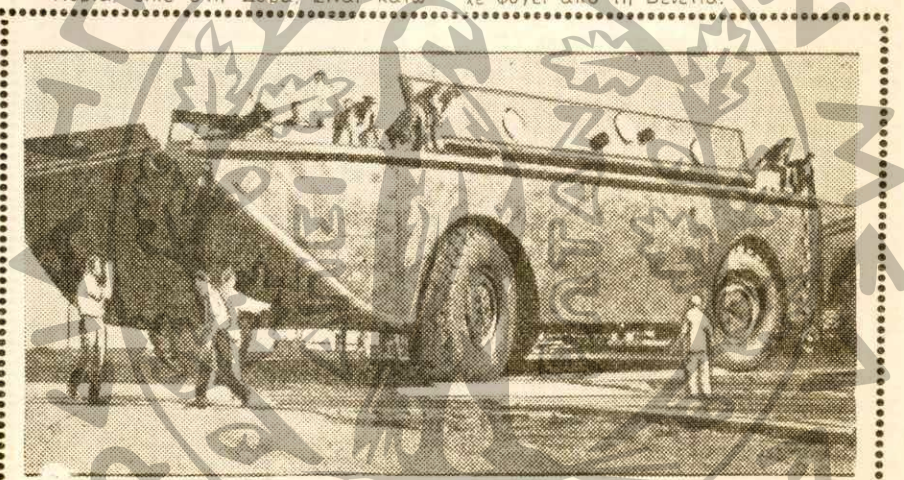
—Αν οι πληροφορίες μου είναι σω-στές, παντρευτ ήκατε στή Βενετία πριν ά-πό είκοσι τρία χρόνια. Είνε αλήθεια κυ-ρία μου;

—Ναι, απάντησε ή Ζάρα Γκριμάνι με μεγάλη άπάθεια.

Και τ ο παιδί αυτό γενήθηκε από τ ο γάμο σας με τόν Πέτρο Γκριμάνι, που πέ-θανε πριν από χρόνια;

—Ναι...

—Όλα αυτά ήταν αλήθεια. Μόνο ότι ά-φορούσαν τήν αδελφή της Ζάρας, που εί-χε φύγει από τ η Βενετία.

ΕΝΑ ΤΡΟΧΟΦΟΡΟ ΦΡΟΥΡΙΟ

Αυτό είναι τ ο μεγαλύτερο αψίδιο όχημα που κατασκευάστηκε μέχρι σήμερα. Πρόκει-ται για ένα τεράστιο αυτόκινητο - πλάσι που έγινε στήν Άμερική για να ευημεο-τήση τ τις ανάγκες τού στρατού. Τ ο γιγάντιο αυτό όχημα, για τ τις διαστάσεις, τού οποίου ύπορετε να σχηματίσετε μιά ιδέα συγκρίνοντάς τ ο με τούς ανθρώπους, που βρίσκονται κοντά του, έχει μιά ίσχυή θωράκισι που τ ο καθιστά κινητό φρούριο.

Η Ζώρα Γκριμάνι είχε οικειοποιήσει το δυνάμει της κι' η θέσι της μπροστά στα μάτια του νόμου δεν παρουσίαζε καμιά ανωμαλία.

Ο δικαστής φέρθηκε με μεγάλη ευγένεια απέναντί της κι' όταν τελείωσε το έργο του υποκλίθηκε με σεβασμό μπροστά της.

—Ευχαριστώ, της είπε, να ξαναβρῇ ο γυιός σας γρήγορα την υγεία του και να σας δώση όλες τις χαρές που επιθυμείτε, κυρία μου.

Η Ζώρα Γκριμάνι τον συνώδεψε ως την εξώπορτα.

Όταν ξαναγύρισε στο δωμάτιο, ο Φίλιππος είχε ξανακοιμηθεί τα μάτια του και το πρόσωπό του φάνερνε μεγάλη συγκίνηση.

—Μητέρα μου! ψιθύρισε.

Η Ζώρα Γκριμάνι έσκυψε πάνω του και τον άγκάλιασε.

—Παιδί μου! του είπε, αγαπημένο μου παιδί, φαντάστηκες, λοιπόν, πως η μητέρα σου δεν σ' αγαπούσε; Ο Θεός είναι μεγάλος και δεν θέλησε να χαθής για τον πατέρα σου και για μένα. Είχες φύγει από κοντά μας, παιδί μου, αλλά' εγώ έλπιζα πως θα ξαναγύριζες μία μέρα και πως θα ξαναγίνονταν δικός μου, όπως είσαι αυτή τη στιγμή. Δεν ξέρω τί μάς επιφύλασσε, ακόμη η μοίρα μας, παιδί μου. 'Αλλά' η σημερινή ημέρα είναι μία από τις πιο ευτυχισμένες της ζωής μου!

Η χαρά κι' η έλπιδα είχαν ξαναγυρίσει στο σπίτι της Ζώρας Γκριμάνι. Ο Φίλιππος δεν μιλούσε, αλλά το βλέμμα του ήταν ήρεμο, τρυφερό σχεδόν. Στ' αλήθεια, η μεταβολή που είχε γίνει πάνω του έμοιαζε σαν θαύμα!

—Αν οι περιστάσεις ήταν διαφορετικές, η χαρά της Ροζίτας δεν θα είχε όρια.

Κι' ωστόσο, η νέα εδίαζε τον εαυτό της για να φανή χαρούμενη.

Το μυαλό της έτρεχε ακατάπαυστα στον 'Οριζαρέλλι και στον Ούγολινο...

Ο τελευταίος, φεύγοντας από το σπίτι του Πασκουαλίγκο, του είχε πη ότι του έδινε καιρό δυο μέρες για να σκεφτή. Κι' ότι, αν, μέσα σ' αυτό το διάστημα, δεν άλλαζε γνώμη, θα φανέρωνε τα πάντα στις αράδες.

Ο Πασκουαλίγκο ήταν βέβαια πως θεν θ' άλλαζε γνώμη. Τί θα έπακολουθούσε, λοιπόν;

Στο σημείο αυτό, το μυαλό της Ροζίτας σταματούσε. Της ήταν αδύνατο να σκεφθή τις συνέπειες που θα είχε η καταγγελία του Ούγολινο.

—Δεν θα τολμήσω να πραγματοποιήσω την απειλή του», σκεπτόταν, παίρνοντας θάρρος για μία στιγμή. 'Αλλά το θάρρος της την άφησε σε λίγο για να το διαδεχθή η απισιοδοξία.

«Θα την πραγματοποιήσω, συλλογίζόταν. Ο άνθρωπος αυτός θα κάμη τα πάντα για να μην χάση την προίκα της Τζιλντας. Όχι, καμιά δύναμις δεν θα μπόρεση να τον συγκρατήσει!»

—'Ηθελε να μιλήσει στο Φίλιππο και να του κάμη γνωστό τον κίνδυνο που απειλούσε όλους.

—'Αλλά της φάνηκε πολύ αδύνατος άκωμη.

Γι' αυτό, σκέφθηκε πως ήταν καλύτερο ν' αναβάλει για την άλλη μέρα αυτή τη συζήτηση.

—Ετσι, όταν βράδυασε, ξαναγύρισε στο μέγαρο του Πασκουαλίγκο, αφήνοντας τη μητέρα της κοντά στη Ζώρα Γκριμάνι, για να την βοηθήσει και να τη συντροφεύει.

Νύχτα αγωνίας

Η Ροζίτα βρήκε τον Πασκουαλίγκο, τη Τζιλντα και το Λορέντζο στο μικρό δωμάτιο, όπου κουδούναν ο γαργάρος Κρούφιτε.

Οι ειδήσεις που τους έφερε σχετικά με το Φίλιππο έκαναν σ' όλους μεγάλη εντύπωση.

Στην άρχη μάλιστα δεν την πίστεψαν, νομίζοντας ότι είχε παρασυνθῇ από την αγάπη της για το νέο.

—'Αλλά' όταν τους μίλησε για την επίσκεψη του δικαστού και για τη στάση που είχε τηρήσει ο Φίλιππος όλες οι αμφιβολίες τους εξαφανίσθηκαν.

Η Ροζίτα ήταν περήφανη γι' αυτή τη μεταβολή.

—Τό ηξερα πως ο Φίλιππος δεν ήταν κακός, είπε τελειώνοντας την αφήγησή της. 'Η κακία και το μίσος εξαφανίσθηκαν πια από την ψυχή του...

Η μεταβολή αυτή έκανε το Φίλιππο σύμμαχο και συνεργάτη τους. Κι' αυτό ήταν πολύ σημαντικό.

Ο μεγάλος κίνδυνος προερχόταν, όμως, από τον Ούγολινο. 'Αν πραγματοποιούσε την απειλή του, όλοι τους ήταν χαμένοι!

Οι τέσσερες αυτοί άνθρωποι έμειναν ως αράγ τη νύχτα, κάνοντας διάφορες υποθέσεις και σχέδια.

Μα δεν κατάφεραν να βρουν καμιά λύση. Ο Ούγολινο τους κρατούσε στην έξουσία του. Αυτό ήταν αναμφισβήτητο.

—'Ας ελπίσουμε ότι η συνειδησία του θα τον εμποδίσει να κάνει αυτό το ανούσιον γηγμα, είπε σε μία στιγμή η Τζιλντα.

Ο Πασκουαλίγκο κούνησε με δυσπιστία το κεφάλι του.

—Δεν πρέπει να το ελπίζουμε, κόρη μου, απάντησε. Ο εξάδελφός σου έχει οδηγούς μόνο το μίσος και την πονεγιά του!

—'Εμεινε συλλογισμένος για μερικές στιγμές.

—'Υπάρχουν περιστάσεις, είπε σε λίγο, που το έγκλημα καταναίει πράξεις δικαιοσύνης. Ξέρω ότι πολλοί άλλοι στη θέση μου θα κατέφευγαν σ' αυτό... 'Αλλά δεν θέλω ούτε να σκεφθώ μία τέτοια λύση...

Η Τζιλντα συμφώνησε μαζί του.

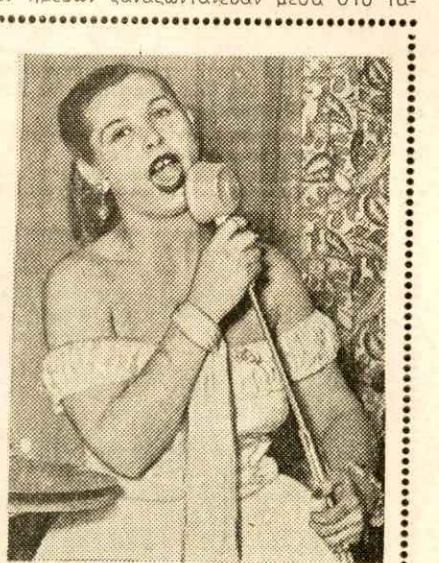
—'Ενα έγκλημα, παρατήρησε, όσο κι' αν φέρνει τη σωτηρία, δεν είναι ποτέ λύση, αλλά' αρχή μίας καινούργιας τραγωδίας.

—Αυτή τη σκέψη την είχα κάμει κι' εγώ πριν από μερικές ώρες, είπε ο Πασκουαλίγκο. 'Αλλά' ένας τέτοιος άνθρωπος δεν πρέπει να διασταρώνη ποτέ το ξίφος του μ' έναν προδότη κι' έναν επίορκο! Όχι, η μονομαχία με τον Ούγολινο δεν είναι λύση.

Χωρίστηκαν, τέλος, για να πάνε να κοιμηθούν...

—'Αλλά κανείς τους δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι εκείνη τη νύχτα. 'Ανασπιντες σκέψεις στοιφογύριζαν μέσα στο μυαλό τους. Κι' όλες αυτές οι σκέψεις ήταν απάσιες και ζωφερές.

Η Ροζίτα δεν εύρισκε ήσυχία στο κρεβάτι της. Τα γεγονότα των δύο τελευταίων ημερών ξαναζωντανεύουν μέσα στο τα-

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η γνωστή Έλληνις ηθοποιός της πρόζας 'Εφφη Πάλμη επέστρεψε στην 'Ελλάδα ύστερα από διετή παραμονή στην Τουρκία. Κατά το διάστημα αυτό η 'Εφφη όχι μόνο ένεφανίσθη σε διάφορα κέντρα της Κωνσταντινουπόλεως της 'Αγκύρας και της Σμύρνης, αλλά και έπαιξε σε δυο τουρκικά φίλμ: «Τζέμ Σουλτάν» και «Το λουλούδι του Ντεβού».

σαγμένο μυαλό της. Καί, σιγά-σιγά η προσοχή της συγκεντρωνόταν σ' ένα σημείο.

«Υπάρχουν περιστάσεις, είχε πη ο Πασκουαλίγκο που το έγκλημα καταναίει πράξεις δικαιοσύνης».

Ναί, στ' αλήθεια, ο θάνατος του Ούγολινο θα ήταν η σωτηρία για όλους. Ο άνθρωπος αυτός πεθαίνοντας, θα πινε στο τάφο το μυστικό του και κανείς κίνδυνος δεν θα τους απειλούσε πια.

Η Ροζίτα συνήθιζε σιγά-σιγά σ' αυτή τη σκέψη, που όχι μόνο δεν της προκαλούσε πια αποτροπισμό αλλά, ταυναντίον, έκανε την καρδιά της να πλημμυρίσει από χαρά.

Το έγκλημα αυτό δεν της φαινόταν ακατόρθωτο.

Ο Πασκουαλίγκο κι' η Τζιλντα δεν μπορούσαν βέβαια, να σκοτώσουν τον Τσιπριάνι, που ήταν στενός συγγενής τους.

Ούτε ο Λορέντζος, που δεν ήταν ελεύθερος να κινηθῇ μέσα στη Βενετία εξ αίτίας του γνωστού επεισοδίου.

—'Αλλά' εκείνη, η Ροζίτα, δεν έμποδιζόταν από τίποτε.

Βέβαια, μπορούσε να σκοτώσει τον Ούγολινο. Κι' ήταν χρέος της να το κάμη! 'Αν αυτός έδινε από τη μέση, όλοι θα ήταν ευτυχισμένοι.

Ο Πασκουαλίγκο δεν θα κινδύνευε πια ν' ατιμασθή και να χάσει τη θέση του και τα αξιώματά του, αν όχι και την ίδια τη ζωή του.

Η Τζιλντα πάλι θα μπορούσε να παντρευτή τον αγαπημένο της Λορέντζο.

Ο Φίλιππος θα γινόταν καλά από την πληγή του και θα ξαναγύριζε κοντά στον πατέρα του για να τον βοηθήσει να εξαφανίσει την πειρατεία από τη Σενία.

Κι' η Ροζίτα τότε, θα μπορούσε να τον αγαπάη χωρίς να ντρέπεται!

—'Ενθουσιασμένη από αυτές τις σκέψεις, αποκριμήθηκε κατά τα ημεωμάτα.

Ο ύπνος της ήταν σύντομος. Μιά η δυο ώρες αργότερα, βρισκόταν και πάλι στο πόδι.

—'Αλλά' ο σύντομος αυτός ύπνος είχε εξαφανίσει από το μυαλό της τις τολμηρές σκέψεις της της νύχτας.

—Όχι, δεν είχε τη δύναμη να ιδῇ έναν άνθρωπο να πέφτει αιμόφυρτος από τα χτυπήματα του σιπλετού της.

Η Ροζίτα θα έδινε πρόθυμα τη ζωή της για να σώσει εκείνους που αγαπούσε, αλλά να βάλει τα χέρια της στο αίμα, ήταν ανώτερο από τις δυνάμεις της.

—Δεν μπορώ! ψιθύρισε σαν να ντρέποταν για την αδυναμία της.

Κι' έπειτα, το να σκοτώσει τον Ούγολινο ήταν πολύ ευκολώτερο να το σκέπτεται, παρά να το πετύχη. Πώς θα μπορούσε να βρεθῇ μόνη μαζί του, για να πραγματοποιήση το έγκλημά της; Και θα τον σκότωνε άσπαστο; Η θα τον τραυματίζε μόνο; Στην πρώτη περίπτωση, η αστυνομία θ' αναστατώνόταν, αναζητώντας τα αίτια αυτού του εγκλήματος κι' όπως η Ροζίτα βρισκόταν στο σπίτι του Πασκουαλίγκο, οι ύπονοι θα συγκεντρωνόνταν στο Μεγάλο Προβλέπτορα και την κόρη του. 'Αν ο Ούγολινο, εξ άλλου γλύτωνε το θάνατο, θα ζητούσε να εκδικηθῇ. Κι' η εκδίκησής του θα πέφτε πάνω σ' εκείνους που η Ροζίτα ήθελε να σώσει.

Καθώς αποτελειώνει το ντύσιμό της άκουσε τη Τζιλντα που τη φώναζε κοντά της.

—'Η Ροζίτα ανατρίχιασε. Κι' όταν σε λίγο εμφανίστηκε μπροστά στην κόρη του Μεγάλου Προβλέπτορος ήταν κατακόκκινη και σαστισμένη σαν να φοβόταν μήπως το ύφος της προδύσει τις μυστικές σκέψεις της.

Γιατί η Ροζίτα ντρέποταν τώρα γι' αυτός.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Εκδόσεις

Εκκλιόφθηκε το περιοδικό «Καινούργιο Γραφείο», με τα δημοφιλέστερα ευρωπαϊκά και λαϊκά τραγούδια και άλλη πρωτότυπη καλλιτεχνική ύλη.

ΣΤΗ νοτιοανατολική πλαγιά της 'Ακροπόλεως σώζονται τα ερείπια του αρχαίου θεάτρου του Διονύσου. Το θέατρο αυτό εῖναι το αρχαιότερο χτισμένο θέατρο, και χρησίμευσε για πρότυπο σε όσα έγιναν κατόπιν στην αρχαία 'Ελλάδα. 'Αν και έχει ύποστη αρκετές αλλαγές και μετατροπές, ιδίως στη ρωμαϊκή περίοδο, διατηρεί ωστόσο στις γενικές γραμμές την αρχική μορφή του και μάς δίνει ολοκληρωμένη την εικόνα ενός αρχαίου θεάτρου, με τα τρία ξεχωριστά μέρη που το διέκριναν: τη σκηνή, την ορχήστρα και το κυρίως θέατρο.

Η σκηνή χρησίμευε για να φυλάσσονται τα σκηνικά και οι φορεσιές και για να ντύωνται οι ηθοποιοί πριν βγούν στο κοινό. Δεν είναι εξακριβωμένο αν στην αρχαία 'Ελλάδα, τουλάχιστον στα πρώτα χρόνια, οι ηθοποιοί έπαιζαν από τη σκηνή ή κατέβαιναν στο ημικύκλιο που ήταν μπροστά από τη σκηνή — την ορχήστρα — και έδιναν από εκεί την παράστασι. Πάντως η ορχήστρα, που είναι και το αρχαιότερο μέρος του θεάτρου, χρησίμευε για το χορό (το σημερινό κόρο) και τη μουσική. 'Από την ορχήστρα, άλλωστε, ξεκίνησε το θέατρο. 'Εκεί δίνονταν οι παραστάσεις προς τιμήν του Διονύσου, που είχαν θρησκευτικό και ψυχαγωγικό χαρακτήρα, ενώ οι θεαταί τις παρακολουθούσαν όρθιοι.

Κατόπιν σκέφθηκαν να φτιάξουν μερικά ξύλινα καθίσματα γύρω από την ορχήστρα και αργότερα προσέθεταν και η σκηνή. 'Ετσι με την πάροδο του χρόνου το αρχαίο ελληνικό θέατρο πήρε την τυπική μορφή που με τη σκηνή, την ημικυκλική ορχήστρα εμπρός από τη σκηνή, και γύρω από την ορχήστρα και απέναντι από τη σκηνή — σε ημικυκλικό αμφιθέατρο — το προωρισμένο για τους θεατάς, κυρίως θέατρο.

Τέτοια είναι η αρχιτεκτονική και του θεάτρου του Διονύσου στην πλαγιά της 'Ακροπόλεως. Οι πρώτες σειρές των καθισμάτων του κυρίως θεάτρου ήταν από μάρμαρο και προορίζονταν για τους έπισήμους. Και σήμερα μπορεί να διαβάσει κανείς στους εξήντα σωζόμενους «θρόνους» της πρώτης σειράς — από τους 67 που ήταν στην αρχαιότητα — τα ονόματα εκείνων που τους χρησιμοποιούσαν. Και ήταν αυτοί, άγοντες της πολιτείας, ιερείς, στρατηγοί, πρέσβεις, ευγενέτες του κράτους και τα παιδιά των πεσόντων στον πόλεμο. Στο μέρος των τιμητικών αυτών θέσεων βρισκόταν ο ιεραπόστοπής αμαρτίνας θρόνος του ιερέως του Διονύσου 'Ελευθερέως, πούδωσε τ' όνομά του στο θέατρο.

—'Αν όμως τα πρώτα καθίσματα ήταν προωρισμένα για τους έπισήμους, τα τελευταία τα κρατούσαν για τις γυναίκες — αν και πολλοί αμφισβητούν πως οι γυναίκες γινόντουσαν δεκτές στο θέατρο. Και πίσω από τις γυναίκες ήταν οι θέσεις για τους δούλους, που συνόδευαν τους άφεντικούς τους στις θεατρικές παραστάσεις κουβαλώντας τα μαξιλάρια που έβαζαν επάνω στα μαρμάρινα καθίσματα.

Στα αρχαία θέατρα, όπως και στα σημερινά, τα χειροκρότηματα ήταν σημείο έπδοκιμασίας και εύχα-

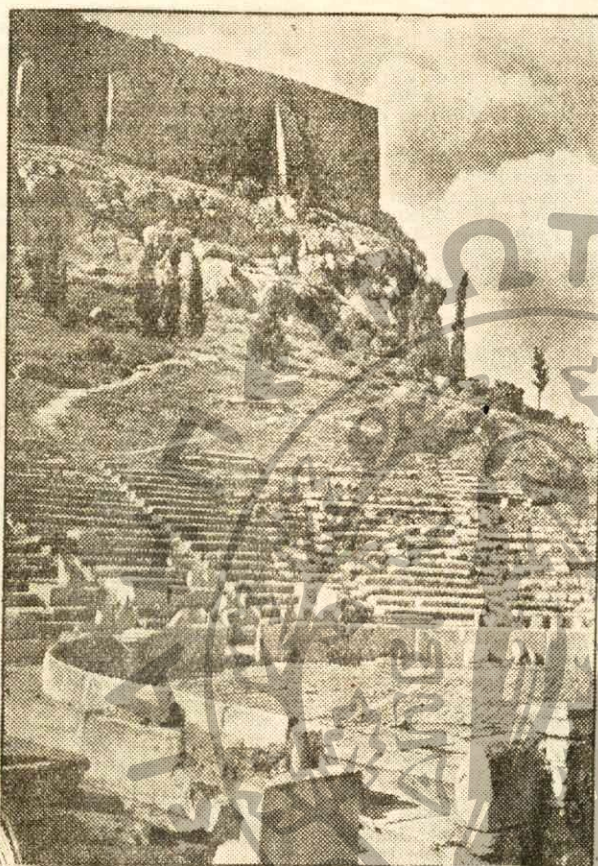

Τό θέατρο του Διονύσου

γματα περισσότερο η λιγώτερο έπικίνδυνη. Όταν όμως οι θεαταί το παρακάναν σε «έκδηλώσεις», έπεμβαίναν οι «ραβδούχοι» — ειδικό σώμα αστυνομών — και άποκαθιστούσαν κάποια ήσυχία.

★

Είναι αρκετά μεγάλη η ιστορία του Διονυσιακού θεάτρου της 'Αθήνας. 'Αρχισε να γτίζεται γύρω από τα 500 π. Χ., όταν το ξύλινο θέατρο που υπήρχε σαραβαλιάστηκε μία μέρα και τραυματίσει αρκετούς από τους θεατάς. Οι 'Αθηναίοι σκέφθηκαν τότε, για λόγους ασφαλείας, να φτιάξουν ένα χτιστό θέατρο αντί των ξυλινών παραπηγμάτων που χρησιμοποιούσαν. Η κατασκευή του Διονυσιακού θεάτρου κράτησε αρκετά χρόνια και μολοντί χρησιμοποιείτο στο μεταξύ, εν τούτοις, μόλις στα 330 π. Χ., επί ρήτορος Λυκούργου, πήρε την τελική του μορφή. Το πρώτο αυτό χτιστό θέατρο μπορούσε να περιλάβη 30 χιλιάδες θεατάς και χρησίμευσε για πρότυπο των άλλων ελληνικών θεάτρων.

Τό αρχαίο θέατρο του Διονύσου.

—'Αλλά οι άποτυχίες δεν άπονοήτευαν τους αρχαίους λόγους και οι άσκαφές συνεχίστηκαν και κατόπιν. 'Υστερ' από εργασία τριάντα ολοκληρών χρόνων, στην οποία πρωταστάτησαν οι Γερμανοί αρχαιολόγοι Στράκ και Δαιρφελδ, ήλθαν στο φῶς τα ερείπια του αρχαίου θεάτρου που έδινε πρώτο στον κόσμο το δόγμα και την κωμωδία.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΗΜΕΙΑ

Νά πότε δά καλέσετε τὸ γιαντρώ

Τά κυριώτερα συμπτώματα τῶν σθεκαρῶν ἀσθενειῶν

Εὐτυχῶς, οἱ περισσότερες βαρεῖες ἀσθένειες ἐκδηλώνονται εὐθὺς ἀμέσως στὸν ἄνθρωπο με φανερά συμπτώματα, πού μπορεί νὰ τὰ ἀντιληφθῇ καθέννας, ὁσο κι' ἂν δὲν ἔῃ ἱατρικὴ γνώση. Ὅταν π. χ. ἔχετε πυρετὸ 40ο καὶ δυνατὰ ρίγη, θὰ καλέσετε ὁπωσδήποτε τὸ γιαντρώ, κι' αὐτὸς θὰ σᾶς θεραπεύσῃ, εἴτε σὲ πνευμονία ὀφειλονταὶ τὰ συμπτώματα αὐτά, εἴτε σὲ μηνιγγίτιδα ἢ σὲ ἐλονοσία.

Ὁ πυρετὸς ἀποτελεῖ τὸ συνήθεστο «σημα κινδύνου». Ὅταν ὁμως εἶναι μικρὸς, πρέπει νὰ καλέσετε τὸ γιαντρώ; Μερικοὶ ἀπλοὶ κανόνες θὰ σᾶς καθοδηγήσουν σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ἀν ὁ πυρετὸς εἶναι ἐλαφρὸς καὶ συνοδεύεται μόνον ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸ βῆνα. Βούλωμα τῆς μύτης καὶ «γαργάλισμα» μέσα στὸ λαιμὸ ὑπολείπει νὰ περιμένετε. Ἐπιβάλλεται ὁμως πάντως νὰ θερμευτεῖσθε κάθε 3 ὥρες καὶ νὰ σημειώνετε τὴν ἐξέλιξη τῶν ἄλλων συμπτωμάτων. Ἀν δὲ ἡ θερμοκρασία σας ἀνεβῇ στὸς 38ο ἢ τὰ ἄλλα συμπτώματα χειροτερεύουν αἰσθητὰ εἶναι φρόνιμο νὰ καλέσετε τὸ γιαντρώ.

Τὸ ἴδιο θὰ κάνῃ ὅποιος πάσχει ἀπὸ ὠρίσιμες χρόνιες ἀσθένειες: καρδιακὴ παθολογία, ρευματικὴ φύσεως νεφρίτις, ἄσθμα, διαβήτη ἢ ἀναιμία. Μετὸν παραμικρὸ πυρετὸ ἢ συνάνα ὀφείλει νὰ εἰδοποιῇ τὸ γιαντρώ.

Κάθε πυρετὸς συνοδεύμενος ἀπὸ δυνατὸ ὀίγος ἢ ἐξάνθημα σᾶς προειδοποιεῖ ὅτι χρειάζεσθε ἱατρικὴς φροντίδας.

Μιὰ ἀκαμψία τοῦ λαιμοῦ, συνοδεύμενη ἔστω καὶ ἀπὸ ἐλαφρὰ αὐξηση τῆς θερμοκρασίας, ὑπολείπει ν' ἀποτελῇ τὸ πρῶτο σημεῖο πολιομυελίτιδος ἢ μηνιγγίτιδος.

Πυρετὸς μαζί με ναυτία καὶ πόνους στὴν κοιλία — ἰδίως κάτω δεξιά — σημαίνει ἴσως σκωληκοειδίτιδα. Σὲ τέτοια περίπτωση ἀπαιτεῖται ἀμέσως ἱατρικὴ ἐπεμεύση, γιατί λίγων ὥρῶν καθυστέρησης ὑπολείπει νὰ ἔῃ δραματικὴς συνέπεια, μετὸν ἀσπασμιαία ἐξέλιξη πού παρουσιάζει συχνὰ αὐτὴ ἡ ἀσθένεια. Ποῖπει νὰ θερμευτεῖσθε κάθε λίγες ὥρες, ἂν ἔχετε ναυτία ἐμετοὺς ποικεφάλους γενικὴ κόπωση, ἀναιμία καὶ κούραση καὶ πόδια — σημεῖα πού συνοδεύουν συνήθως τὸν πυρετὸ.

Εἶναι ἀρεκτὰ 3 λεπτὰ τῆς ὥρας γιὰ τὴν θερμομέτρηση. Δὲν χρειάζεται νὰ κρατῆτε περισσότερο ὥρα τὸ θερμόμετρο στὴν αὐχλὴ σας.

Δὲν εἶναι ἀπαραίτητο ἄλλωστε γιὰ τὸ γιαντρώ σας νὰ ἀναβῇ τὴν θερμοκρασία σας μετὰ κούρασης μέγιστο τοῦ βαθμοῦ. Τοῦ ὅσοι νὰ τοῦ πῆτε π. χ. ὅτι στὶς 8 εἴχατε περίπου 37 βαθμοὺς καὶ μετὰ 2 ὥρες 37,0 καὶ μετὰ 38.

Ὁ ποῖδαίσιμος δὲν πρέπει νὰ βρωχῇ κατὶ τὸ ἀσήμαντο, Σπανίως, βέβαια, ἐξελίσσεται σὲ σοβαρότερη παθολογία σὲ ὅσους ρευματισμοὺς ἢ πνευμονία. Ἐφόσον ὁμως δὲν μπορεῖ ν' ἀποκλεισθῇ αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενον, εἶναι φρόνιμο νὰ μεταχειριζοσθε περικιλιχτῇ σὲ κάθε περίπτωση πονόλαιμου μετὰ πυρετὸ.

Ὁι περισσότερες ἀσθένειες προκαλοῦν κάποιο πόνο, σὲ μιὰ φάση τῆς ἐξελίξεώς τους. Οἱ λίθοι π. χ. τῶν νεφρῶν καὶ τῆς κύστεως φέρνουν ἕνα ὀξύ κωλικό, καθὼς προπαθοῦν νὰ περάσουν ἀπὸ τοὺς στενοὺς σπλάγχνες αὐτῶν τῶν ὀργάνων. Διάφορες πνευμονικὲς παθολογίες συνοδεύονται ἀπὸ πνευρίτιδα, κι' ἐπομένως ἀπὸ πόνους στὰ πλευρά, πού δυναμώνουν μετὰ τὴν βαθεῖα εἰσπνοή. Τὰ καρδιακά νοσήματα ἐκδηλώνονται συχνὰ μ' ἕνα διαπεραστικὸ πόνο στὸ στήθος, ἰδίως κάτω ἀπὸ τὸ στήθος.

Ὅλοι μας ἔχουμε κάπου-κάπου πονοκεφάλους καὶ ἄλλους ἀόριστους κι' ἐλαφροὺς πόνους στὸ σῶμα. Αὐτοὶ δὲν ἀπαιτοῦν ἱατρικὴς φροντίδας, ἐκτὸς ἂν γίνοντο χρόνιοι. Σὲ κάθε ὁμως καινούργιο ἢ ἀσυνήθιστο ὀξύ πόνο τοῦ στήθους ἢ τῆς κοιλιάς, θὰ εἰδοποιήσετε τὸ γιαντρώ.

Μιὰ ἀρρώστια πού δὲν ἔχει πυρετὸ οὔτε πόνο, εἶναι ὁ διαβήτης. Χαρακτηρίζεται ὁμως ἀπὸ δύο ἄλλα συμπτώματα: ὑπερβολικὴ δίψα καὶ ἀπώλεια βάρους.

Γενικά, ὅποιος χάνει βάρος, χωρὶς νὰ ἀκολουθῇ ἀσυνήθιστη δίαιτα, εἶναι ἀρρώστος. Ἀπώλεια βάρους δίχως ἐλάττωσι τῆς ὀρέξεως ἢ ἀλλαγὴ διαίτης δείχνει ὅτι δὲν ἀφομοιώνονται κανονικά οἱ τροφές ἢ ὅτι «καίονται» πολὺ γρήγορα στὸν ὀργανισμό. Μ' ἄλλα λόγια, ὁ νιατὸς ὑποπτεῖται διαβήτη ἢ ὑπερβολοειδισμό.

Δὲν χρειάζεται βέβαια νὰ ζυγίζεσθε κάθε τόσο γιὰ νὰ διαπιστώσετε ὅτι χάνετε βάρος. Σᾶς τὸ λένε τὰ οὐρά σας, πού ἀντίζουν νὰ σᾶς πέφτουν φορεσιά.

Ἄλλο σπουδαῖο σύμπτωμα ἀσθενείας εἶναι ἡ δύσπνοια. Ἀν διαπιστώσετε ἔξαφνα ὅτι λαχανιάζετε ὅταν ἀνεβαίνετε σκάλες, αὐτὸ ὑπολείπει νὰ σημαίνει ἄπλως ὅτι πασαπαχνύετε ἢ ὅτι κάνετε ζωὴ πολὺ καθιστική. Μπορεῖ ὁμως ἐπίσης νὰ σημεῖων τὴν ἀρχὴ μιᾶς καρδιακῆς παθολογίας ἀναιμίας ἢ ἄλλης σοβαρῆς ἀσθενείας.

Κάθε ἀσυνήθιστη αἰμορραγία πρέπει νὰ σᾶς ἀνησυχήσῃ. Τὸ ἴδιο ἰσχύει γιὰ τὴν αἱμοπτυση ἢ τὴν αἱματεμεση (αἱμορραγία ἀπὸ τοὺς πνεύμονες ἢ ἀπ' τὸ στομάχι). Μὴν ἀναβάλετε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ γιαντρώ ὥσπου νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ αἱμορραγία. Συχνὰ, ἡ φύσις προειδοποιεῖ μιὰ μόνον φορά...

Ἐνας βῆνας πού διακεῖται περισσότερο ἀπὸ λίγες βδομάδες, ἀπαιτεῖ προσοχή. Τὸ κιτρίνισμα τοῦ δέρματος καὶ τῶν βολ-

τῶν τῶν ματιῶν (ίκτηρος) ἀποτελεῖ πάντοτε σημεῖο κινδύνου. Μιὰ φανερὴ μεταβολὴ τῶν οὐρῶν (ὡς πρὸς τὸν ὄγκο, τὸ χρῶμα ἢ τὸν ἀριθμὸ τῶν οὐρήσεων) πρέπει νὰ σᾶς κάμῃ νὰ ὑποπτευθῇ ἀνωμαλίες στὴ κύστι ἢ στὰ νεφρά.

Προσοχὴ ὁμως! Ὁ καρκίνος ἢ φυματίωση, ἢ «πίεσις» καὶ ὠρίσιμες ἄλλες σοβαρὲς ἀρρώστειες δὲν ἔχουν παρὰ ἐλάχιστα προειδοποιητικὰ συμπτώματα. Ὁ καλύτερος λοιπὸν τρόπος γιὰ νὰ τὶς προλάβετε, εἶναι νὰ ὑποβάλλεσθε σὲ γενικὴ ἱατρικὴ ἐξέταση μιὰ φορά τὸ χρόνο.

Ἄλκοιφ γιὰ τὴν φαγοῦρα

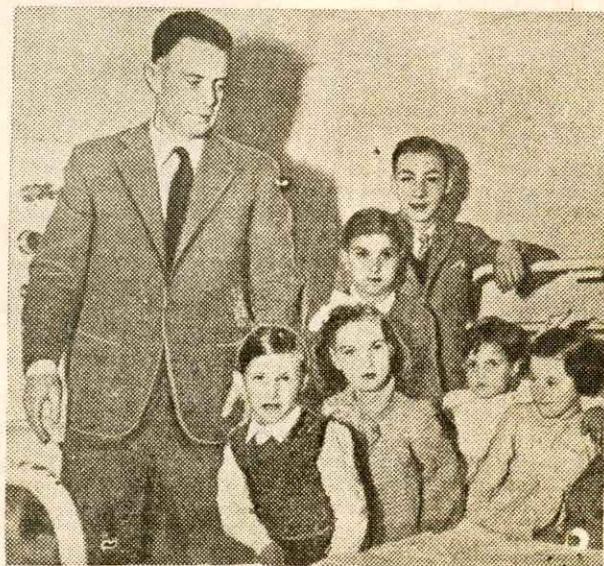
Ἡ φαγοῦρα ἀπὸ τσιμπήματα ἐντόμων, τσουκνίδες, ἐκζεμα καὶ ἄλλες βλάβες τοῦ δέρματος ἐξαφανίζεται μετὰ τὴν νύκτα ἀμερικανικὴ ἀλκοιφ ἢ λωσιὸν «Κουστάν». Σὲ 267 ἐπὶ 317 περιπτώσεων, τὸ καινούργιο αὐτὸ παρασκεύασμα ἀπέδωσε ἀποτελέσματα πολὺ ἱκανοποιητικά, δίχως δυσάρεστες ἀντιδράσεις.

Ἡ στειρότης τοῦς ἄντρες

Ἡ ἑλλείψις ἀρεκτοῦ γονιμοποιῶ ὕφρου εἶναι μιὰ ἀρεκτὰ συννησιμένη αἰτία στειρότητας τοῦς ἄνδρες. Ἀπεδείχθη ὁμως μετὰ δοκιμὴς ὅτι ὑπολείπει νὰ λείψῃ στὰ 70% τῶν περιπτώσεων, μετὰ μιὰ εἰδικὴ δίαιτα καὶ χορήγηση ἐκχυλίσματος ἥπατος. Ἀκόμη καλύτερα εἶναι τὰ ἀποτελέσματα, ἂν συνδυασθῇ αὐτὴ ἡ θεραπεία καὶ μετὰ ἐνέσεις ἀσθενικῆς ὁρμόνης (τεστοστερόνης). Ἰδίως στὶς περιπτώσεις πού δὲν ἔχει ἀκόμη ἱκανοποιητικὴ ἀπόδοσις ἔπειτα ἀπὸ 3 μὲν ἑφαρμογὴ τῆς.

Τὸ «πίεσιμο» τοῦ ὤμου

Μιὰ ὄχι σπανία πάθηση σὲ ἀνθρώπους ἀνω τῶν 40 ἐτῶν εἶναι τὸ «πίεσιμο» τῶν μυῶν τοῦ ὤμου.

ΕΝΑΣ ΣΩΤΗΡ ΤῶΝ ΠΑΙΔΙῶΝ

Πολλὰ παιδάκια γεννιοῦνται μετὰ ἐλαττωματικὴν καρδιά ἔτσι πού τὸ αἷμα τους νὰ μὴν ἐφοδιάζεται μετὰ ἀρεκτὸ ὀξυγόνο καὶ τὸ δερμα τους νὰ παῖνον τὸ μπλε γρῶμα ἐκείνων πού πεθαίνουν ἀπὸ ἀσφυξία. Μὲχρι πρὸ τινος τὰ παιδάκια, πού γεννιόντουσαν μετὰ τὴν ἀρρώστια αὐτή, πού λέγεται κυανώσις, ἴσως κακοδικασμένα. Σήμερα ὁμως, γάραις σὲ μιὰ καινούργια ἐγγειοθητικὴ μέθοδο τοῦ Ἰταλοῦ χειρουργοῦ Ντὲ Γκάσπερι, ὑποσούν νὰ σωθοῦν. Ὁ Ντὲ Γκάσπερι πῶν φαίνεται ἐδῶ μετὰ τοὺς μικροὺς ἀρρώστους του, ὑπέβαλε ὡς σήμερα 250 παιδάκια σ' αὐτὴν τὴν ἐγγειοθηκὴ καὶ τὰ ἔσωσε.

Μὴν πού συνοδεύεται ἀπὸ πόνους καὶ ἀκαμψία. Ἀν καταπολεμηθῇ στὴν ἀρχὴ τῆς ἀκούμ, ἐπιτυγχάνεται ἡ θεραπεία μέσα σὲ 8—10 βδομάδες. Ἀλλῶς, νοεῖται νειοσυγικὴ ἐπεμεύσις. Ἡ θεραπευτικὴ ἀγωγή συνίσταται σὲ ἀνάπαυσιν στὸ κρεβάτι, καταπολεμητικὰ τῶν πόνων, συνεχὴν θερμὰ ἐπιθέματα καὶ εἰδικὲς ἀσκήσεις. Σὲ ὠρίσιμες περιπτώσεις, ἡ ἀνάπαυσις στὸ κρεβάτι ὑπολείπει νὰ ἀντικατασταθῇ ἀπὸ ἐνέσεις νοδοκαίνης, πού ναρκώνουν τὰ νεῦρα τοῦ συμπαθητικοῦ συστήματος.

Ἡ ὁρμόνη πού «κόβει» τὸ γάλα

Εἶναι γνωστὸ πὸς ὅσο ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ στήθος τοὺς οἱ ὑπέρτες ἐκείνης πού, γιὰ ἕνα ὀποιοδήποτε λόγο, δὲν θηλάζουν τὰ παιδάκια τους μετὰ τὸν τοκετὸ. Χρειάζεται νὰ τὰ «κόβουν» τὸ γάλα τους μετὰ μεθόδους μάλλον ἐμπειρικές καὶ ὄχι πάντοτε τελείως ἀποτελεσματικές. Τῶρα λοιπὸν ἡ παραγωγή γάλακτος καὶ ἡ ὀδυνηρὴ διόγκωσις τοῦ στήθους ὑπολείπει ν' ἀποφευχθῇ μετὰ τὴν χορήγηση τῆς ὁρμόνης «στίλδεστρόλης», πού πρέπει ὁμως ν' ἀρχίσῃ μέσα σὲ 24 ὥρες ἀπὸ τὸν τοκετὸ καὶ νὰ συνεχισθῇ ἐπὶ ἀρεκτὲς βδομάδες.

Νέες ἐπιτυχίες τῶν ἀντι-σταμινικῶν

Μετὰ τὴν χορήγηση δισκίων ἀντι-σταμινικῶν φαρμάκων σὲ ἀνθρώπους πού εἶναι πάθει κατάνυατα ἢ ἐξαρθρώσεις, ἀμέσως μετὰ τὸ ἀτύχημά τους, περιορίσθηκαν οἱ πόνους στὸ ἐλάχιστο καὶ δὲν ἐμφανίσθηκε καθόλου πρήξιμο. Ἀλλὰ καὶ σὲ διάφορες ἐγγειοθητικὲς ἀπεδείχθησαν πολὺ νοσήσια αὐτὰ τὰ φάρμακα. Πράγματι, ἐλαττώνουν στὸ ἕνα ἕκτον μόνον τὴν ποσότητα τῶν ναρκωτικῶν πού ἀπαιτεῖται γιὰ τὴν ἐκκαθάρσιν τοῦ πόνου, καὶ περιορίζουν σημαντικὰ τὸ πρήξιμο.

Τὰ συνθετικὰ ΦΑΡΜΑΚΑ

Ἰσοδύναμα ἢ ἀνώτερα ἀπὸ τὰ φυσικὰ

Ὅταν πηγαίνετε στὸ φαρμακοποιεῖο γιὰ νὰ πάρετε μιὰ ἀσπρινὴ ἢ μερικὲς βιταμίνες, ἢ ἕνα φιαλίδιο μετὰ ἐκχυλίσμα ἥπατος βωδιῶ, εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῇτε πὸς ἄλλαματα χρειάστηκε νὰ κάμῃ ἡ ἐπιστήμη γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς προσφέρῃ αὐτὰ τὰ προϊόντα καὶ, μάλιστα, σὲ τιμὲς σχετικὰ φτηνές.

Δὲν ἀπέχει, ὁμως, πολὺ ἡ ἐποχὴ, πού γιαντροὶ καὶ φαρμακοποιοὶ, ἔφτιαναν τὰ φάρμακα τους μετὰ διάφορα βότανα (ρίζες, φύλλα, ἀποξηραμένους καρπούς κλπ.), πού τὰ ἐπεξεργάζονταν μετὰ τρόπο πολὺ πρῶτογονο.

Ἀλλ' ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς παρασκευῆς τῶν φαρμάκων, εἶχε πολλὰ μειονεκτήματα. Τὸ σοβαρώτερο ἀπ' αὐτὰ, ἦταν, ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἔβαζε στὸν ὀργανισμό του ὄχι μόνον τὰ ὠφέλιμα στοιχεῖα πού περιείχαν τὰ βότανα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ βλαβερά, γιὰτὶ ὁ χωρισμὸς τους ἦταν ἀδύνατος.

Ἡ φαρμακοποιία, λοιπὸν, μ' αὐτὴ τὴν μορφή, κυριαρχοῦσε στὴν θεραπευτικὴ ὡς προχθές ἀκόμη. Ἀλλὰ, στὸ μετεξ, μιὰ ἄλλη ἐπιστήμη, ἡ χημεία, εἶχε κάμει σημαντικὲς προόδους κι' οἱ χημικοὶ ἀρχισαν νὰ παίρνον ἐνεργὸ μέρος στὴν παρασκευὴ τῶν φαρμάκων. Μετὰ τὸν καιρὸ, μάλιστα, οἰκειοποιήθηκαν τελείως αὐτὴν τὴν ἐργασία καὶ μετεβάλαν τοὺς φαρμακοποιοὺς σὲ ἀπλοὺς φαρμακοπῶλες.

Οἱ χημικοὶ, μάλιστα, ἀντὶ νὰ περιορισθοῦν στὴν τελειοποίηση τῶν ἐφαρμοζομένων μεθόδων, ἔκαμαν κάτι πού ἦταν πολὺ καλύτερο. Βασίζόμενοι στὶς προόδους τῆς ἐπιστήμης τους, προσπάθησαν ν' ἀνακαλύψουν ποῖο ἢ ποῖα στοιχεῖα, ἀπὸ ἐκείνα πού περιείχοντο μέσα σ' ἕνα βότανο ἢ σ' ἕνα φυσικὸ στοιχεῖο, εἶχαν αὐτὴ ἡ ἐκείνη τὴν ἐνερgetικὴ ἐπίδραση στὸν ὀργανισμό. Αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, τὰ ἀπομόνωσαν, τὰ παρασκευάσαν μετὰ ἀνάλογο τρόπο κι' ἔτσι παρουσιάσαν φάρμακα, πού ἦταν πῶς ὠφέλιμα, πῶς εὐληπτα καὶ πῶς φτηνὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα.

Τὸ ἴδιο γίνετο καὶ γιὰ τὰ φάρμακα ζωικῆς προελεύσεως.

Ὅταν ὁ Ἀμερικανὸς Μινὸ ἀνακάλυψε τὴν σωτηρία ἐπιδραση πού εἶχε τὸ ὠμὸ βωδιῶν σπῆκτι στὴν κακοθῆ ἀναιμία, οἱ ἀσθενεῖς ἀρχισαν νὰ τρῶνε μισὸ κιλὸ τὴν ἡμέρα! Μετὰ τὸν τρόπο αὐτὸ, θεραπεύον τὴν ἀναιμία, ἀλλὰ κατέστρεφαν ἀνεπανόρθωτα τὸ στομάχι τους, χωρὶς νὰ λογαριάσουμε πὸς ἀκριβὰ τοὺς στοιχίζε αὐτὴ ἡ θεραπεία. Σήμερα, ἀντὶ γιὰ τὸ ὠμὸ σπῆκτι, ὅσοι πάσχουν ἀπὸ κακοθῆ ἀναιμία, ἔχουν στὴν διάθεσιν τους μιὰ μικρὴ φιάλιν, πού περιέχει 2 κυβικά ἐκατοστόμετρα ἐκχυλίσματος ἥπατος. Ἐ, λοιπὸν, αὐτὰ τὰ 2 κυβικά ἐκατοστόμετρα, ἀντιπληροῦν μετὰ 5 κιλά ὠμὸ βωδιῶν σπῆκτι!

Ἡ ἴδια μέθοδος ἀκολουθῆθηκε καὶ γιὰ τὶς ὁρμόνες ἢ τὶς βιταμίνες. Ἀλλὰ νὰ ἕνας συγκριτικὸς πίνακας, πού δείχνει

τὴν σχέσιν πού ὑπάρχει μετὰ τῶν συμπυκνωμένων φαρμακευτικῶν παρασκευασμάτων καὶ τῶν φυσικῶν προϊόντων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα παράγονται:

Συμπυκνωμένον ἐκχυλίσμα ἥπατος, 1 φιάλιν, ἀντιστοιχεῖ σὲ 5 κιλά νωποῦ ἥπατος.

Ἰνσουλίνη, 1 φιαλίδιο, ἀντιστοιχεῖ σὲ 1 κιλὸ νωποῦ παγκρέατος.

Βιταμίνη C, 1 κομπριμέ, ἀντιστοιχεῖ σὲ χυμὸ 10 κιλῶν λεμονιῶν.

Βιταμίνη A, 3 καψοῦλες, ἀντιστοιχοῦν σὲ μισὸ κιλὸ μουρουνέλαιο.

Οἱ σύγχρονοι χημικοὶ, ἐξ ἄλλου, ἔχουν, ὅτι ἡ A ἢ ἡ B ὁρμόνη, περιέχουν ἕνα ὠρίσιμὸ ἀριθμὸ στοιχείων καὶ σὲ ὠρίσιμὴ ἀναλογία τὰ κατέχουν. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν στιγμή, δὲν ἔχουν νὰ κάμουν τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ συνθέσουν μετὰ τὸν κατάλληλο τρόπο αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, γιὰ νὰ φτιάξουν μιὰ συνθετικὴ ὁρμόνη, πού ἔχει τὰ ἴδια ἀκριβῶς ἀποτελέσματα μετὰ τὴν φυσικὴ.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, μάλιστα, τὸ συνθετικὸ προϊόν ἔχει ιδιότητες ἀνώτερες ἢ διαφορετικὲς ἀπὸ τὸ φυσικὸ. Αὐτὸ π. χ. συμβαίνει μετὰ τὶς συνθετικὲς οἰστρογόνους ὁρμόνες, πού καταπολεμοῦν τὸν καρκινὸ τοῦ προστάτου καὶ τὶς μεταστάσεις του, μετὰ τρόπο πῶς ριζικὸ, πῶς γρήγορο καὶ πῶς οἰκονομικὸ ἀπὸ τὶς ἀντιστοιχὲς φυσικὲς ὁρμόνες.

Τὸ γεγονός αὐτὸ ἐξηγεῖ γιὰτὶ πολλὰ φάρμακα, στὴν ἀρχὴ τῆς ἀνακαλύψεώς τους, στοιχίζονταν πανάκριβα, ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ λίγων καιρῶν, προσφέρονται σὲ τιμὲς πολὺ φτηνότερες.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ παρατηρεῖται ἰδίως στὶς διάφορες ὁρμόνες.

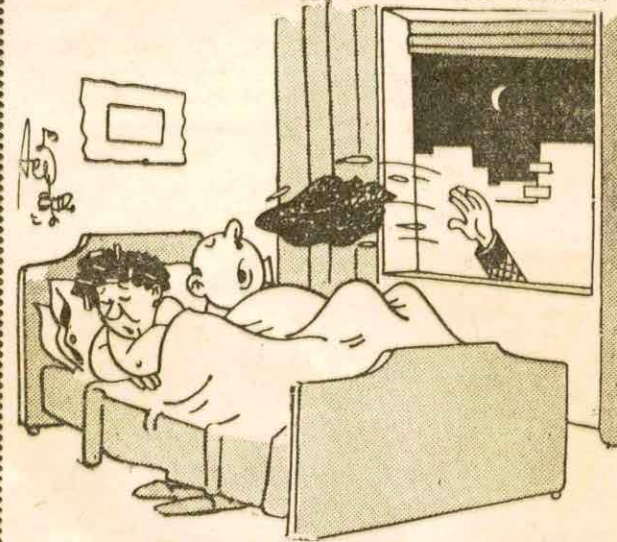
Οἱ ἱατροὶ κι' οἱ βιολόγοι ἀνακαλύπτουν κάθε τόσο καινούργιες. Κατὰ τὴν πρῶτὴ περίοδο, ἡ παραγωγή τους γίνεται ἀπὸ ζῶα, πού θυσιάζονται κατὰ ἐκατοντάδες καὶ χιλιάδες, γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν τὸν ἄνθρωπο. Ἐπειτα, ὁμως, οἱ χημικοὶ, ἀναλύον τὴν καινούργια ἀνακάλυψιν καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐξακριβώσουν ποῖα εἶναι τὰ στοιχεῖα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελεῖται τὸ φυσικὸ προϊόν καὶ νὰ τ' ἀπομονώσουν. Ὅταν τὸ κατορθώσουν, δὲν ἔχουν νὰ κάμουν τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ παρασκευάσουν αὐτὸ τὸ φυσικὸ προϊόν μετὰ συνθετικὸν τρόπο. Τὸ νέο φάρμακο ἀρχίζει τότε νὰ προσφέρεται σὲ τιμὲς πού εἶναι πολὺ κατώτερες ἀπὸ τὶς ἀρχικὲς.

Ἀναπνοὴ ἀπὸ τὶς φλέβες

Ὅταν ἕνας ἀσθενὴς δὲν μπορὴ νὰ τραφῇ, τὸν διατηροῦμε στὴ ζωὴ μετὰ ἐνδοφλέβειες ἐνέσεις, πού περιέχουν διάφορες θρεπτικὲς οὐσίες... Ὁ δόκτωρ Ἀλφρ. τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ἰλλινόις, σκέφτηκε νὰ κάμῃ κάτι παρόμοιο καὶ σὲ περιπτώσεις ἀσθενῶν, πού, γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, δὲν μποροῦν ν' ἀναπνεύσουν. Ὁ Ἀμερικανὸς ἐπιστήμων πειραματίσθηκε σχετικὰ πάνω σὲ σκυλιά, πού κατεβάρωσεν, χάρις σὲ σύστημα τῆς ἐνδοφλεβίου ἀναπνοῆς, νὰ διατηρηθῇ στὴ ζωὴ ἐπὶ 50 λεπτὰ μέσα σ' ἕνα θάλαμο πού δὲν περιείχε ἴχνος ὀξυγόνου.

Τελωτοθεραπεία

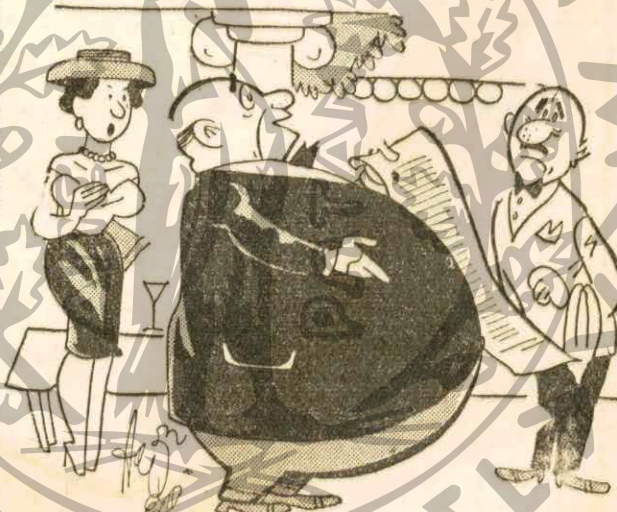
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ροχαλητὸ καὶ... πατασοῦρα!...

Μαμά! Σοῦ μάζεψα τὴν μπουγάδα, γιὰτὶ μοῦ φαίνεται πὸς θὰ βοῆθῃ!...

Ἐλα ἐδῶ γκαρσόν! Ποῖος τὰ... ἔφαγε ὅλα αὐτὰ πού γράφεις ἐδῶ;

Η Ζερμαίν έβγαλε την άσπρη ποδιά της κι' έτρεξε έξω, στη μικρή ταράτσα. Έπί τέλους, ή μέρα της δουλειάς είχε τελειώσει: ή δεσποινίς Βαρβάρα είχε βγίη και τώρα ή Ζερμαίν μπορούσε ν' απολαύση την έξοχή.

Δέν είχε πάει ποτέ της έξοχή, ούτε μια φορά στη ζωή της κι' όταν ή δεσποινίς Βαρβάρα, ή κόρη του δικηγόρου του πρώτου πατώματος, της είχε προτείνει νά τη συνοδέψη στη θάλασσα και νά φροντίζη γιά τόν σπιτάκι πούχε νοικιάσει γιά τή σαιζόν, ή Ζερμαίν ένοιωσε τόν έαυτό της εύτυχισμένο. Θά πήγαινε λοιπόν κι' αυτή στη θάλασσα και θα έβλεπε ένα σωρό ωραία πράγματα, απολαμβάνοντας ό,τι απολάμβαναν και οι πλούσιοι.

Κάθε βράδυ, στις έννιά, ύστερ' απ' τη δουλειά, ή Βαρβάρα έβγαίνει με φίλους και ή Ζερμαίν καθόταν τότε στη μικρή ταράτσα πού την πλημμύριζε τό φεγγάρι, κυττάζοντας τό γαλανό, πέλαγος. Ακούστηκε ένας θόρυβος από μωτό και είδε τό μικρό και γυαλιστερό αυτοκίνητο στην άκρη του πεζοδρομίου. Έμοιαζε με παιχνιδάκι. Ήταν τό αυτοκίνητο του κύριου Άντρέα, ένα κομψό μπλε άμάξι. Η Ζερμαίν θαδινε δέκα χρόνια απ' τη ζωή της γιά ν' άνεβή σ' αυτό και νά τρέξη, μαζί με τόν κύριο Άντρέα, κατά μήκος της παραλιακής όδου ενώ ό άνεμος θα της δρόσιζε τό μέτωπο και θα της ανακάτωε τά χρυσά μαλλιά.

Η ζωή της μικρής Ζερμαίν ήταν πάντα φτωχική και κουραστική: είχε μάθει νά μή γυρεύη παρά λίγα πράγματα από αυτήν και νά μή νοιώθη τόν έαυτό της δυστυχισμένο, άν κάποιος της όνειρο δέν πραγματοποιόταν. Είχε δη πολλά αυτοκίνητα στην πόλι, μα τό άμάξι με τό μπλε χρώμα του Άντρέα την είχε μαγέψει. Εκείνον φυσικά δέν τόν σκεφτόταν, εκείνον όχι, ποτέ. — ήταν γι' αυτή ένα όνειρο τόσο μεγάλο κι' αδύνατο νά πραγματοποιηθή!...

Όστόσο, όταν τόν είδε νά βγαίνει απ' τόν κήπο, κρατώντας απ' τό μπρόστιο τη δεσποινίδα Βαρβάρα, ή Ζερμαίν ένοιωσε τήν καρδιά της νά γτυπάη πιδό δυνατά. Τα μαλλιά του, μέσα στο φεγγαρίσιο φώς, έλαμπαν και φαινόταν πιδό ψηλός, πιδό κομψός. Εκείνο τό βράδυ δέν πήγαιναν περίπατο με τ' αυτοκίνητο, όπως άλλα βράδια. Ποιός ξέρει γιατί! Τσαβούσαν πιδό και συζητούσαν.

— Πάψε, Άντρέα, μην είσαι άνόητος! Μα είναι δυνατό έγώ... έγώ... έλεγε ή Βαρβάρα γελώντας ειρωνικά.

Εκείνος στάθηκε, χλωμός, έπιασε τά χέρια της δυνατά και τήν ανάγκασε νά τόν κυττάξη στό πρόσωπο.

— Άνόητος είπες; Πού τη βοίσκες τήν άνοησία σ' όλ' αυτά; Σ' ακολουθήσα ως εδώ γιατί σ' αγαπούσα. Θυσίασα τίς ώρες μου γιά σένα. Δέ θ' άνεχθώ νά σε βλέπω νά φλερτάρης μ' άλλους και νά βγαίνης τότε με τόν ένα, τότε με τόν άλλο. Σ' αγαπώ, δέν τό καταλαβαίνεις;

— Καταλαβαίνω πολύ καλά, Άντρέα. Και ύστερα;...

— Ύστερα; Έκανε μ' άπορία ό νέος. Ύστερα θέλω νά σε παντρευτώ, νά!

Ένα ήπιο γέλιο, ένα γέλιο ατέλειωτο, κοροϊδευτικό, με κάποια συμπόνια άντήχησε. Έπειτα ή νέα του είπε:

— Μα Άντρέα! Μ' άρέσεις στο έχω πη πολλές φορές. Μα όσο γιά νά σε παντρευτώ... Μα γιά κύτταξέ με αγαππτε μου. Σου φαίνομαι γυναίκα πού μπορεί νά παντρευτή έτσι, μ' έναν άντρα πού όλα τά πλούτη του είναι ένα παλιό αυτοκίνητο;...

— Δέν είναι τ' αυτοκίνητο πού ήθελα νά σου προσφέρω, αλλά τήν καρδιά μου...

— Άνοησίες, αγαππτε σε! Τί νά τήν κάνω τήν καρδιά σου; Έγώ θέλω νά ζήσω και νά ζήσω πλούσια, Άντρέα, με κατοικίδια;...

Και ή Βαρβάρα έξέσπασε πάλι σ' ένα ειρωνικό γέλιο.

— Ίσως ό Άντρέας νά ήταν πολύ ρομαντικός, μα δέν μπορούσε ν' άντιδράση, μια κι' ένοιωσε τήν καρδιά του νά πλημμυρίζη από τρυφερότητα. Τα βήματά του ήταν άργα και βαρειά. Όλα του φαίνονταν άδεια γύρω του. Θλιμμένα, γιατί είναι μεγάλος καύμος γιά έναν άντρα νά κυνηγά δυό γρόνια μια γίμνια;...

Θά γύριζε νά πάρη τό μικρό περιφραγμένο αυτοκίνητό του και θα έφυγε μακριά, αυτή τήν ίδια νύκτα... Και νά σκέφτεται ότι τό είχε άγοράσει γιά τη Βαρβάρα νομίζοντας με τήν σφέλιμιά του πώς θα της έκανε ένα μεγάλο δώρο.

Όταν έφτασε κοντά στο άμαξι του, είδε κάποιον εκεί κοντά. Προχώρησε μ' έχθρική διάθεση. Τότε είδε τη Ζερ-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Άνέβα! της είπε απότομα ό Άντρέας. Άκουγε ακόμη σ' αυτήν του τό κοροϊδευτικό γέλιο της Βαρβάρας. Ποιός ξέρει τί γέλια θακανε, άν τόν έβλεπε νά παρηγοριέται με τη μικρή Ζερμαίν, πού καθισμένη τώρα σ' άμάξι, κυττάζε μπροστά της κι' έλαμπε όλη από γαρά. Τα ένανθα μαλλιά της έπεφταν σε μπούκλες στους ώμους της. Έμοιαζε με τη λεπτή όμορφιά της σαν κοκκία.

— Πώς σε λένε; τη ρώτησε.

— Ζερμαίν.

— Και τί κάνεις στην πόλι;

— Τήν ημέρα δουλεύω. Μαθαίνω μωδίστρα. Τό βράδυ πηγαίνω σχολείο...

— Και δέν διασκεδάσεις ποτέ; Δέν πάς στο σινεμά δέν χορεύεις; Δέν είσαι έρωτευμένη;

Κουνούσε άρνητικά τό κεφάλι της με τά χρυσά μαλλιά. — Όχι, όχι, δέν πάω πουθενά... Μα κάνω όνειρα... Και κυττάζω... είπε με χαμηλή φωνή. Νά, βοίσκω στη θάλασσα πιδότα άστέρια παρά στον ούρανό. Βοισκόμαστε τώρα ανάμεσα στον ούρανό και τη θάλασσα, είνε σά νά πετάμε ψηλά...

«Είν' άραγε τόσο άφελής κι' απλοϊκή ή προσποιητά;» σκεφτόταν ό Άντρέας. Κι' όμως φαίνονταν τόσο άγνή...

— Άν είχα ένα άμάξι σαν τό δικό σου Άντρέα, είπε ή μικρή Ζερμαίν, θα ήμουνά πάρα πολύ εύτυχισμένη.

Της έπιασε συθόρμητα τό άπαλό γεγάκι κι' ένοιωσε πώς τά δακτυλά της έτρεμαν. Γιά μια στιγμή ακόμα ό νέος θυμήθηκε τη Βαρβάρα. Ή! γιατί δέν είχε μια ψυχή τόσο άγνή, τόσο απλοϊκή, σαν αυτή τήν κοπέλλα με τίς γουσεές μπούκλες; Έξακολουθούσε νά υποφέρη και γιά νά μη θυμάται τά γαλοχρυσά ματιά της άλλης, κυττάζε τά καστανά ματιά της Ζερμαίν. Ήταν τόσο φωτεινά, τόσο καθαρά, πού ένοιωσε μέσα του μια μεγάλη τρυφερότητα...

— Αιτιπόν, τη ρώτησε. Σ' άρέσει τόσο τ' άμάξι μου;

— Ή! ναι, πάρα πολύ!

— Κι' άν γινόταν δικό σου, τήν ελάνοιζε μισοσφοδρά, τίποτα στον κόσμο δέν θα σ' άναγκαζε νά τό θυσιάσης...

Ήθελε τήν απάντησή της άμέσως. Η Ζερμαίν χλωμίωσε γιά μια στιγμή, ύστερα κοκκίνισε και ψιθύρισε:

— Ναι, θά τό θυσιάσα γιά νά κερδίσα τήν καρδιά σου!

Οέλησε νά γελάση με τήν απάντησή της, αλλά νά ένοιώθε μίαν άνείπωτη γαρά. Δέν ήταν αυτό άραγε πού γύρευε κι' απ' τη Βαρβάρα και ίσως από κάθε γυναίκα;

— Ένα όρκου έλαμπε τώρα στα μάτια της Ζερμαίν.

— Κλάψε, τη ρώτησε ναιδευόντάς τήν άπαλά. Γιατί κλάεις;

— Γιατί, του απάντησε σιγά, γιατί έκανα ένα όνειρο πού δέν μπορεί νά πραγματοποιηθή κι' έπρεπε νά έξω πώς τό όνειρό μας κάνουν νά υποφέρουμε.

Ναι, τό άπραγματοποίητο όνειρο κάνουν τόν άνθρωπο νά υποφέρει. Ό Άντρέας τό ήξερε καλά αυτό και θυμήθηκε πάλι τη Βαρβάρα. Μα τώρα τήν έβλεπε διαφορετικά, όπως ήταν στην πραγματικότητα, παρμένη, αδιάφορη, σκληρή, ειρωνική, απληστή, έλαφρομυαλή. Έπειτα, κυττάζε τη μικρή Ζερμαίν και τά όγρα ματιά της.

— Δέν τό έξέρεις; είπε. Κάποτε ή πραγματικότητα είναι πιδό όραία απ' όλα τά όραία όνειρα!

Και σκύδοντας πάνω απ' τό πρόσωπό της, γύρεψε τά χείλη της μ' όλη τήν άφέλεια.

Νοιώθω, της ψιθύρισε γλυκά, είλικρινά, νοιώθω πώς θα σου χαρίσω τήν καρδιά μου, μικρή μου Ζερμαίν.

Τί σημάδια είχε άν δέν ήταν ή κοπέλλα κομψό άριστοκόριτσο; Τού έφτανε πού είχε βρή ένα πλάσμα πού ήταν σά θέσι νά έκτιμήση και νά νοιώση τήν τόσο ρομαντική ψυχή του, νά ένώνεται με τρυφερότητα με μια άλλη ρομαντική ψυχή...

ZAN PANO

— Μπορείτε να μου αποδείξετε ότι δεν έχετε έρωτευθεί την κόρη σας κι' ότι δεν είναι δικό σας αυτό το γράμμα που φανερώνει τον έρωτά σας;

— Ο κύριος δεν απάντησε. Τι μπορούσε να πει: «Όλα μαυτούσαν έναντιόν του».

— Βλέπετε λοιπόν: Σωπαίνετε! του είπε ειρωνικά ο δικαστής.

— Ο Φλανκάο ξαναγύρισε σε πέντε λεπτά.

— Σε μισή ώρα το πολύ οι γωροφύλακες θάν' εδώ είπε.

— Πολύ καλά. Φέστε μου τώρα το Ζάν Μώο.

— Η πρότα άνοιξε και υπήκε ο κολλημένος. μαζί με το γραμματέα του ανακριτού. Ο Ζάν Μώο είχε ανοίξει ν' αναστηνεί για τον προσωρινό εκείνο περιορισμό του. Είχε σωτήσει το γραμματέα. Αλλά δεν είχε πάρει καμιά απάντηση. Αποτάθηκε λοιπόν τώρα στον ανακριτή με ύψος σκεδόν έξορισμένο.

— Με συνωρόητε κύριε είπε, ήθελα όμως να μάθω επιτέλους γιατί με κρατάτε εδώ! Αν θεωρήτε δολοφόνους όλους εκείνους που έρονται να βοηθήσουν την ανθρωπότητα με τις πληροφορίες τους... θα ορώ πως δεν είναι τοποπος αυτός για να έρθουν άνθρωποι οι άνθρωποι να λένε ό τι έρουνε...

— Κι' έπειτα ένω δουλειά. Με περιμένουν οι έροντες. Θέλω να φύνω... Ξέρετε πού θα με βρείτε όταν με νομιαστήτε.

Κι' έκαμε ένα βήμα προς την πόρτα. Μά ο Φλανκάο ακούμπησε το νέο του στον ώμο του και τον κράτησε. Τον ανάγκασε να κάνει μεταβολή και ν' αντικρύσει τον κύριο Ζύλ. πού δεν τον είχε δει ακόμη.

Το πρόσωπό του φωτίστηκε αμέσως. Δεν πρόσεξε πόσο γλωυός κι' ξαντλημένος φαινόταν ο Ζύλ.

— Ω, κύριε κύριε, του είπε, ξηγήστε τους λοιπόν πως με ξέρετε καλά και πως δεν είμαι κακός άνθρωπος... πως δεν είμαι ικανός να βλάψω ούτε μίνα! Γιατί δεν μ' αφήνουν να πάω στη δουλειά μου;

— Είν' αλήθεια αυτά που λέει, έπιβεβαίωσε ο Ζύλ.

— Ο άνθρωπος αυτός είν' ο συνένοχος σας πρόφερε επίσημα ο ανακριτής.

— Ο κολλημένος κι' ο κύριος τον κτύπησαν, κατάπληκτοι. Ύστερα κυττάθηκαν, κι' ο Ζάν Μώο φώναξε:

— Έγώ, συνένοχος του κυρίου κύριος; Μά σε τί πράγμα! Γιατί τον κατηγορείτε;

— Πως δολοφόνησε το βαρόνο ντε Κρέκεο και το Μωρίς ντε Μιουόν. Αυτός σκεδίασε τα δυο έγκληματα... και σεις τα έτελέσατε!

— Ο κύριος έσκυψε το κεφάλι του, αμίλητος.

— Σίγουρα θέλετε ν' αστευοθήτε είπε ο Ζάν Μώο.

— Μά ο Πουλδερέλ δεν έδωσε προσοχή στα λόγια του.

— Θα συνοψίσω, είπε, τις σοβαρές ενδείξεις που υπάρχουν έναντιόν των δυο σας.

— Ο κύριος έδειξε τον κολλημένο και το γραμματέα.

— Έμπρός σ' αυτούς τους δυο: διαμαυτούθηκε.

— Δεν υπάρχουν κανένα μυστικό γι' αυτούς. Ο ένας είναι συνένοχος σας και σ' έρεει. Ο άλλος όφείλει να σωπάσει, απ' καθήκον.

— Ο Ζύλ γύρισε αλλού το πρόσωπό του για να κρύψει το κοκκίνισμά του.

— Με φωνή σοβαρή ο ανακριτής άναγκασαίωσε όσα ήξερε, απ' την ανάκριση κι' απ' τις πληροφορίες που είχε πάρει.

— Τα στοιχεία έναντιόν του κύριος ντε Μιουόν ήταν: Η έξαφάνιση της διαθήκης του Κρέκεο πού, αν πετύνανε, θα καθιστούσε κληρονόμο αυτόν και τη νυναι, του, συνεπώς δε τα παιδιά τους. Η έπαισία του απ' τον πύργο την ήμερα της φόνου του βαρόνου. Η ανάκαλψη του μισαρού έρωτός του. Ο μυστηριώδης περίπατός του στο δάσος, όπου τον είδαν διόφοροι γωοικοί λίγο πριν απ' το έγκλημα.

— Η σιωπή του κι' η άσυνήτοχτη του δώση ξηγήσεις. Τα χειρόγραφα του ημερολογίου του πού είχε κρύψει.

— Κατά του Ζάν Μώο, ήταν: Οί παράξενες απαντήσεις του, όταν του ζήτησαν πληροφορίες μετά το φόνον του Κρέκεο.

— Η παρουσία του στο δάσος, την ώρα του έγκληματος όταν βοίσκονταν εκεί κι' ο κύριος. Τα άπειλητικά λόγια του κι' οι κινήσεις του. Η έξαφάνιση της άεινας του, πού την είχε ανακινώσει ο ίδιος με πονηρία, γιατί πάνω στην τσαογή του μετά το έγκλημα δεν ήξερε πού την είχε πετάξει. Οί άόριστες ξηγήσεις του για τον τόπο πού του έκλεψαν την άεινα.

— Οί αυτά ήταν όμολογουμένως αρκετές αποδείξεις έναντιόν του καθενός. Κι' άκούσαν για να δικαιολογήσουν ένα ένταλμα συλλήψεως.

— Ο κύριος δεν μίλησε, άκούοντας αυτή την άνακεφαλαίωση. Έβλεπε πως ήταν όλοι έναντιόν του. Ήταν γνωστό πως είχε έρωτευθεί την κόρη του, κι' ένέπνεε άποστροφή σ' όσους τον έβλεπαν.

— Ακόμα κι' ο Ζάν Μώο, όταν έιαθε το μυστικό αυτό, έξανεσε τη δική του κρίση υπέρ και φώναξε με φοικη:

— Είνε δυνατόν. Θεέ μου!... Είνε δυνατόν ποτέ!

— Αυτός δεν μιμήθηκε τη σιωπή του κύριος. Όταν κατάλαβε πόσο σπουδαία ήταν τα στοιχεία πού τον βάσιναν, φοβήθηκε. Ξέσπασε σε φωνές και λυγμούς. Έπρεσε νουατιστός, σύσθηκε στα πόδια του ανακριτού και τον ικέτεψε:

— Είμαι άθώος!... Δεν έκαμα τίποτε απ' αυτά τα φοινιά πράγματα πού λέτε... Όλος ο κόσμος μπορεί να σας το πει πως δεν είμαι ικανός έγώ για τέτοια πράγματα... Γιατί να σκοτώσω ένα νέο κι' ένα μικρό παιδί;

— Όύτε ο ένας ούτε ο άλλος μ' έδωσαν ποτέ. Μόνο εύενοχίες είχα απ' αυτούς... Κι' ένω δεν είμαι άνομιάνθρωπος, το έξουν όλοι! Καλύτερα να με κάνουνε κομμάτια παρά να γυπώσω ένα παιδί... και πού λιγώτερο το παιδί του άφεντικού μου, πού έγονόταν συχνά να πιή γάλα στο ύπστατικό και με ρωτούσε πάντα για την ύνεια μου...

— Κάποιος τόνε σκότωσε, κύριε ανακριτά, αυτό είναι βέβαιο! Μά όνι ένω... Άλλού πρέπει ν' αναζητήστε το δολοφόνο... Άν τον ήξερα ένω θα μιλούσα αμέσως!...

ΔΥΟ ΤΥΧΕΡΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

Οί δυο άδελφές Τόδους και Γκρίτυιε Βάν Χόγγεν, παντρεύτηκαν την περασμένη έβδομάδα, την ίδια ήμερα, και οί δυο μαζί: Η Τόδους τον Ίολανδό μεγαλοδουλήγανό και πολυκατομυριούχο Πάτ Ο' Κόμερ και η Γκρίτυιε τον Καναδό βασιλέα των καταστημάτων μόδας Φρέντ Μπόρνφιλντ. Ο εύτυχης πατέρας των δυο κοριτσιών είναι τραυμαγινός στο "Αιστεροντα της Όλλανδίας και πααά το γεγονός ότι έκαμε γαμπρούς δυο πολυκατομυριούχους, δεν έννοει ν' άφιση το τράμ του.

— Έκλαινε τον έπιναν τ' άναφυλλητά κι' άναστένανε βαθεία με πόνον.

— Στο μεταξύ είναι φτάσει τρεις γωροφύλακες. Μπήκαν στην αίθουσα και ναιοέτησαν τον ανακριτή.

— Αυτοί οί δυο έίνε κρατούμενοι, τους έίπε ο ανακριτής δείννοντας τον κύπητα και το Ζάν Μώο.

— Οί γωροφύλακες κύτταξαν μ' έκπληξη το Ζύλ και τον ανακριτή. Μά έσκυψαν το κεφάλι και σώπασαν.

— Ο Ζάν Μώο έξακολουθούσε να όδύεται:

— Λοιπόν δεν είν' άστεία... άφοι ήσαν κι' οί γωροφύλακες!...

— Ο ανακριτής διέταξε να τον άκολουθήσουν όλοι στο δωμάτιο όπου κειτόταν ο Μωρίς. πάνω στο νεκροκρέβατο.

— Όσοι βοίσκονταν εκεί, σηκώθηκαν έντρομοι. Βλέποντας τους γωροφύλακες.

— Η Λευκή κι' η Μαροναίτα προσεύνονταν δίπλα στο κρεβάτι. Πίσω τους, στεκόταν όδοιος ο Τεβάν. Στο βάθος της κάμαρας καθόταν ο Ροσκώφ, σαν άπολιθωμένος. Το φέρετρο ήταν άνοιγτό, περιμένοντας το λείψανο! Κι' ο Πιέρ Μογκάν έπαιονε με γύψο το έκυαγείο της νεαρής.

— Εκείνη υρόφης στην όποια ο θάνατος έδινε ένα έξωοριστό μεγαλείο...

— Ο κύριος κι' ο Ζάν Μώο σταμάτησαν στο κατώφλι, άναστατωμένοι. Μά οί γωροφύλακες τους έπιασαν απ' το μπράτσο και τους άνάγκασαν να ποινωρήσουν μες στο δωμάτιο. Η κόμπουσα κι' η Λευκή παρατήρησαν την κίνηση αυτή, πού έδειχνε πως οί δυο άντρες είναι συλληφθεί. Έθναλαν μια φωνή θυμού και τρούου κι' ώρμησαν κι' οί δυο μαζί προς το Ζύλ.

— Τί τρέχει; ρώτησε η Μαροναίτα. Τι συμβαίνει;

— Κυρία, έκτελώ ένα όδυνηό καθήκον, πρόφερε ο ανακριτής. Έργουαί για να φέσω σ' άντιπαρόστασι τον κ. ντε Μιουόν με το γυίο του, τον όποιο δολοφόνησε με τη βοήθεια του Ζάν Μώο. Έγουμε πολλές αποδείξεις πού έγκλημάτος του.

— Αυτός!... τραύλισε η κόμπουσα, με τα μάτια της πλημμυρισμένα από τούμο.

— Έκαμε δυο βήματα πίσω, τοεκλίζοντας και θα σωριαζόταν γάτω αν δεν έσπευδε ο Ροσκώφ να τη συγκρατήσει.

— Η Λευκή άπεναντίας ώουπσε προς το Ζύλ, τον άσπαξε στην άγκαλιά της και τον τράβηξε δυνατά προς το μέρος της, άναγκάζοντας τους γωροφύλακες να τον άφίσουν. Τα μάτια της πετούσαν σπίθες περιφρονήσεως.

— Λέτε ψέμματα κύριε! φώναξε. Ο πατέρας μου δεν μπορεί νάνε ένοχος!

— Ήσυγασε παιδί μου, ψιθύρισε ο Ζύλ. Πρόκειται περί λάθους. Η κατηγορία πού μου διατυπώνουν, είναι τόσο άνήκουστη, ώστε θα καταπέσει μόνη της. Μά η Τύνη έχει συγκεντρώσει αρκετά σ' πτωματικά στοιχεία έναντιόν μου, κι' άπαιτείται πολλή σκέψις και χρόνος για ν' αποδειχθεί ή αλήθεια!...

— Ο Τεβάν έδωσε το νέο του στον κύρητα και του έίπε με φωνή πού έτρεμε από άναγκησι κυττάζοντας τον ανακριτή.

— Άποωά πως μπορεί κανείς να ύποπτευθι έναν άνθρωπο σαν και σας! Αυτό είναι άισνος και άνοψία!...

— Κύριε πρόφερε σοβαρά ο Πουλδερέλ, δεν θα έπιμενισ στην προσβλητική έννοια των λέξεών σας. Ρωτάω μόνο τον κ. ντε Μιουόν αν θέλει να εκθέσω έδω υποστά σέ όλους, τους λόγους πού με πείθουν για την ένοχη του. Έγώ από μέρος μου δεν ένω αντίρρηση υολονότι το άπαγορεύουν οί τύποι της άνακοίνσεως...

— Όλοι περικύκλωσαν τον κύρητα. Έκείνος στεκόταν όδοιος στη μέση της κάμαρας, κυττάζοντας μνηνικά το ναλί. Τ' αυτιά του βοούζαν. Ένας πέπλος σκέπαζε τα μάτια του.

— Δεν άπαντάς Ζύλ: του έίπε η κόμπουσα.

— Άπαντήστε, πατέρα, πέστε μια λέξη!... Κυττάγτε τον άνθρωπο αυτόν κατά πόσωπο και πέστε του πως νελιέται!

— Μά ο Ζύλ κούνησε ήσυνα το κεφάλι του κι' άπάντησε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο ήχητικός ΧΟΡΟΣ

Ο χορευτής θα δημιουργή με τις κινήσεις του μουσική!..

Οι χορογράφοι άναρωτήθηκαν πολλές φορές ως τώρα αν θάπρεπε ο χορευτής να ρυθμίζει τα βήματά του στο ρυθμό της μουσικής ή, αντίθετα, μήπως θα ήταν πιο σωστό να παρακολουθι ή μουσική το χορευτή.

Μη νομίζετε πως πρόκειται για καμιά παραδοξολογία. Άλλ, ως όουμε τί ακριβώς γίνεται σήμερα. Η μουσική παίζει έναν ώρισμένο ρυθμό. Ο χορευτής είναι ύποχρεωμένος να τον παρακολουθι και να ρυθμίζι τα βήματά του σύμφωνα μ' αυτόν. Δεν έχει, συνεπώς, καμιά πρωτοβουλία. Είναι ύποδουλωμένος, αντίθετα, στη μουσική, πού τον έξουσιάζει άπόλυτα.

Άλλ, ο χορός είναι μια αύθυπαρκτη κι' ανεξάρτητη τέχνη και κανείς δεν θα μπορούσε να πη αν προέκυψε από τη μουσική, για να την έρμηνεύσει με κινήσεις, ή, αντίθετα, αν ή μουσική δεν βγήκε από το χορό, για να ύπογραμμισι τις κινήσεις του χορευτού.

Όπωςόδηποτε κι' αν έχη το πράγμα, είναι άναμφισβήτητο ότι ένας άνθρωπος μπορεί να χορεύει και χωρίς μουσική. Άλλά, χορεύοντας, δημιουργι ένα μουσικό ρυθμό, πού παραμένει άγνωστος, γιατί, κανείς δεν σκέφθηκε ως σήμερα να τον καταγράψι πάνω σε νότες.

Αυτό το κενό ήρθε να πληρωσι ένας Γάλλος αισθητικός, ο Στανι-Ντυκούρ, πού υπέδραλε μια σχετική διατριβή επί διδακτορία στη Σορβόνν. Η θέσι πού ύποστηρίζει σ' αυτήν είναι απλή: Ός σήμερα, ο χορευτής παρακολουθούσε τη μουσική. Μπορεί, όμως, να γίνη και το αντίθετο: να παρακολουθι ή μουσική το χορευτή ή, για να εκφρασθούμε με περισσότερη ακρίβεια, οί κινήσεις του χορευτού να δημιουργούν τη μουσική, πού ταιριάζει στο χορό του.

Άλλ, ο Στανι-Ντυκούρ δεν περιωρίσθηκε στη θεωρητική μόνο διατύπωση των αντίληψεών του. Έπενόησε επίσης μια είδικη συσκευή, πού είναι σε θέσι να κάμη αυτό το θαύμα.

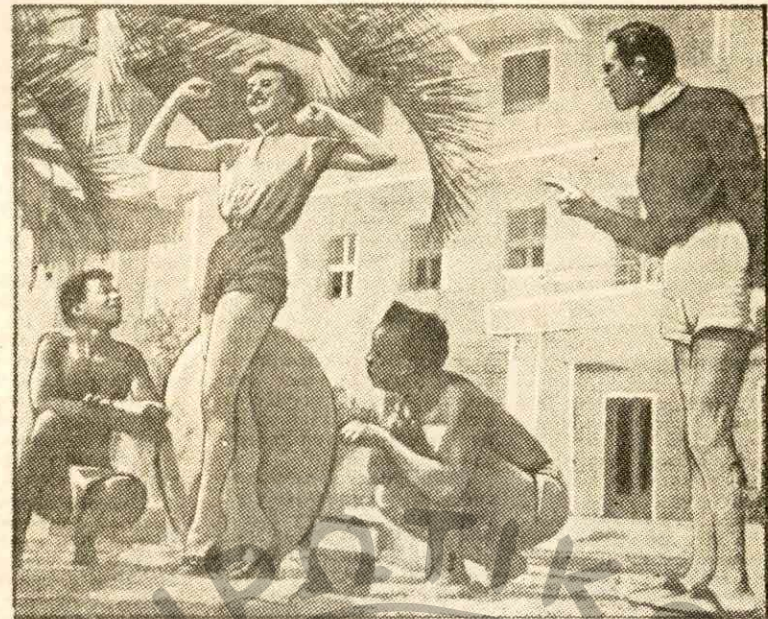
Αυτή τη συσκευή την ώνόμασε «μοβελίν». Άλλ, ως προσπαθώσαμε να σας την περιγράψουμε.

Οί μοβελίν είναι μικρές φωτοηλεκτρικές συσκευές, πού τοποθετούνται στο έδαφος και έκπέμπουν μια άκτινοβολία προς το μέρος όπου στοδολιζέται ο χορευτής. Ο τελευταίος έχει στις παλάμες των χεριών του δυο μικρές μεταλλινες πλάκες, πού παραλαμβάνουν αυτές τις άκτίνες και τις έναστέλλουν προς το μέρος της συσκευής. Η θέσι της συσκευής, σχετικά με το χορευτή και οί κινήσεις των χεριών του τελευταίου δεν έμποδίζουν αυτό το πήγαινε-έλα των άκτίνων.

Μ' άπλούστερα λόγια, αν ο χορευτής έχη γυρισμένα τα χέρια του προς τα έπάνω, τα πλάγια ή προς το αντίθετο μέρος από εκεί, πού βοίσκεται ή συσκευή, το πήγαινε-έλα των άκτίνων θα γίνη κανονικώτατα. Είναι αυτόνοητο, όμως, ότι ή άκτις δράσεως της «μοβελίν» είναι περιωρισμένη. Άν ο χορευτής άπομακρυνθι απ' αυτήν, ή έπικοινωνία του με τη συσκευή σταματάει.

Άς φαντασθούμε τώρα το χορευτή να χορεύι. Οί κινήσεις του των φέρονουν άλλοτε πιο κοντά κι' άλλοτε πιο μακριά από τη «μοβελίν». Οί άκτινοβολίες πού έκπέμπουν, λοιπόν, κατ' άντανάκλασιν οί πλακίτες των χεριών του «πληττουν» τη συσκευή σε διαφορετικά μέρη κάθε στιγμή.

Η έπιφάνεια της «μοβελίν» είναι γεμάτη με μικρές τρυπίτσες. Οί άκτίνες πού έρχονται από τα χέρια του χορευτού, άφοι περάσουν απ' αυτές, φθάνουν σ' ένα φωτοηλεκτρικό κύτταρο, πού τις μετασχηματίζει σε ήχους. Η «ποιότης» αυτών των ήχων έξαρτάται από τη θέσι, τις δια-

Δοκιμές ήχητικού χορού. Το άριστερό χέρι της χορεύτριας παράγει, στη θέσι πού βρίσκεται στην εικόνα, το «μι» και το δεξιό χέρι της το «ρόλ».

— Τα πληρέστατα στον περιορισμό της. Όταν αυτό καταστή δυνατόν, οί χορευτά δεν θα χορεύουν στο ρυθμό μιας ώρισμένης μουσικής, αλλά τουαντίον, θα δημιουργούν δική τους μουσική με το χορό τους.

Κι' αυτό είναι άναμφισβήτητο μια πολύ μεγάλη πρόοδος.

Οί σκελετοί γυαλιών από πλαστική ουσία είναι έπικίνδυνοι!

Οί καθηγητά του πανεπιστημίου του Μισισιγκαν Βάν Πόρτφλιετ και Φράλκ ζήτησαν από την άμερικανική κυβέρνηση ν' άπαγορεύσι την κατασκευή σκελετών για γυαλιά από πλαστικές ουσίες. Κατά τους έπιστήμονες αυτούς, οί σκελετοί από πλαστικές ουσίες είναι εύφλεκτοι, δε έίδη απ' αυτούς λόγω της συστάσεώς τους, μπορούν να προκαλέσουν έρεθισμούς στα βλέφαρα και για το λόγο αυτό είναι έπικίνδυνοι.

Μεταξύ άλλων άτυχημάτων πού συνέβησαν με τέτοιους σκελετούς άναφέρουν την περίπτωση μιας γυναίκας, πού ο σκελετός των γυαλιών της πήρε φωτιά, καθώς άναβε, το τσιγάρο της.

Άπό την άνάφλεξη, ή γυναίκα έπαθε έγκαύματα τόσο σοβαρά, ώστε πέθανε έπειτα από μερικές ήμέρες.

Ο χορευτής θα έχη στις παλάμες του μικρές μεταλλινες πλάκίτσες, πού θα έναστέλλουν τις άκτίνες προς τη συσκευή. Η τελευταία θα τις μετασχηματίζει τότε σε ήχους.

4

Ιστορικό διήγημα

ΗΤΑΝ μόνο 17 χρονών η Μαρία 'Ιδανόβνα όταν ο Πέτρος ο Μεγάλος, ο πανίσχυρος Τσάρος, την είδε σ' ένα παράθυρο του φωνικού της και την έρωτεύθηκε.

Ο Πέτρος είχε κλείσει τότε τα 50, με το αίμα έβραζε ακόμη στις φλέβες του. Παρουσιάστηκε αιέτως στον πατέρα της κοπέλλας και του την ήγησε — δυο δώδεκα νύχτες νύμφα του. Δεν υπορούσε, βέβαια, να την παντρευτεί 'Αλλά, στε, η νέα ήταν άσροβδωνιασμένη μ' ένα ωραίο αξιωματικό, το Ντιμίτρι Ντανίλωφ. Μα οι θελήσεις του Τσάρου δεν επιδέχονταν συζήτηση. 'Αν άνοιόταν ο πατέρας της Μαρίας, ο Πέτρος θα τον έστελνε στην κρεμλίνα και θ' άσπαζε την κόρη του.

στ' αυτή. 'Ο Πέτρος γλώμιασε τότε, πετάχτηκε όρθιος κι' ούλιασε άγρια :

— Τό μανδύα μου, τ' αμάξι μου, τους σωματοφύλακές μου!...

Και ξεκίνησε όλοταγώς για τη μικρή

Ο Τσάρος έσκυψε και φίλησε τη Μαρία στο μέτωπο...

— Έτσι ο πατέρας της άναγκάστηκε να υποχωρήσει. Κι' η Μαρία έγινε «ευνοούμενη» του Τσάρου. Έμεινε τώρα σ' ένα έξοχικό σπιτάκι, με τους υπηρέτες της. Κάθε μέρα, κάθε ώρα, ο Πέτρος πηγαίνει να τη θαυμάσει. Βλέποντας πως το πρόσωπό της γλώμιαζε όλοένα πιο πολύ και σκυθώπαζε, τη ρωτούσε :

— Δεν είσ' ευτυχισμένη λοιπόν; — Όχι. Μεγαλειότατε! άπαντούσε εκείνη άδίστακτα.

— Πόσες άλλες νύμφες θα ποθούν να βοίσκονταν στη θέση σου!

Ναί, μα οι άλλες εκείνες νύμφες ήταν φιλόδοξες. 'Ενώ η Μαρία δεν μπορούσε να ξεχάσει δίπλα στον τσάρο Τσάρο, τον άγαπημένο της άσροβδωνιαστικό.

Μια μέρα κάποιος υπηρέτης παρουσιάστηκε στ' άνάκτορα και ζήτησε να δει τον Τσάρο. Ο Πέτρος έτοιμαζόταν να φύγει για κληνή.

Μά, όταν ο υπηρέτης του μίλησε πως έπρόκειτο για τη Μαρία 'Ιδανόβνα τον δέχτηκε άμέσως. Έκείνος του είπε κάτι

βίλλα. Διέταξε τον άμαξά να σταματήσει στη γωνιά του δρόμου κι' ώοιωσε μέσα στο σπίτι.

Η Μαρία βοίσκóταν μαζί με το Ντιμίτρι! Θα τους σκότωνε με το σπαθί του ο Πέτρος, αν δεν τον έμπόδιζαν οι άκόλουθοί του...

Τό ίδιο βράδυ, οι δυο νέοι κλείστηκαν στη φυλακή για να δικασθούν επί έσνάτη προδοσία έναντίον του Τσάρου. Μά, στη δίκη της η Μαρία άλλάξε με την άπολογία της τη βάση του κατηγορητηρίου.

— Δεν έκανα κανένα κακό!... δήλωσε. 'Ο Τσάρος βοήκε το Ντιμίτρι άπλώς καθισμένη άντίκρυ μου να συζητά μαζί μου για το σνέδιό μας...

— 'Ισως αυτή η άνακάλυψη να βασούν τη θέση μου. Μά δεν με νοιάζει! 'Ο Ντιμίτρι ήταν ο άπεσταλμένος μιάς διόδου άξιωματικών που ήθελαν το θάνατο του Τσάρου! Τον είχαν στείλει σε μένα για να ζητήσουν τη βοήθειά μου. Δεν μπορούσε να μ' ήν ύπακούση, άφού τον διέταξε κά-

ποιος πολύ άνώτερός του.

— Και σεις δεχθήκατε να τους βοηθήσετε; οώπως ο ποόδορος.

— Ναί! Γιατί δεν άναπούσα τον Τσάρο κι' ένοιωθα να με βασαίνει ή τυραννία του... έμένα προπάντων!

— Είπε εκπληκτικά αυτά που μάς λέτε... 'Ας άκούσουμε ώστόσο και τον άξιωματικό που βοίσκόταν μαζί σας... Με τα βασανιστήρια θα τον κάνουμε να μάς πη τα όνύματα των συνενόνων του.

— Δεν θα τα πη... Ζητώ να πείσει σ' έμένα όλη ή εύθύνη!

— Θα τα πη... Έκατό βουδουλιές με το κνούτο θα τον πείσουν.

Κι' ο δικαστής κάλεσε το δήμιο και διέταξε :

— Έκατό μαστιγώσεις στον ύπολογαγό Ντιμίτρι Ντανίλωφ. Στην πλατεία, για να υπορέσει ή κυρία να παρακολουθήσει τη σκηνή απ' το παράθυρο και να τον έσορκίσει να όυολογήσει...

Η Μαρία έμπηξε ένα ούλοισμα... 'Όταν την άνάγκασαν να βνη στο παράθυρο κι' είδε το νέο να την κυτάζει με τα ναλανά του υατία φώναξε :

— Ένώ είμαι ή μόνη ένοχος!... Δεν έγει συνενόνους αυτός! Είπα ψέμματα! Ένώ τον είνα καλέσει, για να με βοηθήσει να σκοτώσω τον τύσαννο!...

Μά τα ντυπήματα του κνούτου έξακολουθούσαν να πέφτουν στην γυνή πλάτη του άξιωματικού, που δεν έβγαζε μιλία.

Η Μαρία λιποθύηυσε... 'Όταν συνήλθε, ο Ντιμίτρι δεν βοίσκόταν πια στην πλατεία.

— Πέθανε!... οώπως ή νέα με τσεμουλιαστή φωνή.

Κανείς δεν της άπάντησε. 'Ο ποόδορος του δικαστηρίου της άνάγγειλε πως την είνα καταδικάσει σε θάνατο.

Τρεις μέρες άονότεια ή πλατεία γύρω απ' το ίκοίωμα είχε μαυρίσει απ' το πλάρος.

Οι καμπάνες γτυπούσαν πένθιμα, μέσα στο ποινό κύο και την ρυίλη. 'Ο Τσάρος, που δεν είχε υπορέσει να κλείσει υατία, ποόβαλε στο παράθυρο της κάμαράς του τρέμοντας απ' το κύο και τη φοίκη.

Άκούστηκαν τα τύμπανα. Και άφηνκε, άνάμεσα σε δυο στοίγους στρατιωτών, ο Ντιμίτρι Ντανίλωφ δεμένος μ' επιδέσιους, άίσιφουτος.

Άνοιξε ύστερα μιά άλλη πύλη των φυλακών και παρουσιάστηκε ή δεύτερη κατάδικος. ή Μαρία, γλώμη κι' όυοση σαν άνη καυέλια.

— Ντιμίτρι!... φώναξε άπλώνοντάς του τα νέρια.

— Πέθανε με θάρος, της είπε ο άξιωματικός. Καλύτερος ο θάνατος, παρ' αιά ζωή ντροπιασμένη!

Η νέα γονάτισε κι' άφισε να της δέσουν τα νέρια πίσω απ' την πλάτη.

Μά ο Τσάρος δεν υπόρεσε ν' άνθέξει πείσιότεια σ' αυτό το θέαμα. Πέσσε βιαστικά στο λαϊό του το παρόσημο του 'Ανίου Άνδρέα, κατέδθηκε στην πλατεία, άνοιξε δόμο άνάμεσα στο πλάρος και σταμάτησε με μιά γεροντομιά το δήμιο, που σήκωνε το τσεκούρι του. Έσκυψε ύστερα και φίλησε τη Μαρία στο μέτωπο.

Μιά μυριόστουη φωνή ναόδε άκούστηκε. Γιατί οι ίππότες του 'Ανίου Άνδρέα είναυ το άνοαίο προνόμιο να σώζουν τους καταδίκους σε θάνατο μ' ένα φίλι στο μέτωπο.

— Καί τον άλλον! Σώσε και τον άλλον. Μεγαλειότατε! φώναξε ο λαός.

Ο Πέτρος δίστασε μιά στιγμή, κι' ύστερα προνώρησε προς τον άξιωματικό. Μά εκείνος, με μιά άσροπιαία κίνηση, τοάβηξε το μαγαίο που είχε στη ζώνη του ένας από τους βοηθούς του δήμιου και τώνωσε στο στήθος του φονάζοντας :

— Τιμωρούμαι γιατί δεν υπόρεσα να σε σκοτώσω, τύσαννε!... Καλύτερα ο θάνατος Μαρία 'Ιδανόβνα παρ' αιά ζωή ντροπιασμένη!...

Η Μαρία κλείστηκε σ' ένα μοναστήρι και πέθανε λίγους μήνες άονότεια, απ' τον πυνικό σπαραγμό της.

P. ΜΑΡΓΚΟΤ

ΤΑ μάτια έμπνέουν τους ποιητές και τους συγγραφείς. Οι ύπόλοιποι όμως άνθρωποι δεν τους δίνουν πολλή προσοχή. Έφάρσον λειτουργούν καλά τα μάτια μένοντα πια άγιωμένα όργανα του σώματος. Πρέπει να μάς ένοχλήσουν πολύ για να ένδιεφερούμε γι' αυτά. Πολλές φορές όμως, είναι τότε πια άργά... 'Όταν λοιπόν παρατηρήσουμε την παραμικρή άνωμαλία στην όρασή μας (θολώματα, χρωματισμούς κύκλους «μυγάρια», κλπ.) πρέπει να άποταθούμε στον οφθαλμίατρο, που θα βρή και θα καταπολέμησει την αίτια.

Πρέπει ώστόσο να τονίσουμε ότι είναι λαθοςμένη ή αντίληψη πως τα μάτια (τα υγία δηλαδή) κουράζονται από την πολλή χρησιμοποίησή τους. Γιατί, άπλούστατα, βλέπουμε με τον έγκεφαλο. Τα μάτια λειτουργούν σαν ένα είδος φωτογραφικής μηχανής που διαβιβάζουν σ' αυτόν τις εικόνες. Κουράζεται λοιπόν ποτέ μιά φωτογραφική μηχανή;

Στην πραγματικότητα, έκείνο που κουράζεται, είναι ένα τμήμα του έγκεφάλου από την μεγάλη κατανάλωση νευρικής ένεργειας που άπαιτεί ή όραση. Αυτό δε που ονομάζεται συνήθως «άδυναμία των ματιών», άποτελεί μιά έλαττωματική διάπλασι αυτού του όργάνου.

Επίσης λαθοςμένη είναι ή ιδέα πως οι σημερινοί άνθρωποι βλέπουν χειρότερα από τους παλαιότερους, έπειδή φθείρει τα μάτια τους ο σύγχρονος πολιτισμός. Πάντα υπήρχαν οι άνωμαλίες της όρασης, αλλά σήμερα γίνονται πιο αντίληπτες, γιατί οι συνθήκες της ζωής άπαιτούν όυότερη όραση.

Είναι πλάνη έξ άλλου ή ιδέα ότι τα άκατάλληλα ματογυαλία βλάπτουν μόνιμα τα μάτια. Μπορεί να προκαλούν ένόχλησι, όχι όμως πραγματική βλάβη. Και αντίθετως, τα κατάλληλα ματογυαλία δεν θεραπεύουν καμιά άνωμαλία της όρασης (έκτός μερικών περιπτώσεων στραβισμού). Διορθώνουν άπλώς την όρασι, μόνον έφάρσον τα φορούμε.

Η πολύπλοκη κατασκευή του βολβού του ματιού. 1) Κερατοειδής, 2) 'Ιρις, 3) Χοριοειδής χιτών, 4) Νεύρα του χοριοειδούς, 5) Αιμοφόρα άγγεια, 6) Αμφιβλαστρεϊδής, 7) 'Οπτικό νευρόν, 8) Αιμοφόρα άγγεια, 9) Σκληρωτικός, 10) Φακός, 11) 'Οπίσθιος θάλαμος.

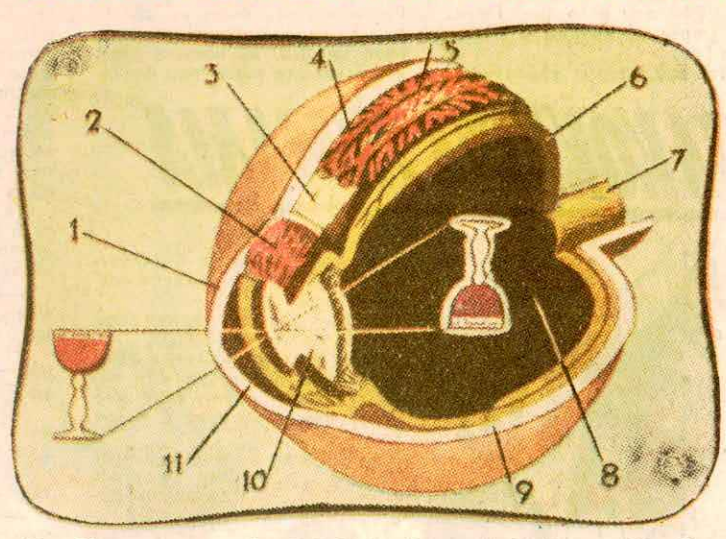
Τέλος, πρέπει να τονίσουμε ότι δεν είναι δυνατή ή άντικατάστασι ενός ολόκληρου άχρήστου ματιού — όπως νομίζουν πολλοί. Άντικαθίσταται μόνον ένα τμήμα του κερατοειδούς. Κι' αυτή δε άκόμη ή έγχείρησις έπιτυγχάνει μόνο στα 20% των περιπτώσεων. Στις ύπόλοιπες το μεταφυτευμένο κομμάτι του κερατοειδούς θολώνει μετά την έγχείρησι, για άγνωστο λόγο. Γι' αυτό άλλωστε, γίνονται προσπάθειες να χρησιμοποηθεί τεχνητός κερατοειδής από πλαστική ουσία.

Όπως δέχεται, ή οφθαλμολογία έχει σημειώσει τελευταίως τεράστιες προόδους, στην καταπολέμησι των διαφόρων παθήσεων των ματιών. Τα άντιβιοτικά και ή δομονοθεραπεία κάνουν θαύματα σε πολλές περιπτώσεις. Ένα άγόρι 18 ετών στη Ν. 'Υόρκη είχε προσβληθεί από άσυνεπάρτηκη οφθαλμία (την άνεξήγητη άχρήστεισι του δευτέρου ματιού, έπειτα από μιά σοβαρή βλάβη του πρώτου). Η πάθηση αυτή έθεωρείτο ως τώρα άνίατη. Η κορτιζόνη όμως έσωσε το ένα μάτι του παιδιού.

Άρκετά συνηθισμένη, ύπουλη και μάλλον ματηριώδης πάθησις των ματιών είναι το «γλαύκωμα». 'Οφείλεται στην υπερβολική αύξησι της ποσότητας των υγρών του έσωτερικού του βολβού που πιέζουν τότε τον αμφιβλαστρεϊδή και το όπτικό νευρό και τα άχρηστεύουν σιγά-σιγά. 'Όταν καταστροφά πια ή όρασις, δεν ύπάρχει θεραπεία. Είναι όμως δυνατόν τώρα ν' άνυχαιισθεί ή πρόοδος της άσθενειας, με χειρουργική επέμβασι ή με ένσταλάξεις. Ένα καινούργιο φάρμακο κατά του γλαυκώματος είναι το DFP (φθοροφωσφορικό διισοπροπύλιον), που ένοήθηκε άρχικά ως χημικό πολεμικό όέριο.

Κι' όμως είχε... ειρηνική έφαρμογή.

Πιο διαδεδομένη και λιγώ-

Η πολύπλοκη κατασκευή του βολβού του ματιού. 1) Κερατοειδής, 2) 'Ιρις, 3) Χοριοειδής χιτών, 4) Νεύρα του χοριοειδούς, 5) Αιμοφόρα άγγεια, 6) Αμφιβλαστρεϊδής, 7) 'Οπτικό νευρόν, 8) Αιμοφόρα άγγεια, 9) Σκληρωτικός, 10) Φακός, 11) 'Οπίσθιος θάλαμος.

τερο βαρεία πάθησις των ματιών είναι ο καταρράκτης. 'Ο φακός του ματιού παθαίνει τότε διάφορες χημικές αλλοιώσεις, θολώνει και καθιστά άδύνατη την όρασι. 'Ο καταρράκτης προσβάλλει ιδίως τους ηλικιωμένους, μπορεί όμως να έμαρυνισθεί και σε κάθε ηλικία — άκόμη και στα άγέννητα παιδιά! 'Οφείλεται σε διάφορες αίτιες: τσευματισμό του ματιού καταπληγία (σόκ), ώρισμένες άσθενείες, άτομική άκτινοβολία κλπ.

Η κλασσική μέθοδος θεραπείας του είναι ή έγχείρησις. Άφαιρείται δηλαδή τελείως ο θολωμένος φακός και αντικαθίσταται έξωτερικώς με ματογυαλία. 'Ο πάσχων δεν μπορεί να ίδη τίποτε, χωρίς αυτά τα ματογυαλία — που είναι δυος βαρεία και όγκώδη. Δεν μπορεί έπίσης να κυτάξει λοά. Βλέπει μόνον ό,τι βρίσκεται κατ' ευθείαν έμπρός του. Τα μειονεκτήματα αυτά έκαμαν ένα 'Αγγλο οφθαλμίατρο να έπινοήσει μιά μέθοδο τοποθέτησος ενός φακού από πλαστική ουσία στη θέση του φυσικού φακού που άφαιρείται. Έτσι, δεν χρειάζονται πια ματογυαλία. Πρέπει όμως να περάσουν άκόμη άρκετά χρόνια, για να έπιβεδωθούν τα πρώτα έξαιρέτα άποτελέσματα αυτής της μεθόδου.

Μιά έλάχισια γνωστή άσθένεια των ματιών, που παρετηρήθη μόνο προ όλίγων ετών, είναι ή κόπιοσφοακική ίνοπλησία. Τα θυμάτα της προέρχονται συνήθως από τα πρόωρα γεννημένα βρέφη. Τα παιδιά αυτά φαίνονται πως έχουν κανονική όρασι, όταν έρχονται στον κόσμο. Λίγον καιρό όμως μετά τη γέννησή τους σπάζουν έσφαιρικά τα αιμοφόρα άγγεια των ματιών τους. 'Ο άμφιβλαστρεϊδής προέχει τότε και έκκολλάει από τη θέση του. Μετά 4 μήνες, το παιδί έχει τυφλώσει.

Δεν έχει βρεθεί άκόμη κανένα γνωστό προληπτικό μέσον, ούτε και κανένα φάρμακο γι' αυτή την πάθηση. Είναι όμως βέβαιοι οι γιατροί ότι ύπάρχει μιά στενή σχέση μεταξύ ίνοπλησίας, διαρκείας της έγκυμοσύνης και θάρους του νεογνούτου. 'Όσο πιο μικρόστω είναι το παιδί, τόσο περισσότερα κινδυνεύει απ' αυτή την πάθηση.

Αντίθετως, τα βρέφη που έχουν κανονική άνάπτυξη και που έχουν συμπληρώσει το φυσιολογικό χρόνο της κύησης μέσα στα σπλάγχνα της μητέρας, παθαίνουν σπανιότατα κόπιοσφοακική ίνοπλησία.

Σύμφωνα με μιά τελευταία θεωρία, μιά αίτια της ίνοπλησίας είναι το όευγόνο που χορηγείται στα πρόωγα γεννημένα παιδιά. 'Ισως να προκαλή δηλαδή πολύ γρήγορες μεταβολές στον όργανισμό τους.

Οι τέσσερες φάσεις της δημιουργίας μιάς όπτικής εικόνας: Το μάτι (Α) φωτογραφίζει το αντικείμενο και στέλνει την εικόνα, υπό μορφήν ηλεκτρικού ρεύματος, στον όπτικό θάλαμο (Β), του έγκεφάλου, που την «εμφανίζει» και την διαβιβάζει κατόπιν στον ίνιακό λοβό (Γ). Εκεί γίνεται ή «ανάγνωση» της εικόνας, με τη βοήθεια των προηγούμενων στοιχείων, που περιέχονται στα άρχεία της όπτικής μνήμης (Δ).

Τὸ ῥήγορα, Τίγκερ! εἶπε ὁ Ρεῦ στὸ φίλο του. Πάμε, πρὶν μὲ ζητήσει ὁ μπαμπάς!

Τὰ δυὸ παιδιὰ γλύστρησαν

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΣΗΜΑΔΙΑ

ταν σὰν νὰ κῦτταζε ἀπειλητικὰ τὰ δυὸ παιδιὰ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ φύλλα.

— Πῶ, πῶ, τί ἀσχημὴ πού εἶναι! φώναξε ὁ Τίγκερ.

Ὁ Ρεῦ ἔκοψε τὸ φύλλο ὅπου βρισκόταν ἡ κάμπια καὶ τὸ βάλε, μαζὶ μ' αὐτήν, μέσα στὸ κουτί πού κρατοῦσε ὁ φίλος του.

— Πάμε νὰ βροῦμε κι' ἄλλες, εἶπε ὕστερα. Ὑπάρχουν ἀρκετές ἐδῶ!

Ὅταν ὅμως ἔφτασε κοντὰ στὸ ἐπόμενο δέντρο σταμάτησε ἀπτόμα. Κι' ἔδειξε μὲ φοικὴ στὸ Ρεῦ ἕνα νεκρὸ, πού κοιτόταν

ἀνάμεσα στοὺς θάμνους κάτω ἀπ' τὸ δέντρο!

Σὰν τακτικοὶ ἀναγνώστες τῶν ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων, οἱ δυὸ φίλοι κατάλαβαν ἄμεσως πῶς ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶχε στραγγαλιστῇ...

Ἐξω ἀπ' τὴν πίσω πόρτα, κι' ἀπομακρύνθηκαν τρέχοντας. — Ὅα πάμε στὴ λίμνη, εἶπε ὁ Ρεῦ λαχανιασμένος. Ὅα βροῦμε μπόλικες κάμπιες στίς ἱτιές τῆς ὄχθης...

Ἀπὸ τότε πού οἱ δυὸ φίλοι εἶχαν ἐνδιαφερθῇ ἰδιαίτερως γιὰ τὴν ἐντομολογία, περνοῦσαν τὶς ἐλεύθερες ὥρες τους πλουτίζοντας τὴ συλλογὴ τους μὲ πεταλούδες καὶ μαμούνια διαφόρων εἰδῶν καὶ χρωμάτων. Μέσα σ' ἕνα κουτί μαζεύαν κάμπιες ζωντανές καὶ τὶς ἐτρεφαν μὲ φύλλα, ὥσπου νὰ γίνουν πεταλούδες γιὰ τὴ συλλογὴ τους.

Ἡ μικρὴ λίμνη ἀπέχει μισὸ μίλι περίπου. Ἐκατὸ μέτρα μακριὰ ἀπ' τὴν ὄχθη τῆς περνοῦσε ὁ στενὸς καρρόδρομος πού ἔβγαζε τὸ Τσάπινγκ μὲ τὸ γειτονικὸ χωριό. Πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο βρισκόταν κι' οἱ τέσσερες ἱτιές, ποὐγερναν τὰ φύλλα τους πάνω ἀπὸ τὸ νερό. Τὰ παιδιὰ διάλεξαν ἀπὸ ἕνα δέντρο τὸ καθένα κι' ἄρχισαν τὸ ψάξιμο.

Ὁ Τίγκερ εὐνοήθηκε πρῶτος

Κάτω ἀπ' τὰ κλαδιά τῆς ἱ-

τιὰς διέκρινε κάτι πατημασιές. Τὶς ἔξετασε ἀπὸ κοντὰ. Οἱ μύτες τῶν παπουτσιῶν ἦσαν ἀποτυπωμένες βαθύτερα στὸ μαλακὸ γῶμα. Αὐτὸ σήμαινε λοιπὸν πῶς ὁ δολοφόνος εἶχε σκύψει;... Μὰ βέβαια, φαίνονταν καὶ τὰ σημάδια ἀπ' τὰ γόνατά του. Εἶχε γονατίσει δίπλα στὸ νεκρὸ, ἴσως γιὰ νὰ τοῦ ψάξῃ τὶς τσέπες...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ρεῦ, καὶ σ' ἕνα λεπτὸ φάνηκε κι' ὁ ἴδιος, μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του.

— Ὅα περιμένουμε ἐδῶ ὥσπου νὰ φτάσῃ ὁ ἀστυνομός, εἶπε ὁ τελευταῖος.

Ἡ παρουσία του κι' ἡ ἡρεμία πού εἔδειχνε, καθυσχάσαν τὰ δυὸ παιδιὰ.

Ὅταν ἔφτασε σὲ λίγο ὁ ἀστυνομός, ἀκούσε προσεκτικὰ ὅσα τοῦ διηγήθηκαν ὁ Τίγκερ κι' ὁ Ρεῦ, κι' ἔξετασε τὶς πατημασιές.

— Τὸ θῦμα μοῦ φαίνεται γνωστὸ... εἶπε ὕστερα. Μὰ βέβαια! Εἶναι ὁ Σίντ! Εἶχα νὰ τὸν δῶ δέκα χρόνια, ἀπὸ τότε δηλαδὴ πούφυγε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ Τσάπινγκ... Τὸν θυμάστε; Εἶχε δουλέψῃ κάποτε γιὰ σὰς.

— Ὅα περιμένουμε ἐδῶ ὥσπου νὰ φτάσῃ ὁ ἀστυνομός, εἶπε ὁ τελευταῖος.

Ἡ παρουσία του κι' ἡ ἡρεμία πού εἔδειχνε, καθυσχάσαν τὰ δυὸ παιδιὰ.

Ὅταν ἔφτασε σὲ λίγο ὁ ἀστυνομός, ἀκούσε προσεκτικὰ ὅσα τοῦ διηγήθηκαν ὁ Τίγκερ κι' ὁ Ρεῦ, κι' ἔξετασε τὶς πατημασιές.

— Τὸ θῦμα μοῦ φαίνεται γνωστὸ... εἶπε ὕστερα. Μὰ βέβαια! Εἶναι ὁ Σίντ! Εἶχα νὰ τὸν δῶ δέκα χρόνια, ἀπὸ τότε δηλαδὴ πούφυγε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ Τσάπινγκ... Τὸν θυμάστε; Εἶχε δουλέψῃ κάποτε γιὰ σὰς.

— Ὅα περιμένουμε ἐδῶ ὥσπου νὰ φτάσῃ ὁ ἀστυνομός, εἶπε ὁ τελευταῖος.

Ἡ παρουσία του κι' ἡ ἡρεμία πού εἔδειχνε, καθυσχάσαν τὰ δυὸ παιδιὰ.

Ὅταν ἔφτασε σὲ λίγο ὁ ἀστυνομός, ἀκούσε προσεκτικὰ ὅσα τοῦ διηγήθηκαν ὁ Τίγκερ κι' ὁ Ρεῦ, κι' ἔξετασε τὶς πατημασιές.

— Τὸ θῦμα μοῦ φαίνεται γνωστὸ... εἶπε ὕστερα. Μὰ βέβαια! Εἶναι ὁ Σίντ! Εἶχα νὰ τὸν δῶ δέκα χρόνια, ἀπὸ τότε δηλαδὴ πούφυγε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ Τσάπινγκ... Τὸν θυμάστε; Εἶχε δουλέψῃ κάποτε γιὰ σὰς.

— Ὅα περιμένουμε ἐδῶ ὥσπου νὰ φτάσῃ ὁ ἀστυνομός, εἶπε ὁ τελευταῖος.

Ἡ παρουσία του κι' ἡ ἡρεμία πού εἔδειχνε, καθυσχάσαν τὰ δυὸ παιδιὰ.

Ὅταν ἔφτασε σὲ λίγο ὁ ἀστυνομός, ἀκούσε προσεκτικὰ ὅσα τοῦ διηγήθηκαν ὁ Τίγκερ κι' ὁ Ρεῦ, κι' ἔξετασε τὶς πατημασιές.

— Τὸ θῦμα μοῦ φαίνεται γνωστὸ... εἶπε ὕστερα. Μὰ βέβαια! Εἶναι ὁ Σίντ! Εἶχα νὰ τὸν δῶ δέκα χρόνια, ἀπὸ τότε δηλαδὴ πούφυγε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ Τσάπινγκ... Τὸν θυμάστε; Εἶχε δουλέψῃ κάποτε γιὰ σὰς.

— Ὅα περιμένουμε ἐδῶ ὥσπου νὰ φτάσῃ ὁ ἀστυνομός, εἶπε ὁ τελευταῖος.

Ἡ παρουσία του κι' ἡ ἡρεμία πού εἔδειχνε, καθυσχάσαν τὰ δυὸ παιδιὰ.

Ὅταν ἔφτασε σὲ λίγο ὁ ἀστυνομός, ἀκούσε προσεκτικὰ ὅσα τοῦ διηγήθηκαν ὁ Τίγκερ κι' ὁ Ρεῦ, κι' ἔξετασε τὶς πατημασιές.

— Τὸ θῦμα μοῦ φαίνεται γνωστὸ... εἶπε ὕστερα. Μὰ βέβαια! Εἶναι ὁ Σίντ! Εἶχα νὰ τὸν δῶ δέκα χρόνια, ἀπὸ τότε δηλαδὴ πούφυγε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ Τσάπινγκ... Τὸν θυμάστε; Εἶχε δουλέψῃ κάποτε γιὰ σὰς.

— Ὅα περιμένουμε ἐδῶ ὥσπου νὰ φτάσῃ ὁ ἀστυνομός, εἶπε ὁ τελευταῖος.

Ἡ παρουσία του κι' ἡ ἡρεμία πού εἔδειχνε, καθυσχάσαν τὰ δυὸ παιδιὰ.

Ὅταν ἔφτασε σὲ λίγο ὁ ἀστυνομός, ἀκούσε προσεκτικὰ ὅσα τοῦ διηγήθηκαν ὁ Τίγκερ κι' ὁ Ρεῦ, κι' ἔξετασε τὶς πατημασιές.

— Τὸ θῦμα μοῦ φαίνεται γνωστὸ... εἶπε ὕστερα. Μὰ βέβαια! Εἶναι ὁ Σίντ! Εἶχα νὰ τὸν δῶ δέκα χρόνια, ἀπὸ τότε δηλαδὴ πούφυγε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ Τσάπινγκ... Τὸν θυμάστε; Εἶχε δουλέψῃ κάποτε γιὰ σὰς.

— Ὅα περιμένουμε ἐδῶ ὥσπου νὰ φτάσῃ ὁ ἀστυνομός, εἶπε ὁ τελευταῖος.

Ἡ παρουσία του κι' ἡ ἡρεμία πού εἔδειχνε, καθυσχάσαν τὰ δυὸ παιδιὰ.

Ὅταν ἔφτασε σὲ λίγο ὁ ἀστυνομός, ἀκούσε προσεκτικὰ ὅσα τοῦ διηγήθηκαν ὁ Τίγκερ κι' ὁ Ρεῦ, κι' ἔξετασε τὶς πατημασιές.

— Τὸ θῦμα μοῦ φαίνεται γνωστὸ... εἶπε ὕστερα. Μὰ βέβαια! Εἶναι ὁ Σίντ! Εἶχα νὰ τὸν δῶ δέκα χρόνια, ἀπὸ τότε δηλαδὴ πούφυγε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ Τσάπινγκ... Τὸν θυμάστε; Εἶχε δουλέψῃ κάποτε γιὰ σὰς.

νίλες, ἔντονες, σὰν ξεγδάρματα ἢ μάλλον σὰν ἐγκυαματά ἀπὸ σταγόνες δυνατοῦ ὀξεος...

Τὸ παιδί φαινόταν συλλογισμένο.

— Τί συμβαίνει; τὸ ρώτησε ὁ πατέρας του μ' ἀπορία.

Ὁ Ρεῦ κούνησε τὸ κεφάλι του, ἀπομακρύνθηκε βιαστικὰ καὶ χάθηκε, χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιά ἐξήγησι. Ξαναγύρισε σὲ λίγα λεπτά, μαζὶ μὲ δυὸ ἀστυφύλακες, πού πλησίασαν τὸν ἀνθρώπο μὲ τὰ φρούτα, τοῦ εἶπαν καὶ τὸν πήραν ὕστερα μαζὶ τους.

Πνιγμένος ἀπ' τὴ συγκίνηση ὁ Ρεῦ ἔξηγησε τότε στὸν πατέρα του πῶς εἶχε ἀνακαλύψει ὅτι ἦταν αὐτὸς ὁ δολοφόνος...

Ὅταν ἔγινε σὲ λίγο καιρὸ ἡ δίκη, ὁ Ρεῦ ἦταν ὁ κυριώτερος μάρτυς κατηγορίας.

— Ὅστε λοιπὸν, τὸν ρώτησε ὁ πρόεδρος ὑποπτεύθηκε ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶχε πάει προσφάτως στὴν ὄχθη τῆς λίμνης;

— Μάλιστα. Τὸ φαντάσθηκα, ὅταν πρόσεξα τὰ κοκκίνα σημάδια πάνω στὸ πρόσωπό του.

— Ἦξερες ἀπὸ τί προήλθαν αὐτὰ τὰ σημάδια;

— Μάλιστα. Ἀπὸ ἕνα εἶδος κάμπιας, πού ἀμύνεται ἐκσφενδονίζοντας ἕνα καυστικὸ δηλητήριο πάνω στὸν ἐχθρό της. Τὸ ὑγρὸ αὐτὸ κοκκινίζει τὸ δερμα καὶ μπορεῖ καὶ νὰ τὸ μαδηρῇ ἀκόμη.

Ὅταν εἶδα λοιπὸν τὰ σημάδια στὸ πρόσωπο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, μάντεψα πῶς εἶχε πάει κάπου πού ὑπῆρχαν

τέτοιες κάμπιες — ὅπως στὴ λίμνη μας!

» Συμπέρανα ὅτι, καθὼς πάλευε καὶ προσπαθοῦσε νὰ πνίξῃ τὸν ἄλλο, εἶχε χτυπήσει πάνω στὰ κλαδιά τῆς ἱτίας κι' εἶχε ἐνοχλήσει μιὰ κάμπια, πού θύμωσε τότε κι' ἔρριξε πάνω του τὸ δηλητήριό της.

— Μὰ πῶς πείσθηκες ὅτι τὰ σημάδια τοῦ προσώπου του εἶχαν γινεῖ ἀπὸ τέτοια κάμπια;

— Γιατί ἔγιναν ὅμοια καὶ στὸ χέρι μου, ὅταν ἔβαλα τὴν κάμπια πού εἶχα βρῇ μὲς» στὸ κουτί τῆς συλλογῆς μας!

Ὁ κατηγορούμενος καταλάβε πῶς δὲν ἐφελούσε κι' ἄρνηται τὴν ἐνοχλή του. Κι' ὁ μολόγησε πῶς εἶχε σκοτώσει τὸ Σίντ, γιατί τὸν εἶχε βρῇ μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του, στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Ὅσο γιὰ τὴν ἀπίστη, τὴν εἶχε τιμωρήσει μόνον μὲ λίγες γροθιές γιατί ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ἀγαπᾷ.

... Τὸ χειμῶνα ὁ Ρεῦ ἀνοίξε μιὰ «ἀστυνομικὴ σχολή» γιὰ τοὺς συμμαθητὰς του. Τὰ διδάσκει, πληρωτὰς προκαταβολικά, ἕνα μὴ πλάκα σκοκολάτα γιὰ κάθε μάθημα.

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Περίεργο στ' ἀλήθεια εἶναι τὸ φαινόμενο μερικῶν ἀνθρώπων, πού ἐνῶ εἶναι σπουδαῖα μυαλὰ ἢ ἔχουν μεγάλα ἀξιώματα, ἀρέσκονται νὰ σκαρώνουν διαρκῶς ξεκαρδιστικὰ φάρσες.

Μεγάλος τέτοιος χωρατατζῆς ἦταν ὁ μακαρίτης πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν Ντελάνο Ρουζβέλτ, πού τοῦ ἄρεσε νὰ πειράζῃ τοὺς φίλους του. Ἐνα ἀπὸ τὰ πιὸ συνθιγμένα ἀστεία του ἦταν τὸ... τραῆγμα τῆς καρέκλας! Τὴν πρώτη φορὰ, τὸ θῦμα του ἦταν ἕνας ἀξιοπρεπέστατος καὶ σοβαρῶτατος ὑπουργός του. Ὁ Πρόεδρος τραβῆξε σιγά-σιγά τὴν καρέκλα χωρὶς ὁ ἄλλος νὰ τὸ καταλάβῃ κι' ἐτοί, ὅταν ὁ ὑπουργός του πλησίασε γιὰ νὰ καθήσῃ, ἔσκασε κάτω σὰν καρπούζι, ἐνῶ ὁ Ρουζβέλτ ξεκαρδιζόταν ἀπὸ τὰ γέλια...

Πολλοὶ Ἀμερικανοὶ ἐπίσημοι καὶ δημοσιογράφοι θὰ θυμούνται ἀσφαλὲς σὲ ὅλη τους τὴ ζωὴ τὸ γοντρὸ ἀστεῖο τοῦ διασημοῦ Ἀμερικανοῦ ἀεροπόρου Λίντμπεργκ. Εἶχαν συγκεντρωθῇ στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Νέας Ὑόρκης ὅπου περιμέναν μὲ ἀνυπομονησία τὴν ἀφίξι τοῦ τολμηροῦ ἀεροπόρου ἀπὸ τὸ ἐναερίο ταξίδι του τῆς ἐπιστροφῆς ἀπὸ τὴν Εὐρώπη. Ὡς γνωστὸν ὁ Λίντμπεργκ ἦταν ὁ πρῶτος πού διέσχισε μόνος μὲ τὸ ἀεροπλάνο του τὸν Ἀτλαντικὸ ὠκεανὸ πετώντας ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ στὴν Εὐρώπη καὶ τανάπαλιν.

Μόλις, λοιπὸν, ὁ «ἐπτάμενος τρελλός», ὅπως τὸν ἔλεγαν, προσγειώθηκε τὸ ἀεροπλάνο του καί, ἐπίσημοι καὶ δημοσιογράφοι ἔτρεξαν νὰ τὸν υποδεχθῶν, ἔστριψε γιὰ νὰ γελάσῃ τὸ τιμὸνι του καὶ τοὺς πιτσίλισε ὅλους μὲ λάσπες, ἐνῶ συγχρόνως τοὺς τρομοκράτησε σὲ μεγάλο βαθμό.

— Αὐτὸ τὸ ταξίδι θὰ μοῦ μείνῃ ἀδέχαστο, εἶπε σὲ λίγο στοὺς δημοσιογράφους.

— Καὶ σ' ἐμᾶς! τοῦ ἀπάντησε μ' ἐτοιμότητα ἕνα ἀπὸ τὰ θύματά του, σκουπίζοντας τὶς λάσπες ἀπὸ τὸ πρόσωπό του...

Ὅα παραμείνῃ ἐπίσης ἀδέχαστο γιὰ τοὺς αὐτῶτες μάρτυρες, ἢ «νίλας», πού ἔπαθε, ὁ μακαρίτης σήμερα Ἀγγλὸς πολιτικός Λούδ Τζῳρτζ ἀπὸ τοὺς φοιτητὰς τοῦ ἑακουσμένου πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Λούδ Τζῳρτζ ἦταν πρωθυπουργός τῆς Ἀγγλίας καὶ σὲ μιὰ περιδεία του, τὸ τραῖνο πού τὸν μετέφερε, στάθηκε στὴν Ὁξφόρδη. Ἐκεῖ ὁ Λούδ Τζῳρτζ ἔπρεπε νὰ μιλῇ στὸς συγκεντρωμένους φοιτητὰς τοῦ πανεπιστημίου, πού ἔτρεξαν στὸν σταθμὸ νὰ τὸν χαιρετήσουν. Τοὺς μίλησε λοιπὸν ἀπὸ τὸν πίσω ἐξώστη τοῦ τελευταίου βαγονιοῦ. Σὲ λίγο, ὁ ἐπίσημος ὁμιλητὴς ἀκούσε τὴ σφύριχτρα τοῦ σταθμάρχου. Τὸ τραῖνο θὰ ξεκινούσε. Ὁ Λούδ Τζῳρτζ τότε ἀποτέλειωσε βιαστικὰ τὸ λόγο του κι' εὐχαρίστησε τοὺς φοιτητὰς, πού οἱ ζητωκραυγῆς τοὺς δονοῦσαν τὴν ἀτμόσφαιρα.

Ἐνῶ λοιπὸν τὸ τραῖνο ξεκίνησε κι' ἔφευγε, τὸ τελευταῖο βαγόνι ἔμεινε στὴ θέσι του! Ὁ Λούδ Τζῳρτζ ὅμως δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὸ πάθημά του καὶ συνέχιζε τὶς ἀποχαιρετιστήριες ὑποκλίσεις του, πού δὲν ἄρνησαν νὰ προκαλέσουν παταγώδη γέλια στοὺς φαρσέρ φοιτητὰς. Στὸ τέλος, ὁ Ἀγγλὸς πρωθυπουργός καταλάβε τὴν κωμικὴ του θέσι κι' ἐπειδὴ τοῦ ἄρεσε τὸ χιούμορ, ἄρχισε κι' ὁ ἴδιος νὰ γελάει μαζὶ τους!

Τὶ εἶχε τώρα συμβῇ; Ἀπλούστατα μερικοὶ φαρσέρ φοιτητὰι εἶχαν ἀποκοφῇ τὸ τελευταῖο βαγόνι ἀπὸ τὸν συρμὸ κι' ἐτοί ἀφῆσαν τὸν γηραιὸ πολιτικὸ στὸ σταθμό!

Ὁ Ἀμερικανὸς ζωγράφος Τέντ Γκέιζελ, ἔξ ἄλλου, πού ὑπέγραφε τοὺς ἐμπνευσμένους ζωγραφικούς πίνακές του μὲ τὸ ψευδώνυμο «καθηγητὴς Σιούς», ὅταν φοιτοῦσε στὸ κολλέγιο τοῦ Νταρτμουθ, εἶχε ἕναν συμμαθητὴ πού εἶχε τὴ μανία τῆς ἐνημερότητας σὲ ὅλες τὶς καλλιτεχνικές ἐκδηλώσεις τοῦ τόπου.

Μιὰ μέρα, λοιπὸν, ὁ Γκέιζελ ἔδεξε χαρούμενος στὸν φίλο του ζωγράφου καὶ τοῦ ἀνέγγειλε μ' ἐνθουσιασμό:

— Ποιὸς νομίζει ὅτι βρίσκεται στὴν πόλιν μας;

— Δὲν παῖ ὁ νοῦς μου σὲ κα-

Τὸ πινέλο καταμερῆς στὸ δωμάτιο τοῦ ἀτελιέ του μιὰ διαχωριστικὴ γραμμὴ καὶ ὁ Οὐίμπερντγκ ἔχει αὐστηρὲς ὁδηγίες ἀπὸ μὲνα νὰ στέκη πέρα ἀπὸ αὐτὴ τὴ γραμμὴ...

Τὸ πρόσωπο τώρα, πού ὑποδύονταν τὸ ρόλο τοῦ σουρρεαλιστοῦ ζωγράφου Οὐίμπερντγκ εἶχε πασαλεῖψῃ τὰ μοῦτρα του καὶ τὰ χεῖρά του μὲ μπογιές μὲ τρόπο πού ἡ ἐμφάνισις του νὰ γίνετα ὑποπτη καὶ ἀποκρουστικὴ. Εἶχε πάρει ἐτοί μιὰ χολερική πρᾶσινη ἀπόχρωση καὶ κατὰ διαστήματα εἶχε κοκκινεὺς βούλες: τὰ σημάδια δηλαδὴ τῆς λέπρας.

Ἄλλ' ὁ ἐνθουσιώδης καὶ πολυέμερος φίλος τοῦ Γκέιζελ μόλις μπῆκε στὸ ἀτελιέ καὶ ἀντίκρουσε τὸν Οὐίμπερντγκ, χλωμιάσε. Κι' ὅταν ὁ ψευτο-Οὐίμπερντγκ πέρασε τὴ διαχωριστικὴ γραμμὴ καὶ τὸν ἀγκάλιασε, τὸ θῦμα τοῦ φαρσέρ, ἔμεινε ξερό ἀπὸ τὸ φόβο του! Πίστρεψε πῶς τοῦ εἶχε πιά μεταδώσει τὴ λέπρα!

Ἦταν ἕνα καλὸ μάθημα γι' αὐτόν! Δικαιολογήθηκε ἀργότερα ὁ Γκέιζελ στὴν παρέα τῶν νεαρῶν ζωγράφων καὶ φίλων του, γιὰ νὰ πῇ πῶς ἔπρεπε νὰ κἀν τὸν πολυέμερο καὶ νὰ θαυμάσῃ ἀνυπαρκτὰ τολεῖντα!

Ὅταν ὁ Ἀμερικανὸς ἡθοποιὸς Φρέντ Μάκ Μούρεῦ τελείωσε τὸ γύρισμα τῆς ταινίας τοῦ «Κυνηγοῦ τοῦ Τέξας» στὴν ὁποία ἔπαιξε τὸ ρόλο ἐνὸς ληστοῦ γύρισε μ' ἕνα φίλο του σ' ἕνα ὀρεῖο χωριὸ ὕστερα ἀπὸ ἕνα κυνηγισμὸ μὲ μακρινὴν περίουσι.

Ἐκεῖ λοιπὸν χρηρίσθηκαν ὅλα τὰ ἴδια στιγμὴν ὁ Μάκ Μούρεῦ βρέθηκε ὑποστὰ στὴν ἀπειλὴ τοῦ ὅπλου τοῦ «σερίφη», πού τὸν συνέλαβε καὶ τὸν ὥδηγε στὴ φυλακὴ τοῦ χωριοῦ παρὰ τὶς διαμαρτυρίες του.

Στὸ τέλος, ἡ ἀλήθεια ἦρθε στὸ φῶς: Μερικοὶ φαρσέρ εἶχαν δώσει στὸ «σερίφη» τοῦ χωριοῦ μιὰ κινηματογραφικὴ «αἰφίσσα» πού βρέθηκε — ὅπως εἶπαν — καρφωμένη σ' ἕνα δέντρο. Ἡ διαφωτιστικὴ εἰκόνα παρουσιάσε τὸν Μάκ Μούρεῦ στὸ ρόλο τοῦ ληστοῦ κι' ἀπὸ κάτω ἔγραψε τὴν... ἐπικηρυξὴ του! «Κρατῶνται γιὰ φόνο. Ἀμοιβὴ 1000 δολλάρια».

— Αὐτὸ τὸ ταξίδι, θὰ μοῦ μείνῃ ἀδέχαστο! εἶπε ὁ Λίντμπεργκ στοὺς δημοσιογράφους...

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Τὸν ΜΟΝΕΤ

Ὁ χωρατατζῆς Πρόεδρος τραβῆξε τὴν καρέκλα κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπουργούς του, ἔπεσε κάτω...

νέναν, τοῦ ἀπάντησε ὁ φίλος του. — Ὁ Οὐίμπερντγκ! τὸν πληροφόρησε ὁ Γκέιζελ μὲ ἔξαρσι. Ὁ μεγάλος Βέλγος σουρρεαλιστὴς ζωγράφος!

— Ὡ! ἔκανε τότε ὁ φίλος του μὲ θαυμασμό. Γνωρίζω πολὺ καλὰ τὰ ἔργα του!

— Ἐξάσας νὰ σοῦ πῶ πῶς ὁ Οὐίμπερντγκ ἔχει λέπρα.

— Λέπρα! φώναξε ὁ ἄλλος.

— Μάλιστα, λέπρα! Καὶ σὲ προχωρημένο στάδιο μάλιστα... Μὴν ἀνυψῇς βίως

Ο ΔΡΑΚΟΣ

Ζωή ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ο μικρός αρχιλοποδύτης

Είχαν παντρευτεί από έρωτα. Από αυτόν τον τυφλό και ξεροκέφαλο έρωτα, που δεν παύει από συμβουλές. Εκείνος ήταν τριάντα χρόνων, υπάλληλος σε μία δημόσια υπηρεσία. Εκείνη, μόλις 20 χρόνων, και δεν είχε ιδέα από λοικοκυριά. Δεν ήξερε πώς κρατιέται ένα σπίτι. Συντελεστής όμως της ετυχίας τους, ήταν το χρήμα. Το άσθνο χρήμα, που κατά μυστηριώδη τρόπο κερδίζει ο νεαρός σύζυγος.

Ήταν η αιώνια ιστορία του υπαλλήλου που επωφελείται από τη θέσι του. Ο άνθρωπος αυτός κανόνιζε διαφορές προμηθειών. Για να πάρει κάτι, έπρεπε να περάσει από το γραφείο του. Για να βγάλει δε γρηγορώτερα τα χαρτιά, έπρεπε να του δώσει την ανάλογη... προμήθειά του.

Σ' άλλες δουλειές, μ' αυτόν τον τρόπο, από τα χρόνια της Κατοχής ως σήμερα, άλλοι έχτισαν πλουτοκρατίες, αγόρασαν αυτοκίνητα, έκαναν επιχειρήσεις και απέκτησαν την ανεξαρτησία τους. Μα ο νέος αυτός ήταν φιλόδοξος και μεγάλος εγωιστής. Νομίζει ότι όλοι οι άλλοι θα ήταν πάντα ήλιθιοι κι ότι θα μπορούσε διαρκώς να τους ξεγελάει.

Ο νέος αυτός είχε ξεκινήσει από κάποια λαϊκή συνοικία των Αθηνών. Μεγάλωσε ευπόλητος και με μεγαλωμένο πανταλόνι. Και νά, ξαφνικά, που βρέθηκε σ' αυτή τη θέσι και τα «οικονομαγεία», όπως λένε, κι είπε το «έξω φτώχεια!». Ξέχασε, λοιπόν, τα πάντα. Η μόνη του φροντίδα, ήταν να φτιάχνει καστούμια, να φοράει μεταξωτά πουκαμιά κι' όμορφες και πανάκριδες γραβάτες.

Το κοριτσάκι τον είδε έτσι κομψό, κεράτο, μ' εκείνη την αίσιοδοξία που δίνει στον άνθρωπο το φουσκωμένο πορτοφόλι και τον θεωρεί σπουδαίο!... Τον αγάπησε, λοιπόν, παράφορα και μ' ένθουσιασμό τον παντρεύθηκε, παρά τις αντιρρήσεις των γονέων της, που ήταν παλιοί νοικοκύρηδες κι' άνθρωποι που ήξεραν τον κόσμο. Οι γονείς της τον είχαν καταλάβει από τη συμπεριφορά του, από τον τρόπο που μιλούσε, που καθόταν, που έτρωγε. Όταν πήγαινε στο σπίτι τους, τίποτα δεν έμενε γέρο. Ξύλωναν οι ταπετσαρίες στις πολυθρόνες από τα παπούτσια του, έσπαζαν οι καρέκλες, καίγονταν από τα τσιγάρα του τα τραπεζομάντηλα. Είχε καταντήσει δημόσιος κίνδυνος!...

Αναγκάστηκαν ωστόσο να υποχωρήσουν για να μην το πάει κατάκαρδα η κορούλα τους, που την αγαπούσαν. Κι' αυτό ήταν το πρώτο σφάλμα τους.

Όλα, λοιπόν, πήγαν καλά όσο ήταν σ' αυτή την υπηρεσία κι' έβγαζε «τά λεφτά με τη σέσουλα». Μα τα γρήματα αυτά πηγαιναν πάντα κατ' ανείνου. Μα νά, ξαφνικά, που κάποιος άλλος με πιο γερό δόντι, τον διαδέχθηκε στη θέσι του κι' ο νέος βρέ-

θηκε μόνο με το μισθό του!...

Ήταν, μάλιστα, απάνω στην ώρα που ήθελε στον κόσμο ένα παιδί. «Επειδή ο ουρανός και τον πλάκωσε!...»

Παιδί; Πώς θα το ζούσε αυτό το ένα, το μοναδικό παιδί!... Τα οικογενειακά βάσανα που ήταν πολύ μεγάλα!... Κι' έτσι άρχισε η γκενιά, μια φοβερή γκενιά με τη γυναίκα του. Το «ομορφό και χαριτωμένο πλάσμα», έγινε αμέσως η «λαϊκιά ομορφιά». Γι' αυτήν, δεν είχε πια παρά μόνο πικρά λόγια!...

Η δυστυχής γυναίκα του στρώθηκε στη δουλειά. Έμαθε να ράβει, να πλένει, να μαντάει, να σιδερώει και να κάνει οικονομία, ψωνίζοντας στις λαϊκές αγορές. Μα, σαν να μην έφταναν αυτά τα βάσανα της, πωλί και βράδυ, της έπαινε κανένα τοικοκύρητο:

— Μου έκοψες την τύχη μου, γουρμούλα, της φώναζε. Θα μπορούσα να πάσω μεγάλη πρoικα εγώ!...

Το παιδί ήταν πάντα ο σιωπηλός μόνος στους φοβερούς αυτούς καυγάδες τους, στις βρισιές, στο ξύλο!

Κάθε μήνα, ο υποδειγματικός αυτός σύζυγος, γινόταν αφαντός, για μία εβδομάδα, από το σπίτι. Δεν τον έφτανε η αδεκαοσία του, ήθελε και περιπέτειες! Περνούσε για μεγάλες και σπουδαίες κύριες και διασκέδαζε... «Ήθελε αισθηματικές συντροφιάς!...» Όταν τελείωναν τα λεφτά του, γυρίζει πάλι, σαν βροχμένη γάτα, στο σπίτι του, για να στρώσει στο τραπέζι, χωρίς να ρωτήσει πώς βρέθηκαν τα λεφτά για το φαγητό του παιδιού του και της γυναίκας του.

Η νέα κι' όμορφη σύντροφός του άνοιξε τώρα να επαναστατήσει. Δύο, τρεις φορές, έπαινε κι' έβριζε στους γονείς της. Έπειτα, έφτασαν ως το γραφείο του Προέδρου δυο-τρείς φορές, για το διαζύγιο!...

Το παιδί άρχισε να γάνη το κέφι του, να γίνεται νευρικό, να έχει μέσα του μία φοβερή κακία. «Ήρθαν μεγάλες γιορτές, τα Χριστούγεννα, η Πρωτοχρονιά, το Πάσχα, και τις πέρασε με δάκρυα...» Ένοιωσε, ότι δεν ήταν σαν τ' άλλα παιδιά. Ούτε μπορούσε να είναι υπερήφανο για τον πατέρα του. Δίχως να το θέλει, άρχισε να κάνει παρέα μ' άλλα, σαν κι αυτό φτωχά και δυστυχισμένα παιδιά!...

«Άξαφνα, ο άναξις αυτός πατέρα και σύζυγος, τους εγκατέλειψε για πάντα. Νύχτες και νύχτες τον περιέμεναν να γυρίσει την πόρτα. Για ν' αντιμετωπίσει τη ζωή τους, η ταλμυρή γυναίκα, έκλεισε τον πόνο της στην καρδιά της κι' εξακολούθησε να δουλεύει σκληρά για το παιδί της.

Μα ποιά παιδί! Το παλιό μικρό αγελοδύ, είχε γίνει τώρα ένας παραξένος γέρος! Ήταν ιδιότροπο, κακό, στριμμένο, εκδικητικό. Δεν μπορούσε να μείνει πια μέσα στο σπίτι και συχνά, όταν το μάλλον ή υπέρεσά του, τ' άκουγε να τη βρίζει σαν τον πατέρα του!...

Πώς όμως να το προσέξει; Πώς να το απομακρύνει από τις ύποπτες συντροφιάς, αφού όλη τη μέρα δουλεύει σαν σκλάβος;

Μία μέρα, την ειδοποίησαν να πάει στην Αστυνομία:

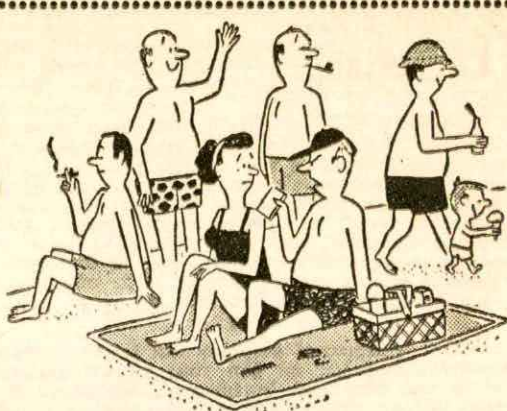
— Δικός σας είναι αυτός ο γερο-μικρός; τη ρώτησαν. Πώς τον αφήνετε έτσι; Τον πάσαμε με μία σπειρά λωποδυτών!... Ήταν ο άσχηγός τους! Τους έχει κάνει άσους στο ψάρεμα των πορτοφολιών!

Η υπέρα του τα έχασε. «Εβλεπε, ότι όλες οι προσπάθειές της, όλες οι θυσίες της, είχαν πάει χαμένες. Το παιδί της, από μαρό, άκουγε μόνο για κλοπές στο σπίτι του!... Και ακολουθούσε το δρόμο του πατέρα του. Με ραγισμένη, λοιπόν, καρδιά, παρακολούθησε τη δίκη του μοναχονγιού της στο Δικαστήριο των Ανηλίκων.

Από την έρευνα που είχε γίνει από τις επιμελήτριες, είχε διαπιστωθεί, ότι, όπως είπαμε, έπρεπε να κλεισθεί ένα χρονικό διάστημα, σ' Αναμορφωτήριο. Εκεί θα ήσυχαιε, θα έκοβε τις κακές συνήθειές του, θα μάθαινε να δουλεύει και, μία μέρα, θα μπορούσε να βοηθήσει την δυστυχισμένη υπέρα του. Και κλείστηκε εκεί, πραγματικά, παρ' όλα τα κλάματα της υπέρεσά του, που δεν μπορούσε να καταλάβει το καλό που της έκαναν.

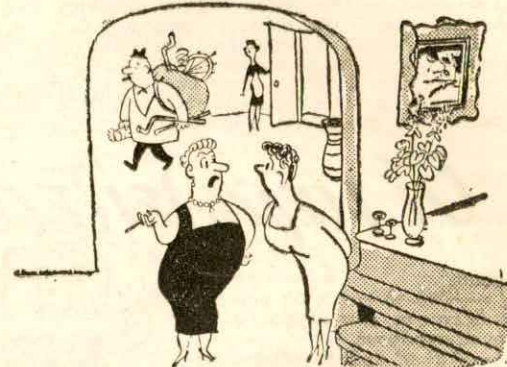
«Όταν, ύστερ' από καιρό, βγήκε από το Αναμορφωτήριο, ήταν ένα καλό παιδί και σήμερα δουλεύει και ζή τιμία με τη μητέρα του.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

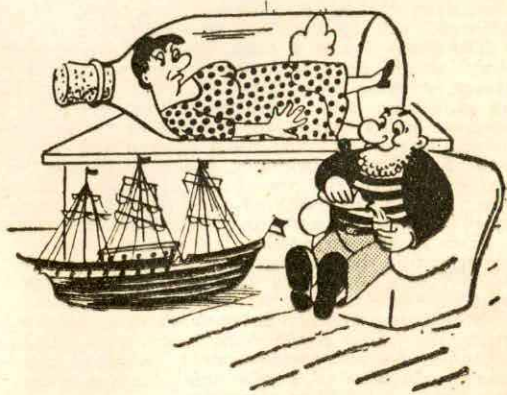
ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ

— Τι σάντονιτς θέλεις, Γιάννη; Αυγό με άμμο ή σαρόέλλα με άμμο;...

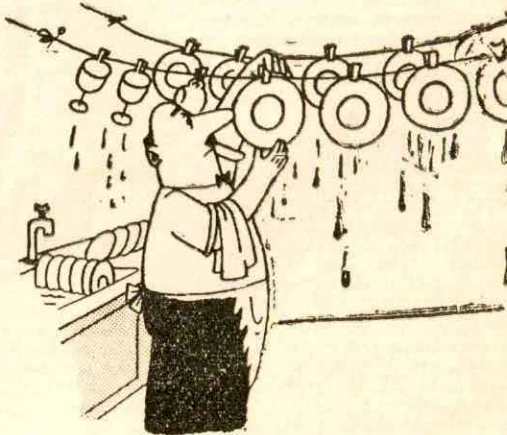

Η ΔΥΝΑΜΙ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ

— Για πές μου και σύ, Κατίνα μου... Πώς να τού την κόμω αυτή τη συνήθεια, τώρα που δεν έχει πια ανάγκη να μαζεύει παλιοσιδερά;...

— 'Επί τέλους, βρήκα την ήσυχία μου!...

Πρωτάρης στην κουζίνα!...

Ένας παράδεισος ΓΙΑ ΚΑΤΣΑΡΙΔΕΣ

Πώς δοκιμάζονται τα νέα έντομοκτόνα

«Σας αποστέλλουμε δωρεάν δευτερογενή μελάνια ζωικής κατασάρια, γεωμετρικής οράσεως, γραφούν στους υποψηφίους πελάτες των τα αμερικανικά «Εργαστήρια Έρευνών Ουίτμιο». Το έντομο είναι κλεισμένο σ' ένα υποκαλί, συνοδεύεται δε από ένα δείγμα έντομοκτόνου, που παροσκεινάζεται σ' αυτά τα εργαλεία. Έτσι, ο πελάτης μπορεί να βεβαιωθεί μόνος του, ότι μία μικρή σταγόνα έντομοκτόνου αρκεί για να θανατώσει αμέσως την κατσαρίδα.

Πρέπει δε να σημειωθεί, ότι οι κατσαρίδες αυτές, οι καταδικασμένες εις θάνατον, είναι οι υγιεινότερες, δυνατότερες και πιο καλοσυνεμένες που υπάρχουν στον κόσμο. Προέρχονται από το ειδικό «κατσαριδοτροφείο», που βρίσκεται στο ύπγειο του τσιωροφού κτιρίου των Έργαστηρίων Ουίτμιο, στο Σαιν Λούις.

Πουθενά άλλο δεν καλοπερνούν τόσο οι κατσαρίδες. Γιατί, εφ' όσον προορίζονται για επιστημονικές δοκιμές, πρέπει να έχουν εξαιρετική φυσική αντοχή. Διατρέφονται, λοιπόν, με άσθινες γαλέτες και με γάλα σε σκόνη πρώτης ποιότητας.

Ζούν σ' ένα δωμάτιο με σταθερή θερμοκρασία 27 βαθμών, μέσα σε ειδικά γυάλινα βάζα, όπου υπάρχουν απαραίτητα μερικά αναποδογυρισμένα χαρτίνα κύπελλα, για να κρύβουν.

Επίσης τα Έργαστήρια Ουίτμιο εκτρέφουν υνίγες, τσιμπούρια, ποντικούς και άλλα έντομοκτόνα ζώα, για να δοκιμάσουν τα προϊόντα τους πάνω σ' αυτά.

Τα έντομοκτόνα Ουίτμιο έχουν για βασική πρώτη ύλη τους ένα αγριόχορτο, που ονομάζεται στην Αμερική «Κορδόβι του Διαβόλου». Ο χημικός Όμερ Ουίτμιο, ιδρυτής και διευθυντής των ομογενών εργασιών, ήταν ο πρώτος που ανέκαυσε, ότι μία μικρή ποσότης χυμού αυτού του φυτού, μπορεί να σκοτώσει ένα μεγάλο αριθμό ψυχραίων ζώων, προκαλώντας παράλυσι των ποδιών τους. Ψυχράσια είναι, ως γνωστόν, τα έντομα, τα ψάρια, τα φείδια κλπ., ενώ ο άνθρωπος, τα θηλαστικά και τα πουλιά, είναι θερμάσια.

Ο χυμός του φυτού, δεν έχει καμιά βλαβερή επίδρασι στα θερμάσια ζώα.

Μπορεί, έξ' άλλου, με ειδική κατεργασία, ν' αποκτήσει μιά εύχρηστη μυρμηδιά, σαν έσταν πορτοκαλιάς, χωρίς να χάσει τίποτε από τις ιδιότητές του για την εξόντωση των έντομοκτόνων.

Ο Ουίτμιο αδιαφορεί για το Ντι-Ντι-Τι και τα τόσα άλλα χημικά έντομοκτόνα, που υπάρχουν στο εμπόριο, γιατί θεωρεί τα δικά του προϊόντα αποτελεσματικότερα και πιο ακίνδυνα απ' όλα αυτά. Πραγματικά δέ, πηγαίνουν τόσο καλά οι δουλειές του, ώστε κερδίζει περί τις 250.000 δολάρια το χρόνο από την επιχείρησή του.

Τα μερικά μέρες αυτό το θαυμάσιο κερι δίνει στο δέρμα σας μία έντομοκτονία γοητεία.

Τον θέλετε και οσεί να έχετε, αυτό το δρόμο και φωτεινό δέρμα, που δείχνει μία θαυμάσια υγεία, μεταχειριζομένη το έλκυστικό εκχυλίσμα της καρδιάς των λουλουδιών. Ανακατεύουμε με άλλες σπάνιες ουσίες αυτό το πολυτίμο κερι, μελετάται με το όνομα Cire Aseptine. Το αποτέλεσμα είναι αληθινά εκπληκτικό. Μπαίνοντας μέσα στην επιδερμίδα, θωρακίζει σε λίγες μέρες όλα τα ελαττώματα, όλες τις ακορομίες, όλα τα νεκρά κύτταρα του δέρματός σας, χωρίς στην ιδιότητα που έχει να μπαίνει βαθιά μέσα στην επιδερμίδα η Cire Aseptine, κάνει να φανεί μία καινούργια επιδερμίδα, νεανική και φρέσκια. Έξαφανίζει το μαύρο στίγμα, τις κοκκινιές και κόκμο τις φακίδες. Το δέρμα σας γίνεται φωτεινό και απαλό, σαν πέταλο ρόδου. Είναι μία αληθινή μεταμόρφωση που θα ξεφάνει, όλους που σας τριγυρίζουν.

ΧΑΡΙΣ ΣΤΟ ΚΕΡΙ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

ται τα έντομα μέσα σ' αυτά. Όπως ξέφυγε ο επιστημονικός διευθυντής των εργασιών, οι κατσαρίδες γίνονται... νεοκίτες, όταν δεν έχουν κατάλληλους κρυψώνες.

Επίσης, οι κατσαρίδες έχουν στη διάθεσί τους άσθνο νερό ζαχαρωμένο, αλλά μέσα σε δοχεία που περιέχουν βαμβάκι, για να μη πνίγονται τα έντομα όταν πηγαίνουν να πούν.

Υπάρχουν στο κατσαριδοτροφείο περί τις 2.500 μεγάλες μαύρες αμερικανικές κατσαρίδες και 5.000 μικρές γεωμετρικές (σαν αυτές που βρίσκονται συνήθως στα σπίτια). Οι θηλακές έχουν στο σώμα τους μία κύστι, που περιέχει 15 - 30 αυγά. Απ' την κύστι αυτή, βγαίνουν τα παιδιά τους, που δεν είναι μεγαλύτερα από μυρμηγκία. Και, μέσα από τις τρύπες του δικτυωτού, που αποτελεί το «πάρκο» του κατσαριδοτροφείου, πέφτουν σ' ένα άσπρο δίσκο, που υπάρχει από κάτω.

Από κεί, μεταφέρονται μέσα σε υποκαλίσ, σημειωμένα με ήμερομηνίες. Όταν γίνουν 4 εβδομάδων (τότε έχουν την περισσότερη αντοχή οι κατσαρίδες), εισάγονται σ' ένα ψυγείο, για να βυθισθούν σε νύκτα και να γίνουν κατόπιν εύκολα η επιλογή τους κατά μέγεθος και φύλον. Εκείνες που χρησιμοποιούνται για τις δοκιμές των έντομοκτόνων, είναι κυρίως οι θηλακές, γιατί έχουν αποδείχθει ανθεκτικότερες από τις αρσενικές. Η θανάτωσή τους, για πειραματικούς σκοπούς, γίνεται μέσα σε ειδικούς θαλάμους, όπου διοχετεύονται ατμοί των δοκιμαζόμενων έντομοκτόνων.

Επίσης τα Έργαστήρια Ουίτμιο εκτρέφουν υνίγες, τσιμπούρια, ποντικούς και άλλα έντομοκτόνα ζώα, για να δοκιμάσουν τα προϊόντα τους πάνω σ' αυτά.

Τα έντομοκτόνα Ουίτμιο έχουν για βασική πρώτη ύλη τους ένα αγριόχορτο, που ονομάζεται στην Αμερική «Κορδόβι του Διαβόλου». Ο χημικός Όμερ Ουίτμιο, ιδρυτής και διευθυντής των ομογενών εργασιών, ήταν ο πρώτος που ανέκαυσε, ότι μία μικρή ποσότης χυμού αυτού του φυτού, μπορεί να σκοτώσει ένα μεγάλο αριθμό ψυχραίων ζώων, προκαλώντας παράλυσι των ποδιών τους. Ψυχράσια είναι, ως γνωστόν, τα έντομα, τα ψάρια, τα φείδια κλπ., ενώ ο άνθρωπος, τα θηλαστικά και τα πουλιά, είναι θερμάσια.

Ο χυμός του φυτού, δεν έχει καμιά βλαβερή επίδρασι στα θερμάσια ζώα.

Μπορεί, έξ' άλλου, με ειδική κατεργασία, ν' αποκτήσει μιά εύχρηστη μυρμηδιά, σαν έσταν πορτοκαλιάς, χωρίς να χάσει τίποτε από τις ιδιότητές του για την εξόντωση των έντομοκτόνων.

Ο Ουίτμιο αδιαφορεί για το Ντι-Ντι-Τι και τα τόσα άλλα χημικά έντομοκτόνα, που υπάρχουν στο εμπόριο, γιατί θεωρεί τα δικά του προϊόντα αποτελεσματικότερα και πιο ακίνδυνα απ' όλα αυτά. Πραγματικά δέ, πηγαίνουν τόσο καλά οι δουλειές του, ώστε κερδίζει περί τις 250.000 δολάρια το χρόνο από την επιχείρησή του.

Τα μερικά μέρες αυτό το θαυμάσιο κερι δίνει στο δέρμα σας μία έντομοκτονία γοητεία.

Τον θέλετε και οσεί να έχετε, αυτό το δρόμο και φωτεινό δέρμα, που δείχνει μία θαυμάσια υγεία, μεταχειριζομένη το έλκυστικό εκχυλίσμα της καρδιάς των λουλουδιών. Ανακατεύουμε με άλλες σπάνιες ουσίες αυτό το πολυτίμο κερι, μελετάται με το όνομα Cire Aseptine. Το αποτέλεσμα είναι αληθινά εκπληκτικό. Μπαίνοντας μέσα στην επιδερμίδα, θωρακίζει σε λίγες μέρες όλα τα ελαττώματα, όλες τις ακορομίες, όλα τα νεκρά κύτταρα του δέρματός σας, χωρίς στην ιδιότητα που έχει να μπαίνει βαθιά μέσα στην επιδερμίδα η Cire Aseptine, κάνει να φανεί μία καινούργια επιδερμίδα, νεανική και φρέσκια. Έξαφανίζει το μαύρο στίγμα, τις κοκκινιές και κόκμο τις φακίδες. Το δέρμα σας γίνεται φωτεινό και απαλό, σαν πέταλο ρόδου. Είναι μία αληθινή μεταμόρφωση που θα ξεφάνει, όλους που σας τριγυρίζουν.

ΧΑΡΙΣ ΣΤΟ ΚΕΡΙ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

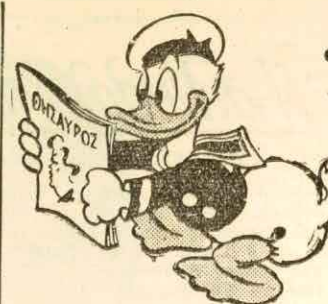
ΧΑΡΙΣ ΣΤΟ ΚΕΡΙ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

ΧΑΡΙΣ ΣΤΟ ΚΕΡΙ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

ΧΑΡΙΣ ΣΤΟ ΚΕΡΙ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

ΧΑΡΙΣ ΣΤΟ ΚΕΡΙ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

ΧΑΡΙΣ ΣΤΟ ΚΕΡΙ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Βρήκαμε υπηρέτρια...

Η μπριζόλα ήταν σκληρή, ο πούρες καμμένος και τ' αυγό σκληρό. Τι έλεινό γεύμα! Κι' όμως ο κ. Σέντ δεν τολμούσε να γκρινιάξει. Ήταν ένας κοντός άνθρωπος, αταρχικός και γκρινιάρης, που συνήθως τρομοκρατούσε τις υπηρέτριες. Άλλα να, που δεκαπέντε μέρες τώρα, δεν έχει υπηρέτρια. Και η κ. Σέντ, που έχει επιφορτισθεί με τις δουλειές του σπιτιού, δεν είναι ανήγη να μην καταλαβαίνει τη στενοχώρια του.

Βέβαια, δεν είναι επιτυχημένο το φαγητό, είπε. Δεν φταίω εγώ αν δεν έχω μη ποτέ μου στην κουζίνα. Άλλα μη στενοχωριέσαι, έλπιζω να τελειώσουν γρήγορα και τα δικά σου βάσανα και τα δικά μου.

Βρήκες καμιά καινούργια υπηρέτρια;

Σχεδόν... Βρήκα μία ιδέα. Υπηρέτριες δεν βρίσκει κανείς σήμερα. Θα εκτιμήσης την επινοητικότητά μου. Διάβασε εδώ!

Στη σελίδα των αγγελιών της εφημερίδας, μία παραγραφούλα έλεγε:

«Ζητείται υπηρ. έστω έγκυρ. Καλός μισθός. Σέντ Α. κακίων 41».

Τι θέλει να πη αυτό το «έστω έγκυρ»;

Θέλει να πη «έστω και σε ενδιαφέρουσα κατάσταση».

Νάσου... ανέλαβε υπηρεσία

Νάσου... ανέλαβε υπηρεσία

Νάσου... ανέλαβε υπηρεσία

Νάσου... ανέλαβε υπηρεσία

Νάσου... ανέλαβε υπηρεσία

Νάσου... ανέλαβε υπηρεσία

Νάσου... ανέλαβε υπηρεσία

Εύθυμη Ιστοριογλα

Δεν καταλαβαίνεις; Στα μεγάλα σπίτια, που έχουν συχνά δεξιώσεις, που μπαίνουν βγαίνει κόσμος, δεν μπορεί να μείνει μία γυναίκα που ή σιλουέττα της παραμορφώνεται από ένα αντίαισθητικό φούσκωμα... θέλω να πω που γίνεται κατασάνες, ότι σε λίγο θα γίνω μητέρα. Θα βρούμε ασφαλώς μία απ' αυτές τις δυστυχισμένες που τις πετούν στο δρόμο σαν τα σκυλιά και που θα γοητευθεί, ανακαλύπτοντας μία ήσυχη γωνιά, όπου να ελευθερωθεί... Κάνοντας έμεις, με το αζημίωτο, αυτή την πράξι φιλανθρωπίας, υποχρεώνουμε μία γυναίκα, που έπειτα θα μας αποσιωθή και δεν θα τολμάει πια να μας εγκαταλείψει!...

Το ίδιο βράδυ, η κ. Σέντ άνοιξε την πόρτα σε μία νέα γυναίκα, που της είπε ντροπαλά:

— Κυρία, έρχομαι για την αγγελία!...

Ήταν ντυμένη σεμνά, μ' ένα κλος παλτό και το προσωπό της ήταν αδύνατο και χλωμό. Σχεδόν φοβόταν να προχωρήσει μέσα. Άλλα η κ. Σέντ την παρέσυρε προς το σαλόνι και της έβαλε να καθήσει.

— Λόγω... των ειδικών συνθηκών, θα σε παρακαλέσω να μην προβάλεις μεγάλες οικονομικές αξιώσεις, της είπε προκαταβολικά.

Η νέα γυναίκα δεν πρόβαλε αξιώσεις. Είπε «ναί» στην πρώτη τιμή που πρότεινε η κ. Σέντ και μάλιστα κοκκίνισε κιόλας. «Ετσι έκλεισε η συμφωνία. Η Νάσου... λεγόταν σε ενδιαφέρουσα κατάσταση».

Νάσου... ανέλαβε υπηρεσία

Νάσου... ανέλαβε υπηρεσία

Νάσου... ανέλαβε υπηρεσία

Νάσου... ανέλαβε υπηρεσία

Νάσου... ανέλαβε υπηρεσία

Νάσου... ανέλαβε υπηρεσία

Νάσου... ανέλαβε υπηρεσία

Νάσου... ανέλαβε υπηρεσία

Νάσου... ανέλαβε υπηρεσία

Ταμαθες, Καλλιόπιστα μου; Τώρα οι γυναίκες θα ψηφίζουν από 21 ετών κι' έτσι αυτή τη φορά θα βγάλουμε κι' εμείς βιβλίο!... (Του Μ. Γάλλια)

Ταμαθες, Καλλιόπιστα μου; Τώρα οι γυναίκες θα ψηφίζουν από 21 ετών κι' έτσι αυτή τη φορά θα βγάλουμε κι' εμείς βιβλίο!... (Του Μ. Γάλλια)

αμέσως από το άλλο πρωί. 'Αλλά η κ. Σέντ δεν την άνησχυσε πολύ. 'Όταν την έδλεπε να κάθεται σε καμιά καρέκλα, απέφυγε να τη σηκώσει. 'Όποτε σκεφτεί καν έκανε να τη βάλει στην κουζίνα. 'Εξ άλλου, και μόνη η μυρωδιά του τσιγαρισμένου βουτύρου, αναστάτωνε τη νεαρή Νάνσυ. Την ώρα του φαγητού, κατέφυγε πάντα στο σαλόνι. Και ο κ. Σέντ εξακολουθούσε να τρώει μπριζόλες και τούς πουρέδες που δεν του άρεσαν καθόλου.

— Για ένα μήνα ακόμη, τον παρηγορούσε η κ. Σέντ, δεν θα πεθάνουμε! 'Ετσι την εξασφαλίζουμε τώρα. Θα συναισθανθώ ότι κάνουμε γι' αυτήν και θα μάς το χρωστά χάρη. Να την ακούσεις πώς με ευχαριστεί διαρκώς!

Αυτός ο ένας μήνας ακόμη ήταν πολύ μακρύς. Η κ. Σέντ έδλεπε τα χέρια της να χονδροπετιάζουν, ένοιωθε τα νύχια της να παραλύουν από την κούραση, αλλά ήταν άτυχη σμένη. 'Ηταν η μοναδική γυναίκα ανάμεσα σε όλες τις φίλες της, που είχε βρή καινούργια υπηρέτρια!

Κάποτε κάλεσαν τέλος τον οικογενειακό γιατρό και μία μαμή. Και εγκατέστησαν τη Νάνσυ, για πολλές μέρες, στο κρεβάτι των άρρωστων της. Ζήτημα ανθρωπισμού, δεν είναι; 'Η κ. Σέντ δάνεισε στη Νάνσυ και ένα από τα άμεταχειρίσιμα μεταξωτά νυχτικά της.

— 'Ω, σάς ευχαριστώ, σάς ευχαριστώ!... είπε η Νάνσυ με τα μάτια δακρυσιμένα.

— 'Ενα κοριτσάκι, λοιπόν, ήρθε, με όλη του την άνεση, στον κόσμο.

Για μερικές ημέρες ακόμη και για μερικές επίσης νύχτες, το συζυγικό ζεύγος Σέντ, πέρασε σκληρά πάνω σ' ένα στρώμα, κατάχαμα.

Επί τέλους, η Νάνσυ σηκώθηκε. 'Ηταν ανώδυνη. Πόσο ήταν αλλοιωτική τώρα, έτσι ευκίνητη και με μία λαμψή ζωής μέσα στα γαλάζια της μάτια!...

— Για σήμερα, Νάνσυ, έχεις να συγγράψεις ένα μόνο δωμάτιο. 'Υστερα θα άπασχοληθής με το φαγητό!...

— 'Α, κυρία, απάντησε η Νάνσυ. Φανταστείτε τόσο ευγενική και περιποιητική σε μένα, που είμαι υποχρεωμένη να μη σας επιβαρύνω περισσότερο. Ξέρω, ότι από υπερβολική καλωσύνη, θέλετε να με κρατήσετε ακόμη κοντά σας, γι' αυτό να με βοηθήσετε. 'Αλλά σάς ευχαριστώ, δεν θέλω. 'Ηρθα γιατί είχα βρεθεί σε μία πολύ δύσκολη θέση. Δεν είχα πεντάρα και δεν ήθελα να πω σε δημόσιο μαιευτήριο. Πά, πά, πά!... Καλύτερα όπουδήποτε άλλο, ακόμη και στο δρόμο, παρά στο δημόσιο μαιευτήριο! Και τότε είδα την άγγελία σας. 'Ηταν γι' ένα μήνα μία ευκαιρία. Μία ευνοκατέβητη τύχη!... Θάπρεπε, βέβαια, να σάς ανταποδώσω σήμερα το καλό που μου κάνατε. 'Αλλά, πιστέψτε με, δεν έχω πιάσει ποτέ στη ζωή μου σκούπα, ούτε έχω βράσει ένα αυγό... Δεν είμαι υποχρεωμένη, κυρία.

— 'Αλλά τι είσαι, λοιπόν; — Μμ... νά... έκανε η Νάνσυ. Είμαι χορεύτρια μπαλέτου...

ANTRE ΜΠΡΙΩ

Η αλληλογραφία μας

Πληροφορίες και διευθύνσεις

Α. Τσαουσούλου, Πειραιά: Περάσατε απ' τα γραφεία μας για να ρυθμίσετε το ζήτημα της συνδρομής σας. 'Αν δρόσαν Καραματιανόπουλο ν. Πορέβας: 'Η διευθυντής της 'Ελλην Λαμπιέρης: Θεόδωρος Κυβέλης, Πλατεία Συντάγματος 'Αθηνά. Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. 'Αν δρόσαν Καραματιανό ν. Β.Σ.Τ. 901: 'Η διευθυντής του 'Ελληνικού μαστρού είναι: Dimitris Mitropoulos, 510 Cleveland Avenue, Minneapolis, Minnesota, U.S.A. Τζών ν. Λήμων: Δεν είναι ανάγκη να θέσουμε το ερώτημα στους αναγνώστες μας. Είναι φυσικό, μία γυναίκα που βλέπει να πνίγνεται ο άντρας της και το παιδί της να σπεύσει πρώτα να σώσει το παιδί της. 'Αλέξ. Σαραντίδης ν. 'Ενταύθα: 'Η διευθυντής του κ. Σκουρά είναι: Mr Spyros Skouras president of 20th Century Fox, 444 West, 56th Street, New York 19, N.Y. U.S.A. 'Ιωάννη ν. Ποροτοκόλλη ν. 'Ηρακλειον-Κρήτης: Το γράμμα που προσορίζετε για τον θεατρικό συγγραφέα απευθύνετε το στην 'Εκδότρια-Φίλμ, οδός Τσώρτσιλ 49Β, 'Αθήναι. Δημήτριον Παναγιωτόπουλο ν. 'Ολυμπία: Κανένα από τα μυθιστορήματά μας δεν έχει κυκλοφορήσει σε βιβλίο. Νίκον Παπα ν. Σας δίνουμε τις διευθύνσεις 3 'Ελλην σκηνοθετών: Γιάννης Τσαβέλλας, Νοταρά 41, 'Ιάσων Νόβας, Σολωμού 54 και Νίκος Τσιφόρος, 'Ανδρόβος-Φίλμ, Σίνα 10, 'Αθήναι. Ν. Μάγκον ν. 'Ενταύθα: 'Η διευθυντής του Harry Edwards είναι: Burrow Lea, Shere Guildford, Surrey, England, Τζών Χάρρι, Λευκάδα: 'Ο Σαρλώ βρίσκεται προς το παρόν στο Λονδίνο. Όπου η διευθυντής του μας είναι άγνωστη. Μπορείτε όμως να απευθυνθείτε το γράμμα σας στο σπίτι του, στο Χόλλυγουντ, δεδομένου ότι δεν θ' άσχησε να επιστρέψει εκεί: Charles Chaplin, 1085 Summit Drive, Hollywood, Calif, U.S.A. Δεν θα μπορούσαμε, δυστυχώς, να δημοσιεύσουμε την φωτογραφία στην οποία μιμήσθε τον εξαιρετικό κωμικό. Νίκον Μακρό ν. Στουπί: 'Εχετε άδικο να νομίζετε ότι υπάρχει προκατάληψη εκ μέρους μας. 'Εχουμε άλλα δυο σταυρούλες του ίδιου, που είναι καλύτερα από το δικό σας. Πάντως η λησμονητή να συμπληρώσετε τα σχέδια των σταυρούλεων σας με τις λέξεις της λύσεως και να έσθε βέβαιος πως όλα καλά μας στείλετε μέχρι σήμερα θα δημοσιευθούν. 'Αριστέιδην Κουμπορόζον ν. Πάτρας: 'Ορθή η παρατήρησή σας. Σας συγχωρούμε γιατί είστε ο μόνος που το ανακάλυψε. Σπυρ. Πολυδώρου ν. Πειραιά: Είναι δύσκολο ν' ανακαλυφθούν τα ίχνη των συγγενών σας με τα ελάχιστα στοιχεία που διαθέτετε. Φίλον του 'Θησαυρού' Λεβασίου: Δεν έβρεσε αν εκδίδονται περιοδικά σαν τον 'Θησαυρό' στις μακρινές αυτές γώρες, αλλά κι' αν εκδίδονται, αν νομίζετε τα όνοματά και τις διευθύνσεις τους. Μαίρη Ροδάκη ν. 'Ενταύθα: 'Η διευθυντής της εφημερίδας 'Ατλαντίς' είναι: 443-445 West 41st Street, New York 36, N.Y. U.S.A. Γ. Ν., Καλλιθέα: 'Ο Γιώργος Οικονομίδης γεννήθηκε στην 'Αθήνα το 1916. Το γράμμα που του προσορίζετε, στείλτε το στα γραφεία μας. Θα του το δώσουμε. Γ. Α. Καρανάγιον: 'Η διευθυντής του 'Αλφ Χαν είναι: Prince Ali Chan, Chateau 'El Horizon, Cannes - France. Δημήτριον Φυλακτόν ν. 'Ενταύθα: Δεν έχουμε τη διευθυντή της 'Ιαπωνίδας αθλητοίας. 'Αθαν. Κοντοπάνον ν. Β.Σ.Τ. 902: Δεν είναι δυνατόν να δημοσιευθεί η άγγελία, που μας στέλνετε.

Ζητούν αλληλογραφία

'Η αναγνώστριά μας Μαρούλα Παπαθανάνα θα ήθελε ν' αλληλογραφήσει με 'Ελληνίδες του εξωτερικού. 'Η διευθυντής της είναι: 101, Rue de la Democratie Grecque, Cavala, Greece. 'Αλληλογραφία με 'Ελληνες και 'Ελληνίδες του εξωτερικού ζητούν: η δία 'Αργυρούλα 'Οξοχάρη, Poste Resiante S.E.K. 2, Bureau de Poste de la Place Atiki, Athènes Greece, ο 'Ακης Καραβάς, Club Panathénien, Rue Ippocrate 15, Athènes, Greece, ο Δημήτριος Μεντιάνης, 21 Rue Basile le Grand, Athènes, Greece, και ο 'Ηρακλής Κυριακίδης, Joannou Theologou 34, Athènes. 'Ο αναγνώστης μας Παναγιώτης Παρασκειάς, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μαθητές και μαθήτριες από την 'Ελλάδα.

'Η διευθυντής του είναι: 'Αναστασία Λάονακος - Κύπρου. Οι αναγνώστες μας Φοίβος Ροδόπουλος και Κίμων Δοξόπουλος που προέκυψε σε λίγον καιρό να φύγουν για την 'Αμερική, θα ήθελαν ν' αλληλογραφήσουν με 'Ελληνίδες των Ηνωμένων Πολιτειών. 'Η διευθυντής τους είναι: Χίποντισσι - Volos, Greece, Π. Ντάραν, Γιώργον Πανταζήν και 'Ηλίου 'Αναστασία, 'Ασπρόπυργον: Στείλτε μας την πλήρη διευθυνσί σας για να την δημοσιεύσουμε στη στήλη αυτή. 'Ο Σωτήριος Σωτηροιάδης ν. Ένας Κύπριος εγκατεστημένος στην Αίγυπτο, ζητεί αλληλογραφία με 'Ελληνίδες. 'Η διευθυντής του είναι: Solitios L. Solitiosides HQ NAAFI F. & E. R)N 408 E Fanat-Egypt M.E.L.F. 17.

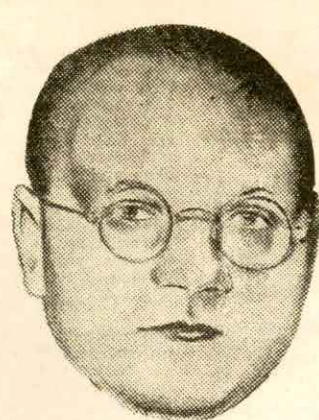
'Αλληλογραφία με 'Ελληνίδες ζητούν οι κάτωθι στρατιώτες μας: Κων/τίνος Λαζάρου, Γεωργίου Σταυρίδης, Σωτηριάδης, Νικόλ. Γιαντζίδης, 'Ιωάννης Στέσκος, Κων/τίνος Βασιλειάδης, Γρηγ. Διονυσόπουλος, Παναγ. 'Ισοδανίδης και Νικόλ. Τριανταφύλλης, 619 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 917Γ, 'Ανθ/γος Παναγ. Μαυρογιάννης, Νικ. 'Αθανασάκης και Κων/τίνος Μαλτέζος, 572 Τ.Π. 22 Λόχος Σ.Τ.Γ. 917Α, Αιμίλιος Γαυραλλίδης, Τ.Υ.Σ. Σ.Τ.Γ. 911Β, 'Ορέστης Πετρίδης, Κ.Ε.Π. Β. Μοίρα, Μ. Πεύκο, Νικόλ. Πάντας, Χαρίλαος Τσεγγενέας, Διον. Παράσης και 'Ιωάννης Κυρίδου, 573 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 917Α, Γεωργίου Φρεστούπουλος 508 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 912Γ, Παναγ. Τσιτσίκας, Κ.Ε.Τ.Σ. 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902, Χαράλ. Τιμιτσιώτης, 781 Α.Γ.Μ. Β.Σ.Τ. 902, Νικόλ. Πενταύρας και Εύαγγ. 'Αναστασάπουλος, 493 Τ. Δίσεων Σ.Τ.Γ. 916, 'Αθαν. 'Αλιφάρης, Νικόλ. Χάρος, Εύστο. Κωστέας, Γαβριήλ Ουσοζούγλου, 'Ισοδάνης Γιαντζόγλου και Μιχαήλ Κερατάκης, 182 Σ. Α)Τ Πλο, III Μοίρα Σ.Τ.Γ. 912Β, Παναγ. Κασιμέρας και Γεωργίου Κανελόπουλος III Μοίρα Α)Τ Πλο, Σ.Τ.Γ. 918, Κων/τίνος Γεωργόπουλος, Α.Α.Κ.Ζ. Β.Σ.Τ. 901, Βασίλ. 'Ανδριώτης 507 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 912Γ, Κων/τίνος Χρόνης 541 Τ.Π. 3ος Λόχος Σ.Τ.Γ. 911, 'Ανδρέας Μαρίνος 43 Σ.Π. Σ.Τ.Γ. 911, Βασίλ. Κονάκος και 'Ιωάν. Νοδάρας 411 Σ.Ν. Σ.Τ.Γ. 924, Παναγ. Καββαδίας και Δημ. Δροσίνης Γ)3 Γραφείο, Μερ. Σ.Τ.Γ. 917, Σώτος Παπαδόπουλος, Α.Υ.Β. ΧΥ Μερ. Σ.Τ.Γ. 917, Γιώργος Πένιος 415 Σ.Ν. Β. Σ.Τ. 902, 'Ευμανούλ 'Αντωνάτος και Σταύρος Ντώλος Λόχος Στρατ. Στρατ. 'Ηπειρού Β.Σ.Τ. 930, 'Αλέξ. Ζώης, Θεόδωρος 'Αλεξιάδης, Γιώργος Γιοτίδης, 'Αναστ. Χρηστίδης, 'Αναστ. Μαρσάπουλος και 'Αλ. Τριανταφύλλου, 430 Σ.Ν. Β.Σ.Τ. 902, Τάκης Ροδόπουλος και Θεοδόσιος Κυριακίδης, 236 Τ. Προκ. Λόχος Δ)σεως Σ.Τ.Γ. 918Β, Τόνος Καλούκος, Τζίνιο Μερόκος και Μάριο 'Αλδέατος, 142 Μ.Ο.Π. Σ.Τ.Γ. 917, Παναγ. Γκεζέκος, Θεόδ. 'Αργυρόπουλος, Χαράλ. Τιμιανίδης και Γεώργ. Κλόκος 602 Τ.Π. 3ος Λόχος Σ.Τ.Γ. 920Α, Βασίλ. Γκιωνάκης και 'Ευμανούλ Δελής 504 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 912Β, Δημ. 'Αλθανός 146 Μ.Ο.Π. Β' Πυρ)γία, Σ.Τ.Γ. 912Γ, Γεωργίου Γκαγκάκης, Παναγ. Σπυριδούπουλος Σιδέρης Μαραγγιάκης και Κων/τίνος Παντελίδης, 515 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 914Β, Φοίβος Ζαΐνης και 'Ερρίκος Πρανέ, ΧΥ Μερ. Σ.Τ.Γ. 917, Νικόλ. Καραπατάκης 'Αντ. Γαλανάκης και Νικόλ. Παπασταυριάου, 207 Τ. Προκ. Σ.Τ.Γ. 914Γ, Πάρις Σάμιος και Κων/τίνος Θεοδωρόδης 1630 Ε.Α. Β.Σ.Τ. 904, 'Αντώνιος Νηκυασάνης, Τιμόθεος Ζάκας και Κων/τίνος Κυριαζής, 157 Μ.Μ.Π. Α' Πυρ)γία Σ.Τ.Γ. 920Γ, 'Αλκης Πένιος, 'Αριστ. Κουστάλλης, Ν. Ζαφειρόπουλος, 'Αστεργ. Γκόγκος και Τάκης Τσολακίδης 415, Στρατ. Νοσσοκ. Β.Σ.Τ. 902, Κων/τίνος Τουμπάκης, Γεωργίου Βεζύρης, Νικ. Κρητικός, 'Αλέξ. Κιουμπαζιάνης, 514 Τ.Π. Λοχ. Δ)σεως, Σ.Τ.Γ. 914Β, Νικ. Ντεμπίσης, Χρήστος Φιλιππίδης, Χρήστος Γιαννακόπουλος, 'Ιωάννης Κολισπάνος, Γεωργίου Νίκου και 'Ιωάννης Μπακογιάννης 504 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 912Β, Χρήστος Μασαχός, Κ.Ε.Ν. Σ.Τ.Γ. 925, Α.Β.Α., Ντίνος Νικολαΐδης Β. Διμ. Μεταφ. Β.Σ.Τ. 900Α, Κων/τίνος 'Ανέμου, 502 Τ.Π. 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Α, Τάσος Καλλιάνης, Τ.Δ.Α.Υ. Β' Σ.Σ. Β.Σ.Τ. 901, Μάκης Βουλάκης, Γεωργίου 'Ανδριόπουλος και Γεωργίου Γιουλδούσης Α)Τ ΧΥ Μερ. Σ.Τ.Γ. 917, Γεωργίου Νασιδόπουλος 233 Τ. Προκ. Β.Σ.Τ. 900, Κων/τίνος 'Απολλώνιος 407 Σ.Π. Σ.Τ.Γ. 911, Νάκος Παπαρηγόπουλος και Μίμης Λαζαρόπουλος Σ.Ε.Α.Σ. Τ.Υ. Β.Σ.Τ. 902, Παναγ. Μανωλίδης, 593 Τ.Ε. Σ.Τ.Γ. 919Γ, Κων/τίνος Γεωργίου Παναγιώτης Μάτζαρης και Γεωργίου 'Ανδριώτης, 666 'Οργον 'Ανταλλακτικών Β.Σ.Τ. 904, Γεωργίου Μπαλάσκας και 'Ισοδάνης Μαραγγιάδης 710 Τ. Μην. Σ.Τ.Γ. 916, Βασ. Μιλιτιάδης 502 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 912Α, Δ. Στεργιάδης 581 Τ. Εύζωνος, Σ.Τ.Γ. 918Γ, Εύθ. 'Αναστασία 242 Τ. Προκ. Σ.Τ.Γ. 917.

ΕΙΝΑΙ ζωηρή ακόμη στη δυτική Γερμανία η ανάμνηση των αιματηρών άθλων του Ροδόλφου Πλέιλ, που είχε αποκλήθη «τέρας του Μπρούνσβικ».

'Ο Πλέιλ είχε γεννηθ' σ' ένα χωριό κοντά στα σύνορα μεταξύ Τσεχοσλοβακίας και Γερμανίας. 'Ο πατέρας του ήταν αλκοολικός. 'Ετσι, όλο το βάρος του σπιτιού είχε πέσει στη μητέρα του, μία γεροδεμένη χωρική, που δούλευε από το πρωί ως το βράδυ για να μπορέσει να συντηρήσει τα τέσσερα παιδιά της. 'Ο Ροδόλφος κατάφερε με πολύ κόπο να τελειώσει το δημοτικό σχολείο και, προτού ακόμη συμπληρώσει τα δεκατρία χρόνια του, ήταν μέλος μίας σπείρας λαθρεμπόρων, που διωχέμετε λαθροαία διάφορα έμπορεύματα μεταξύ Τσεχοσλοβακίας και Γερμανίας.

'Από τα κέρδη του αυτά, έδινε το μεγαλύτερο μέρος στη μητέρα του, που η δυστυχισμένη άγνοουσε ποιες ήταν οι δουλειές του γιου της.

Το ίδιο στοργικό ενδιαφέρον για την οικογένειά του έδειξε ο νεαρός Πλέιλ και όταν έπειτα από κάμποσο καιρό, επιβίβασθηκε σ' ένα πλοίο, που έκανε ταξίδια μεταξύ Γερμανίας και Νοτίου 'Αμερικής. 'Από το μισθό του έστειλε και πάλι το μεγαλύτερο μέρος στη μητέρα του. Για τον εαυτό του κρατούσε ελάχιστα. Δεν

'Ο Ροδόλφος Πλέιλ

Τό τέρας του ΜΠΡΟΥΝΣΒΙΚ

Τα τριάντα εγκλήματα του Ροδόλφου Πλέιλ

κάπνιζε, άλλωστε, δεν έπινε και δεν είχε έρωτικές περιπέτειες.

'Επειτα, ξέσπασε ο πόλεμος. 'Ο Ροδόλφος υπηρέτησε τότε σ' ένα όπλιταγωγό που έξετέλεσε μεταφορές στρατευμάτων στη Νορβηγία και την 'Αφρική. Κατά το διάστημα αυτό, έδειξε θάρρος και αταπάρνηση, από τ' άλλο μέρος, όμως, άρχισε να πίνει όπως κι' ο πατέρας του...

Κατά την περίοδο της άπλευθερώσεως, βρισκόταν στη ρωσική ζώνη. Κατατάχθηκε τότε στην αστυνομία κι' έπειτα από λίγο καιρό, παντρεύτηκε με μία νέα. 'Αλλ' η γυναίκα του τον πρόδωσε από τις πρώτες εβδομάδες της συζυγικής τους ζωής. 'Ο Ροδόλφος το ήξερε, αλλά προσποιήθηκε πως το άγνοουσε. Δείχθηκε επίσης στοργικός στο γιό, που η γυναίκα του έφερε στον κόσμο μ' όλο που είχε σοβαρές αμφιβολίες αν ήταν ο πατέρας αυτού του παιδιού.

'Επειτα από λίγο καιρό, ο Πλέιλ άφησε την αστυνομία κι' έγινε μέλος μίας σπείρας λαθρεμπόρων. 'Εγκατέλειψε ταυτόχρονα τη γυναίκα και το «γυιό του». 'Αλλά τους έπισκεπτόταν συχνά, έδινε γοήματα στη γυναίκα του και πηγάνε καραμέλλες, παιχνίδια και διάφορα άλλα πράγματα στο μικρό.

Την εποχή αυτή, ο Πλέιλ είχε συνδεθ' με κάποιον Χόφμαν, που ήταν υπάλληλος σε μία εκδοτική εταιρεία. Τον έπεισε, λοιπόν, ν' αφήσει τη δουλειά του και ν' επιβιβαστεί κι' αυτός στο λαθρεμπόριο. 'Αργότερα, ενώθηκαν μαζί τους κι' ένας νεαρός χασάτης, ο Σούλερ. 'Η ομάδα αυτή είχε ειδικευθ' στη λαθροαία μεταφορά ανθρώπων, που ήθελαν να περάσουν από τη μία ζώνη στην άλλη. Στην αρχή λοιπόν έκαναν κανονικά τη δουλειά τους. 'Αλλά, με τον καιρό, ο Ροδόλφος Πλέιλ τροποποίησε το πρόγραμμά εργασιών για να τα καταφέρουν πιο εύκολο και με πιο λίγους κινδύνους.

Γιατί, να κινδυνεύουν, είπε, περνώντας από τη μία ζώνη στην άλλη; Τα πράγματα θα μπορούσαν να γίνουν πιο απλά, αν σκότωναν εκείνους που ζητούσαν τις υπηρεσίες τους κι' έκλεβαν τα χρήματα και τα πράγματά τους! Οι δυο σύντροφοί του τρόμαξαν ακούγοντας αυτό το σχέδιο. 'Αλλ'

'Ο Πλέιλ δεν περιόριζόταν να σκοτώνει μόνο τα θύματά του. Τα βασάνιζε πρώτα με τον πιο απάνθρωπο τρόπο...

...μω, σταμάτησαν. Κι' ο Πλέιλ, που από την εποχή του πολέμου είχε γίνει μακροχρόνιος καπνιστής, υπέφερε πολύ από τη στέρηση τσιγάρων. Τόσον πολύ, μάλιστα, που, μία μέρα, είπε στο διευθυντή της φυλακής ότι ήταν πρόθυμος ν' αποκαλύψει ένα εγκλήμα του, αν του έδιναν ένα πακέτο τσιγάρων! 'Εγγραψε τότε μία παλυσέλιδη έκμολογηση, όπου περιέγραφε το εγκλήμα του με κάθε δυνατή λεπτομέρεια. 'Ο ανακριτής που την διαβάσε νόμισε στην αρχή ότι έπρόκειτο για κάποιο τεχνάσμα του Πλέιλ. 'Αλλ' η έρευνα που έγινε στο μέρος όπου υποδείκνυε ο δολοφόνος, έφερε σε φως το αποσυντεθειμένο πτώμα μίας νεαρής γυναίκας. 'Η ηλικία του θύματος, τα τραύματά του, η εποχή του θανάτου του, αντιστοιχούσαν απόλυτα με την περιγραφή του Πλέιλ.

Δεν απόμεινε, λοιπόν, καμιά αμφιβολία ότι η έκμολογής του ήταν ειλικρινής. Οι αρχές κατέφυγαν τότε στο έξης τεχνάσμα: Του έδιναν άφθονα τσιγάρια κι' έπειτα τον στερούσαν απότομα. Με τον τρόπο αυτό, κατώρθωσαν να του αποσπασουν έγγραφους όμολογούς γι' άλλα 29 εγκλήματα!

'Ο Πλέιλ αποκαλύψε επίσης άλλα επτά εγκλήματα που είχε κάνει ο Χόφμαν με συνεργό τον Σούλερ. 'Η δική των τριών κακούργων έγινε στο Μπρούνσβικ της δυτικής Γερμανίας κατά τις πρώτες ημέρες του 'Ιανουαρίου του 1951. 'Ο ισχυρισμός της υπερασπίσεως ότι ο Πλέιλ ήταν τρελός δεν έγινε δεκτός από το δικαστήριο, που καταδίκασε τον άπαιστο κακούργο, όπως και τους δύο συνεργούς του, σε ισόβια καταναγκαστικά έργα. (Στη δυτική Γερμανία η θανατική ποινή έχει καταργηθ' με νόμο).

'Ο Πλέιλ βρίσκεται τώρα στη φυλακή του Χοφενμπεργκ και είναι υπόδειγμα φυλακισμένου. Την ημέρα εργάζεται σ' ένα αγρόκτημα και τις βραδυνές ώρες φτιάχνει μικρά κομψοτεχνήματα από έργο που πουλιούνται στη μόνιμη έκθεση της φυλακής. Τα γοήματα που κερδίζει απ' αυτά τα στέλνει όλα στην οικογένειά του.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κουβεντούλες

Λίλα Μ., Κέρκυρα: Το ζήτημά σας είναι κάπως λεπτό: Μου λέτε, ότι κρύψατε από τον αρραβωνιαστικό σας την πραγματική σας ηλικία και σ' αυτό σας βοηθάει πολύ το παρουσιαστικό σας, που δεν δείχνει ότι τον περνάτε είκοσι χρόνια... Πολύ φοβούμαι όμως, ότι το μυστικό σας θα αποκαλυφθεί μία μέρα και τότε πιθανόν οι συνέπειες να είναι πολύ δυσάρεστες. Δεν μπορείτε να ξέρετε ποια θα είναι η ψυχολογική αντίδραση του ανδρός σας, όταν μάθει την αλήθεια.

Η γνώμη μου είναι, ότι πρέπει να ριφωκινδυνεύσετε και να βγάλετε τα πράγματα στη θέση τους, πριν παντρευθείτε. Κρύψτε, αν θέλετε, 2-3 χρόνια, αλλά όχι είκοσι!

Να σας εμπιστευτώ και κάτι άλλο: Την βραδύτητα λιγότερο υπερβολική της ηλικίας, δεδομένου μάλιστα, ότι έμεινε οι γυναίκες γενναίες πιο γρήγορα από τους άνδρες.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Το χαρακτηριστικό των έφηβων καπέλλων, είναι το ύψος. Όλες οι φήμες, κατά το πλείστον μικρές, έχουν τεπέδες ψη-

λούς και μπόρ πολύ μικρά. Φορούνται και πίσω, αλλά και κατεβάστα στο μέτωπο.

Οι κορδέλλες παίζουν τον πρώτο ρόλο, όταν άφορά το γονιόσημα. Είναι άσκητα πλατείες και καταλήγουν κάποτε σε μακρείες μπροστές.

Το βελάκι όχι απαραίτητο, αλλά όταν φοριέται, χρειάζεται μεγάλη δόση κοкетταρισμού για την τοποθέτησή του.

Άλλα γονιόσημα, είναι ένα φτεράκι ή ένα κορμύμα, τοποθετημένο με πολλή διακριτική.

Μη νομίζετε όμως, ότι δεν θα δούμε και φόρμες πολύ πλάτ, που ο τεπές τους προσαρμόζεται εντελώς στο κεφάλι. Στην περίπτωση αυτή, χρησιμοποιείται η μελοϊνίνη, η οποία λιώνει ντε σουά το σάτεν, το φάιγ και η πόν.

Οι φόρμες αυτές φορούνται για στο κεφάλι, και με ελαφριά κλίση προς τα εμπρός.

Τέλος, προς τα πίσω, σαν κουκούλες, φορούνται τα ντραπέ καπέλλακια. Το ντραπέ είναι κάπως, στρογγυλό με ένα κορμύμα τοποθετημένο εμπρός και πλάγια. Μερικές φορές, οι μικρές αυτές φόρμες, σχηματίζουν ένα φαρδύλο γονιόσημα πάνω από το μέτωπο.

Τα υλικά που χρησιμοποιούνται για τα ντραπέ, είναι ό,τι ντραπέ διαρρηκ, δηλαδή ντόα, μαλακό καστόρι ταπέ, μουλιν ντε σουά και σάτεν.

Τα χρώματα, θα προσανατολίζονται προς το σύνολο, ή θα ταιριάζουν με τη ζώνη, τα πα-

πούσια, τα γάντια. Αυτές οι τελευταίες συνδυασμός, είναι πιο βολικός, γιατί μας επιτρέπει να φορούμε το ίδιο καπέλλο με διάφορα φορέματα. Φορούμε μία μαύρη ζώνη, μαύρα γάντια κι έτσι το καπέλλοκι συνδυάζεται θαυμάσια.

Τα μαλλιά, με αυτά τα καπέλλα, είναι κομμένα κοντά, τόσο κοντά, μάλιστα, ώστε να μη φαίνονται διόλου κάτω από το καπέλλο. Προσέχουμε όμως: Κομμένα μαλλιά δεν θα πη κεράλι απειροποίητο. Τουναντίον, τα κομμένα μαλλιά, για να είναι ευπαρασίστα, πρέπει να είναι πάντα καλοκομμένα, καλοχτυπημένα, στιλμένα και πάντα «όντυλε». με περιμαντ και με τακτική «κνιζ-αν-πλι» ή Μαρσέλ με πλατεία κύματα.

Νέες τάσεις της μόδας

Το κυριότερο χαρακτηριστικό της τωρινής μόδας, είναι η «σ ο ρ π λ ε ς» και μία έκπληξη: οι σιλουέττες που επιτυγχάνεται πρώτα με το μακρύ της φούστας 24 ως 29 εκ. στα το μέτρο από το έδαφος και ύστερα με τη λεπτονία της τάλιας, που ανακατεύεται με το σβύστι προς τους γοφούς.

Οι ρυθμιστικές, τα ζαμπέρ και τα «αντί-πνι» με πολλές βαρύνσεις είναι, ό,τι το πιο μοντέρνο.

Το κλασικό τανιέρ αντικαθίσταται

αμέσως το μάτι. Αυτή «μασκάρε», όπως λένε. Άλλοι θέλουν να την τοποθετήσουν πιο γαμψά, άλλοι πιο ψηλά, άλλοι ζητούν να την ελαττώσουν. Τώρα την αφήνουν στην κανονική της θέσι και την υπογραμμίζουν με ένα ελαφρό σφίξιμο. Το σφίξιμο όμως αυτό, δεν γίνεται με ζώνες αλλά με πένες.

Τίποτα όμως, το απότομο, όλα γίνονται με κάποια νόοι. Αυτό δε το ελαφρό σφίξιμο, το βλέπουμε όχι μόνο στα φορέματα αλλά και σε πολλά επανωτόρια. Γι' αυτά, χρησιμοποιούμε τις ντεκούπ σε σχήμα ρομβού.

Πλάτες μπλουζέ

Φορέματα, ζακετούλες και παλτά, παρουσιάζουν καμιά φορά λεπτή τάλια, που φαίνεται ακόμη πιο λεπτή (χωρίς να είναι σφιχτή) από την αντίθεσι, που παρουσιάζουν οι πλάτες, με τα μπλουζέ, πάνω από μία ματεγκάλ ζώνη ή από μία ζώνη ελαφρώς ντραπέ.

Όλο το πλεονάζον ύφασμα είναι τραπεζοειδές πίσω και η λεπτομέρεια αυτή δίνει πολλή γάοι στη σιλουέττα.

Οι γραμμές που προσδίδουν μήκους

«Αν το καλοκαιρί, με τα λεπτά φορέματα, τα φορέματα είναι φαρδιά, ο χειμώνας με τα γοντά είναι πιο συντηρητικός.

Τα φορέματα έχουν πολύ λιγότερες πτυχές, για να πέφτουν πάνω σ' αυτά στρώτα τα παλτά, που δεν είναι βαρεία στην εμφάνισι.

Γι' αυτό, παίζουν μεγάλο ρόλο οι ντεκούπ που λεπταίνουν τη σιλουέττα και συγχρόνως αφαιρούν άνεσι στο περιτάγμα. Δηλαδή το φάρδος τους είναι καμυφλωμένο.

Τα ντεκούπ είναι άσχημα

Το άνοιγμα του λαιμού, είναι το δεύτερο μέρος του κορσάκ μετά την τάλια, που έχει κι αυτό αρκετή σημασία. Οι ρυθμιστικές της χειμωνιάτικης μόδας το παρουσιάζουν εντελώς ακανόνιστο: Ένα μισό αέδρ, ένα κλείσιμο του άριστερου τμήματος, ενώ το άλλο μένει ανοικτό, έα ντραπέρισμα που καταλήγει σ' ένα κομ-

Καπέλλα μικρά γοντά ή φορεμένα στην κροστή του κεφαλιού. Είναι καμυμένα από «πάν», ευελουξίζίν, καστόρι σούπλ, σάτεν και βελούδο.

κάποτε από σύνολα, όπως τα μονοκόμματα φορέματα, με βέστα ή ριχτή ζακέττα, που κλείνει με ένα μοναδικό κουμπί, τοποθετημένο στο λαιμό.

Η εσάρπα, πάντα απαραίτητη και συνδυασμένη με τη ζακέττα. Επανωφόρια σε φόρμα πυραμίδας, με μεγάλα γιόκαδες και βαθείες μαχαλές ευρύχωρες.

Επίσης, ρεντιγκότες μεσάτες, συνδυασμένες κάποτε από ζώνες πίσω.

Φορέματα με κορσάκ, λίγο ντραπέ, χωρίς γιόκαδες.

Οι φούστες τα πρωινά στενές, τα βράδια πλατείες.

Χρώματα που πρέπει να προτιμάτε: Γκρί, μαρέγκο, υπέζ, νουζέτ, μπλε ζαρκό, μαύρο.

Αυτά στις γενικές γραμμές. Οι λεπτομέρειες όμως είναι πολλές και ποικίλλουν.

Η ΤΑΛΙΑ

Είναι το κεντρικό σημείο της σιλουέττας. Γι' αυτήν, πέφτει

κλείουμε τις σούρες και τα ντραπέρισμα, αλλά όλα αυτά γίνονται χωρίς να προσθέτουμε διαστρώσεις. Άλλωστε, για να το επιτύχουμε εντελώς αυτό, δίνουμε μία καλή έμφανισι στην τάλια, σαν είδος κορσέλε και το πλάτος τόσο του κορσά όσο και της φούστας, άρχει έκαστωθεν του κορσέλε. Έτσι η σιλουέττα παίρνει ακριβώς τη φόρμα που απαιτεί η μόδα και η διατήρησι της γραμμής επιτυγχάνεται ασφαλώς.

Υφάσματα

Το χέρευ άρεσι πάντα λόγω της ελαστικότητας που έχει. Σ' αυτό συντελεί η ύφανσι του. Έπειτα έρχονται τα λαινά, σινέ, τα μονοχρώμα λαινά και τα νουδάτε τουντ του Μενίλ, σε ζωρά γωμάτα ή σε δίχρωμα διαγκονά. Τα σέρ, με κάπως διαφορετική ύφανσι, θα φορεθούν επίσημα πολύ, καθώς και άλλα πολλά που έχουν τις πιο ιδιόρρυθμες ονομασίες: Μιζτουίντ, λαμπιόν, φλανγκλάν, μπουραγκλάν, ντραπογκλάν, το ότομάν ντε λαιν, οί ρατίβ, οί ντεβέτιν, τα ντρα με πέλο και άλλα.

Έπειτα έχουμε τα μεταξωτά, τους ταφάδες, τα σάτεν, τα βελούδα, τα λαμέ.

Το βελούδο το χρησιμοποιεί πολύ ο Κριστιάν Ντιό και για καπέλλακια άπογευματινά ή της ώρας του κοκταίλ.

Για επανωφόρια άμπιγιέ, χρησιμοποιούν μεταξά άλλων, το μαύρο ντρα, φαρμακωμένο με άσπρο σάτεν ή με φάρδα που έχει το χρώμα του φορέματος.

Άλλος νεωτερισμός, που παρουσιάζουν μερικοί Παρισίνοί οίκοι στις συλλογές τους, είναι ένα καπέλλοκι από βελούδο σε χτυπητό χρώμα.

Οι εσάρπες συνήθιζονται έφέτος πολύ πλατείες, όχι δε πάντα καμυμένες με μεταξωτό ύφασμα. Θα δούμε και εσάρπες από τουντ και μάλιστα σε δύο χρώματα. Γι' αυτή την περίπτωση, το Σκωτσέζικο ανακατεύεται με το μονόχρωμο κι έτσι έχουμε μία εσάρπα με δύο όψεις.

Έπειτα έχουμε τις «ετόλ» που είναι από γούνα βίζον γι' άπόνευμα και από έρμινια για βράδυ.

Μία άμορφη «ετόλ» δίνει μεγαλοπρέπεια στο ντύσιμο, αντικαθιστώντας το γούνινο παλτό, που δεν είναι προστό σε όλες τις τσέπες.

Κάτι άλλο επίσης που αντικαθιστά το γούνινο επανωφόρι είναι το επανωφόρι από ντρα ή άλλο μάλλινο νουτρό ύφασμα, γονιόσημο στο άνοιγμα και σε όλο το μήκος με νεράζι δαζάνε.

Μη λησμονούμε όμως και τα μαντά από λατέν, τα φοδραρισμένα με σκωτσέζικο λαινάζ.

Η άλληλογραφία μου

Λυπημένη Π. Ι. Γ.— Έδωσα το γράμμα στην ιατρό, για να σας απαντήσ.

Ανθισμένο αϊγόκλημα.— Η κοίνα που ζητάτε, δεν υπάρχει, αλλά σας συνιστώ να νοσητοποιήτε αυτό το μίγμα: Ροδόνηρο 400 γρ., Βάμμα Βενζόνης 2 γρ., Γλυκερίνη 20 γρ.

Σ.Ο.Σ.— Να πάρτε μία πρόσιν «ντεβέτιν», μπλούζα κίτρινη, τσάντα όμοια ή μαύρη με μαύρα υπεδήματα.

Μία ξανθή κωπέλλα.— Μόνο με ριμέλ θα σκουρύνουν. Όσο για να μακρύνουν, υπάρχουν προσθετικές βλεφαρίδες, αλλά τις χρησιμοποιούν μόνον οι ήθοποιόι στο θέατρο. Αν επιμένετε, ζητήστε τις στα μαρμπολέια των Αθηνών.

Λέλαν Κ. Γύθειον.— Άφήστε το πρόσωπό σας να ξεκουρασθί λίγο καιρό και ύστερα πόστε αυτό το γαλάκτωμα: Eau des Roses 200 γρ., Teinture de Benzoine 3 γρ.

Επίσης ώρελί το άγνό γάλα.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

Μικρό άριστούργημα

ΟΤΑΝ ταχτοποιούσαν την κουζίνα τους κι' έβαζαν τα παιδάκια τους να πλαγιάσουν, οι γυναίκες κάθονταν στο κατώφλι των σπιτιών τους για να δροσιστούν, κάτω από τ' άστρα της νύκτας.

Η Μαρία συλλογιόταν πως όλοι άντρες και γυναίκες, όνειρεύονταν αυτό που δεν είχαν και που τόσο το ποθούσαν. Της φαινόταν πως η ζωή της είχε προσφέρει πολλά —το κλάμμα και το γέλιο, τη γαρά και τον πόνο των έρωτα και την έγκατάλειψι— κι' εύχαιρι-στούσε το Θεό για όλα ακόμα και για τον πόνο και την έγκατάλειψι. «Αν υπορούσε να πή τί ποθούσε, θάλεγε πως ήθελε τη γαλήνη και λίγη γαρά για τους άλλους, για τα παιδιά που τόσο τ' αγαπούσε και τα φούγιζε, παίζοντας μαζί τους και λέγοντάς τους τόσες γα-ριτωμένες ιστορίες.

Η Ρόζα, ο Μάε κι' ο Ντανιέλ στέκονταν γύρω της και την ήκτευν με τη φωνούλα τους:

—Θεία Μαρία, πές μας το παραμύθι της «Ποιγκή-πισσας και της Άκομδας».

—Όχι, το παραμύθι της «Σταχτοπούτας»...

—Όχι, το «Ιππότη που δεν νικήθηκε»...

Μιλούσαν όλα μαζί και τότε υόνο ήσυχάζαν όταν η θεία Μαρία άρχιζε να τους λέπ τις ιστορίες της. Δεν κουραζόταν να διηγείται. Μονάκι ο Ζάν δεν πλησίαζε. Δεν του άρεσαν οι «ιστορίες». Είχε πάντα στο στόμα μία λέξι που την έλεγε και την ξανάλεγε: «Σανλα-μάρες!»

—Άκουσε και συ το παραμύθι, τούλενε η Μαρία. Μά το άγνόοι δεν πλησίαζε και με γαμόγελο είωνι-νικό πετούσε τη συνθισμένη του λέξι: «Σανλαμάρες!»

Στεκόταν παρόμοια και φαίνονταν σαν άντρας κιό-λας, υ' όλα τα δεκάτη του γρόνια. Έπαινε πόζες για να φαίνεται μεγάλος. Και συχνά η θεία Μαρία διηγόταν δυνατά το παραμύθι της, γιατί είχε την έντύπωσι πως υ' όλη την άδιαφορία του, ο Ζάν την παρακολουθούσε έστω κι' αν στεκό-ταν πιο μακριά. Στο Ζάν άρεσαν οι φανταστικές, οι περιπε-τειώδεις ιστορίες.

Η Μαρία άναπαύσε πολύ αυτό το άγνόοι. Έευοιαζε με «κά-ποιον» που τον είχε άλλοτε άναπήσει, με πάθος και που είχε χαρακτήρα ευαίσθητο, όπως ο Ζάν, κι' άε φαίνόταν σοδασός...

Άποψη η Ρόζα, ο Μάε κι' ο Ντανιέλ είχαν κιόλας πλαγιό-σει στα κρεβάτια τους. Οι γυναίκες κάθονταν στο κατώφλι των σπιτιών τους και οι άντρες ήταν έαπλωμένοι στους ά-γρούς, συζητώντας για τις αύριανές δουλειές τους. Ο Ζάν εί-γε έαπλωθί κι' αυτός, άκουμπώντας το κεφάλι του στον κορμό ενός δέντρου. Η Μαρία σκώθηκε και πήγε κοντά του. Ο Ζάν είχε γυρίσει άπ' τη χώρα σοδαρός και σιωπηλός, λίγο γλωτός. Κάτι τον βασάνιζε, ήταν σίνουρη γι' αυτό, Σάν τον πλησίασε, τον ρώτησε γλυκά:

—Μετράς τ' άστέρια, Ζάν;

—Κάθισε δίπλα του και του γάιδεσε τα μαλλιά.

—Όχι, θεία Μαρία, Σκεφτόμουν...

—Τί; Μπορώ να μάθω...

—Ό! τίποτα... Πολλά πράγματα και τίποτα...

—Κατάλαβα, Ζάν. Διηγόσουν στον εαυτό σου μία «ιστορία»...

—Πώς είπες, θεία; Έγώ δεν διηγούμαι ποτέ μου «σανλα...»

—Πώς πιά να πιπιλάς αυτή τη λέξι! Όλοι μας διηγώ-στε ιστορίες στον εαυτό μας. Άν δεν τις λέγαμε, δεν θα ή-μαστε άνθρωποι... Το σκέωθηκες ποτέ σου αυτό:

—Ναί, καμιά φορά...
—Έτσι και τώρα. Διηγείσαι στον εαυτό σου μία ιστορία: όνειρα, πόθοι... Είχε τόσο ώραία όλ' αυτά... Δεν το πιστεύ-εις, Ζάν...
—Έσως νάνε αλήθεια θεία Μαρία... υα σιννά όλ' αυτά εί-νε μελαγχολικά, άδύνατα να πραγματοποιηθούν και τότε...

—Η Μαρία δεν είχε άπατήθ.

—Ο Ζάν είχε «κάτι» και το φο-βόταν αυτό...

—Ξέρω μία ιστορία, Ζάν, που είχε πολύ άμορφη... Και εί-νε ώραία γιατί είχε πάντα και-νούργια... γιατί τη διηγούνται νιλιάδες και νιλιάδες γρόνια και θά την διηγούνται άκόμη...

—Άλήθεια; Άπόψε ο νέ-ος με κάποια άγνώια στη φωνή.

—Άλήθεια! Άκουσε με, Ζάν...

Η ιστορία αυτή είχε «ή αιώνια ιστορία». Δεν υπάρχουν εκεί μέσα ούτε υά-νοι ούτε νεράιδες... μονάκι ένας άντρας και μία γυ-ναίκα ή καλύτερα μία κοπέλλα κι' έν' άγνόοι. Έμεναν μακριά ο ένας άπ' τον άλλο και δε γνωρίζονταν. Ή-ταν και οι δύο τους πολύ υόνοι και πολύ λυπημένοι και δίγως να το ξέρουν, κάθονταν, κάθε βράδυ, στον κήπο τους, την ίδια ώρα, κυττάζοντας και ρωτώντας τ' άστέρια:

«Τί θα κάνω αύριο;» «Τί θα υού συμ-βή;» «Θά είμαι ευτυνισμένος;» Γιατί, ό-πως σου είπα, δεν ήταν ευτυνισμένοι, έ-νοιωθάν την ψυχή τους ά-δειαν, δίγως να ξέρουν γι-ατί. Κι' όμως δεν έλειπε τίποτα άπ' τη ζωή τους. Η κοπέλλα ήταν ώραία και πλούσια κι' ο νέος δυ-νατός, κι' έρωτικός.

Κάποιο βράδυ, το ά-γνόοι και η κοπέλλα συ-ναντήθηκαν κοντά στο ποτάμι. Κυττάθηκαν γαμονέλασαν ο ένας στον άλλο και άνοιξαν να μιλήσουν. Ήταν μία ώρα γαλήνια, ώραία.

Η έσχαή ήταν μαγευτική και το ποτάμι είχε κουστάλλινα νερά. «Τί άμορφη που είνε!» στέναζε η νέα. — «Είχε τόσο ήσυχα!» είπε ο νέος και την κυττάε. Πεπατήσαν μαζί στην όχθη του ποταμού. Αυτό νιγόταν από τότε κάθε μέρα. Και τα βράδια, καθένας τους μονάκος σκεφτόταν: «Θά τον δώ αύριο και τί θα του πώ;» — «Θά την δώ αύριο και τί θα της πώ;» Έτσι περνούσε ο καιρός.

Μία μέρα, η κοπέλλα είπε έσωνικά: «Αύριο δεν θα δώ, ούτε μεθαύριο, δεν έρω ποτέ, πρέπει να υύνω...» Η κο-πέλλα του νέου γτύπησε δυνατά. Είχε τόσα πολλά να της πη! Μά δεν ήξερε πώς, δεν ήξερε, κύτταε στα μάτια την κοπέλλα. Τα μάτια της ήταν όλο άγνώια. Ο νέος έσκυψε, μάζεψε με-ρικά άγνολούδια γονάτιζε δίπλα της και της είπε: «Πο-τα, είναι δικά σου... Τα θέλεις;» Κι' αυτό το «τα θέλεις» ήταν σαν να της έλεγε: «Με θέλεις;» Η κοπέλλα κυττάε το λου-λούδι και το πρόσωπο του νέου με τ' άδρά γαλαχτοειδή και το έκφαστικό βλέμμα. Και κατάλαβε! Χαμονέλασε πη-ρε τα λουλούδια και ψιθύρισε: «Ναί... κι' ένω... κι' ένω...»

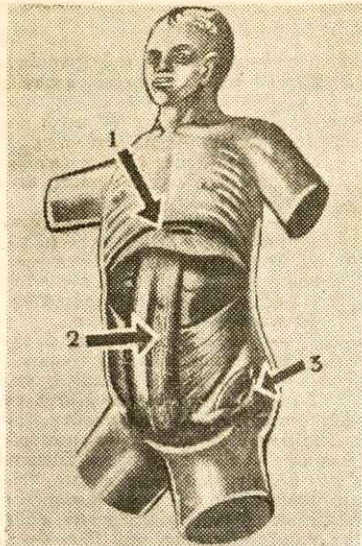
«Από εκείνη τη στιγμή άνοιξαν να ζύνε οι δύο τους την αιώνια ιστορία» —τον Έρωτα —που βύθιωνε τη μοναξιά.

Όταν η θεία Μαρία άπάσσε, ο Ζάν δεν πόστε τη συν-θισμένη του λέξι. Άπόμεινε σιωπηλός κυττάζοντας τ' άστέ-ρια σαν άνειροπαρόμενος.

Την άλλη μέρα, όταν η θεία Μαρία κατέβηκε στη χώρα για υόνια, συνάντησε στην πόρτα ενός υπό το Ζάν που συνόδε-σε μία έσχαή και νύστιη κοπέλλα. Χαμονέλασαν ο ένας στον άλ-λο και φαίνονταν ευτυνισμένοι. Η Μαρία τους κυττάε υία στιγμή συγκινημένη. Έπειτα προνώρησε στο δρόμο. Δεν την είχαν δ.

Ο Ζάν είχε νικήσει την έμφνη δειλία του, όπως ο νέος τή-καίωνας ιστορίας και είχε έδωμονηθή τον έρωτα του στην κοπέλλα.

ΖΑΝ ΠΙΕΡ ΠΙΒΙΕΡ

ΟΙ τρεις βασικοί μύες, χάρις στους οποίους μπορείτε να κάμετε μασσάζ στα εσωτερικά σας όργανα: 1) Το διάφραγμα, 2) Ο μεγάλος θώρας, 3) Ο μύς του απευθυμένου. Μαθαίνοντας να κινείτε με τον κατάλληλο τρόπο αυτούς τους μύς, μπορείτε να κάμετε ένα εξαιρετικό μασσάζ των σπονδυλίων οργάνων που βασίζονται στην περιοχή της κοιλιάς και των άδων εσωτερικής εκκρίσεως.

ΤΟ ΜΑΣΣΑΖ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ

Η άσκηση της «αρκούδας» και του «βρεγμένου σκύλου»

Το μασσάζ είναι δύο ειδών: εσωτερικό και εξωτερικό. Όταν μιλούμε για εξωτερικό μασσάζ, εννοούμε εκείνο που αποβλέπει στην τόνωση των μυών του σώματος. Το μασσάζ αυτό δεν περιορίζεται, βέβαια, στην επιφάνεια του δέρματος, αλλά προχωρεί σε βάθος. (Μερικοί ειδικοί μασσάζ «μασσέρ» ζυμώνουν στην κυριολεξία τους μύς του σώματος ο' όλο το βάθος τους). Το μασσάζ αυτό, όμως, δεν έχει άμεση επίδραση στα βαθύτερα όργανα του σώματος.

Το εσωτερικό μασσάζ, τούναντίον, αποβλέπει στην αποτοξίνωση και την τόνωση των εσωτερικών οργάνων, που βρίσκονται στην περιοχή του θώρακος και της κοιλιάς: πνευμόνων, ήπατος, σπλήνας, παγκρέατος, νεφρών, επινεφριδίων, γεννητικών αδένων και εντερικού σωλήνα.

Το καλύτερο μασσάζ ο' αυτά τα όργανα μπορείτε να το κάμετε μόνοι σας, χωρίς τη βοήθεια κανενός μασσέρ. Αλλά πώς; Να μερικές ασκήσεις που υποδεικνύει γι' αυτό το σκοπό ο δόκτωρ Χέρμπερτ: 1) Όρθια στάση. Τεντώστε την κοιλιά σας προς τα εμπρός, συστέλλοντας το διάφραγμα. Η συμπίεση αυτή του διαφράγματος το κάνει να καταρτάται και να συμπίεζι τα έντερα. Παραμείνετε σ' αυτή τη στάση για λίγο και κατόπιν συμπίεστε τους κοιλιακούς μύς χαλαρώνοντας το διάφραγμα.

Η άσκηση αυτή θα γίνει με τον ακόλουθο ρυθμό:

α) Κοιλιά τεντωμένη. Θα κάμετε 6 μικρές εισπνοές, τη μία έπειτα από την άλλη.

ΙΑΤΡΟΣ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12
και 5-7 ως και επί συνεντεύξεi. Χάρ.
Τρικούρη 113 - Τηλ. 613 610.

β) Κοιλιά προς τα μέσα. Αφού πρώτα διώξετε τον αέρα που εισπνεύσατε προηγουμένως, θα κάμετε άλλες 6 μικρές εισπνοές.

γ) Βαθεία εισπνοή. Συγκρατήστε τον αέρα. Κατά το διάστημα αυτό θα τεντώσετε προς τα έξω και θα σφίξετε προς τα μέσα την κοιλιά σας 5-6 φορές στη σειρά. Έξοδος του αέρος.

Η ανωτέρω άσκηση πρέπει να επαναληφθι επί πέντε λεπτά.

2) Βαθεία εισπνοή. Συγκρατήστε τον αέρα και συμπίεστε ταυτόχρονα το διάφραγμα και τους κοιλιακούς μύς. Η συμπίεση πρέπει να έπεται σ' όλη την περιοχή των εντέρων. Βγάλτε αργά τον αέρα.

3) Βαθεία εισπνοή. Συγκρατήστε τον αέρα στους πνευμόνες και συμπίεστε το διάφραγμα και τους κοιλιακούς μύς όπως και στην προηγουμένη άσκηση. Κατόπιν αντί να βγάλετε τον αέρα, πάρτε μία καινούργια εισπνοή και ξανασφίξτε, ώσπου να αισθανθήτε το αίμα ν' ανεβαίνει στο κεφάλι σας. Αρχίστε τότε να βγάλετε αργά τον αέρα που εισπνεύσατε.

Θα επαναλάβετε αυτή την άσκηση 3 ή 4 φορές στη σειρά.

4) Αμέσως έπειτα από την προηγουμένη άσκηση θα σφίξετε διαδοχικά και γρήγορα όλους τους μύς του κορμού, για να κάμετε το αίμα να ξαναγυρίσει στους πνευμόνες.

Οι ασκήσεις 2, 3 και 4 πρέπει να γίνονται χωρίς να βιάζεστε τον έαυτό σας, γιατί είναι πολύ κουραστικές, ιδίως στην αρχή.

Για να κάμετε τη σπονδυλική σας στήλη ευλύγιστη.

Ένας από τους λόγους της δυσκαμψίας της σπονδυλικής στήλης είναι η συγκέντρωση ασβεστίου γύρω στους σπονδύλους. Αυτή η δυσκαμψία, που προαναγγέλλει τα νηρατεία, έχει άμεσο αντίκτυπο και στους ενδοκρινείς αδένες.

Οι κατωτέρω ασκήσεις θα σας βοηθήσουν να διατηρήσετε την ευλυγισία της σπονδυλικής στήλης.

1) Κάμψις του κορμού προς τα εμπρός και πίσω. Η άσκηση αυτή πρέπει να εκτελεσθι πολύ αργά. Πέντε φορές εμπρός και πίσω.

2) Κάμψι του κορμού αριστερά, δεξιά. Πέντε φορές προς την κάθε κατεύθυνση και πολύ αργά.

3) Στροφή του κορμού. Αριστερά, δεξιά. Πέντε φορές προς την κάθε κατεύθυνση και πολύ αργά.

4) Η άσκηση αυτή καλείται «της αρκούδας μέσα στο κλουβί». Η στάση που θα δώσετε στο σώμα σας είναι η εξής: Οι φτέρνες σε απόσταση 20 εκατοστών ή μία από την άλλη. Οι άκρες των ποδιών προς τα μέσα. Τα γόνατα λυγισμένα ελαφρά, προς τα μέσα επίσης. Οι δύο παλάμες πάνω στο στομάχι. Οι άγκωνες όσο το δυνατόν προς τα εμπρός. Το κεφάλι προς τα κάτω.

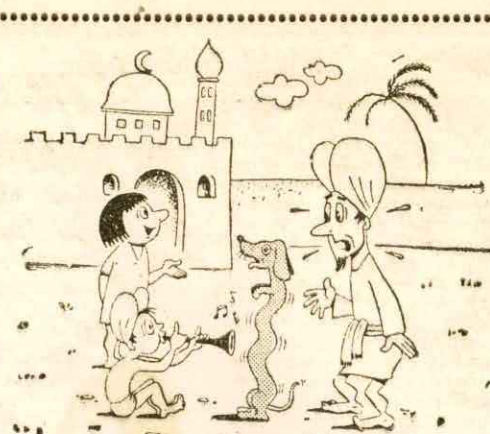
Η σπονδυλική σας στήλη θα πάρη έτσι μία κύρτωση από πάνω ως κάτω.

Πάρτε μία βαθεία αναπνοή, κάνοντας ταυτόχρονα μικρές κάμψεις του κορμού προς τα εμπρός, όπως ακριβώς οι αρκούδες. Θα βγάλετε κατόπιν αργά τον αέρα που εισπνεύσατε.

Η άσκηση θα επαναληφθι 2-3 φορές.

5) Μία άλλη άσκηση, που αποβλέπει στον ίδιο σκοπό καλείται του «βρεγμένου σκύλου». Χωρίς να μετακινήσετε το κεφάλι ούτε τη λεκάνη, τεντώστε διαδοχικά τους δύο ώμους προς τα εμπρός, όπως κάνει ένα βρεγμένο σκυλί, για να τινάξει το νερό από πάνω του.

Η άσκηση αυτή, που υπενθυμίζει τους χορούς των ημισαγρών λαών, είναι πολύ δύσκολη, αλλά δίνει μεγάλη ευλυγισία στη σπονδυλική στήλη.

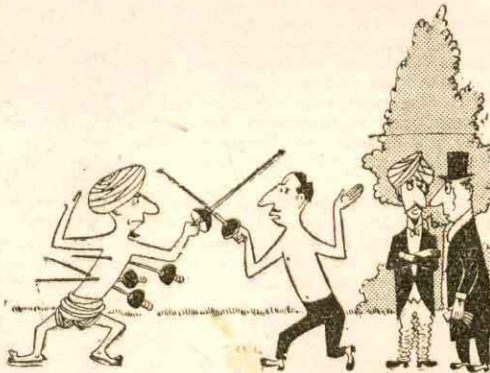

Ο γυιός του φακίση και ο σκύλος τους...

Ο ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ

— Βρέ, να πάρη η όργη! Έδωλα πάλι το γερό;...

ΣΤΙΣ ΙΝΔΙΕΣ

— Είναι η τέταρτη μονομαχία, που κάνει σήμερα!...

ΣΑΝ ΤΑ ΜΠΑΛΟΝΙΑ...

— Ο άντρας μου, γιατρέ, δηλητηριάσθηκε από γκάσι!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ένας υπάλληλος του «Παλατιού του Γέλιου», λέει στο Μέντφορντ ότι υποπτεύεται πως δολοφόνησε κάποιον τον Πούτζυ και τον πέταξε στη θάλασσα, επειδή ήξερε ωρισμένα πράγματα για τη δολοφονία της Λάνας.

Ο «Όρας Μάνινγκ», ο φίλος του Λέντνεο, διατυπώνει την γνώμη ότι η Λάνα δολοφονήθηκε από κάποιον αντισόροπο μισογύνι κι' έγθοδ του κινυματογράφου.

Ο Μίκε Λέντνεο δραπέτευει με το αεροπλάνο για τη Ν. Υόρκη, για να μη τον ενοχοποιήσουν επειδή ήταν ο καβαλιέρος της Λάνας στο πάρτυ.

Ένας δύτης κατεβαίνει στο βυθό της θαλάσσης, κοντά στην προκυμιά του Λούνα-Πάρκ, για να ψάξη για το πτώμα του Πούτζυ.

Ο Τζόννυ δεν έμειλε πιά, για ένα χρονικό διάστημα. Έπαφελήθηκε της ευκαιρίας για να κυττάξω το γυιό του, που εξακολουθούσε να στέλνει αέρα με την άντλια, ριχνοντας κάθε τόσο μία ματιά στο μανόμετρο.

Ξαφνικά, τραντάχτηκε το καλώδιο ειρκοινωνίας με το σκάφανδρο.

— Τζόε! είπτε ο Τζόννυ στο τηλέφωνο. Κάτι βρήκα! Δεν διακρίνω καθαρά αλλά μοιάζει σαν πεθαμένος. Ρίχτε μου ένα γάντζο, και τραβήχτε όταν σας δώσω το σύνθημα.

Απ' την έκφραση του προσώπου μου, ο Χάρρυ κατάλαβε ότι υπήρχαν ενδιαφέροντα νέα. Του επανέλαβα ότι μου είχε πη ο Τζόννυ. Ρίξαμε ύστερα μέσ' στη θάλασσα ένα καλώδιο με γάντζο.

Μου φάνηκε πως πέρασε μία ολόκληρη ώρα, ώσπου ν' ακούσω πάλι τη φωνή του Τζόννυ: — Τραβήχτε τώρα! Έστερα θα μ' ανεβάσετε και μένα. Το νου σας μην αφαίρεθι ο γυιός μου και πώην να τρομπάρη!

Αρχίσαμε να τραβούμε το καλώδιο. Ήταν πολύ βαρύ αυτό που κρεμόταν στην άκρη. Όταν έφτασε στην επιφάνεια, λίγο έλειπε ν' αφίσουμε απ' τα

χέρια μας το καλώδιο, ο Χάρρυ κι' εγώ, απ' την ταραχή που νοιώσαμε.

Ήταν πραγματικά το πτώμα του Πούτζυ Μπλάκ! Η αλυσίδα που έλιπε απ' τα μηχανήματα του «Παλατιού του Γέλιου» ήταν δεμένη γύρω απ' τους αστραγάλους του. Και του είχαν περάσει απ' τους ώμους, ως τη μέση, το σκελετό του ματωμένου παράθυρου που είχα ιδη άλλοτε εκεί πάνω.

Μόλις ανεβάσαμε τον Τζόννυ, ο Χάρρυ κλείσε τον αστυφύλακα και τον έστειλε να φέρη μία κουβέρτα, για να σκεπάσθι το νεκρό. Εγώ έτρεξα προς τον τηλεφωνικό θάλαμο του ντάνσινγκ.

Με ζήτησε η Γκράν Σούτον. Πέστε μου, Τζόε, πιστεύετε πως σκότωσε τη Λάνα αυτός ο Πούτζυ; με ρώτησε.

Έκανα μία μεγάλη προσπάθεια για να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου. — Όχι, δεν τ'ό πιστεύω, απάντησα. Δεν είχε τέτοιο κουράγιο...

Αφού σώπασε μία στιγμή, η Γκράν Σούτον ψιθύρισε: — Φοβάμαι, Τζόε! Θα φύγω, θα πάω στην Ευρώπη... ή κάπου αλλού, μακριά.

Δεν σας το συμβουλεύω, είπα σοβαρά. Μη φύγετε αυτή τη στιγμή.

Χάρης στον καφέ, το μυαλό μου είχε ξεκαθαρίσει. Η Γκράν αναστενάξε.

Θάρρητε αυριο να με δήτε; ρώτησε.

Πολύ ευχαρίστας — Εύχαριστώ, Τζόε. Είσαστε πολύ ευγενικός.

Κι' η Γκράν έκλεισε το τηλέφωνο. Όταν γύρισα στο τραπέζι μου, τα μάτια της Ντόλλυ πετούσαν σπίδες.

— Αν σ' ειοχλώ, να μου τ'ό πης, γκρίνιασε.

— Άκουσε, μικρή μου! απάντησα. Δεν σε κάλεσα εγώ στη συντροφιά μου... Γιατί νευριάζεις επειδή πέτυχα μία καλή πληροφορία; Το ίδιο μπορεί να συιδη και σε σένα, μία και δεν έχει κλείσει ακόμη αυτή η υπόθεση.

— Έννοια σου, και σου ετομαζώ μία έκπληξη πρώτης γασμής! Ξεπάσα. Αρχίσα την αντίθεση, και δεν μπορείς για την ώρα να κάνης τίποτε, γιατί η εφημερίδα μας τυπώνεται κιόλας. Υποδεικνύουμε τη Βίλμα Κέιστλ ως την ύπ' αριθ. 1 ύποπτη για τη δολοφονία της Λάνας!

Προσπάθησα να διατηρήσω την ψυχραιμία μου κι' απάντησα, αποφεύγοντας να την κυττάξω στο πρόσωπο: — Σούχει στρίψει όλωσδι-

Με ζήτησε η Γκράν Σούτον. Πέστε μου, Τζόε, πιστεύετε πως σκότωσε τη Λάνα αυτός ο Πούτζυ; με ρώτησε. Έκανα μία μεγάλη προσπάθεια για να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου. — Όχι, δεν τ'ό πιστεύω, απάντησα. Δεν είχε τέτοιο κουράγιο... Αφού σώπασε μία στιγμή, η Γκράν Σούτον ψιθύρισε: — Φοβάμαι, Τζόε! Θα φύγω, θα πάω στην Ευρώπη... ή κάπου αλλού, μακριά. Δεν σας το συμβουλεύω, είπα σοβαρά. Μη φύγετε αυτή τη στιγμή. Χάρης στον καφέ, το μυαλό μου είχε ξεκαθαρίσει. Η Γκράν αναστενάξε. Θάρρητε αυριο να με δήτε; ρώτησε. Πολύ ευχαρίστας — Εύχαριστώ, Τζόε. Είσαστε πολύ ευγενικός. Κι' η Γκράν έκλεισε το τηλέφωνο. Όταν γύρισα στο τραπέζι μου, τα μάτια της Ντόλλυ πετούσαν σπίδες. — Αν σ' ειοχλώ, να μου τ'ό πης, γκρίνιασε. — Άκουσε, μικρή μου! απάντησα. Δεν σε κάλεσα εγώ στη συντροφιά μου... Γιατί νευριάζεις επειδή πέτυχα μία καλή πληροφορία; Το ίδιο μπορεί να συιδη και σε σένα, μία και δεν έχει κλείσει ακόμη αυτή η υπόθεση. — Έννοια σου, και σου ετομαζώ μία έκπληξη πρώτης γασμής! Ξεπάσα. Αρχίσα την αντίθεση, και δεν μπορείς για την ώρα να κάνης τίποτε, γιατί η εφημερίδα μας τυπώνεται κιόλας. Υποδεικνύουμε τη Βίλμα Κέιστλ ως την ύπ' αριθ. 1 ύποπτη για τη δολοφονία της Λάνας! Προσπάθησα να διατηρήσω την ψυχραιμία μου κι' απάντησα, αποφεύγοντας να την κυττάξω στο πρόσωπο: — Σούχει στρίψει όλωσδι-

Με ζήτησε η Γκράν Σούτον. Πέστε μου, Τζόε, πιστεύετε πως σκότωσε τη Λάνα αυτός ο Πούτζυ; με ρώτησε. Έκανα μία μεγάλη προσπάθεια για να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου. — Όχι, δεν τ'ό πιστεύω, απάντησα. Δεν είχε τέτοιο κουράγιο... Αφού σώπασε μία στιγμή, η Γκράν Σούτον ψιθύρισε: — Φοβάμαι, Τζόε! Θα φύγω, θα πάω στην Ευρώπη... ή κάπου αλλού, μακριά. Δεν σας το συμβουλεύω, είπα σοβαρά. Μη φύγετε αυτή τη στιγμή. Χάρης στον καφέ, το μυαλό μου είχε ξεκαθαρίσει. Η Γκράν αναστενάξε. Θάρρητε αυριο να με δήτε; ρώτησε. Πολύ ευχαρίστας — Εύχαριστώ, Τζόε. Είσαστε πολύ ευγενικός. Κι' η Γκράν έκλεισε το τηλέφωνο. Όταν γύρισα στο τραπέζι μου, τα μάτια της Ντόλλυ πετούσαν σπίδες. — Αν σ' ειοχλώ, να μου τ'ό πης, γκρίνιασε. — Άκουσε, μικρή μου! απάντησα. Δεν σε κάλεσα εγώ στη συντροφιά μου... Γιατί νευριάζεις επειδή πέτυχα μία καλή πληροφορία; Το ίδιο μπορεί να συιδη και σε σένα, μία και δεν έχει κλείσει ακόμη αυτή η υπόθεση. — Έννοια σου, και σου ετομαζώ μία έκπληξη πρώτης γασμής! Ξεπάσα. Αρχίσα την αντίθεση, και δεν μπορείς για την ώρα να κάνης τίποτε, γιατί η εφημερίδα μας τυπώνεται κιόλας. Υποδεικνύουμε τη Βίλμα Κέιστλ ως την ύπ' αριθ. 1 ύποπτη για τη δολοφονία της Λάνας! Προσπάθησα να διατηρήσω την ψυχραιμία μου κι' απάντησα, αποφεύγοντας να την κυττάξω στο πρόσωπο: — Σούχει στρίψει όλωσδι-

Με ζήτησε η Γκράν Σούτον. Πέστε μου, Τζόε, πιστεύετε πως σκότωσε τη Λάνα αυτός ο Πούτζυ; με ρώτησε. Έκανα μία μεγάλη προσπάθεια για να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου. — Όχι, δεν τ'ό πιστεύω, απάντησα. Δεν είχε τέτοιο κουράγιο... Αφού σώπασε μία στιγμή, η Γκράν Σούτον ψιθύρισε: — Φοβάμαι, Τζόε! Θα φύγω, θα πάω στην Ευρώπη... ή κάπου αλλού, μακριά. Δεν σας το συμβουλεύω, είπα σοβαρά. Μη φύγετε αυτή τη στιγμή. Χάρης στον καφέ, το μυαλό μου είχε ξεκαθαρίσει. Η Γκράν αναστενάξε. Θάρρητε αυριο να με δήτε; ρώτησε. Πολύ ευχαρίστας — Εύχαριστώ, Τζόε. Είσαστε πολύ ευγενικός. Κι' η Γκράν έκλεισε το τηλέφωνο. Όταν γύρισα στο τραπέζι μου, τα μάτια της Ντόλλυ πετούσαν σπίδες. — Αν σ' ειοχλώ, να μου τ'ό πης, γκρίνιασε. — Άκουσε, μικρή μου! απάντησα. Δεν σε κάλεσα εγώ στη συντροφιά μου... Γιατί νευριάζεις επειδή πέτυχα μία καλή πληροφορία; Το ίδιο μπορεί να συιδη και σε σένα, μία και δεν έχει κλείσει ακόμη αυτή η υπόθεση. — Έννοια σου, και σου ετομαζώ μία έκπληξη πρώτης γασμής! Ξεπάσα. Αρχίσα την αντίθεση, και δεν μπορείς για την ώρα να κάνης τίποτε, γιατί η εφημερίδα μας τυπώνεται κιόλας. Υποδεικνύουμε τη Βίλμα Κέιστλ ως την ύπ' αριθ. 1 ύποπτη για τη δολοφονία της Λάνας! Προσπάθησα να διατηρήσω την ψυχραιμία μου κι' απάντησα, αποφεύγοντας να την κυττάξω στο πρόσωπο: — Σούχει στρίψει όλωσδι-

Με ζήτησε η Γκράν Σούτον. Πέστε μου, Τζόε, πιστεύετε πως σκότωσε τη Λάνα αυτός ο Πούτζυ; με ρώτησε. Έκανα μία μεγάλη προσπάθεια για να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου. — Όχι, δεν τ'ό πιστεύω, απάντησα. Δεν είχε τέτοιο κουράγιο... Αφού σώπασε μία στιγμή, η Γκράν Σούτον ψιθύρισε: — Φοβάμαι, Τζόε! Θα φύγω, θα πάω στην Ευρώπη... ή κάπου αλλού, μακριά. Δεν σας το συμβουλεύω, είπα σοβαρά. Μη φύγετε αυτή τη στιγμή. Χάρης στον καφέ, το μυαλό μου είχε ξεκαθαρίσει. Η Γκράν αναστενάξε. Θάρρητε αυριο να με δήτε; ρώτησε. Πολύ ευχαρίστας — Εύχαριστώ, Τζόε. Είσαστε πολύ ευγενικός. Κι' η Γκράν έκλεισε το τηλέφωνο. Όταν γύρισα στο τραπέζι μου, τα μάτια της Ντόλλυ πετούσαν σπίδες. — Αν σ' ειοχλώ, να μου τ'ό πης, γκρίνιασε. — Άκουσε, μικρή μου! απάντησα. Δεν σε κάλεσα εγώ στη συντροφιά μου... Γιατί νευριάζεις επειδή πέτυχα μία καλή πληροφορία; Το ίδιο μπορεί να συιδη και σε σένα, μία και δεν έχει κλείσει ακόμη αυτή η υπόθεση. — Έννοια σου, και σου ετομαζώ μία έκπληξη πρώτης γασμής! Ξεπάσα. Αρχίσα την αντίθεση, και δεν μπορείς για την ώρα να κάνης τίποτε, γιατί η εφημερίδα μας τυπώνεται κιόλας. Υποδεικνύουμε τη Βίλμα Κέιστλ ως την ύπ' αριθ. 1 ύποπτη για τη δολοφονία της Λάνας! Προσπάθησα να διατηρήσω την ψυχραιμία μου κι' απάντησα, αποφεύγοντας να την κυττάξω στο πρόσωπο: — Σούχει στρίψει όλωσδι-

Με ζήτησε η Γκράν Σούτον. Πέστε μου, Τζόε, πιστεύετε πως σκότωσε τη Λάνα αυτός ο Πούτζυ; με ρώτησε. Έκανα μία μεγάλη προσπάθεια για να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου. — Όχι, δεν τ'ό πιστεύω, απάντησα. Δεν είχε τέτοιο κουράγιο... Αφού σώπασε μία στιγμή, η Γκράν Σούτον ψιθύρισε: — Φοβάμαι, Τζόε! Θα φύγω, θα πάω στην Ευρώπη... ή κάπου αλλού, μακριά. Δεν σας το συμβουλεύω, είπα σοβαρά. Μη φύγετε αυτή τη στιγμή. Χάρης στον καφέ, το μυαλό μου είχε ξεκαθαρίσει. Η Γκράν αναστενάξε. Θάρρητε αυριο να με δήτε; ρώτησε. Πολύ ευχαρίστας — Εύχαριστώ, Τζόε. Είσαστε πολύ ευγενικός. Κι' η Γκράν έκλεισε το τηλέφωνο. Όταν γύρισα στο τραπέζι μου, τα μάτια της Ντόλλυ πετούσαν σπίδες. — Αν σ' ειοχλώ, να μου τ'ό πης, γκρίνιασε. — Άκουσε, μικρή μου! απάντησα. Δεν σε κάλεσα εγώ στη συντροφιά μου... Γιατί νευριάζεις επειδή πέτυχα μία καλή πληροφορία; Το ίδιο μπορεί να συιδη και σε σένα, μία και δεν έχει κλείσει ακόμη αυτή η υπόθεση. — Έννοια σου, και σου ετομαζώ μία έκπληξη πρώτης γασμής! Ξεπάσα. Αρχίσα την αντίθεση, και δεν μπορείς για την ώρα να κάνης τίποτε, γιατί η εφημερίδα μας τυπώνεται κιόλας. Υποδεικνύουμε τη Βίλμα Κέιστλ ως την ύπ' αριθ. 1 ύποπτη για τη δολοφονία της Λάνας! Προσπάθησα να διατηρήσω την ψυχραιμία μου κι' απάντησα, αποφεύγοντας να την κυττάξω στο πρόσωπο: — Σούχει στρίψει όλωσδι-

Με ζήτησε η Γκράν Σούτον. Πέστε μου, Τζόε, πιστεύετε πως σκότωσε τη Λάνα αυτός ο Πούτζυ; με ρώτησε. Έκανα μία μεγάλη προσπάθεια για να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου. — Όχι, δεν τ'ό πιστεύω, απάντησα. Δεν είχε τέτοιο κουράγιο... Αφού σώπασε μία στιγμή, η Γκράν Σούτον ψιθύρισε: — Φοβάμαι, Τζόε! Θα φύγω, θα πάω στην Ευρώπη... ή κάπου αλλού, μακριά. Δεν σας το συμβουλεύω, είπα σοβαρά. Μη φύγετε αυτή τη στιγμή. Χάρης στον καφέ, το μυαλό μου είχε ξεκαθαρίσει. Η Γκράν αναστενάξε. Θάρρητε αυριο να με δήτε; ρώτησε. Πολύ ευχαρίστας — Εύχαριστώ, Τζόε. Είσαστε πολύ ευγενικός. Κι' η Γκράν έκλεισε το τηλέφωνο. Όταν γύρισα στο τραπέζι μου, τα μάτια της Ντόλλυ πετούσαν σπίδες. — Αν σ' ειοχλώ, να μου τ'ό πης, γκρίνιασε. — Άκουσε, μικρή μου! απάντησα. Δεν σε κάλεσα εγώ στη συντροφιά μου... Γιατί νευριάζεις επειδή πέτυχα μία καλή πληροφορία; Το ίδιο μπορεί να συιδη και σε σένα, μία και δεν έχει κλείσει ακόμη αυτή η υπόθεση. — Έννοια σου, και σου ετομαζώ μία έκπληξη πρώτης γασμής! Ξεπάσα. Αρχίσα την αντίθεση, και δεν μπορείς για την ώρα να κάνης τίποτε, γιατί η εφημερίδα μας τυπώνεται κιόλας. Υποδεικνύουμε τη Βίλμα Κέιστλ ως την ύπ' αριθ. 1 ύποπτη για τη δολοφονία της Λάνας! Προσπάθησα να διατηρήσω την ψυχραιμία μου κι' απάντησα, αποφεύγοντας να την κυττάξω στο πρόσωπο: — Σούχει στρίψει όλωσδι-

Με ζήτησε η Γκράν Σούτον. Πέστε μου, Τζόε, πιστεύετε πως σκότωσε τη Λάνα αυτός ο Πούτζυ; με ρώτησε. Έκανα μία μεγάλη προσπάθεια για να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου. — Όχι, δεν τ'ό πιστεύω, απάντησα. Δεν είχε τέτοιο κουράγιο... Αφού σώπασε μία στιγμή, η Γκράν Σούτον ψιθύρισε: — Φοβάμαι, Τζόε! Θα φύγω, θα πάω στην Ευρώπη... ή κάπου αλλού, μακριά. Δεν σας το συμβουλεύω, είπα σοβαρά. Μη φύγετε αυτή τη στιγμή. Χάρης στον καφέ, το μυαλό μου είχε ξεκαθαρίσει. Η Γκράν αναστενάξε. Θάρρητε αυριο να με δήτε; ρώτησε. Πολύ ευχαρίστας — Εύχαριστώ, Τζόε. Είσαστε πολύ ευγενικός. Κι' η Γκράν έκλεισε το τηλέφωνο. Όταν γύρισα στο τραπέζι μου, τα μάτια της Ντόλλυ πετούσαν σπίδες. — Αν σ' ειοχλώ, να μου τ'ό πης, γκρίνιασε. — Άκουσε, μικρή μου! απάντησα. Δεν σε κάλεσα εγώ στη συντροφιά μου... Γιατί νευριάζεις επειδή πέτυχα μία καλή πληροφορία; Το ίδιο μπορεί να συιδη και σε σένα, μία και δεν έχει κλείσει ακόμη αυτή η υπόθεση. — Έννοια σου, και σου ετομαζώ μία έκπληξη πρώτης γασμής! Ξεπάσα. Αρχίσα την αντίθεση, και δεν μπορείς για την ώρα να κάνης τίποτε, γιατί η εφημερίδα μας τυπώνεται κιόλας. Υποδεικνύουμε τη Βίλμα Κέιστλ ως την ύπ' αριθ. 1 ύποπτη για τη δολοφονία της Λάνας! Προσπάθησα να διατηρήσω την ψυχραιμία μου κι' απάντησα, αποφεύγοντας να την κυττάξω στο πρόσωπο: — Σούχει στρίψει όλωσδι-

Βει ήδη δύο άλλες ήθοποιες, που είχαν την ατυχία να βρεθούν ανακατεμένες σε κάποιο μυστηριώδες έγκλημα.

Ενώ πήγαινα με τ' αυτοκίνητό μου προς το κέντρο της πόλεως, άκουγα στο ραδιόφωνο τις τελευταίες ειδήσεις, που ανέφεραν το ρεπορτάζ της Ντόλλυ και το δικό μου.

Στο γραφείο μου, βάλθηκα να συγκεντρώσω όλα τα στοιχεία που υπήρχαν έναντιον του Μίκε Λέντνερ. Ένώ έκανα αυτή τη δουλειά, παρουσιάστηκε ο μυστηριώδης Μάλκολμ Μπόουντ, με την τσάντα κάτω απ' τη μασχάλη. Με καληπέρισε και κάθισε, δίχως να ζητήσει την άδεια.

Πώς σας άφησε να μπήτε ο νυκτοφύλακας; άπόρησα, δυσφορώντας για την επίσκεψή του.

Του είπα πως ήμουν προσωπικός σας φίλος, μου έξηγησε μ' ένα πλατύ χαμόγελο.

Μά είπατε ψέμματα!

Ω, κύριε Μέντφορντ, σας παρακαλώ, μην παίρνετε αυτό τον έχθρικό τόνο!

Έχω δουλειά, κύριε Μπόουντ. Τι θέλετε από μένα;

Ήρθα να σας προτείνω να μου πουλήσετε το ζαφείρι.

Ανασήκωσα τους ώμους μου κι' απάντησα:

Δεν έχω κανένα ζαφείρι. Και δεν μ' αρέσουν οι κουβέντες με έκδιασας.

Μά έμεις είμαστε βέβαιοι πως η Λάνα κρατούσε πάνω της το ζαφείρι, όταν τη σκότωσαν.

«Εμείς»;... Ποιόν εννοείτε δηλαδή; Γιά ποιόν εργάζεστε;

Για τον Γκνύ Σούττον.

Τι ποσόν μπορείτε να προσφέρετε;

Το πρόσωπο του Μπόουντ φωτίστηκε.

Τόδερα εγώ πως θα καταλήγουμε να συνεννοηθούμε, είπε. Τι θα λέγατε για 100 χιλιάδες δολάρια;... Δεν πρόκειται δε να σας κάνουμε καμμία αδιάκριτη ερώτηση...

Δεν θάταν άσχημη δουλειά, με την πίστι μου. Μόνο πού... δεν έχω το ζαφείρι! Ούτε και το είδα ποτέ μου.

Ο Μπόουντ έκαμε ένα μορφασμό άπογοητεύσεως.

Δεν θάβλεπα να σας άποκαλέσω ψεύτη... είπε.

Και κάνετε πολύ καλά, αν θέλετε να μείνουν γερά τα μούτρα σας! Για πέντε μου όμως, δεν ξέρετε τίποτε για την άπόπειρα έναντιον μου, στο Σάν Φραντσίσκο;

Ο Μπόουντ κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.

Απολύτως τίποτε! απάντησε. Πρέπει να παραδεχθώτε άλλωστε ότι θάταν μεγάλη άνοησία να σας τινάξη κανείς στον άέρα, ενώ πίστευε πως είχατε σεξ το ζαφείρι!

Σκέφθηκα λίγο κι' ύστερα παρατήρησα:

Κι' αν είχα πάει να δώσω το ζαφείρι στη Γκράν Σούττον;

Γιατί τότε να σας τινάξουν στον άέρα κατόπιν; Τι είχα να κερδίσουν;

Δεν έχετε άδικο...

Γύρισα άλλου τα μάτια μου για να πάω ένα τσιγάρο απ' το γραφείο μου. Όταν εναγκάστηκα το Μπόουντ, τον είδα να με σημαδεύει μ' ένα μεγάλο ρεβόλβερ!

Μόνον έτσι έλπιζω να συνεννοηθούμε, κύριε Μέντφορντ, μου είπε.

Δεν άφίνετε τώρα τις μπλόφες;... διαμαρτυρήθηκα.

Δεν μπλόφάρω. Χρειάζομαι το ζαφείρι! Αν δεν τόχετε σεξ, πρέπει να ξέρετε ποιος τόχει.

Ο Μπόουντ είχε άφίσει τώρα το γλυκομίλητο ύφος του και μιλούσε με τον τόνο του ανθρώπου που ξέρε τι θέλει.

Δεν έχω ιδέα, απάντησα. Καί, σας βεβαιώ, είμαι ο πρώτος που λυπάμαι γι' αυτό!

Έκανα ό,τι μπορούσα για να πάρω ένα πειστικό τόνο.

Μιά πόρτα χτύπησε δυνατά, κάπου μέσ' στο σπίτι. Ο Μπόουντ άνασκήρτησε και ξαναάρωσε γρήγορα το όπλο μέσ' στην τσάντα του.

Θα τα ξαναπούμε άλλη φορά! είπε, και σηκώθηκε άποτομα.

Βγήκε στο σκοτεινό διάδρομο και προχώρησε προς τη σκάλα.

Με μία γρήγορη κίνηση, άρπαξα ένα πιστόλι μέσ' απ' το συρτάρι του γραφείου μου κι' έσβυσα το φώς. Ξαπλώθηκα χάμω, κοντά στην πόρτα σημάδεψα τη σιλουέτα του Μπόουντ που άπομακρυνόταν, και πάτησα τη σκανδάλη.

Ο πυροβολισμός άντηχησε σαν κανονιά, μέσα στη σιωπή.

Απάντησε άμέσως ένας άλλος, κι' ένοιωσα σαν να μου άκουμπούσαν ένα πυρωμένο σίδερο στον άριστερό ώμο. Ο Μπόουντ μ' είχε γρατζουνήσει με τη σφαίρα του, ενώ η δική μου είχε πάει χαμένη κατά πάσαν πιθανότητα.

Τόν άκουσα να κατεβαίνει τρέχοντας τη σκάλα. Ψαχούλεψα τον ώμο μου: Δεν ήταν τίποτε το σοβαρό. Η σφαίρα μ' είχε πάρει ξυστά.

Κάποιοι έτρεξαν στο διάδρομο, προς το γραφείο μου. Κι' έπεσε πάνω μου το φώς ενός ηλεκτρικού φαναριού. Ήταν ο Τίππου, μαζί με το νυκτοφύλακα.

Πού πήγε; φώναξε ο τελευταίος, έξω φρενών.

— Έφυγε. Άφίστε τον τώρα. Δεν θα μπορέσετε να τον πιάσετε.

Σηκώθηκα άρβις. Ο Τίππου έξέτασε τον ώμο μου.

Δεν είναι τίποτε, μου είπε. Θα περάσει γρήγορα.

Του διηγήθηκα ό,τι είχε συμβεί. Συγχρόνως έβγαλα το σκακάκι μου και πέρασα κάτω απ' το ποικαμίσό μου το μαντίλι μου, στο μέρος της πληγής.

Σου χρειάζεται σωματοφύλακας. Τζόε μου είπε ο Τίππου. Άρχίζει να γίνεται πολύ επικίνδυνη αυτή η ιστορία... Τι να σε κάνω πιά, όταν σε κατατήσουνε κόσκινο;

Ομολογώ κι' εγώ πως δεν θα μου είναι διάλου εύχρηστο... γιατί θα φεύγω απ' τις τρύπες το ούισκου που θα πίνω!

Ο Τίππου διάβασε το ρεπορτάζ, που είχε μείνει μισοτελειωμένο στη γραφομηχανή μου.

Είναι περίφημο, Τζόε! φώναξε. Άκριβώς αυτό που ήθελα! Μπορείς άκόμη να βάλεις το Χάρρυ Πόουελ να τσακώσει το Μπόουντ. Θάταν άλλος ένας καλός στόχος... Καταλαβαίνεις, θέλω ν' απαλλαγώ τελείως η Βίλμα από κάθε ύποψία εις βάρος της. Πρόκειται για την καριέρα της!

Κ'...

Προσπαθώντας να ξεχάσω το δυνατό τσούξιμο του ώμου μου, άποτελείωσα το ρεπορτάζ μου για την ύποθεσι Λέντνερ.

Ο Τίππου το διάβασε κι' έμεινε ίκανοποιημένος.

Εν τάξει, Τζόε! μου είπε. Πήγαινε τώρα σ' ένα γιατρό να περιποιηθώ την πληγή σου, μην πάθεις καμμία μόλυνση.

Τί λές, να γράψω κάτι και για την άπόπειρα του Μπόουντ;

Ο Τίππου σκέφθηκε μία στιγμή κι' απάντησε ύστερα:

Καλύτερα, όχι. Να τα πής όμως στον Πόουελ.

Αντί να πάω σ' ένα γιατρό, όπως μου είχε συστήσει ο Τίππου, προτίμησα το νοσοκομείο όπου βρισκόταν η Τζέν.

— Επιστεύω πως έχεις δίκιο: Υπάρχει σ' αυτή την ιστορία κάτι που μου ξεφεύγει... Δεν είδα ποτέ μου αυτό το περίφημο ζαφείρι, ούτε και ξέρω ποιος μπορεί να τόχει.

Κατάλαβα από τη φυσιογνωμαί του, πως με πίστευε άπόλυτα. Άφου σώπασε μερικά δευτερόλεπτα, άναστήναξε, άνοιξε ένα φάκελλο κι' έβγαλε από μέσά διάφορες εκθέσεις.

— Ας τα ξαναδοούμε όλ' αυτά λεπτομερώς, είπε. Φέρε πιο κοντά την πολυθρόνα σου.

Άρχισαμε από την ανακάλυψη του πτώματος πάνω στην «τσουλήθρα» του Παλατιού του Γέλιου και το ψάξιμο της τσάντας της Λάνας.

— Άλήθεια, είπα, πρέπει να πάω να δώ αύριο το πρωί τη Γκράν Σούττον, και μου έχει πη πως θέλει την τσάντα της Λάνας. Πρόκειται να φύγω, τώρα γρήγορα για το Λος Άντζελες. Δεν θα της τη δώσης πιά;

Δεν έχω αντίρρηση.

Ο Χάρρυ έσκυψε άνοιξε ένα συρτάρι του γραφείου του και μούδωσε την τσάντα. Την άνοιξα και κύτταξα μέσα.

Θέλει να βεβαιωθεί πως δεν λείπει τίποτε; μου είπε ο Χάρρυ.

Εγώ; Με ποιόν τρόπο να βεβαιωθεί; απάντησα, άναση-

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

— Επιστρέψε εκ του έπιστημονικού του ταξιδιού εις Παρίσιους, ο λατρός κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ, όπου παρακολούθησε, έτι άπορά την θεραπεσίαν των άιμορροϊδων και δέχεται, ως και πρότερον, Έρμού 81. Τηλ. 21. 508.

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Τ' αργά

— Κάτι το ξαφνικό κι' ευχάριστο θαχούνε τα καρσινίδια μας και γκου-στουρούνε και μελογραντούνε οι κουντουρντισμένες!

Μουρμούρισε η 'Εφταλία και για να σιγουραρίστη, κάνει κεπέγκι το παν-τζούρι της και παραφυλάει περιεργή και διψασμένη.

Πραγματικά, δεν είχε άδικο. Η καρ-σινή της μπαλιντσίσε να γαρνιρή το σπύτι και την κόρη της κι' είναι σουρτα-φέρτα σαν την κλέφτρα γάτα.

— Άξαφνα, ένας γέρος κι' ένα καλόθι ξεπρο-βαλε απ' το ντουρσέκι κι' εύτ'ως μάννα και κόρη τρέσανε να τον προσπαντήσουνε οι μαλιματτζούδες.

— Άχ! Γιαννακό μου, μ' άποχρώσε! Πάντα ήσουνε γαλαν-τμός και τζουμέρτης!...

Και, γυρνώντας, λέει η μάννα στην κόρη της:

— Τρέχα, καλέ, ν' αδειάσης το κα-λάθι και να ψήσης ένα καφέ του κουμ-πάρου!...

— Δεν θέλω καφέδες και σεβριρί-σματα, ξένος δεν είμαι!... φώναξε ο γέρος.

— 'Ηβό! Μή μου τ'ό λες πως θα φύγης άσεβδρίστος!... Άν δεν βες καφέ, μιά κουταλιά ρετσέλι!... Έμέ-να, κουμπάρε, το σπύτι μου, δόξα νά-χι ο Θεός, είναι Μισοίρι, άναντ'αν μπαμπαντάν! Τα τρατσάμενα κι' ο δι-σκος είναι πάντα πίσ' απ' την πόρτα μου!

Τόλεγε κι' ήλπετε την πόρτα τ' 'Εφταλίας. Ο γέρος χαμογέλασε, πή-ρε το καλάθι, την άποχαιρέτησε και τ'ό είπε:

— Και πάλι, αν καμιά φορά θα θέλ'ης να βάλ'ης κλώσσα, έγω θα σου φέρω κι' άλλα!... Έχω, βλέπεις, πε-τεινό βαρβάτο, ράτσα έξτρα-πρίμα, κι' όρνιθες σοί, και γεινιθές!...

— Μωρή, αργά τ'ό ήφερε! Ξεφώνι-σε η 'Εφταλία. Σίγουρα κανέναν γαμ-πρός είναι πάλι για την γεροντοκόρη της, και θαχούνε μαγιονέζες, και φόρ-τσες. Θα γίνουνε τα γκιουμουρούκια.

Και, για να δ'η τ'ό αργά γκιοζ-γκιο-ρινέ εύτ'ως ξεπρότισε.

— Άχου η 'Εφταλία! Σκέπασε την φαγιάντα με τ'ό αργά, πτόχω πά-νω στην καρέλα!... φώναξε η μάννα.

— Άμέσως η γεροντοκόρη έρριξε ένα πεσκίρι πάνω σ'ό αργά, κι' έτρεξε στην πόρτα.

Μπήκε, λοιπόν, ντογρού η 'Εφταλία και είπε δειλά:

— Άχ ήθελα να σε παρακαλέσω!...

— Λέγε καλέ, Φταλία μου, τί θές;

— Έκείνος ο Νικολάκης μου, ο λει-ψανέβατος, δεν τρώει το είμαμ-μπαί-νι! κι' ήθελα να σε παρακαλέσω να μου δώσης δυο αργά να τ'ό ψήσω!...

— Αργά! Άχ! Έφταλία μου! τί όρκο βες να σου κάνω; Έγω έχω να δώ αργά απ' την Λαμπρή!

— 'Ηβό! και τώρα τί να κάνω; Φώ-ναξε άπελπισμένη η 'Εφταλία.

Κι' εύτ'ως πήγε η πανούργα κι' ήκα-σε πάνω στο πεσκίρι!...

— Άμέσως η καρέλα, τ'ό αργά κι' η Έφταλία — απ' τη μέση και κάτω — γενήκανε πατάλι!

— Μωρή κακούργα! Ξεφώνισαν μά-α και κόρη. Άφου ο Νικολάκης σου έ'ν τρώει είμαμ, άς φάη τώρα αργό-λέμονο!...

Κι' άρπαχτήκαν μαλλιά με μαλλιά!... ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τα δάσανα του Καραμπέτ

ΣΤΗ ΡΟΔΟ

Μέρες τώρα προσπαθούσε η Σουρπουίτσα να καταφέρει τον Καραμπέτ να πάνε άεροπορικώς στην Ρόδο. Έκείνος όμως, όπως πάντα, της φώναζε γιντινά:

— Χάϊρ - Χάϊρ Λέρο τ'ό πάμε με παμπόρι! Άεροπλάνο τ'όκ κορκίόρουμ!...

— Ουλέν φοβιτάση κόκμα! Έπ'ρι κό-σμος ντουνιάς τώρα με άεροπλάνο ταξειδύνει, γιαβρούμ!...

Μά ο Καραμπέτ τ'ό βιολί του:

— Όλμάς! Όλμάς! Νά γκρεμοτακιστώ, να πάτω κουσουρί - μουσουρί μουρη μου τέλεις; Λέρο γκιντελούμ!...

Τέλος, έπειτα από τριούδερο καυγά και πολλά ζόρια, η Σουρπουίτσα τ'όν έβαλε στο άεροπλάνο ιστέρ ιστεμέζ να πάνε για τη Ρόδο.

— Δεν έχει άέρα και τ'ό ξεκίνημα θα είνε ύπέροχο! μουρμούρισε ο πιλότος.

Κι' ύστερα γύρισε κι' είπε στον Καραμπέτ:

— Είνε βέβαια η πρώτη φορά, μ'ό μ'ό φο-βόσαστε. Ά! να ή'ητε πόσο όμορφα π'όν είνε ά-πό ψηλά!...

Κι' εύτ'ως μηχανικός και πιλότος καθήσανε στη θέσι τους.

— Βαί, βαί, τί ταβατούρι είνε αυτό μπέ; Τζιγέρια μου τ'ό βγάλω! Άντερα μου παπυ-τάια μου μέσα τ'ό πέσουνε! φώναξε ο Καρα-μπέτ.

Βαί, βαί!

Κι' η Σουρπουίτσα για να τ'ό δώση θάρ-ρος τ'ό είπε:

— Γκέλ, Καραμπέτ γιαβρούμ, κάτσε κοντά μου άνεκούκοινδα, κουράγιο - κουράγιο κάνε!...

Τ'ό άεροπλάνο κύλησε μερικά δευτερόλεπτα κι' ύψώθηκε στον άέρα. Και συνεχιζόταν: άνύ-ψωσι όμορφα και καλά και πετούσαν πάνω άπό ντερέδες, ταράδες, βουνά και θάλασσες.

Κι' ο Καραμπέτ, μ'ό όλο πούθελε να φανή στο ύψος του, δεν μπόρεσε να κρατηθή και ξε-φώνισε:

— Βαί, βαί, άπό κάτω μου νερό τρέχει!

— Ουλέν μπράκ λακινιτί! φώναξε άρουτί υπαρουτί, η Σουρπουίτσα, ρεζίλι τ'ό κάνεις έ-μένα!...

Σέ λίγο τ'ό άεροπλάνο άργισε να κατεβαίνει άπότομα. Μπαλιντισμένος και τρομοκρατημένος ο Καραμπέτ έμνηξε πάλι τ'ό άγριοφονάρ'ες του:

— Άνάν! Άνάν! Κουνάει!... Πες να στα-θή γιατί καρντία μου θα σταθί!... Άνοιξε!...

Άνοιξε πόρτα να κατεβούμε!... Γκιεμέμ!

— Διγώτερες κουζέντες, μονσιού Καραμ-πέτ, γιατί θαρώ π'ός πάμε στραβά!... τ'ό φώ-ναξε άνστηρα ο πιλότος.

— Βαί, βαί, γι' αυτό σαν τσακλαούτα κά-νει! Φτού Άλλάχ, υπελαντίεραιν, λόζυγκας, σαρκίμι μουτέ!...

Στό μεταξύ τ'ό άεροπλάνο πήγαινε ζιγκ-ζάγκ κι' ο Καραμπέτ σερεσιασμένος, ξεφώνι-σε πάλι:

— Σίγουρα ξεχαρβαλώθηκε ζουμπερέκι του!...

Έκνευρισμένος ο πιλότος, π'όν τ'όν άκουγε κάνει μιά μεγάλη βουτιά κι' ο Καραμπέτ γω-ρίς να τ'ό θέλη πέφτει και κουντουλά την Σουρ-πουίτσα του.

— Όρτσάα!...

Την ίδια στιγμή πήραν και δεύτερη πιό δυ-νατή βουτιά και, σαν άστραπή, τ'ό άεροπλάνο τ'όσ'ηξε πάνω σε μιά βουνοκορφή. Κουντου-λούσε σαν καρνιότοσφο!...

Φωνές, κλωτσιές λιγοθυμίες, σωστό πανδει-μόνιο, ούλοι κουλινάδα!...

Η Σουρπουίτσα βοήθηκε στα γόνατα τ'ό πιλότου, κι' ο Καραμπέτ, σαν άναποδογυρισμέ-νο λάμδα στο δεξί φτερό.

— Βοήθεια! Βοήθεια!... φώναξε ο φουκα-ράς, σεργιάνι άέρα ήτελες, Άλλάχ υπελαντίε-ραιν.

Ευτ'ως, ήταν τυχερό τ'ό... άτύχημα. Ούτε μ'ότη δεν άνοιξε! Μόνο ο Καραμπέτ απ' τ'ό φώ-βο του έπαθε ένα στραπάτσο!...

Κι' η Σουρπουίτσα σκαμμένη στα γέλια τ'όλεγε:

— Λέρο ήτελες, άμα Ρόδο λερωμένος τ'ό π'ός, έπ'ρι - μπέρ!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Δόξα

Ά! έτσι, λοιπόν, δεσποινίς. Έβγή-κατε «μίσ» και τ'ό λόγου σας. Και γι' αυτό, λοιπόν, μου ύψώσατε τ'ό χθαμα-λόν σας άνάστημα και τινάξατε την κεφαλήν σας π'ός τ'ό όπίσω και ά-ποκτήσατε ύφος μοιραίας και κακομοι-ραίας γυναικός και δεν καταδεχόσαστε να πήτε καλημέρα στο μικρό λαό. Μου βγήκατε «μίσ».

Λαμπρά, λοιπόν, κορίτσι μου. Μου βγήκατε «μίσ». Γιατί να μη βγής, δηλα-δή, και τ'ό λόγου σου; Άλλά σε έρω-τώ: Και τώρα τί γίνεται; Όρίστε: Τί με κυττάς έτσι, σαν άποχαυνωμέ-νη κόττα; Σε ρωτώ, πουλάκι μου: Τί γί-νεται τώρα; Τί σκο-πεύεις να κάνης; Π'ός βλέπεις τ'ό μέλλον σου; Τί σ'ό σχέδια έχεις κατά νούν; Όμίλει!

Βγήκες «μίσ»! Και τί μ'ας τ'ό λές, δηλαδή; Για να σε θαυμάσωμε η για να σου κάνουμε υπόκλησι και να σε προσκυνήσωμε; Άντι να ντρεπέσαι, γι' αυτό, τολμάς και υπερφανεύσαι πα-λησομαμίδι. Μάλιστα, να ντρεπέσαι, λέω και επαναλαμβάνω. Που μουδάλες ένα μαγιώ μπικίνι και παρουσιάστηκες στην έπιτροπή και στο νοήμον κοινό, να δείξης τίς χοντρές σου γάμπες και τ'ό βοϊδοκεφάλ'α σου, π'όν είναι κολλη-μένη στην πλάτη.

Π'ός; Γιατί σου μιλάω έτσι; Τί νο-μίζεις π'ός είσαι μωρή; Η Άφροδίτη της Μήλου, η Ρίτα Χαίγ'γουορθ; Τρο-μάρα να σου όρθη δυστυχημένη. Άν δεν έχεις καθρέφτη στο σπύτι σου, να ί-δης τ'ό χάλι σου, κακομοίρα μου; Η μ'ήπως νομίζεις π'ός ο άλλος είναι στρα-βός; Η μ'ήπως δεν έβρω π'ός βγήκες, γιατί ήσουν η μόνη υποψήφια;

Και καλά μωρή. Βγήκες. Άλλά τί σκοπεύεις να κάνης; Αυτό σε ρωτώ και σε ξαναρωτώ και δεν έννοείς να μ'ό απαντήσης. Τί νομίζεις π'ός θα γίν'ω μωρή; Τί σου περνάει άπό τ'ό μυαλό; Π'ός θα ξεκιήση ο Άλ'χ Χάν νάσση στην Άθήνα και να σε ζητήση φί-λ'α, μ'όν άπό τ'ό μαμά σου την κυρά Πρα-ξιθέα και να σε πάη στην Ευρώπη;

Η π'ός θα σου τηλεγραφήσουν άπό τ'ό Χόλλυγουντ να π'άς να πρωταγω-νίσσης σε καμιά ταινία;

Δεν λέω. Όλα γίνονται. Μπορεί ά-μα ίδούν τη φωτογραφία σου στο Χόλ-λυγουντ, να σε ζητήσουν για ν' άντι-καταστήσης τ'ό λιοντάρι τ'ής Μέτρο Γκόλντουνι. Άλλά αν δεν συμβή κι' αυτό τ'ό κοσμοϊστορικόν γεγονός;

Γιά κύττα την! Άποσβολώθηκε η έρημη. Σου μιλάω μωρή! Άειτε κο-πέλλα μου, κάτσε στο σπύτι σου, ξα-ναπίσσε τ'ό σκούπα τ'ό τηγάνι και τ'ό βελόνα και κύττα να συνέλ'ης άπό τ'ό δόξα. Κύττα να φτιάξης εκεί κανένα μουςακά τ'ής προκοπής και π'άσε και καμιά μπουγάδα με τίς γερούκλες σου να κάνης τ'ό σκάση ν' άνιστενά-ξη. Κι' άσε τ'όν τίτλο στην υπάντο και κάνε και την ταινία σπουγγαρόπα-νο, να χρυσιομοιρηί έπωφελάς.

Άλλά δεν φταίτε σεις. Τ'ό φταί-τε; Κορίτσια έίσαστε, τα μυαλά σας είναι άπάνω άπό τα μαλλιά σας και παίρνουν άέρα. Φταίνε εκείνοι π'όν σας παίρνουν στο λαιμό τους. Άλλά δεν θα ξαναγίνουν καλλιτέσται; Θα ξαναγίνουν. Τότε θα με ίδ'ητε. Θα πάρω αυτή τη μαγκούρα π'όν βλέπεις, θα είσορω σ'ό κέντρα και θ' άπόνεμω με δούτη τους τίτλους. Και τ'ό καλό π'όν σου θέλω, να μη βρεθής μπροστά μου. Κο-κορμούσλη!

Τ' αυτοκίνητο έτρεγε σ'όν ασφαλ-τοστρωμένο δρόμο. Καθισμένος στο Βολάν, ο Τερού μεθούσε ά-πό ταχύτητα κι' απ' την εύαίσθη-σι να νιώθ'η ύποτακμένο στη θέλησί του, δαισασμένο τ'ό δυνατό μ'ότο.

Πάγω ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΤΡΑΙΝΟΥ

Με τ'ό υπερέ γωμένο ως τ'ό μάτια του, ο Τερού πατούσε γκάζι, όλοένα περισσότερο. Ο άνεμος είσωνούσε απ' τ'ό μισανιγνίτ'ό πά-ο-μπαί και τ'ό μαστίνωνε τ'ό πρόσωπο.

— Θέλεις ένα τσιγάρο; τ'ό προ-τεινε η Γκιζέλα.

— Ναι. Άναμέ μου τ'ό έσύ!...

Η νέα γυναίκα, έσκυψε λίγο, για ν' άνάψ'η τ'ό τσιγάρο και τ'όδωσε ύστερα σ'όν άντρα της.

Ένα άρωμα ξανθού καπνού, π'όν γάθηκε άμέσως! Μιά έν-τύπως περαστική! Όλα είνε σύντομα, στην εποχή μας!

— Θέλεις ένα τσιγάρο; τ'ό προ-τεινε η Γκιζέλα.

— Ναι. Άναμέ μου τ'ό έσύ!...

Η νέα γυναίκα, έσκυψε λίγο, για ν' άνάψ'η τ'ό τσιγάρο και τ'όδωσε ύστερα σ'όν άντρα της.

Ένα άρωμα ξανθού καπνού, π'όν γάθηκε άμέσως! Μιά έν-τύπως περαστική! Όλα είνε σύντομα, στην εποχή μας!

— Θέλεις ένα τσιγάρο; τ'ό προ-τεινε η Γκιζέλα.

— Ναι. Άναμέ μου τ'ό έσύ!...

Η νέα γυναίκα, έσκυψε λίγο, για ν' άνάψ'η τ'ό τσιγάρο και τ'όδωσε ύστερα σ'όν άντρα της.

Ένα άρωμα ξανθού καπνού, π'όν γάθηκε άμέσως! Μιά έν-τύπως περαστική! Όλα είνε σύντομα, στην εποχή μας!

— Θέλεις ένα τσιγάρο; τ'ό προ-τεινε η Γκιζέλα.

— Ναι. Άναμέ μου τ'ό έσύ!...

Η νέα γυναίκα, έσκυψε λίγο, για ν' άνάψ'η τ'ό τσιγάρο και τ'όδωσε ύστερα σ'όν άντρα της.

Ένα άρωμα ξανθού καπνού, π'όν γάθηκε άμέσως! Μιά έν-τύπως περαστική! Όλα είνε σύντομα, στην εποχή μας!

— Θέλεις ένα τσιγάρο; τ'ό προ-τεινε η Γκιζέλα.

— Ναι. Άναμέ μου τ'ό έσύ!...

Η νέα γυναίκα, έσκυψε λίγο, για ν' άνάψ'η τ'ό τσιγάρο και τ'όδωσε ύστερα σ'όν άντρα της.

Ένα άρωμα ξανθού καπνού, π'όν γάθηκε άμέσως! Μιά έν-τύπως περαστική! Όλα είνε σύντομα, στην εποχή μας!

— Θέλεις ένα τσιγάρο; τ'ό προ-τεινε η Γκιζέλα.

— Ναι. Άναμέ μου τ'ό έσύ!...

Η νέα γυναίκα, έσκυψε λίγο, για ν' άνάψ'η τ'ό τσιγάρο και τ'όδωσε ύστερα σ'όν άντρα της.

Ένα άρωμα ξανθού καπνού, π'όν γάθηκε άμέσως! Μιά έν-τύπως περαστική! Όλα είνε σύντομα, στην εποχή μας!

— Θέλεις ένα τσιγάρο; τ'ό προ-τεινε η Γκιζέλα.

— Ναι. Άναμέ μου τ'ό έσύ!...

Η νέα γυναίκα, έσκυψε λίγο, για ν' άνάψ'η τ'ό τσιγάρο και τ'όδωσε ύστερα σ'όν άντρα της.

Ένα άρωμα ξανθού καπνού, π'όν γάθηκε άμέσως! Μιά έν-τύπως περαστική! Όλα είνε σύντομα, στην εποχή μας!

— Θέλεις ένα τσιγάρο; τ'ό προ-τεινε η Γκιζέλα.

— Ναι. Άναμέ μου τ'ό έσύ!...

Η νέα γυναίκα, έσκυψε λίγο, για ν' άνάψ'η τ'ό τσιγάρο και τ'όδωσε ύστερα σ'όν άντρα της.

Ένα άρωμα ξανθού καπνού, π'όν γάθηκε άμέσως! Μιά έν-τύπως περαστική! Όλα είνε σύντομα, στην εποχή μας!

— Θέλεις ένα τσιγάρο; τ'ό προ-τεινε η Γκιζέλα.

— Ναι. Άναμέ μου τ'ό έσύ!...

Η νέα γυναίκα, έσκυψε λίγο, για ν' άνάψ'η τ'ό τσιγάρο και τ'όδωσε ύστερα σ'όν άντρα της.

Ένα άρωμα ξανθού καπνού, π'όν γάθηκε άμέσως! Μιά έν-τύπως περαστική! Όλα είνε σύντομα, στην εποχή μας!

— Θέλεις ένα τσιγάρο; τ'ό προ-τεινε η Γκιζέλα.

— Ναι. Άναμέ μου τ'ό έσύ!...

Η νέα γυναίκα, έσκυψε λίγο, για ν' άνάψ'η τ'ό τσιγάρο και τ'όδωσε ύστερα σ'όν άντρα της.

Ένα άρωμα ξανθού καπνού, π'όν γάθηκε άμέσως! Μιά έν-τύπως περαστική! Όλα είνε σύντομα, στην εποχή μας!

— Θέλεις ένα τσιγάρο; τ'ό προ-τεινε η Γκιζέλα.

— Ναι. Άναμέ μου τ'ό έσύ!...

Η νέα γυναίκα, έσκυψε λίγο, για ν' άνάψ'η τ'ό τσιγάρο και τ'όδωσε ύστερα σ'όν άντρα της.

Ένα άρωμα ξανθού καπνού, π'όν γάθηκε άμέσως! Μιά έν-τύπως περαστική! Όλα είνε σύντομα, στην εποχή μας!

— Θέλεις ένα τσιγάρο; τ'ό προ-τεινε η Γκιζέλα.

— Ναι. Άναμέ μου τ'ό έσύ!...

Η νέα γυναίκα, έσκυψε λίγο, για ν' άνάψ'η τ'ό τσιγάρο και τ'όδωσε ύστερα σ'όν άντρα της.

Ένα άρωμα ξανθού καπνού, π'όν γάθηκε άμέσως! Μιά έν-τύπως περαστική! Όλα είνε σύντομα, στην εποχή μας!

— Θέλεις ένα τσιγάρο; τ'ό προ-τεινε η Γκιζέλα.

— Ναι. Άναμέ μου τ'ό έσύ!...

Πάγω ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΤΡΑΙΝΟΥ

Με τ'ό υπερέ γωμένο ως τ'ό μάτια του, ο Τερού πατούσε γκάζι, όλοένα περισσότερο. Ο άνεμος είσωνούσε απ' τ'ό μισανιγνίτ'ό πά-ο-μπαί και τ'ό μαστίνωνε τ'ό πρόσωπο.

— Θέλεις ένα τσιγάρο; τ'ό προ-τεινε η Γκιζέλα.

— Ναι. Άναμέ μου τ'ό έσύ!...

Η νέα γυναίκα, έσκυψε λίγο, για ν' άνάψ'η τ'ό τσιγάρο και τ'όδωσε ύστερα σ'όν άντρα της.

Ένα άρωμα ξανθού καπνού, π'όν γάθηκε άμέσως! Μιά έν-τύπως περαστική! Όλα είνε σύντομα, στην εποχή μας!

— Θέλεις ένα τσιγάρο; τ'ό προ-τεινε η Γκιζέλα.

— Ναι. Άναμέ μου τ'ό έσύ!...

Η νέα γυναίκα, έσκυψε λίγο, για ν' άνάψ'η τ'ό τσιγάρο και τ'όδωσε ύστερα σ'όν άντρα της.

Ένα άρωμα ξανθού καπνού, π'όν γάθηκε άμέσως! Μιά έν-τύπως περαστική! Όλα είνε σύντομα, στην εποχή μας!

— Θέλεις ένα τσιγάρο; τ'ό προ-τεινε η Γκιζέλα.

— Ναι. Άναμέ μου τ'ό έσύ!...

Η νέα γυναίκα, έσκυψε λίγο, για ν' άνάψ'η τ'ό τσιγάρο και τ'όδωσε ύστερα σ'όν άντρα της.

Ένα άρωμα ξανθού καπνού, π'όν γάθηκε άμέσως! Μιά έν-τύπως περαστική! Όλα είνε σύντομα, στην εποχή μας!

— Θέλεις ένα τσιγάρο; τ'ό προ-τεινε η Γκιζέλα.

— Ναι. Άναμέ μου τ'ό έσύ!...

Η νέα γυναίκα, έσκυψε λίγο, για ν' άνάψ'η τ'ό τσιγάρο και τ'όδωσε ύστερα σ'όν άντρα της.

Ένα άρωμα ξανθού καπνού, π'όν γάθηκε άμέσως! Μιά έν-τύπως περαστική! Όλα είνε σύντομα, στην εποχή μας!

— Θέλεις ένα τσιγάρο; τ'ό προ-τεινε η Γκιζέλα.

— Ναι. Άναμέ μου τ'ό έσύ!...

Η νέα γυναίκα, έσκυψε λίγο, για ν' άνάψ'η τ'ό τσιγάρο και τ'όδωσε ύστερα σ'όν άντρα της.

Ένα άρωμα ξανθού καπνού, π'όν γάθηκε άμέσως! Μιά έν-τύπως περαστική! Όλα είνε σύντομα, στην εποχή μας!

— Θέλεις ένα τσιγάρο; τ'ό προ-τεινε η Γκιζέλα.

— Ναι. Άναμέ μου τ'ό έσύ!...

Η νέα γυναίκα, έσκυψε λίγο, για ν' άνάψ'η τ'ό τσιγάρο και τ'όδωσε ύστερα σ'όν άντρα της.

Ένα άρωμα ξανθού καπνού, π'όν γάθηκε άμέσως! Μιά έν-τύπως περαστική! Όλα είνε σύντομα, στην εποχή μας!

— Θέλεις ένα τσιγάρο; τ'ό προ-τεινε η Γκιζέλα.

— Ναι. Άναμέ μου τ'ό έσύ!...

Η νέα γυναίκα, έσκυψε λίγο, για ν' άνάψ'η τ'ό τσιγάρο και τ'όδωσε ύστερα σ'όν άντρα της.

Ένα άρωμα ξανθού καπνού, π'όν γάθηκε άμέσως! Μιά έν-τύπως περαστική! Όλα είνε σύντομα, στην εποχή μας!

— Θέλεις ένα τσιγάρο; τ'ό προ-τεινε η Γκιζέλα.

— Ναι. Άναμέ μου τ'ό έσύ!...

Η νέα γυναίκα, έσκυψε λίγο, για ν' άνάψ'η τ'ό τσιγάρο και τ'όδωσε ύστερα σ'όν άντρα της.

Ένα άρωμα ξανθού καπνού, π'όν γάθηκε άμέσως! Μιά έν-τύπως περαστική! Όλα είνε σύντομα, στην εποχή μας!

— Θέλεις ένα τσιγάρο; τ'ό προ-τεινε η Γκιζέλα.

— Ναι. Άναμέ μου τ'ό έσύ!...

Η νέα γυναίκα, έσκυψε λίγο, για ν' άνάψ'η τ'ό τσιγάρο και τ'όδωσε ύστερα σ'όν άντρα της.

Ένα άρωμα ξανθού καπνού, π'όν γάθηκε άμέσως! Μιά έν-τύπως περασ

Τὸ οἰνόπνευμα Εἶναι τροφή

Ἡ ἐπίδρασί του στὶς διάφορες
λειτουργίες τοῦ ὁργανισμοῦ

Κανείς δὲν ξέρει πότε παρασκευάσθηκαν τὰ πρῶτα οἰνοπνευματώδη ποτὰ. Γιατί ἡ ἀνακάλυψί τους ἀνάγεται σὲ μιὰ χρονικὴ περίοδο προγενέστερη ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα στοιχεῖα τῆς ἱστορίας. Μία θεωρία τὴν τοποθετεῖ στὴν ἐποχὴ πού δημιουργήθηκε ὁ πρῶτος πολιτισμός. Οἱ ὁπαδοὶ τῆς στρηλίζονται στὴ σκέψη ὅτι ἡ καλλιέργεια τῶν ἀμπελιῶν ἀρχισε μὲ τὴν μόνιμη ἐγκατάστασι καὶ τὴν ὁμαδική συμβίωσι τῶν προϊστορικῶν ἀνθρώπων.

Τὸ οἰνόπνευμα μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ τροφή, ἐφόσον περιέχει περίπου τὰ ἴδια συστατικά μὲ τὴ ζάχαρη, τὸ ἀμύλον ἢ τὰ λίπη. Ἀποδίδει περισσότερες θερμίδες ἀπὸ κάθε ἄλλη τροφή. Καὶ ὅμως δὲν παχαίνει, γιατί οἱ θερμίδες του αὐτὲς δὲν μπορεῖ νὰ ἀποταμιεῖθουν στὸ σῶμα. Παράγονται ἀπὸ τὴν ὀξείδωσι τοῦ οἰνοπνεύματος, τὴ στιγμὴ πού μπαίνει ἀπ' τὸ πεπτικὸ σύστημα στὸ αἷμα.

Ἐξ ἄλλου, τὸ οἰνόπνευμα δὲν περιέχει πρωτεΐνες, μεταλλικὰ ἄλατα ἢ βιταμίνες, κι' ἐπομένως δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴ διατροφή μας.

Διεγείρει ὥστόσο τὴν ὄρεξι, αὐξάνοντας τὴν ἐκκρίσι τῶν γαστρικῶν ὑγρῶν. Ἡ ἐνέργειά του αὐτὴ εἶναι φυσικὴ καὶ ψυχολογικὴ συγγράμωσι. Ἀφ' ἐνός δηλαδὴ διεγείρει τοὺς ἀδένες τοῦ στομάχου καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐπιδρᾷ στὸν ἐγκεφαλο ἔτσι ὥστε τὰ φαγητὰ νὰ μᾶς φαίνονται νοστιμώτερα καὶ ὁρεκτικώτερα.

Τὰ «ξηρά» ποτὰ διεγείρουν τὴν ὄρεξι περισσότερο ἀπὸ τὰ γλυκά. Γι' αὐτὸ δὲν πίνουμε συνήθως γλυκὸ κρασί τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Τὸ οἰνόπνευμα δὲν μᾶς ζεσταίνει πραγματικά, τὸ χειμῶνα μᾶς δημιουργεῖ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι, γιατί διαστέλλει τὰ τριχοειδῆ αἰμοφόρα ἀγγεῖα, κι' ἔτσι συγκεντρώνεται περισσότερο αἷμα στὸ δερμα μας. Στὴν πραγματικότητα, τὸ σῶμα μᾶς ψύχεται, γιατί χάνει περισσότερη θερμότητα, μὲ τὴ συσσώρευσι τοῦ αἵματος στὴν ἐπιφάνεια τοῦ δερματος.

Τὰ δευτερεύοντα συστατικά τῶν οἰνοπνευματῶν ποτῶν (ὅχι τὸ ἴδιο τὸ οἰνόπνευμα) αὐξάνουν τὴν ποσότητα τῶν οὐρῶν. Ἐπομένως, ἐπέρχεται μιὰ ἀφυδάτωσις τοῦ ὁργανισμοῦ. Γι' αὐτὸν κυρίως τὸ λόγο νοιάζουμε θυγατὶ δίψα καὶ στέγνωμα τοῦ στόματος, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ... κρασοκατάνυξι.

Οἱ στατιστικὲς τῶν ἀσφαλιστικῶν ἐταιρειῶν ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ μετρία χρησιμὸς οἰνοπνεύματος δὲν ἔχει καμμιὰ ἐπιδράσι στὴ διάρκεια τῆς ζωῆς. Μὴ φοβῶσθε λοιπὸν ὅτι θὰ ζήσετε λιγώτερα χρόνια, ἂν συνηθίζετε νὰ τὸ τσοῦζετε (μὲ μέτρο, βέβαια)!

Εἶναι λανθασμένη ἡ ἀντίληψις ὅτι τὸ οἰνόπνευμα διεγείρει τὶς ἐρωτικὲς ἐπιθυμίες. Ἀπεναντίας μάλιστα, ἐλαττώνει τὴν ἀνδρική ἱκανότητα. Συγγράμωσι ὅμως νορκώνει τὴ λογικὴ καὶ τὶς ἄλλες ἀνώτερες ἐγκεφαλικὲς λειτουργίες κι' ἔτσι ὁ ἀνθρώπος ρίχνεται ἀγαλίντως στὰ πάθη του.

Ὑπάρχουν δύο μέθοδοι, γιὰ νὰ ἐλαττώσετε τὴν ἐνέργεια τοῦ οἰνοπνεύματος: ἢ νὰ τὸ ἀραιώσετε, ἢ νὰ τρῶτε συγγράμωσι. Πραγματικά, μιὰ ὁποιαδήποτε τροφή πού λαμβάνεται μὲσα σὲ μιὰ ὥρα ἀφ' ὅπου ἤπιαμε, λιγοστεύει τὴν ἀπορρόφησι τοῦ οἰνοπνεύματος.

Καλύτερο ἀπὸ κάθε ἄλλη τροφή, ἀπὸ τὴν ἀποψι αὐτὴ, εἶναι τὸ γάλα. Ἀν λοιπὸν ἔχετε πεινὰ πού πολλὰ καὶ θέλετε ν' ἀποφύγετε ὅσο τὸ δυνατόν τὶς συνέπειες, πάρτε ἕνα φλυτζάνι γάλα.

Ὁρισμένα οἰνοπνευματώδη ποτὰ βλάπτουν περισσότερο ἀπ' τὰ ἄλλα, μὲ τὰ δευτερεύοντα συστατικά πού περιέχουν. Τὸ ἀφέντι π. χ. ἔχει ἀπαγορευθῇ σὲ πολλὰς χώρες, γιατί περιέχει «ξυλόπνευμα» πού εἶναι δηλητηριώδες καὶ προκαλεῖ σπασμούς καὶ μανία.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Κοκταίηλ μὲ ντομάτες

Ἡ ντομάτα φρεσκάει καὶ ἀναζωογονεῖ τὴν ἐπιδερμίδα. Νὰ δύο θαυμασιὰ κοκταίηλ: 1) Χυμός ντομάτας 34, Χυμός λεμονοῦ 14, 2) Χυμός ντομάτας καὶ χυμός ἀπὸ σέλινο, σὲ ἴσα μέρη.

Κοκταίηλ μὲ κεκιννογούλια

Ἀφ' οὗ καθαρίσετε καλὰ τὰ γουλιὰ, θὰ τὰ κόψετε καὶ θὰ τὰ ρίξετε στὴν εἰδικὴ ἐκθλιπτικὴ μηχανή. Στὸ χυμὸ τους θὰ προσθέσετε χυμὸ ἀπὸ λεμόνια, στὴν ἀκόλουθὴ ἀναλογία: χυμός ἀπὸ κεκιννογούλια 3 μέρη, χυμός ἀπὸ λεμόνι 1 μέρος.

Τὸ κοκταίηλ αὐτὸ ἀποτοξινώνει τὸ αἷμα καὶ θὰ δώσῃ μιὰ ξεχωριστὴ λάμψι στὴν ἐπιδερμίδα σας.

Κοκταίηλ μὲ πορτοκαλί

Θὰ στίψετε δύο πορτοκαλὶα καὶ θὰ προσθέσετε στὸ χυμὸ τους ἕναν κροκὸ αὐγοῦ καὶ μιὰ κουταλιά τοῦ καφέ μέλι.

Τὸ κοκταίηλ αὐτὸ, ὅχι μόνον εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐγευστο, ἀλλὰ καὶ θὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ ἐξανθήματα τοῦ προσώπου καὶ θὰ κάμῃ λεῖα καὶ ἀπαλὴ τὴν ἐπιδερμίδα σας.

Γάλα ἀμυγδαλῶν

Θὰ πάρετε 50 γραμμάρια ξεφλουδισμένα ἀμύγδαλα καὶ θὰ τὰ λυώσετε καλὰ μὲσα σ' ἕνα δοχεῖο. Θὰ ρίξετε κατόπιν μὲσα σ' αὐτὴ τὴ μάζα σιγά-σιγά, 500 γραμμάρια νερό, πού θὰ τὸ ἔχετε βράσει προηγουμένως καὶ θὰ τὸ ἔχετε ἀφήσει νὰ κρυφθῇ. Θὰ φιλτράρετε ὑστερα αὐτὸ τὸ νερὸ καὶ θὰ προσθέσετε 25 γραμμάρια ζάχαρη.

Τὸ γάλα αὐτὸ, εἶναι ἐξαιρετικὸ γιὰ τὸ ξεμακιγιάρισμα.

Κρέμα ἀπὸ ἀμύγδαλα

Θὰ βάλετε μὲσα σ' ἕνα γουδί 100 γραμμάρια ξεφλουδισμένα ἀμύγδαλα, θὰ ρίξετε ζεστὸ νερὸ, ὥστε νὰ τὰ σκεπάσετε τελείως καὶ θὰ τὰ λυώσετε μὲ τὸ γουδοχέρο. Ὄταν ἡ μάζα γίνῃ ὁμοιογενής, θὰ προσθέσετε 10 γραμμάρια σκόνη ἱριδῶς ἢ ἀχνὴ ἀλεύρου ἢ κολλοειδὴ καολίν. Θὰ ξαναδουλέψετε αὐτὴ τὴ μάζα μὲ τὸ γουδοχέρο καὶ θὰ προσθέσετε λίγη ἀπὸ τὴ θρεπτικὴ κρέμα πού χρησιμοποιεῖτε γιὰ τὸ πρόσωπό σας. Θὰ ἀρωματίσετε τέλος τὸ μίγμα μὲ τὸ ἀρώμα τῆς προτιμώμενής σας.

Ἡ κρέμα αὐτὴ εἶναι πολὺ τονικὴ γιὰ τὸ πρόσωπο.

Ἀμυγδαλέλαιο

Ἄν ἔχετε ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ἀγνότητα τοῦ ἀμυγδαλέλαιου πού προσφέρεται στὸ ἐμπόριο, μπορεῖτε νὰ τὸ φτιάσετε μὴν σας: Θὰ λυώσετε στὸ γουδί μιὰ φούχτα ξεφλουδισμένα ἀμύγδαλα καὶ θὰ προσθέσετε 700 περίπου γραμμάρια καθαρὸ ἐλαιόλαδο. Αὐτὸ τὸ μίγμα θὰ τὸ βάλετε στὸν ἥλιον ἐπὶ 6 - 8 ἐβδομάδες καὶ κατόπιν θὰ τὸ φιλτράρετε. Θὰ ἔχετε ἔτσι ἕνα ἐξαιρετικὸ ἀμυγδαλέλαιο.

Γιὰ νὰ προστατεύσετε τὰ εὐλά σας

Θὰ πάρετε φύλλα — μόνον τὰ φύλλα κι' ὄχι τοὺς μίσχους — φασκομηλιάς κι' ἀφ' οὗ ἀφήσετε νὰ ξεραθοῦν τελείως. Θὰ τὰ βάλετε μὲσα σ' ἕνα πανί καὶ θὰ τὰ τρίψετε ἀνάμεσα στὰ γόνατά σας, ὥσπου νὰ μεταβληθοῦν σὲ λεπτὴ σκόνη.

Ἡ σκόνη αὐτὴ εἶναι ἕνα ἐξαιρετικὸ ὁδοντοπικτικόν. Δυναμώνει τὰ ὀδὸν καὶ στερεώνει τὰ δόντια. Ἐπὶ πλέον, θὰ κάμῃ τὴν ἀνοπνοή σας νὰ εὐδιάλῃ.

Τὰ καρφιά στὴν ταπετσαρία

Πρόκειται νὰ κρεμάσετε ἕνα κάδρο σ' ἕνα τοῖχο, σκεπασμένον μὲ ναρτὶ ταπετσαρίας; Θὰ κόψετε λοιπὸν τὸ ξύλον: Μ' ἕνα ξυραφάκι γράφετε τὸ ναρτὶ σὲ σχῆμα V, ἀφαιρώντας ὅσοι τὸ μικρὸ αὐτὸ τρίγωνον ἐνσωμένο μὲ τὸ ὑπόλοιπον ναρτὶ στὸ ἀπάνω μέρος. Τὸ ἀνασκαπόμενον ὑπόπερθε καὶ μπαίνει τὸ καρφὶ στὸ σκαπόμενον μέρος τοῦ τοῖχου. Ἐπομένως, ἂν τυχόν βελήσετε ἀργότερα ν' ἀλλάξετε τὴ θέσι τοῦ κάδρου, δὲν ἔχετε πᾶρα νὰ βγάλετε τὸ καρφὶ καὶ νὰ ἐναγκαλιῆτε τὸ τρίγωνον τοῦ ναρτῖου στὴν ἀρσενικὴ θέσι του, ὥστε νὰ μὴ διακρίνεται πιά ἀπολύτως τίποτε.

Γιὰ ν' ἀντέχουν οἱ κάλτσες

Οἱ κάλτσες δὲν ζαρώνουν οὔτε ξεχειλώνουν, ἂν τὶς πλύνετε μὲ ζεστὴ σαπουνάδα, καινούργιες ὅμως, πρὶν τὶς πρωτοφορέσετε. Τὸ πλύσιμο αὐτὸ τὶς ἀπαλλάσσει ἀπ' τὶς οὐσίες τοῦ «φινιρίσματος» καὶ αὐξάνει τὴν ἀντοχή καὶ τὴν καλὴ ἐξάρμογί τους.

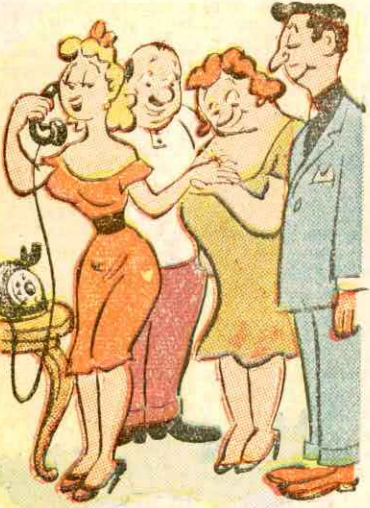
ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

— Μιὰ πού στάζει, τὸ καλύτερο νομίζω εἶναι, νὰ βάλουμε ἔδω τὸ ντουζιέ!...

— Μὴν τρομάζετε, δεσποινίς... Ἐρχομαι γιὰ τὴν ἐπισκευὴ τῆς ὑδραυλικῆς ἐγκαταστάσεως!...

— Ἐοῦ εἶσαι, Πέτρο; Αἱ, ἄντε τώρα στὴν ὁργὴ τοῦ Θεοῦ!...

Ὑπάρχει ἕνα μέταλλο μαλακόν, ἀργυρόχρωμον, πού κόβεται εὐκόλως μὲ τὸ μαχαίρι, σάν κερὶ. Ἐλαφρότερον ἀπ' ὅλα τὰ μέταλλα, ἔχει τὸ μισὸ βάρος τοῦ νεροῦ κι' ἐπιπλέει πάνω σ' αὐτό — ἀλλὰ γιὰ ἐλαχίστη ὥρα μόνον, γιατί διαλύεται μὲσα σ' αὐτὸ μὲ ἀναβρασμὸ κι' ἐξαφανίζεται.

Τὸ δνοῦα τοῦ εἶναι «λίθιον». Λίγοι ἀνθρώποι τὸ ξέρουν, κι' ἀκόμη λιγώτεροι τὸ ἔχουν δὴ ποτέ. Ὡστόσο προβλέπεται ὅτι πολὺ σύντομα θὰ γίνῃ περιζήτητο τὸ περίεργον αὐτὸ μέταλλο. Γιατί θὰ εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς βόμβας ὑδρογόνου, τοῦ φοβερώτερου δηλαδὴ πολεμικοῦ ὅπλου πού προετοιμάζει ἡ Ἀμερικὴ.

Πράγματι, ὅταν τὸ λίθιον βουβαροδισθῇ μὲ νιτρόνια, μὲσα σὲ μιὰ ἀτομικὴ στήλη, μεταβάλλεται σὲ «τρίτιον», δηλαδὴ σὲ μιὰ βαρυτάτη μορφὴ ὑδρογόνου πού ἀποτελεῖ τὸ καταληγνότερο «ἐκρηκτικόν» ὑλικὸ γιὰ τὴν νέα βόμβα. Ἐξ ἄλλου, μιὰ στερεὴ χημικὴ ἐνωσις λίθιου καὶ ὑδρογόνου μπορεῖ ἴσως νὰ χρησιμεύσῃ γιὰ τὴν γόμωσι τῆς βόμβας ἀντὶ γιὰ ἀέριον ὑδρογόνου πού θάπρεπε νὰ εἶναι ἰσχυρὰ συμπιεσμένο ἢ ὑγροποιημένο.

Τέλος, οἱ εἰδικοί πιστεύουν ὅτι τὸ λίθιον μπορεῖ νὰ ἀντικαταστήσῃ ἐνα μέρος τοῦ ὑδρογόνου τῆς βόμβας χωρὶς νὰ ἐλαττωθῇ καθόλου ἡ ἐκρηκτικὴ τῆς δύναμις.

Πάντως τὸ λίθιον φαίνεται ἀπαραίτητη πρώτη ὕλη γιὰ τὴ βούβα ὑδρογόνου, ὅπως τὸ οὐράνιον γιὰ τὴν ἀτομικὴ.

Ἐγὼ ὅμως βοῶ καὶ μιὰ ἄλλη σπουδαία ἐφαρμογὴ αὐτοῦ τοῦ μεταλλοῦ γιὰ πολεμικοὺς σκοπούς. Τὰ ἀεροπλάνα τὰ αὐτοκίνητα τὰ πυροβόλα καὶ τὰ τάνκς πρέπει νὰ μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν σὲ ὅλα τὰ γεωγραφικὰ πλάτη, τόσο μὲ τὴ ζέστη τῶν τροπικῶν ὅσο καὶ μὲ τὴν παγωνιά τῶν ἀρκτικῶν νερῶν ἢ τῆς στρατοσφαίρας. Καταλαβαίνετε λοιπὸν πόση σημασία ἔχει ἡ ἀνακάλυψις ἐνός νέου εἴδους «ναρσού» πού διατρεφεῖ τὶς λιπαντικὲς τοῦ ἰδιότητες σὲ κάθε θερμοκρασίᾳ ἀπὸ τοὺς 170 βαθμοὺς ὡς τοὺς 50 ὑπὸ τὸ μηδέν.

Τὸ κύριο συστατικὸν τοῦ εἶναι ἕνα πορὶον τοῦ λίθιου τὸ «στεατικόν λίθιον», ἀνακατεμένο μὲ κατάλληλα λιπαντικὰ λάδια. Τὸ γράσο αὐτὸ θὰ ἀντικαταστήσῃ πιθανώτατα ὅλα τ' ἄλλα.

Στὸ ἐμπόριον ὑπάρχει τὸ λίθιον μὲ τὴ μορφή σφαιρῶν ἢ ταινίας, ἐπικαλυμμένης μὲ βαζελίνη γιὰ τὴν προφύλαξι ἀπὸ τὸν ἀτμοσφαιρικὸ ἀέρα.

Στὸ δεύτερον πόλεμον, τὰ ἀμερικανικὰ ὑποβρύχια χρησιμοποιοῦσαν μιὰ ἀσπρὴ σκόνη, τὸ «ὑδροξείδιον τοῦ λίθιου», γιὰ τὴν ἀπορρόφησι τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος καὶ τὸν καθαρισμὸ τῆς ἀτμοσφαίρας τῶν.

Ἐξ ἄλλου, ἀπὸ λίθιον καὶ νερὸ, οἱ Ἀμερικανοὶ παρήγαγον ὑδρογόνον, γιὰ τὸ φούσκωμα ἀεροστάτων καὶ ναυαγισωστικῶν λεμβῶν.

Ὅσο γιὰ τὶς εἰρηνικὲς χρήσεις τοῦ λίθιου, εἶναι ἀσκατὲς κι' αὐτὲς, καὶ γίνονται ὁλοένα περισσότερες. Τὸ βόισκι κανεῖς στὸ ἐμπόριο, μὲ τὴ μορφή σφαιρῶν ἢ ταινίας, πού χρησιμοποιεῖται ὡς χημικὸς «καταλύτης» κατὰ τὴν παραγωγὴ συνθετικῶν βιταμινῶν.

Στὰ κυττάρια, προσθέτουν ποσότητες λίθιου στὸ γαλλκόν, γιὰ νὰ γίνῃ καλύτερος ἀγωγὸς τοῦ ηλεκτρισμοῦ. Ἐξ ἄλλου,

τὸ λίθιον κάνει ἀνθεκτικώτερα τὰ μεταλλικὰ κράματα ὤλουμινου καὶ μαγνησίου.

Γιὰ τὴν ἐλάττωσι τῆς ὑγρασίας τῆς ἀτμοσφαίρας σπιτιῶν καὶ ἐργοστασίων χρησιμοποιοῦνται συσκευὲς μὲ χλωρίου καὶ βρωμίου καὶ λίθιον. Τὰ αὐτὰ αὐτὰ ἔχουν τὴν ἰδιότητα ν' ἀπορροφῶν τὴν ὑγρασία τοῦ ἀέρος, ἀκόμη κι' ὅταν εἶναι διαλυμένα σὲ νερὸ καὶ διασκορπίζονται στὴν ἀτμοσφαῖρα μὲ ψεκασμό.

Τὸ μέταλλο

ΤΗΣ ΒΟΜΒΑΣ ΥΔΡΟΓΟΝΟΥ

Κόβεται μὲ τὸ μαχαίρι καὶ διαλύεται στὸ νερὸ

Τὸ λίθιον δίνει ὥραϊα χρώματα, μπλε καὶ κόκκινα, στὰ καλλιτεχνικὰ γυάλινα καὶ πηλινὰ σκεύη. Ἐνα εἶδος πρσελάνης μὲ λίθιον, πού χρησιμοποιεῖται στὶς υπανιέρεις καὶ στὰ ψυγεία, γυαλίζει περισσότερο καὶ λερώνεται πιδὺ δύσκολα.

Μὲ τὴν ἀνάμειξι λίθιου μὲ διαφόρους κηρούς, παράγονται ἱμύματα χρήσιμα γιὰ καλλυντικὲς κρέμες δίσκουος γραμμοφῶνων, κερὰ πολυτελείας, πακετικὲς τυπογραφικὰ μελάνια κλπ. Τὸ «υποκαλιωρῶδες λίθιον» λευκαίνει τὰ ρούχα πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν κοινὴ βαρεκίνα.

Κατὰ τὴ συγκόλλησι τοῦ ἀλουμινίου μὲ φλόγα οξυγόνου, χρησιμοποιεῖται ἐνα ἄλλος τοῦ λίθιου πού καθαρίζει τελείως τὴν ἐπιφάνεια τοῦ μεταλλοῦ. Φακοὶ καὶ πρίσματα γιὰ ὀπτικά ὄργανα, φτιαγμένα ἀπὸ μεγάλους καὶ διαφανεῖς κρυστάλλους φθοροῦχου λίθιου ἀφαινοῦν νὰ περνοῦν περισσότερες ὑπεριώδεις ἀκτίνες ἀπὸ κάθε ἄλλη γνωστὴ οὐσία.

Τέλος, τὸ λίθιον χρησιμοποιεῖται ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὴν κατασκευὴ πυροτεχνημάτων καὶ φωτοβολιδῶν πού καίγουνται μ' ἕνα χαρακτηριστικὸ κόκκινο φῶς.

Τὸ λίθιον ἀνεκαλύφθη τὸ 1817 ἀπὸ τὸν Σουηδὸν χημικὸ Ἀσφένδσον. Ὑπάρχει στὴ Φύσι μὲ τὴ μορφή ἐνός λευκοῦ πυριτικοῦ ἀλάτος ἀπ' τὸ ὁποῖο ἐξάγεται μὲ ηλεκτροχημικὴ κατεργασία.

Ὅπως εἴπαμε καὶ πιδὺ πάνω διαλύεται στὸ νερὸ μὲ ζωηροτάτη ἀντίδρασι, παράγοντας ἄσθονο ὑδρογόνον.

Ἄν τὸ ἀνάψουμε, καίγεται σάν πυροτεχνήματα, μὲ ἐκτυφωτικὸ ἄσπρον φῶς καὶ μὲ ἐντονὴ θερμότητα.

Ὅταν βουβαροδισθῇ μὲ νιτρόνια σὲ μιὰ ἀτομικὴ στήλη, μεταβάλλεται σὲ ἱμύμα δύο ἀερίων: ἡλίου καὶ τρίτιου. Γιὰ νὰ διαγνωσθοῦν κατόπιν αὐτὰ τὰ δύο, τὸ τρίτιον ἐνώνεται μὲ οξυγόνον καὶ δίνει «ὑπερδύον ὕδωρ», ἀπ' τὸ ὁποῖο παράγεται κατόπιν μὲ ηλεκτρόλυσι καθαρὸ τρίτιον.

Ὅπως ὑπολογίζουν οἱ εἰδικοί, θὰ χρειάζονται ὀκτώκληρη ἡ σημερινὴ παραγωγὴ λίθιου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν γιὰ νὰ καλυφθοῦν οἱ ἀνάγκες τῶν ἐνοπλῶν δυνάμεων σὲ γράσο. Δεδομένου λοιπὸν ὅτι παρὸλε πέται μεγάλη ζήτησις αὐτοῦ τοῦ μεταλλοῦ καὶ ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια βουβῶν ὑδρογόνου, οἱ Ἀμερικανοὶ καταβάλλουν τώρα κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ παραγάγουν ὅσο τὸ δυνατόν πιδὺ.

Ἐχουν βρεθῇ νὰ καὶ πλοῦσι καὶ κούτσουρα λίθιου χτίζονται καινοπορία ἐργαστήρια καὶ τελειοποιοῦνται ὅλα ἐνα οἱ μέθοδοι τῆς κατεργασίας. Ἐπομένως, προβλέπεται ὅτι στίς ἀρχὲς τοῦ 1955 ἡ Ἀμερικὴ θὰ παράγῃ 5.000 τόνους λίθιον τὸ χρόνο, δηλαδὴ 2½ φορές περισσότερον ἀπὸ σήμερα.

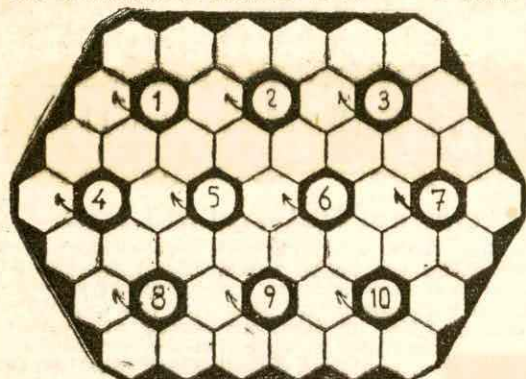
Ἡ πολεμικὴ βιομηχανία στὴν προσπάθειά της νὰ τελειοποιήσῃ τὰ φονικά της ὅπλα μᾶς δίνει συγγράμωσι μὲσα εἰρηνικὲς προόδου.

Μ' αὐτὰ τὰ συσκευὰ, καθαρίζεται τὸ «τρίτιον», μετα τὴν παραγωγὴν τοῦ ἀπὸ τὸ λίθιον μὲσα στὴν ἀτομικὴ στήλη.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ρεμβόλεξο

Γύρω από τον κάθε άριθμό του αγενίου μας θα τοποθετήσετε μια λέξη των 6 γραμμάτων. Ο' άρχίζετε πάντα από το σημείο, όπου βρίσκεται το μι-

κρό βέλος και θ' ακολουθήτε την κατεύθυνση που δείχνει.

Α' ΣΕΙΡΑ

- 1) Ποταμός της Ρωσίας.
- 2) Γάγγορος.
- 3) Έγραψε κάτι (μετοχή).

Β' ΣΕΙΡΑ

- 4) Άσχολεται με ζωά.
- 5) Σκαπτικό εργαλείο.
- 6) Πρώτη ύλη για τα κρεπωλεϊά.
- 7) Χαριτωμένο.

Γ' ΣΕΙΡΑ

- 8) Πλήθος ανθρώπων.
- 9) Άγαπητό στα βρέφη.
- 10) Δυναμώνω.

M. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ

Οι πυγμάχοι

Άπό τρεις πυγμάχους, ο βαρύτερος και ο ελαφρότερος μαζί έζύνιζαν διπλάσια από το μεσαίο. Ο βαρύτερος είχε 28 κιλά παραπάνω από τον ελαφρότερο. Και το συνολικό βάρος του ελαφρότερου και του μεσαίου ήταν 154 κιλά. Πόσο ζύνιζε ο καθένας τους;

Μουσικές έρωτήσεις

- 1) Το βάλε έχει χρόνο τριών τετάρτων. Ποιος χορός έχει χρόνο όκτώ τετάρτων;
- 2) Υπήρξαν 20 μουσικοσυνθέτες, 6-λοι συγγενείς μεταξύ τους και με το ίδιο έπιθετο. Ποιό ήταν το έπιθετό τους αυτό;
- 3) Πόσα άσπρα πλήκτρα έχει ένα συνθιγμένο πιάνο, 48, 52 ή 63;

Στοιχειόγραφος

Είς τα δάχτυλά σου μ' έχεις, αν μου κόψεις το κεφάλι άναψε το φώς, διότι σκότος θά σέ περιβάλλη.

Δημώδες αίνιγμα

Μαύρος και πολυπόδαρος, σιγά-σιγά πηγαίνει, τί είναι;

Άτακίραστες λέξεις

Σε καθεμία από τις παρακάτω ομάδες λέξεων, μια λέξη δεν έχει θέση άναμεσα στις άλλες. Μπορείτε να τη βρείτε;

- 1) Χρυσός, άγυρος πλατίνη, μάλυβδος, κασσίτερος, χάλυβ, νικέας.
- 2) Κάπρι, Κρήτη, Μάλτα, Κύπρος, Μαδέρα.
- 3) Ουγκά, Δουμάς, Μπαλζάκ, Βερλαίν, Μερουβέλ.

Τά δυό πρόσωπα

— Έκανα γθές συντροφιά με δυό πρόσωπα πολύ εύχάριστα! διηγείται κάποιος. Το ένα άπ' αυτά ήταν ο πατέρας της μοναχοκόρης του άλλου. Πώς συνέβαινε αυτό;

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

Ο Τάκης διηγείται στον πατέρα του την ναυμαχία στη Σαλαμίνα.
— Μαζί με τους Πέρσες, λέγει, πολεμύσαν και Μήδοι, Λυδοί και άλλοι βαρβαροί, οι όποιοι παραβαλλόμενοι με τους Έλληνες ήσαν...
— Τί ήσαν; τον ρωτάει ο πατέρας του.
— Μα σάς τό είπα. μπαμπά!...

Άπρόσπα

- 1) Ποιά πρωτεύουσα ύπάρχει σ' όλα τα πλοία;
- 2) Ποιά άρσενία πάλις βρίσκονται στα πόδια μας;
- 3) Ποιά δηλητήριο δεν είναι ούδέτερο

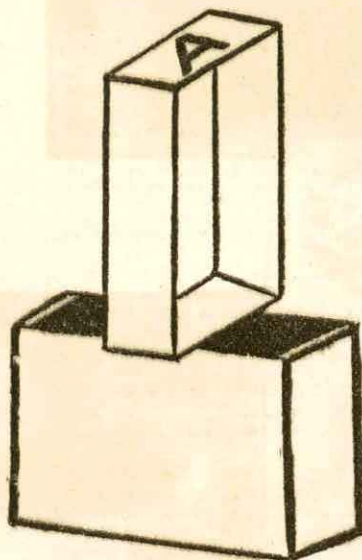
Πολύπλοκες συγγένειες

Ποιάς είναι ο μοναδικός εξάδελφος του γιου του πατέρα της αδελφής του γιου της μοναχοκόρης του πατέρα της αδελφής του άντρος της μητέρας μου;

Έρωτήσεις

- 1) Πάνω σε ποιά λουλούδια μελέτησε ο περίφημος Μέντελ διαφόρους νόμους της κληρονομικότητας;
- 2) Γιατί οι κομμουνιστάι ονομάζονται και «κόκκινοι»;
- 3) Υπάγονον γάτες χωρίς ούρα;

Το κευτί των σπέρτων

Ένα διασκεδαστικό παιγνίδάκι είναι το έξης: Πάρτε ένα άδειανό κουτί σπέρτων και στήσετε το έσωτερικό σωτάρι του πάνω στο έξωτερικό, όπως δείχνει ή εικόνα μας.

Τί θά συμβή τώρα, αν γυρτήστε κατακόρυφα με τη γροθιά σας στο σημείο Α, μ' όλα σας τη δύναμη; Θα σπάσει το έπάνω μέρος του κουτιού; Η αυτό που βρίσκεται από κάτω; Μπορείτε να στοιχηματίσετε με τους φίλους σας ότι... δεν θά γίνει ούτε το ένα ούτε το άλλο! Άπλουστατα, με τη δύναμη της γροθιάς σας, τα δυό μέρη του κουτιού, θά τιναχτούν μακριά, χωρίς να πάθουν τίποτε!

Οι λύσεις στη σελ. 62

Το «σπίτι των ψαριών»

Πώς θά φτιάξετε ένα ένυδρειο

Άλλοι άνθρωποι προτιμούν να έχουν στα σπίτια τους σκυλιά ή γάτες. Άλλοι πουλιά. Άλλοι, τέλος, τρέφουν ιδιαίτερη άγάπη στο χρυσόψαρο. Πώς, όμως, μπορείτε να φτιάξετε ένα καλό ένυδρειο (άκουσarium) και πώς θά περιποιήστε τους ένοίκους του;

Σας χρειάζεται, πρώτα άπ' όλα ένα γυάλινο δοχείο, που μπορεί να είναι τετράγωνο, σφαιρικό, κτλ. Το σχήμα δεν ενδιαφέρει. Πρέπει, όμως, οι έσωτερικές επιφάνειές του να είναι λείες, να μην σχηματίζουν, δηλαδή, προεξοχές, αγκυρές κτλ. Το δοχείο αυτό πρέπει να περιέχει 800-1000 γραμμάρια νερό για κάθε ψάρι.

Στον πυθμένα του μπορείτε να βάλετε ένα στρώμα λεπτής άμμου, πάχους 5-6 εκατοστών. Αυτή την άμμο θά την στρώσετε λοξά. Ο λόγος είναι ο έξης: Οι άκαθαρσίες από τα ψάρια, τα ύπολείμματα των τροφών κτλ. θά συγκεντρώνονται στο κατώτερο άκρο και έτσι θά σας είναι εύκολο να καθαρίζετε το «σπίτι των ψαριών».

Μέσα στην άμμο μπορείτε να χώσετε μικρές γλάστρες με ειδικά υδρόβια φυτά. Μπορείτε επίσης να σκεπήσετε κοχύλια, να βάλετε μικρά βράχια κτλ. για ν' άπομιμηθήτε τον πυθμένα της θαλάσσης.

Αυτά τα βράχια δεν πρέπει να έχουν αιχμές ή κοφτερές γωνίες. Γιατί τα ψάρια μπορεί να τραυματισθούν πάνω σ' αυτές.

Το ίδιο ισχύει και για τα κοχύλια. Θα διαλέξετε τέτοια, που να μην υπάρχουν κίνδυνοι να πληγώσουν τους ένοίκους του ένυδριου.

Τα φυτά θά ύποδοξηθούν την κανονική οξυγόνοση του άερος του ένυδριου. Όταν ιδίτε ότι τα ψάρια άνεβαίνουν στην επιφάνεια και σχηματίζουν φυσαλίδες αυτό σημαίνει ότι ο άερος του ένυδριου δεν περιέχει έπαρκή άναλογία οξυγόνου.

Το καλύτερο θά είναι να έφοδιάσετε το ένυδρειο σας με μια ειδική συσκευή καθαρισμού και άνανέωσης του άερος.

Είναι περίττο όμως ν' άνανέωνετε συχνά το νερό. Άρκει μόνο να άντικαθιστάτε έκείνο που έξατμίζεται.

Είναι άπαραίτητο, άντίθετα, να βγάξετε κάθε μέρα τις άκαθαρσίες. Για το σκοπό αυτό θά χρησιμοποιήσετε έναν ειδικό σίφωνα. Θ' αφήσετε, όμως, στον πυθμένα τα φύκια, που, τυχόν, έχου σχηματισθή εκεί. Πάνω σ' αυτά τα φύκια συγκεντρώνονται τα έγχυματικά ζωύφια, που θά χρησιμοποιούν για την διατροφή των μικρών άπογόνων των ψαριών.

Πρέπει επίσης να καθαρίζετε συχνά τα τοιχώματα του δοχείου.

Η θερμοκρασία του νερού έχει έξαιρετική σημασία. Για τα συνήθη είδη ψαριών, πρέπει να κυμαίνεται μεταξύ 16 και 18 βαθμών. Είναι καλό, για να μπορήτε να παρακολουθήτε τη θερμοκρασία του ένυδριου να προμηθευθήτε ένα από τα ειδικά θερμομέτρα που έπιπλούν στο νερό.

Σε περίπτωση που η θερμοκρασία είναι κάτω άπό 16 βαθμούς, πρέπει να θερμάνετε το δωμάτιο, όπου βρίσκεται το ένυδρειο.

Πρέπει, έξ άλλου, να προσέξετε ώστε το νερό που προσθέτετε για ν' άντικαταστήσετε έκείνο που έξατμίζεται, να έχη την ίδια θερμοκρασία με έκείνο που βρίσκεται μέσα στο ένυδρειο.

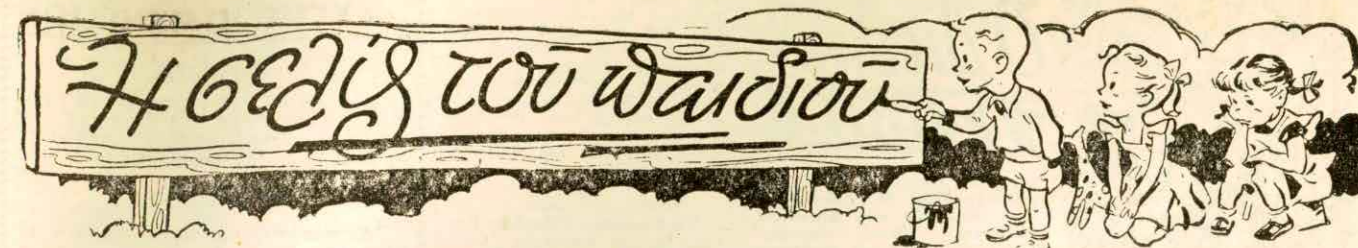
Τα ψάρια που θά έχετε μέσα σ' αυτό δεν χρειάζονται πολλή τροφή. Άρκουν για το καθένα δυό πρέζες ειδικών σπέρτων την ημέρα. Στους σπέρτους αυτούς μπορείτε να προσθέτετε κάπου-κάπου μερικά σκουληκίκια και λίγη ψιλοκομμένη σπλήνα από βώδι.

Άν ένα από τα ψάρια πληγωθή πάνω σ' ένα δροακί, κτλ. για ν' άπολυμάνετε την πληγή του, θά το μεταφέρετε σ' ένα γυάλινο δοχείο, που θά περιέχει νερό θερμοκρασίας 20 βαθμών, όπου θά προσθέσετε 6 γραμμάρια αλάτι κατά κιλό. Το δοχείο αυτό θά το βάλετε σε σκοτεινό μέρος όπου να έπουλωθή τελείως ή πληγή. Άν παρίσταται ανάγκη, θ' άνανέωνετε συχνά το άλατισμένο νερό.

Σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να πιάνετε τα ψάρια με τα χέρια σας. Θά χρησιμοποιήσετε γι' αυτό το σκοπό ένα ειδικό δικτυωτό (άπόχη).

Το ένυδρειο πρέπει ν' άπολυμάνεται τουλάχιστον μια φορά το χρόνο. Θά βρείτε δε στα φαρμακεία ειδικά φάρμακα γι' αυτό το σκοπό.

Προκειμένου να βάλετε καινούργια ψάρια στο ένυδρειο, είναι άπαραίτητο να τα άπολυμάνετε προηγουμένως. Για το σκοπό αυτό θά τα βάλετε επί 5-10 λεπτά μέσα σε μια διάλυση άμμωνίας. Θά διαλύσετε 10 γραμμάρια άμμωνίας μέσα σε 90 γραμμάρια νερό. Άπ' αυτή τη διάλυση θά ρίξετε 10 γραμμάρια για κάθε κιλό νερού. Κατόπιν δε θά βάλετε τα ψάρια επί 10 λεπτά μέσα σε νερό που να περιέχει αλάτι σε άναλογία 2%.

Το διαμάντι

Το παρχμυθάκι σας

Μια φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας άρχοντας, ο Ζιρώ, που τρελλαινόταν για το κυνήγι.

Κάποτε έτυχε να βρεθή σ' ένα δάσος, όπου χωρίς να το προσέξη, έπεσε σ' ένα βάλτο γεμάτο βούρκο. Άρχισε τότε να φωνάζη, ζητώντας βοήθεια. Μα στις φωνές του δεν άπαντούσαν παρά τα μουγκρητά των άγριων ζώων.

Σε μια στιγμή πέρασε από εκεί ένας φτωχός χωρικός ο Μίρσκα, που έτρεξε άμέσως κοντά του.

— Καλέ μου άνθρωπε, σώσε με! του φώναξε ο άρχοντας. Δεν έχω άλλη έλπίδα από σένα. Σώσε με, γιατί αλλιώς θά με φάνε τ' άγρια θηρία κι' εγώ ο άρχοντας Ζιρώ θά σου δώσω ό,τι μου ζητήσεις!

— Άρχοντά μου του άποκρίθηκε ο Μίρσκα, δεν θέλω τίποτα για να σου σώσω τη ζωή. Μοιάχα θέλω σαν παντρευτό να χάρισης στη γυναίκα μου ένα μικρό δώρο.

— Σώσε με, κι' εγώ είμαι για σένα! του φώναξε ο Ζιρώ.

Έτσι, ο Μίρσκα του άπλωσε ένα χοντρό κλαρί για να γαντζωθή άπ' αυτό και να τον τραβήξη έξω.

Τη στιγμή όμως εκείνη ένας πύθηκος πετάχτηκε ξαφνικά κι' ο Μίρσκα τρώεξε και παράτησε το κλαρί, φωνάζοντας: — Αυτός είναι δαίμονας, δεν είναι άνθρωπος!

Σε λίγο όμως άκουσε πάλι φωνές. — Γιατί μ' αφήνεις; έλεγε ο άρχοντας. Γιατί θέλεις να με φάνε τα θηρία; Σώσε με...

Ο Μίρσκα τον λυτήθηκε και έξανούρισε. Του άπλωσε το κλαρί, μα τώρα πήδηξε έξω ένα λιοντάρι.

— Κι' αυτός είναι δαίμονας! φώναξε πάλι ο Μίρσκα και το έβαλε στα πόδια.

Δεν πρόφτασε να κάνει δέκα βήματα κι' άκουσε τις φωνές του άρχοντα: — Μη μ' αφήνεις να πεθάνω! Σώσε με και θά σου χάρισω το παλάτι μου κι' όσο χρυσάφι θέλεις!

Ο Μίρσκα γύρισε άπλωσε πάλι το κλαρί, μα την ίδια στιγμή ένα φίδι πετάχτηκε σφυρίζοντας.

— Άλλος δαίμονας! στέναξε ο Μίρσκα. Μα φεύγοντας πάλι άκουσε τον άρχοντα να φωνάζει:

— Θεέ μου! Κανείς λοιπόν δεν θά με σώσει!

Ο Μίρσκα ξαναγύρισε. Δεν του κράτησε ή καρδιά του. Βαστώντας τη μιάν άκρη του κλαριού άπλωσε την άλλη στον άρχοντα. Αυτός γαντζώθηκε καλά και κατάφερε να βγή έξω και να πέση κουρασμένος στην άγκαλιά του χωρικού λέγοντας του:

— Σωτήρα μου, όπου να πεθάνω δεν θά ξεχάσω το καλό που μου έκανες!

Και άφου ξεκουράστηκε αρκετά και πήρε δυνάμεις, ρώτησε το Μίρσκα:

— Πού κάθεται;

— Σε μια καλύβα του άπάντησε έκείνος. Όταν δυος παντρευτό, θά πάω να μείνω στο παλάτι σου, όπως μου έταξες!

— Να που βγήκαμε άπ' το δάσος, έπε ο άρχοντας σε λίγο αλλάζοντας κουβέντα. Έξω τώρα το δρόμο να πάω μόνος μου.

— Και πότε θαόθω να μου δώσης το παλάτι και το χρυσάφι; ρώτησε ο Μίρσκα.

— Όποτε θέλεις, του άπάντησε με άδιανοία ο άρχοντας.

Την άλλη μέρα ο Μίρσκα χτυπούσε την πόρτα του Ζιρώ.

Γάτα και σκύλος

Το πειρηματάκι σας

Μ' ένα σκύλο μιά άσπρη γάτα περπατώντας μιά φορά, «μην κουνάς» του λέει, «στη στράτα σ' όποιον τύχει την ούρά».

★

Μπορέ γαρύ στην περηφάνεια! «Όποιος» είπε το σκυλί «συνοτρονέει σε ταβάνια, τέτοια γλώσσα δε μιλεί!»

★

«Αν εγώ στα κεραυδιά» λέει ή γάτα, «πεπατώ, μα τη νύη σε σκουπιδία σαν κι' έμένα δε βουτώ».

★

Κι' έτσι δά τα μεγαλεία λογοφύροντας ξεγνά, κι' ίσα- ίσα στην ταβεία γρατζουνίσματα άρνινά!...

A. ΠΑΛΛΗΣ

Οι φύλακες, όταν άκουσαν πώς ζητάει το παλάτι και το χρυσάφι, το είπαν στον άρχοντα. Κι' έκείνος τους έδωσε διαταγή να τον διώξουν, γιατί ήταν τρελλός.

Ο Μίρσκα γύρισε στην καλύβα του λυπημένος. Εκεί βοήκε στη μιά γωνιά το λιοντάρι, στην άλλη τη μαϊμού και στην τρίτη το φίδι, που κρατούσε στο στήμα του ένα μεγάλο διαμάντι.

— Διαμάντι! φώναξε με χαρά ο Μίρσκα. Τα φτωχά τα ζωά άείζουν πιο πολύ από τον άρχοντα!

Και παίρνοντας το πολύτιμο πετροόδι πήγε σ' ένα χρυσόχο να το πουλήσει.

— Πόσο το πουλάς; τον ρώτησε έκείνος.

— Διάκόσια φλουριά...

— Κλειμένο θά τόχησ για να ζητάς τόσα λίγα! Το διαμάντι σου άείζει πολλά φλουριά!

— Κύριε, εγώ είμαι τίμιος άνθρωπος, δεν είμαι κλέφτης, έπε ο Μίρσκα.

Ο χρυσόχος όμως δεν άκουσε τίποτα και τον πήγε στην άστυνομία. Εκεί ο Μίρσκα διηγήθηκε την ιστορία του άρχοντα.

— Μου έταξε, έπε, να μου δώση το παλάτι του κι' όσο θέλω χρυσάφι. Και τώρα με λέει τρελό!

Ο άρχοντας το έμαθε και ζήτησε τότε να ρίξουν το Μίρσκα στη φυλακή. Εκείνος όμως γονάτισε και έπε στον άστυνόμο:

— Δεν έκλεψα τίποτα. Ένα φίδι μου χάρισε το διαμάντι! Μάρτυράς μου ο Θεός! Κι' όπως έκείνος με παρακαλούσε να τον σώσω, έτσι κι' εγώ τον παρακαλώ τώρα να μ' έξει ρίξη στη φυλακή, γιατί θέλω να παντρευτώ αυτές τις ημέρες...

Ο Ζιρώ όμως έκανε τον κουφό.

Τη στιγμή εκείνη μπήκαν μέσα, σαν σίφουνας, το λιοντάρι, μαϊμασμένο, το φίδι άνασχηκωμένο κι' ο πύθηκος δείχνοντας τα δόντια του.

Ο άρχοντας θυμήθηκε πως τα ίδια ζωά είχαν παρουσιάσει στο βάλτο κι' άρχισε να φωνάζει:

— Σώστε με! Σώστε με! Είναι τα δαιμόνια του δάσους!

Ο άστυνόμος τότε πίστεψε ότι ο Μίρσκα έλεγε την αλήθεια και καταδίκασε τον άχάριστο άρχοντα να δώση λίγο χρυσάφι κι' ένα καλό σπίτι στον φτωχό και τίμιο σωτήρα του. Κι' έτσι σε λίγες μέρες ο Μίρσκα έκανε τους γάμους του κι' έζησε αιώας καλά κι' έμεις καλύτερα.

H ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Οι έξυπνάδες του Μάριου

Η ιστορικούλα σας

Η οίκογένεια Τριφτοπρέλη κάθεται στο τραπέζι. Η υπηρέτρια, βγαίνει έξω κρατώντας το δίσκο με τα άδειανά πιάτα, και αφήνει την πόρτα άνοιχτή.

Η κυρία Τριφτοπρέλη λέει τότε στο γυιό της:

— Μάριε σήκω, παιδί μου να κλείσης την πόρτα, γιατί κάνει ρεύμα.

Ο Μάριος, που είνε φοβερά τεμπέλης, της άπαντά:

— Μαμά, γιατί δε λές του Νίκου να σηκωθή;

— Μάριε, του λέει πάλι ή μαμά του, κάνε αυτό που σου λέω, γιατί θά σε δείω!...

— Μαμά, εγώ δεν πάω γιατί μου πονάει το κεφάλι μου.

Η κ. Τριφτοπρέλη αλλάζει τόνο φωνής και θέλοντας να φιλοτιμήση το γυιό της, του λέει:

— Μάριε, δεν είσαι καθόλου εύγενής! Η μαμά σου θά κούρωσ κι' εσύ θά είσαι ή αίτία, αν άρρωστήση!...

— Αν μου έλεγες έμένα: «Μαμά, κρώνω», γιατί κάνει ρεύμα» θά σου άρρωστήσω!...

MIKY-MAOYΣ

Χιούμορ

Ο Γιαννάκης μιά μέρα βροχερή και συννεφιασμένη πάει στο σπίτι της θείας του και μπαίνει μέσα χωρίς να ναιρείση.

— Πού είναι ή καλημέρα σου, Γιαννάκη; τον ρωτάει έκείνη.

Κι' ο Γιαννάκης σαβαρά:

— Τί καλημέρα να σου πώ, θεία, άφου έ-ξω βρέινει!...

★

Η Μαρίκα κι' ο Γιαννάκης κάνουν άταξίες στο τραπέζι. Στο τέλος πετάνε κάτω τη σουπίεσα και τη σπάτουλα.

Ο εξάδελφος τους, που κάθεται στην πολυθρόνα κι' είνε έλακούμενος για την άπλησία του, τους λέει:

— Εγώ νίπη, τας νεύρας μου!...

Κι' ή Μαρίκα του άπαντάει:

— Επ'ί τέλους! Καλά που το άποφάσισες!...

ΤΥΦΛΟΜΥΓΑ

— Να ό μπαμπάς!...

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΥΔΑΤΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ

Γ' Συμπεράσματα από
τους Έλληνοεθνικούς
και τους Πανελληνίους

Η ελληνική υδατοσφαίριση, τόσο στους ΚΑ Πανελληνίους Κολυμβητικούς Αγώνες, όσο και στους Έλληνοεθνικούς, με την ομάδα «Νέαντες» της Φλωρεντίας, πέρασε από μεγάλη δοκιμασία. Κατά τους Πανελληνίους, υπό κρίση ήταν η συλλογική υδατοσφαίριση. Κατά τους Έλληνοεθνικούς, η υδατοσφαίριση των επίλεκτων παιδιών, για να μη κρυφώμαστε πίσω από τα δάκτυλα, η ελληνική υδατοσφαίριση.

Χωρίς φόβο και πάθος, πρέπει οδιστάκτα να όμοιο-γύσουμε πως και στην πρώτη περίπτωση, δεν μας ικανοποίησε. Οι συλλογικοί μας και οι υδατοσφαίρισταί τους, δεν έχουν ακόμη προσαρμοστεί στο μοντέρνο παιχνίδι. Οι υδατοσφαίρισταί τους εξακολουθούν να «φουντάρουν» εμπρός στο τέρμα, αγωνίζονται χωρίς καμιά τακτική και αντί να εφορμάζουν το «παιχνίδι κινήσεων», προτιμούν το «παιχνίδι θέσεως», που είναι λιγότερο κοσμητικό και περισσότερο εύκολο.

Ο Έθνικός Πειραιώς, είναι ίσως η μόνη ομάδα στην Ελλάδα, που απέφασε να καινοτομήσει. Θυσίασε πολλούς καλούς άσους της υδατοσφαίρισης, για να πλαισιώσει την ομάδα του με νέα και γρήγορα στελέχη. Τους λείπει, βέβαια, η πείρα και τα λάθη τους ακόμη διανοούνται. Δεν θα περάσει όμως πολύς καιρός και θα δρώμε τους καστούς των ριζικών μεταβολών στην ομάδα. Είναι αλήθεια πως έχει ακόμη ένα-δυο κενά, όπως λ.χ. στον έξω δεξιό Γουναράκη, που νέχει σήμερα έδωσε μεγάλη φιλοτιμία, ότι ει-

Ο ηρωϊκός αρχηγός του Ολυμπιακού Λεωνίδας Άλεξίου, ενώ παραλαμβάνει με το χαμόγελο στα χείλη από τον πρόεδρο της ΕΚΟΦ κ. Νώντα Πετρονιά, το κύπελλο της πρωταθλήτριας ομάδας Ελλάδας 1952 στην υδατοσφαίριση.

Ο Διεθνής ΥΠΙΒΟΛΙΣ

γε, δ.τι μπορούσε. Ο Γουναράκης όμως δεν μπορεί να προσαρμοστεί στο παιχνίδι ταχύτητας. Καλό, λοιπόν, είναι, για τον συνόλο, να αποσταθεί μ' όλες τις τιμές. «Γουναράκης» δεν ξέρει να παίξει ακόμη και ο άριστος κολυμβητής Καραμανώλης. Είναι όμως ταχύς και έχει άνοχη περισσή από μερικούς καλούς «πολίτες».

Για να δημιουργήσει καλή ομάδα στην υδατοσφαίριση, ο Έθνικός, θυσίασε άριστους πρωταθλητές της κολυμβήσεως, όπως τον Χατζηκυριακάκη και τον Γαρυφαλά. Έχουμε διαφανήσει ορί-κά προς αυτή τη σκέψη. Οι δυο μας άσσοι του ελληνικού κολυμβίου, ήταν γρήγοροι στην ελληνική κολύμβηση, δ.τι είναι στην υδατοσφαίριση του Έθνικού. Ο τελευταίος, όμως, προτίμησε να τους ρίξει στο βωμό του συλλογικού «Έθνικου» συμφέροντος, αντί του πραγματικά εθνικού-πανελληνικού.

Ο Ολυμπιακός, πρωταθλητής της Ελλάδας 1950-1951 και 1951-1952, απέδειξε πως βαδίζει το θριαμβικό δρόμο του στο «γυναικείο» πόλο, με κύρια βάση το φυσικό σθένος του. Ο δραματικός του αγώνας με τον Έθνικό, ήταν η μεγάλη απόδειξη των φυσικών χαρακτηρισμάτων του. Εκεί που έρε-σε στη ραχί, το καταθλιπτικό φορτίο των 3-0 τερμάτων, επωφεληθήκε από τα σφάλματα τακτικής του Έθνικού, και άντεπετέθη με δυναμισμό. Ο Άλεξίου, βιοτούζος του σούτ και μηχανικός παίκτης, ανέδειξε όμως τον αγώνα με τρία τερματα, την Ισφάριση του αγώνος 3-3 και την κατάκτηση του πρωταθλήματος.

Ο Άλεξίου είναι εξαίρετος ως σέντερ φόρ, γιατί και επιτελικό μυαλό έχει και αμυντικές σούτες είναι και δυναμικό παιχνίδι κάνει. Το μεγάλο του μειονέκτημα είναι πως δεν... κολυμπάει. Χρειάζεται τουλάχιστον 2, 500 μέτρα την ημέρα, για να μπορεί να προσαρμοστεί στο μοντέρνο γυναικείο πόλο και ο Άλεξίου δεν πραγμα-τοποιεί παρά μονάχα 500.

Αν προπονηθεί με τις οδηγίες ενός πραγματικού δασκάλου της υδατοσφαίρισης, του κ. Χρ. Σβολοπούλου, με τα νέα δεδομένα της υδατοσφαίρισης τέχνης προπονησε και τακτικής, ασφαλώς θα εξελιχθεί σε ένα ιδεώδη σέντερ φόρ, σαν τον αλυσίδικο Ούγγρο Νίμετ, τον βιοτούζο του διεθνούς γυναικείου πόλου.

Ο Ναυτικός Όμιλος Πατρών και ο Ναυτικός Όμιλος Μυτιλήνης, είναι οι μεγάλοι ήττημένοι των Πανελληνίων. Ο πρώτος βρίσκεται στο δρόμο των μεταρρυθμίσεων και ο δεύτερος στην περίοδο των κρίσεων μεταλλαγών. Διαθέτουν και οι δυο περίφημα στελέχη, ικανά να πλαισιώσουν την Εθνική μας ομάδα, όχι όμως και σύνολο, ομάδα, που θα μπορούσε να διεκδικήσει, χωρίς αμφισβητήσεις, τα πρωταίμα. Πού είναι ο παλιός Ναυτικός Όμιλος Πατρών, με τις επαναστατικές επιθέσεις του και τις θεαλωδείς εφορμήσεις του, που σπέρνει τον πανικό στην αντίπαλο άμυνα; Ξεχάσαν τα αριστοτεχνικά ξεμαρκαρίσματα και τους πλαγιολοβιστικούς ελιγμούς, που χάριζαν τα εντυπωσιακά τέρατα!

Ο Ν. Ο. Μυτιλήνης, μηχανικός, με αναπτωμένο ηθικό, τεχνικά εξελιγμένος, με αρκετά καλά και με δυο μάλα άριστα της Εθνικής ομάδας στελέχη, υποφέρει από έλλειψη συχνών αγώνων. Περιορισμένος στον ανατολικό του Αιγαίου τομέα, δεν έχοται σε τακτική επαφή με άλλες ομάδες και έτσι δεν δοκιμάζει συχνά τις αγωνιστικές συγκινήσεις, δεν αποκτά πείρα, δεν κατορθώνει να αποβάλει τη νευρικότητα, που συχνά εμφανίζουν οι παίκτες του στις κρίσιμες στιγμές του αγώνος. Έχει ακόμα δυο κενά, που πρέπει να αναπληρωθούν με νέους παίκτες, αν σκοπεύει να παρουσιάσει κάποτε τη μεγάλη εκπλήξη.

Δυσκολότερη είναι η κατάσταση στις εμφανίσεις των επίλεκτων. Κοντά στα τόσα μειονεκτήματα που εμφανίζουν τα άτομα στους συλλογικούς, πρέπει να προσθέσουμε και τα στοιχεία της συνοχής και της τακτικής, που λείπουν από το σύνολο, από την ομάδα των επίλεκτων. Επειδή γυμνάζονται όλοι μαζί (αν δηλαδή κατορθώνουν να συγκεντρωθούν) τις τελευταίες μοναχές ημέρες της τεχνικής εμφάνισης των επίλεκτων ή της Εθνικής, δεν κατορθώνουν ποτέ να συνεννοηθούν μεταξύ τους, ούτε να καταλάβουν ο ένας το παιχνίδι του άλλου.

Και, για να καταλήξουμε σε ένα συμπέρασμα: Η Εθνική όμως, οι επίλεκτοι, οι ομάδες των συλλόγων, πρέπει να προχωρήσουν σε επαναστατικά μέτρα. Να ξεκαθαρίσουν τη θέση των καθυστερημένων, με τις παλιές αντιλήψεις, υδατοσφαίριστών, να προωθήσουν στις θέσεις τους νέους — γρήγορους παίκτες — με τις μοντέρνες αντιλήψεις για την υδατοσφαίριση και πρό πάντως να τους διδάξουν τους νέους Κανονισμούς και να τους προπονήσουν με τα νέα δεδομένα της κολυμβητικής επιστήμης και τακτικής. Τότε μονάχα θα υποσέσουμε να πούμε πως εξαγνισμένοι θα είναι για την ανάπτυξη της Ελληνικής υδατοσφαίρισης!

Θα γίνουν όλα αυτά; Το πιστεύουμε ακράδαντα.
Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Ρεμπέλεζο

1) ΒΟΛΓΑΣ, 2) ΓΟΓΓΟΣ, 3) ΓΡΑΨΑΣ, 4) ΒΟΣΚΟΣ, 5) ΚΑΣΜΑΣ, 6) ΜΟΣΧΟΣ, 7) ΧΑΡΙΕΝ, 8) ΚΟΣΜΟΣ, 9) ΜΑΣΤΟΣ, 10) ΤΟΝΩΝΩ.

Οι πυγμάχοι

Αν παραστήσουμε με α, β και γ τα βάρη του βαρύτερου, του μεσαίου και του ελαφρότερου. Έχουμε:
 $\alpha + \gamma = 26$, $\alpha + \gamma + 28$ και $\beta + \gamma = 154$.
Λύνοντας αυτές τις απλές εξισώσεις, βρίσκουμε ότι ο παχύτερος (α) ζυγίζει 98 κιλά, ο μεσαίος (β) 84 και ο ελαφρότερος (γ) 70.

Μουσικές ερωτήσεις

1) Το μπουγκυ - δούγκυ, 2) Μπάχ, 3) 52.

Στοιχειώγητες

ΟΝΥΣ — ΝΥΣ

Δημώδες αίνιγμα

Ο άκινος.

Αταίριαστες λέξεις

1) Χάλυψ (δεν είναι απλό μέταλλο, όπως τα άλλα), 2) Μαδέρα (δεν βρίσκεται στη Μεσόγειο), 3) Βερλαίν (δεν ήταν συγγραφέας, αλλά ποιητής).

Τα δυο πρόσωπα

Το δεύτερο πρόσωπο ήταν η μητέρα της κοπέλλας.

Μαγική εικόνα χωρίς εικόνα

Δειλοί (Μηδίοι, Λυδοί...)

Απρόεπτα

1) Η άγκυρα, 2) Η Ταρσός, 3) Το άρσενικό.

Πελοπλοκές συγγένειες

Είμαι εγώ ο ίδιος.

Ερωτήσεις

1) Στα μοσχουπίτσα, 2) Από το χρώμα της σημαίας τους, που είναι ομοιόμορμη με τη σημαία της Γαλλικής Επαναστάσεως, 3) Ναι (της ράτσας Μάνε).

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 402 ΣΤΑΥΡΟΛΕΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΑΡΘΗΡΙΑ — ΑΠΟΠΕΡΑ, 2) ΑΡΒΙΑ — ΟΡΑΣΙΣ, 3) ΑΣΜΑ — ΔΑΡΕΙΟΣ — ΟΣΣΑ, 4) ΔΙΑ — ΤΗΚΩ — ΑΣΤΑ — ΗΜΙ, 5) ΟΝ — ΠΑΣΟ — ΙΑΒΑ — ΠΣ, 6) ΧΑΡΟΣ — ΣΗΡΕΣ — ΡΥΣΑΙ, 7) ΟΠΗΤΙΑ — ΣΙΚ — ΣΑΤΥΡΑ, 8) ΣΙΝΑ — ΙΣ — ΣΤ — ΟΝΟΙ, 9) ΑΜΑΖΟΝΙΟΣ, 10) ΑΚΙΣ — ΟΣ — ΑΜ — ΡΟΔΑ, 11) ΝΕΟΤΗΣ — ΗΤΑ — ΑΚΟΜΟΝ, 12) ΑΝΝΑΣ — ΔΡΙΜΥ — ΑΚΑΚΕ, 13) ΠΤ — ΡΑΜΙ — ΛΙΤΑ — ΙΜ, 14) ΟΡΑ — ΥΠΕΡ — ΜΙΣΑ — ΑΜΙ, 15) ΔΑΜΑ — ΙΤΑΛΙΚΑ — ΑΠΙΑ, 16) ΑΜΕΡΗΣ — ΣΟΔΟΜΑ, 17) ΣΕΝΕΚΑΣ — ΣΑΡΑΝΤΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΑΝΑΔΟΧΟΣ — ΑΝΑΠΟΔΟΣ, 2) ΣΙΝΑΠΙ — ΚΕΝΤΡΑ, 3) ΤΑΜΑ — ΡΗΝΕΙΟΝ — ΑΜΑΝ, 4) ΗΡΑ — ΠΟΤΑ — ΣΤΑΡ — ΑΜΕ, 5) ΡΑ — ΤΑΣΙ — ΗΣΑΥ — ΕΚ, 6) ΙΒΔΗΣ — ΑΙΜΟΣ — ΜΠΙΡΑ, 7) ΔΙΑΚΟΣ — ΣΑΣ — ΔΙΕΤΗΣ, 8) ΑΡΩ — ΗΣ — ΗΡ — ΡΑΣ, 9) ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ, 10) ΟΙΑ — ΕΚ — ΑΜ — ΜΙΣ, 11) ΑΡΟΣΙΣ — ΣΙΑ — ΥΛΙΚΟΣ, 12) ΠΑΣΤΑ — ΣΤΟΜΑ — ΙΣΑΔΑ, 13) ΟΣ — ΑΒΡΑ — ΚΑΤΑ — ΟΡ, 14) ΠΙΟ — ΑΥΤΟ — ΡΟΚΑ — ΑΜΑ, 15) ΕΣΣΗ — ΣΥΝΤΟΜΑ — ΑΠΑΝ, 16) ΣΜΠΛΑΡ — ΔΟΚΙΜΙ, 17) ΑΠΑΙΣΙΑΙ — ΑΝΕΜΙΑΙΑ.

Είναι πολύ τολμηρό!

Σ όσον, Καλάμες: Όσοδη-ποτε αγνώ και σοβαρό και αν είναι το αίσθημά σας, καταλαβαίνετε, ασφαλώς, ότι πρέπει να προσπαθήσετε αμέσως και με κάθε τρόπο να το βγάλετε από την καρδιά σας, γιατί είναι πολύ τολμηρό, δεδομένου ότι σας ενώνει στενός συγγενικός δεσμός. Είσατε άνθρωπος με κρίση, έλπιζω δε και με ισχυρό χαρακτήρα, ώστε να επιβληθεί στον εαυτό σας και να μην παρασυρθείτε στην ταλλή αυτή περιπέτεια, που και ήζικας και κοινωνικός θαχ σοβαρές συνέπειες ες βάθος σας. Προσπαθήστε με κάθε τρόπο να πνίξετε αυτό το αίσθημα, ακόμα και φεύγοντας από τον τόπο σας, ώστε να μην έχετε την ευκαιρία, με την καθημερινή σας επαφή, να το θερμαίνετε και να το αναπτύσσετε παράτολμα.

Σ. Κ. Ε. Κ.: Νομίζω ότι δεν πρέπει να εξαρτήσετε την οριστική σας κρίση, από το γεγονός ότι ο καλός σας έφυγε βιαστικά, υποχωρώντας από την υπέρταση του, χωρίς να σας γαιορτίσει. Όσο για το αίσθημά του, πως θέλετε να τα έρω ενώ και να εκτιμήσω την ελκινεινία του; Δεν μπορώ ούτε να σας απελπίσω, ούτε και να σας συστήσω να τρέψετε με υπερβολικές ελπίδες. Τα αίσθηματά και των δυο σας θα τα δείξω ο καιρός. Και ίσως αυτός ο χορισμός να δώσει στον καθένα σας την ευκαιρία να ξετάχτη τον εαυτό του και να πάρει υιάν ανάλογη απόφαση, χωρίς αυταπάτες. Στο μεταξύ, θα δοθή η ευκαιρία να εκπληρωθί αν υπάρχει, κάποιο σοβαρό αίσθημα ανάμεσά σας.

Πρώτη μου άγανη: Ένα απόλυτο έπεισόδιο του συμπατριώτη σας φοιτητή, που επιδιώκει να σχετισθί χισθηματικά μαζί σας, δεν έπρεπε να το περιβάλετε με τόσο ενδιαφέρον και... μυστικοπάθεια, ώστε να βασανίζεστε τόσο με την αμφιβολία και τις παράξενες σκέψεις σας. Αν ο νέος είναι σοβαρός, άξιος και σας αγαπάει κι' αν βλέπετε ότι τρέφει σοβαρούς ήζικους σκοπούς, θέλοντας να σας προσεγγίση, υποδείτε με τρόπον αξιοπρεπή, να του δώσετε την ευκαιρία να εκπληρωθί και ανάλογα να τον χαρακτηρίσετε. Άλλα δεν επιτρέπεται, αφού δεν έγινε ως τώρα αυτό, να κάθεστε και να βασανίζεστε με άοριστολογίες και να τρέψετε ελπίδες που δεν έχετε αν βασίζονται κάπου...

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ

Ίατρος - Δερματολόγος

Δέχεται ες το νέον ια-
τρείον της 5-7 μ. μ. και
επί συνεντεύξει. Τηλ. 612-
450, πολυκατοικία ΣΕΚΕ-
ΡΗ 4, πάροδος ΚΑΝΑΡΗ.

Θ' αντιμετώπισετε τον οικονομικό παράγοντα, προκειμένου να πάρετε την κοπέλλα που αγαπάτε;

Τρελλά έρωτευμένο, Κοζάνη: Τί να κάνετε, αφού δεν σας αγαπάει η κοπέλλα, που αγαπάτε; Μά είναι απλούστατο, αγαπώ μου: Να βοηθε, κάποιον άλλον!...

Σ ίγκυαν Ρή, 601, Λευκάδα: "Αν παρακολουθήτε τακτικά το περιοδικό, θα είγατε κιόλας διαπιστώσει ότι για τα θέματα, που σας ενδιαφέρουν, έχουμε γράψει επανειλημμένως. Πάντως θα το έχουμε υπ' όψη και στο μέλλον, για να ικανοποιήσουμε την παράκλησή σας.

Εύτυχισμένο δυστυχία: Αυτή, αγαπώ μου, είναι η μοίρα των... σωτήρων κι' έπρεπε να την είγατε προκαταβολικά υπ' όψη σας, πριν από λόγους οίκτου παντρευτήτε τη μακροθύμη σας συγγενή. Τώρα η καλωσύνη σας και η γενναιοφρον αντίληψη σας καλούνται να θυσιασθούν. Και αφού έχετε "δυό άγγελούδια", νομίζω ότι δεν είναι διάλογο σωστό να τα εγκαταλείψετε. Εξ άφορμης της υπέρτας τους και συζύγου σας, ή οποία άπογοήτευσε τις προσπάθειες και τις ελπίδες που είχατε στηρίξει σ' αυτήν. Γι' αυτό, λοιπόν, όπισθη-τε με ύπομονη και κατανόηση και συνεχίστε τη ζωή σας, χωρίς εκνευρισμούς και φιλονικίες, αφού μπήκατε πια στο βαρύ ζυγό του γάμου. Είμαι πάντα στη διάθεσή σας. Ξαναγράψτε μου όποτε θέλετε.

Μικρούλη πανσέ: Δεν χρειάζεται αγαπώ μου, να βασανίζεστε τόσο πολύ με την άγανη της κοπέλλας που αγαπάτε και να αισθάνεστε τόσο ά-
πογοητευμένοι τον εαυτό σας από τη ζωή. Βέβαια, καλά ήταν να ζούσε και να γαιορτάσε την ευτυχία του ειδικού σας. Μά, τί να γίνει! Οι βουλές του Ύψιστου είναι ανεξέρυπτες και δεν υποαεί. Βέβαια, να έναντιωθί κανείς στο θέλημά Του, Μην παρσάυστε, λοιπόν, στη βαρεία σας λύπη, που θα είναι πολύ κακός σύμβουλος για την ποσοπή και το μέλλον σας, αν δεν αντιδράσετε και δεν αισιοδοχήσετε, φιλοσοφώντας για την έφημερη μοίρα του βίου... Όσο για τους στίχους σας, μ' όλη την προσωπική συγκίνησή τους, δεν έχουν την καλλιτεχνική εκείνη άριότητα, που θα ικανοποιούσε και τον άναγνώστη. Δεν είναι δά άπασαί-
τητο, εξ άφορμης του πένθους σας, να γίνετε και ποιητής. Με τη θύμησή της, σαν άστρο φωτεινό, μπορείτε να συνεχίσετε τη ζωή σας, και εύχομαι γρήγορα να βρήτε την ποθητή παρηγοριά!

ΕΡΗ

ΟΟ

Μιά στεργική μητέρα

Η Ίσμηνη είναι σήμερα μιά γυναίκα τριάντα χρόνων, παντα-μνή, με δυό γαιορτωμένους παιδάκια, ένα κοριτάκι 7 χρόνων κι' ένα αγοράκι, πέντε. Θα με ρωτή-
σετε, όμως, τί μας ενδιαφέρει η οικογενειακή κατάσταση της «Ίσμηνης». Λοιπόν, σας άπαντώ δ-
τι έκεινο που πρέπει να σας ενδιαφέρει είναι η οικογενειακή κατάσταση της «Ίσμηνης». Με παρακαλεί, να πώ σ' όλες τις άναγνώστριάς μας ότι δεν ύπόαγει ώροαίτερο πρόβλημα για μιά γυναίκα από το να νοιώθι ότι προσφέρει την άγανη της και τη στεργική της στα παιδιά της. Αυτάμια πολύ,

ΕΝΑ ΤΥΧΗΡΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Η Τζέννυ Όλενσλάγκερ είναι μιά γαιορτωμένη Δανέζα 18 χρόνων, που δοκίμασε πρό ήμερών μιά μεγάλη και έξορτικη εύ-
χαιορτή εκπλήξη. Πρό ήμερών έγινε γνωστή στην πλάτ του Χόρνμπας έναν ήλικιωμένο κύριο που δεν ήξερε κολυμή και προθυμοποιήθηκε να τον μάθι. Ύστερα από λίγους καιοδ ό... μαθητής της έγκάτελεψε την λουτροόπη. Πριν δά από μερικές μέρες η Τζέννυ έλαβε ένα γράμμα από έναν συμβολογράφο της Νικαίας, που της γνωστοποιούσε ότι είναι κάτοχος μιάς ώρας Βίλλας σ' αυτή την πόλη. Την Βίλλας αυτή την άνόρως επ' όνομά της δ... ήλικιωμένος μαθητής της που εινε ένας από τους μεγαλύτερους κηνοτρόφους της Αυστραλίας.

μου γράφει, που διαβάω ότι υπάρχουν ακόμα κορίτσια που δεν έχουν καταλάβει τον προορισμό τους. Ραγίζεται η καρδιά της, που τα βλέπει να πασάβουν και να γελοιοποιούνται από μερικούς άσυνειδήτους να μολύνουν την ψυχή και το κορμί τους, να χάνουν την αξιοπρέπειά τους, και να βυθίζονται στην καταστροφή ολοκληρωτική οικογένειά τους, που ύποψος και μόγησε γι' αυτές. "Αν ήξεραν, αυτές οι κοπέλλες πόσο ευτυχισμένη είναι μια μητέρα, όταν δει παρυστατούσαν ποτέ, για έφημερες απολαύσεις.

Ρορό Π., Πειραιά: Είπατε, αγαπητή μου, πως αλλάζουν τα πράγματα, όταν ένα κορίτσι παρυσυρθεί και δεν κατορθώσει να κρατήσει το σεβασμό και την αξιοπρέπειά του; Κάνετε, όμως, πολύ άσχημα να κρατάτε το μυστικό μέσα σας, αφού στην ύποψη αυτή συνεργάστηκαν, αθέλα τους, βέβαια, αλλά μ' έπιμνη,

JERGENS WOODBURY

το κραγιόν

ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΕΙ ΤΙΣ ΣΤΑΡ ΤΟΥ ΧΟΛΥΓΟΥΝΤ

ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΤΥΠΗ

Από 150.000 μηνιαίως

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΩΡΟΛΟΓΙΑ

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Από 28.000 εβδομαδ.

Κ. ΣΚΟΤΙΑΝΗΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 28

3ος όροφ., άνωθεν με δαπάνη

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΒΕΛΟΝΗ

ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΩΣ ΚΑΛΥΣΩΝ

«REMA»

Επισκεφθείτε μας ή ζητήσατε να σας αποστείλουμε περιγραφήν και τιμάς.

ΤΕΧΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ «VELOX» Όδου Νίκης 46 (πλησίον Συντάγματος). Αθήναι.

τόσο ο πατέρας σας, όσο και ο μέλλων πεθερός σας. Σας συμβουλεύω, λοιπόν, να σφίξετε την καρδιά σας και να πείτε να συναντήσετε τον πατέρα του. Να του πείτε ότι είστε καλά, πως συνδέσαν ακριβώς τα πράγματα και είμαι βέβαια ότι θα φτάσετε στο γάμο το ταχύτερο. "Αν μετά το γάμο η συμπεριφορά του δεν αλλάξει, τότε χωρίζετε νομίμως.

Προσέξτε! "Αν δεν κάνετε αυτό που σας συμβουλεύω, προδίδετε μεγάλη καταστροφή. Πηγαίνετε, λοιπόν, το γρηγορώτερο να βρείτε τον πατέρα του.

Καλ βίον "Αλέξανδρος: Λυπάμαι πολύ που δεν μπορώ να σας εξυπηρετήσω με κανέναν από τους τρεις τρόπους που προτείνετε. Πρέπει να ξέρετε ότι όλα σχεδόν τα γράμματα που λαμβάνω, υπογράφονται μόνον με ψευδώνυμο. "Επίσης, μόλις απαντήσω, το γράμμα σιγίζεται.

Ερωτεύμενο: "Αξού-πολι: Πρώτα απ' όλα δεν επιτρέπεται σ' ένα νέο της ηλικίας σας, σοβαρό, να κοροϊδεύει δύο κοπέλλες. Πρέπει να πάρετε μια απόφαση, αφού πληροφορηθείτε καλά, ποια από τις δύο έχει τα περισσότερα ψυχικά χαρίσματα. Να συνεννοηθεί επίσης με τους γονείς σας και να πείτε σ' εκείνην που έφυγε ότι είναι άσχημα και ότι πρέπει να γυρίσει στην αρραβωνιαστική της. Οι άπαγα-γες φέρουν συνήθως κακό τέλος. Μόνο με την ελπίδα των γονέων σας και με τη σοβαρότητά σας θα δημιουργήσετε μια ευτυχισμένη οικογένεια.

Είμαι ένας δειλός Κ. Ζ.: "Η ματιά της σας παρότρυνε, και την ακολουθήσατε; Μα δεν είναι αγάπη αυτό που αισθάνεστε, γιατί, στην πραγματικότητα, την κοπέλλα αυτή δεν την ξέρετε, δεν της έχετε μιλήσει, δεν της έχετε άγγισει το χέρι. Προσπαθείτε λοιπόν να δημιουργήσετε ένα αίσθημα αγάπης. "Επειδή μάθατε ότι ήταν άρρωστη, υποθέτετε ότι άρρωστος για σας! Σας συμβουλεύω να εγκαταλείψετε το ψιλικατζίδικο που έχετε για παρατηρητήριο, και να φύγετε ακόμη και από τη γειτονιά της. Αυτή είναι ακόμα μια επιπόλαιη μαθη-τριούλα, που έχει υποχρεώσει στους γονείς της. Μην την εκθέτετε λοιπόν. Μην χάνετε κι' εσείς τον πολύτιμο χρόνο σας παρακολουθώντας μια άγνωστη μαθητορίουλα.

Δ. Μαρτίνη: Δεν τεμα-τίζει κανείς τη ζωή του, αγαπητή μου, επειδή δεν λαβαίνει κι' αυτός γράμματα, όπως οι άλλοι. Λέτε πως θέλετε ν' αλληλογρα-φάτε για να ξεχνάτε τον πόνο σας. Ποιόν πόνο; Στην ηλικία σας δεν υπάρχουν πόνοι. "Όταν θ' απολυθείτε, τότε θ' αρχίσουν τα βάσανα της βιοπάλης, για να σχηματίσετε κι' εσείς μια οικο-γένεια. Κάνετε λοιπόν υπομονή, κι' επωφεληθείτε από τις εξόδους, που έχετε, για να διασκεδάσετε λιγάκι.

Τζοκόντα: "Αγαπητό μου κορίτσι, αυτό που μου ζητάτε είναι εξωφρενικό. "Όταν έσεϊς, που αλληλογραφείτε μαζί του δυο χρόνια, δεν θυμάσαστε τη δι-εύθυνσή του, πως θέλετε να την ξέρω εγώ, που δεν τον γνωρίζω καθόλου; "Ανοίχτε ένα τηλεφωνικό κατάλογο, για να δώτε μήπως έχει τηλεφώνον και θα βρείτε πάλι στον αριθμό τη διεύθυνσή του. "Η περιμένετε να σας ξαναγράψω, για να βρείτε τη διεύθυνσή του στο πίσω μέρος του φακέλλου. Μα ρα μ' ένοιασε μ' ένα Π. Χ. Ζ.: Είπατε μια λογική και

φρόνιμη κοπέλλα, κι' εξασκείτε να επάγγελμα, με το οποίο ά-σφαλώς ξεκουράζετε τους γονείς σας, και δεν στενοχωριούνται. "Επομένως θα έπρεπε να είχατε κι' εσείς άκοητη πείρα, για να ξέρετε ότι από ένα μαθητοδί της Η' τάξεως, που φοβάται το μπαμπά του, που φυλάγεται από τη μαμά του και που το μυαλό του δεν έχει πιάσει ακόμα, δεν θα έπρεπε να έχετε εμπιστοσύνη. Ποιό το όφελος αυτής της γνω-ριμίας; "Ο γάμος; Ποτέ! Τότε γιατί να εκτίθεστε, εσείς μια σοβαρή κοπέλλα; Για σκεφθείτε πόσο θα γελοιοποιηθείτε, αν το μάθουν οι γονείς σας και οι γνω-στοί σας. Άνδρες είναι ένα τρα-λολαίο που του αρέσει να κάνει τον κατακτητή και να εκθέτη τα κορίτσια. Μην παρυσυρθείτε λοι-πόν, κι' εσείς, μέχρις αυτού του σημείου.

MIPANTA

ΜΑΝΤΑΡΙΣΤΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ

VELOX

ΑΙ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Λόγω της εξαιρετικής με-γάλης καταναλώσεως εις ο-λοκληρών των κόσμων, το έρ-γαστάσιον VELOX ανακοινώ-ει, ηδυνήθη να έχη τώρα

ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ

ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΔΩΡΕΑΝ

ΑΘΗΝΑΙ: Θ. Μπιστόπου-λος, όδου Νίκης 46.

ΘΕΣΣ/ΝΙΚΗ: Έμμ. Δουκί-δης Διάδοχος, όδου Καρίπ-πης 27.

"Ο μ'ν χ'νένοίτο!

Τώρα μπορεί να Σας χρειασθ' σε στιγμή που δεν μπορείτε να δράτε. Γι' αυτό έχετε πάντα πρό-χειρο ένα

ΚΑΛΜΟΛ

ΕΚΛΕΚΤΟΝ ΠΙΣΤΟΝ ΤΗΣ "FARELL" ΕΓΚΕΚΡ. ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ. ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΥΠΟΛΕΓΟΜΕΝΟΝ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Λαίδη. Θεογνίκη: "Ομολο-γώ ότι δεν κατορθώσα να κατα-λάβω τί ακριβώς θέλετε να μου πείτε, ώστε να μπορέσω να σας απαντήσω. Γράψτε μου, λοιπόν, περισσότερες λεπτομέρειες πε-ρί τίνος πρόκειται.

Τα κ τ ι κ ο ά ν α γ ν ω σ τ η: Βέβαια και η ηλικία παί-ζει πρωτεύοντα ρόλον στην πε-ρίπτωσιν. που μου περιγράφετε. Πάντως όμως δεν είναι άσκηπη η θεραπεία που εφαρμόσατε και στην οποία θα πρέπη να επιμει-νετε περισσότερες και να επανέ-χεστε από καιρό σε καιρό.

Χ. Ψ. Ω.: Πολύ σωστά λέτε ό-τι είναι δύσκολο από μακριά να δίνη ο γιατρός συμβουλές. Γι' αυτό πρέπει να κάμντε υπομονή μένους ότου έλθετε στην "Αθήνα. Έμ μ. Σπανιάκη: "Η κορ-τιζών έχει καλά αποτελέσματα στην πάθησιν που μου αναφέρετε. "Αλλά είναι φάρμακο άκοητα δο-σιστικό και μόνο γιατρός μπορεί να το εφαρμόσει, γιατί διαφορε-τικά είναι επικίνδυνο.

Παναγίη: Δεν ξέρω κανένα δερματικό νόσημα, που να λέγε-ται «σκαθοσάκια», γι' αυτό καλό είναι να συμβουλευθείτε κανένα για-τρό εκεί που είσαστε.

Ρένα. Ρόδον: Θα ήθελα να σας πω σχετικά με τα πασά-πανά σας για μερικά ελαττώμα-τα του σώματός σας, ότι σε μια νέα δεν είναι πάντα η ομορφιά του σώματος που την κάνει συμ-παθητική. "Υπόσχεσι και η πνευμα-τική και η ψυχική ομορφιά. Γι' αυτό μην απελπίζεστε.

Ζ. Μ.: Πολλές φορές έχω ά-παντήσει στην ίδια ερώτησι. "Ο γιατρός που ισχυρίζεται ότι ανε-κάλυψε το φάρμακο κατά της ψωριασσεως είναι Νατισσοφικανός και η μέθοδος του δεν έδωσε ά-κοητη στην "Ελλάδα.

Π. Κ. 415: Το φαινόμενο που μου περιγράφετε είναι νευρικής φύσεως, Γι' αυτό μιά που νοση-λεύεστε στο νοσοκομείο, νομίζω ότι πρέπει να το πείτε στον νευ-ρολόγο γιατρό.

Κ., "Ενταύθα: Είναι τοιμηρό να κόρη κανείς διάγνωση και να συστήση φαρμακευτική αγωγή για δερματική εκδήλωση από την πε-ριγραφή του ασθενούς, ακόμη δε περισσότερο για σας, που μένετε εδώ. Δεν έχετε παρ'α να περάσετε από το δερματολογικό τμήμα έ-νός νοσοκομείου όποτε και διά-γνωσιν σαφή θα έχετε και την κατάλληλη θεραπεία θα σας συ-στήσουν.

Βολιωτοπούλα: "Η ά-πάντησί μου είναι ότι η θεραπεία από ειδικό γιατρό θα έχη καλά αποτελέσματα. "Ο χρόνος της θεραπείας εξαρτάται από την έκ-τασιν της παθήσεως. "Η άμοιδή του γιατρού εξαρτάται και από εκείνον και από σας.

Δύστυχο νέο 100%: Μου γράφετε ότι ήρθατε στην "Αθήνα, έπληγατε σε διακεκριμένο γιατρό, σας είπε τί πρέπη να κάνετε για το ένα ζήτημα και ότι είναι φυσι-ολογικόν το δεύτερο. "Επειδή δε βοήκατε έπαρκώς τις συστάσεις του και για τα δύο περιστατικά σας, έγυρισάτε εύχαριστημένους στην ιδιαίτερη πατρίδα σας. Τώ-ρα πάλι ξεχάσατε τις συμβουλές του γιατρού και ζητάτε τη δική μου γνώμη από μακριά. Δεν σας φαίνεται αυτό λιγάκι δύσκολο;

Ποιά ήταν η "Ελπίδα; Δεν την έβα-ζε ο νους του. Την ίδια, όμως, ήμε-ρα, πήρε άδεια και κατέβηκε με το λεωφορείον στην "Αθήνα. Την ίδια ώρα, ώστόσο, που έφυγε το τηλεγράφημα, έφανε και η ψυχή της "Αννας Βαρλέντη.

"Ετσι του είπαν, μόλις έφτασε στη Νέα Σμύνη, στο σπίτι που με γάλα, με τον ύμνο κ'ητο και με τη μουσική, που τότε, όπως η-ταν γεμάτη από τα "αβ' λουλούδια της και σκέπαζε τους δούλους, του

Το μεγάλο μυστικό της

"Ο Στέλιος, με βαθύ πόνο, ανέθηκε τα λίγα σκαλοπάτια του σπιτιού, που άφες, λίγους μήνες πριν, τόσο χαρούμενος, για να εκπληρώση τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις.

Τα δάκρυα είχαν βουρκώσει τα μά-τια του, μόλις έμαθε το θάνατο της θετής του μητέρας. Ποθούσε τόσο πολύ να την βρή ζωντανή, για να ακούση τα τελευταία της λόγια. "Ηθελε να την ευχαριστη-ση για ό,τι έκανε γι' αυτόν εδώ και δεκαπέντε χρόνια. "Ισως να μάθαινε και το μυστικό της ζωής του, που τό-παιρνε τώρα πια εκείνη μαζί της στον τάφο της.

Μ' αυτές τις σκέψεις, μπήκε μέσα στη μεγάλη σάλα που είχαν τοποθε-τήσει νεκρή την "Αννα Βαρλέντη. "Η μυρωδιά των κεριών και των μαρμα-ρινών λουλουδιών, έφερε στη θυμίσί του μιά πολύ μακρινή εποχή: "Ηταν τότε πολύ μικρός, μόλις πέντε-έξη χρονών, που είχε νοιώσει την ίδια αποπνιγ-τική μυρωδιά. Είχε πεθάνει τότε η μη-τέρα του και η "Αννα Βαρλέντη, α-υτή που κειτόταν τώρα στο καρδενί-φερο, τον κρατούσε στην αγκαλιά της και του διηγόταν μιά παράξενη ιστορία, για άγγελους και για τον Παράδεισον, εκεί που θα πήγαμε η μαν-νούλα του στον ούρανον. Τού έλεγε ά-κόμα πως: "Από εδώ κι' έμπρός, εγώ θα είμαι η μαννούλα σου, που θα σ' αγαπάω πολύ και θα σου αγο-ράζω πολλά παιχνίδια.

Κι' έζησε από τότε μαζί της. "Ε-κείνη τον φρόντιζε σαν πραγματική μητέρα κι' εκείνος, όσο μεγάλωνε, την αγαπούσε πιο πολύ και την σε-βόταν, χωρίς να θυμάται πια πως η δική του μητέρα είχε πεθάνει.

"Ενα καύμο μόνο του έφερναν οι παιδικές του αναμνήσεις και τώρα ακόμα, που ήταν είκοσιδύο χρόνων: τον καύμο για τον πατέρα!

Δεν τον είχε γνωρίσει ποτέ! Ούτε κανείς του είχε μιλήσει γι' αυτόν. "Ως Στέλιο Βαρλέντη τον έγραψε η θετή του μητέρα στο σχολείο κι' έτσι απόμεινε μ' αυτό το επίθετο.

"Όταν κόντευε να τελειώσει το Γυ-μνάσιο, ρώτησε τη θετή του μητέρα, αν αυτό ήταν το πραγματικό του ό-νομα. Τότε εκείνη του απάντησε:

— Το όνομά σου είναι έντιμο και κύτταξε να το τιμήσης κι' εσύ!...

"Επειτα πήγε, στο Πανεπιστήμιο, και νά, τώρα που υπηρετούσε στο Με-γάλο Πεύκο, και είχε αλληλογραφία με τη θετή του μητέρα ως την τε-λευταία της στιγμής. Τούγραφε, μέλι-στα πως ήταν πολύ καλά, γι' αυτό τον έφανε στο τηλεγράφημα που έ-λαβε με την υπογραφή «Ελπίδας».

«Έλατε άμέσως, Μητέρα πολύ άρ-ρωστη».

Ποιά ήταν η "Ελπίδα; Δεν την έβα-ζε ο νους του. Την ίδια, όμως, ήμε-ρα, πήρε άδεια και κατέβηκε με το λεωφορείον στην "Αθήνα. Την ίδια ώρα, ώστόσο, που έφυγε το τηλεγράφημα, έφανε και η ψυχή της "Αννας Βαρλέντη.

"Ετσι του είπαν, μόλις έφτασε στη Νέα Σμύνη, στο σπίτι που με γάλα, με τον ύμνο κ'ητο και με τη μουσική, που τότε, όπως η-ταν γεμάτη από τα "αβ' λουλούδια της και σκέπαζε τους δούλους, του

έκανε την ελπίδα πως είχε απλωθή επίτηδες, σαν πένθος. "Ολ' αυτά περνούσαν από το μυαλό του με τη γρηγοράδα της άστραπης, καθώς καθότανε πλάι στο φέρετρο, ά-νάμεσα σε δυο μαυροφόρες γυναί-κες.

Μιά στιγμή που βγήκε από διά-δρομο να καπνίση, τον πλησίασε μιά νέα.

— Δεν πρόφτασα να σας τηλε-γραφήσω πιο νωρίς, του είπε.

— Εσύ είσαι η "Ελπίδα; τη ρώ-τησε και την κύτταξε καλά στα μά-τια.

Τώρα, θυμόταν καλά. Τη γνώριζε από μικρούλα και ήταν η μοναδική σύντροφος των παιγνιδιών του στα παιδικά του χρόνια και στο δημοτικό σχολείο.

"Επειτα, εκείνη μπήκε έσωτερική στη σχολή της Τήνου. Πόσο είχε μεγαλώσει! "Αν δεν του τόλεγε πως ήταν η "Ελπίδα, δεν θα την γνώριζε. Είχε γίνει σωστή γυ-ναίκα, και πολύ όμορφη κοπέλλα.

— Κύριε Στέλιο, έχω μιά παρα-γγελία για σας από τη μακαρίτισσα, του είπε.

Κι' έπειτα από μιά καταθλιπτική σιωπή, πρόσθεσε:

— Έλατε μαζί μου,...

"Εκείνος την ακολουθούσε με άγω-νία. "Η "Ελπίδα τον ώδηγησε στην καμαρά της πεθαμένης.

"Ο Στέλιος έβριζε μιά ματιά γύρω στα διάφορα πράγματα που αποτε-λούσαν την επίταξί του δωματίου. "Όλα εκεί μέσα σαν καθάρη, βαλμένα με τάξη, με γούστο. Κι' η πολυέ-νια της ήταν κοντά στο παράθυρο με το τραπέζακι της δουλειάς, δίπλα της. "Επάνω του βρισκόταν ακόμα το καλαθάκι, γεμάτο κροδαράκια από μαλλί άσπρο και μαύρο. Οι πρώτοι πόντοι που ήταν περασμένοι στις βε-λόνες, λες και την περίμεναν να συνε-γίση το πλέξιμό της. Μιά βαθειά συγ-κίνησι είχε σφίξει τα γέλια των δυο νέων, μπρός σ' αυτό το θέαμα.

— Εδώ της ήρθε η μεγάλη κρίσι και σε δυο ώρες τη γάσαμε. "Ηταν τόσο καλή... Και σας αγαπούσε τό-σο... είπε η "Ελπίδα και τα δάκρυα της κύλησαν στο χώρο πρόσωπός της. "Επειτα του έδωσε ένα κλειδάκι και πρόσθεσε:

— Από καιρό ήταν αδιάθετη κι' εγώ την περιποιόμουν. Μιά μέρα που είχε πάλι μιά μικρή κρίσι της καρ-διάς, μου έδωσε, όταν συνήλα, αυτό το κλειδάκι, και μου είπε:

— Καταλαβαίνω πως δεν θα προ-φτασω να ξαναδώ το Στέλιο μου. "Αν, λοιπόν, τύχη και πεθάνω ξαφνί-κα, να του το δώσης αυτό το κλειδί. Στο συρτάρι του μικρού τραπέζιού που θ' ανοίξη, θα βρή ένα γράμμα. Να του πης να κάνει ό,τι του γρά-φω, για να είμαι ήσυχη εκεί που θα πάω...

"Ο Στέλιος, μόνος τώρα, διαβάζει το γράμμα κοντά στο παράθυρο, μέ-σο στο γαλάσιο φως της αυγής:

«Παιδί μου, από καιρό ξέρω πως θα πεθάνω. Γι' αυτό, σου φανερώνα το μυστικό μου, που είναι και δικό σου μυστικό...»

«Στέλιο μου, λατρεμένο μου παιδί, είσαι το πραγματικό μου παιδί, βγαλμένο μέσ' από τα σπλάχνα μου, από ένα νεανικό μου σφάλμα. Για να σε μεγαλώσω, δεν παντρεύτηκα. Το όνομα Βαρλέντης είναι το δικό σου, το δικό μου και το δικό σου, γιατί μ' αυτό σε δόλωσα...»

"Η γυ-ναίκα, λοιπόν, που πρωτογνώρισε για μητέρα σου, ήταν η παρυσμένη σου. Σου άφινε, με διαθήκη, όλη την περιουσία μου, για να δημιουργήθης, να γίνης ένας καλός γιατρός και να παντρευτής την "Ελπίδα, με την ε-λπί μου, που σ' αγαπά από μικρούλα. "Ο πατέρας μου που πέθανε από τον καύμο του εξ αίτιας μου, με συχωρε-σε. Συχωρεσε με και συ, παιδί μου».

— Δυστυχισμένη, καλή σου μαν-νούλα, μουρμούρισε ο Στέλιος μέ-σο σ' αναφυλλιστό, που φουσκώνει το στήθος του.

Κι' όταν συνήλα από τη συγκί-νησι, στο μυαλό του ήρθε ξαφνικά η "Ελπίδα, με τ' όμορφο, λεπτό προσω-πάκι της και τα μεγάλα γαλάνα της μάτια.

Και μουρμούρισε μέσα σ' ένα βου-δό κλάμα:

— Χρυσή μου μαννούλα, όλα τα φρόντισες για μένα. Μόνο τον εαυτό σου δεν φρόντισες!...

MIPANTA

— "Ο φαρμακοποιός μου είπε, Γιδνή, πως το νέο εντομοκτόνο είναι εξαιρετικά αποτελεσματικό!...

— Οι εφημερίδες ανέφεραν ότι εξηχάσαμε σ' ένα συρτάρι δέκα εκατομύρια κι' ήθαμε να τα πάρουμε!...

Το αλόγο: "Ετεί είμαι κι' εγώ της μόδας!

— Είχατε τέσσερα τηλεφωνήματα και δυο κορ-ναρίσματα από χούφτα!...

Η ΠΑΛΗΝ ΚΙΘΑΡΑ

Τα βράδια, κάτω απ' τις μισοσκότεινες θολωτές πόρτες της μικρής εκείνης πολιτείας, στη Βολιβία, τα κορίτσια δεν μιλούσαν παρά για το Ζουάν:

— Χτες έφυγε με τ' αλογό του... είπε μια κοπέλλα. Είχε κρεμασμένη στο ένα πλευρό την κιθάρα του και στ' άλλο τ' αλφούκι... Πηγαίνει για κάποια επίκρινση σερενάδα...

— Εγώ τον άκουσα να γυρίζει, είπε η Καρμεντίτα, ένας υπέροχος τύπος κροαλής. Ήταν παράξενος: Είχε ακόμα το τουφέκι του, όχι όμως και την κιθάρα...

Μόνο η μικρή Πακουίτα δεν άνακατευε, το βράδυ εκείνο στις συζητήσεις αυτές για τον ωραίο Ζουάν. Μα ξανακούσε με τη φαντασία της τη σκηνή της προηγούμενης βραδιάς.

...Είχε πει στο πύργο για να παραδώσει τα πλυμένα άσπαραγγοί, που τότε βάλει μέσα ένα τεράστιο χωριάτικο καλάθι. Ένιωθε περμένη ύστερα διαταγές στον προθάλαμο, δίπλα στο αδειανό καλάθι της, άκουσε ένα γυναικείο ξεφωνητό. Και παρουσιάστηκε υποστά της ο Ζουάν!

Της έκαμε νόημα να σωπάσει και πήδησε μέσα στο καλάθι.

Την ίδια στιγμή, ώρμησε στον προθάλαμο ο άρχοντας Ραμέρο, ο πυροδοτοστής, μ' ένα πιστόλι στο χέρι. Η Πακουίτα άρπαξε γρήγορα μερικά άσπαραγγοί απ' το τραπέζι που τότε αψίσει, και τάρριξε πάνω στο Ζουάν. Ο Ραμέρο δεν το πρόσεξε.

Πέρασε κάποιος από δω; Ποιος ήταν; φώναξε. — Ένας νέος... τράυλισε η Πακουίτα. Δεν τόν έβριω. Βγήκε στην αυλή...

— Κατάρ! ούρλιασε ο άρχοντας, κι έτρεξε έξω.

— Πέρασε κάποιος από δω; Ποιος ήταν; φώναξε. — Ένας νέος... τράυλισε η Πακουίτα. Δεν τόν έβριω. Βγήκε στην αυλή...

— Κατάρ! ούρλιασε ο άρχοντας, κι έτρεξε έξω.

— Πέρασε κάποιος από δω; Ποιος ήταν; φώναξε. — Ένας νέος... τράυλισε η Πακουίτα. Δεν τόν έβριω. Βγήκε στην αυλή...

— Κατάρ! ούρλιασε ο άρχοντας, κι έτρεξε έξω.

— Πέρασε κάποιος από δω; Ποιος ήταν; φώναξε. — Ένας νέος... τράυλισε η Πακουίτα. Δεν τόν έβριω. Βγήκε στην αυλή...

— Κατάρ! ούρλιασε ο άρχοντας, κι έτρεξε έξω.

— Πέρασε κάποιος από δω; Ποιος ήταν; φώναξε. — Ένας νέος... τράυλισε η Πακουίτα. Δεν τόν έβριω. Βγήκε στην αυλή...

— Κατάρ! ούρλιασε ο άρχοντας, κι έτρεξε έξω.

— Πέρασε κάποιος από δω; Ποιος ήταν; φώναξε. — Ένας νέος... τράυλισε η Πακουίτα. Δεν τόν έβριω. Βγήκε στην αυλή...

— Κατάρ! ούρλιασε ο άρχοντας, κι έτρεξε έξω.

Σε λίγο, άκούστηκε ο καλπασμός του αλόγου του. Ο Ζουάν βγήκε τότε απ' την κρυψώνα του. Φαινόταν ηρεμώτατος. Χαίδεψε ελαφρά το πρόσωπο της κοπέλλας που έτρεμε, και της είπε:

— Δεν μ' αναγνώρισε, εύτυχώς. Γυρίζω στο δωμάτιο της αρχοντίσσης να την ησυχάσω. Θα κατεβώ ύστερα απ' το παράθυρό της. Περιμένε με στο δάσος, κοντά στο έρημοκλήσι. Θέλω να σ' ευχαριστήσω...

Μια ώρα αργότερα, συναντήθηκαν στο μέρος εκείνο. Η Πακουίτα κτύπησε το Ζουάν. Τί όμορφος που ήταν, στο φως του φεγγαριού!

— Σ' αρέσω; τη ρώτησε εκείνος χαμογελώντας.

— Θα σ' αγαπούσα κι' αν ακόμα ήσουν άσχημος, απάντησε απλά η κοπέλλα. Την άρπαξε τότε στην αγκαλιά του και γέλαγε στο δάσος μαζί της...

Είχαν περάσει δυο μήνες. Τρεις βραδιές τώρα στη σειρά, η Πακουίτα περιέμενε του κάκου έξω απ' το έρημοκλήσι. Μα, το βράδυ αυτό, είδε έπί τέλους στον έρημο δρόμο την υψηλή σιλουέτα του Ζουάν. Μόλις την πέρασε στην αγκαλιά του, έβαλε τα κλάματα.

— Τί έγινε, Ζουάν; τράυλισε. — Ω, μη μου το πής, το φαντάζομαι! Κι' όμως, μούρες όρκιστή νασαι μόνο δικός μου!

— Ω, μικρούλα μου, καμιά γυναίκα δεν θα υπορέσει ναχί μόνο δικό της το Ζουάν! απάντησε εκείνος με κυνισμό. Κι' ύστερα... κουράστηκα, ξέρεις, να σε βλέπω έτσι, στα πεταχτά. Άσε ανοιχτό το παράθυρό σου, άποψε τη νύχτα. Θέλω ναρόω στίτι σου.

— Μα τί λές, Ζουάν; Δεν σκέπτεσαι τον άδελφό μου το Σάντσεζ;

— Μπα, αυτός κοιμάται βασιλιά... Θα κάνει ό,τι σου λέω, μικρή μου!

Είχαν περάσει πρό πολλού τα μεσάνυχτα. Όταν ο Ζουάν πήδησε μέσα στην κάμαρα της Πακουίτας... Η γοητεία της σεληνοφώτιστης νυχτας και τα ερωτικά χάδια τους δεν τους άφισαν ν' άκούσουν ένα θόρυβο στην πόρτα. Ξαφνικά μπήκε ο Σάντσεζ, κι έρριξε πάνω τους το φως ενός φαναριού.

Ο Ζουάν πήδησε όρθιος. — Μην κάνεις θόρυβο! τού είπε παγωμένα ο άλλος. — Η μητέρα μου κοιμάται. Αν μάθεινε κάτι, θα πέθαινε απ' τη συγκίνηση... Έχεις το μαχαίρι σου; Πηγαίνε να με περιμένεις στο δάσος.

Φίμωσε την άδελφή του και την έδεσε στο κορμάτι. — Ύστερα πήγε α βρή το Ζουάν. Κι' άνοιξε μια άνοιξη μονομαχία μεταξύ τους, με τα μακούα μαχαίρια τους...

Ξαφνικά ο Ζουάν πληγώθηκε στο χέρι κι έβρισε: — Πέσε το μαχαίρι σου. Ο Σάντσεζ έτοιμαζόταν να του δώσει το τελειωτικό χτύπημα, όταν άκουσε πίσω στον έρημο ούλοισμα. Γύρισε για μια στιγμή το κεφάλι του. Αυτό έφτασε για να σηκώσει ο άνανδρος Ζουάν το μαχαίρι του με τ' άοιστρο γέλι και να το κόψει στην καρδιά του.

Είδε την Πακουίτα να πέφτει ούλοισμα πάνω στο νεκρό άδελφό της. Ο έρωτας της είχε δώσει — ή δύναμη και να λύσει τα δεσμά της και να φτάσει εγκαίρως εκεί για να σώσει τον άναπημένο της. Μα εκείνος άδιαφορώντας γι' αυτήν, χάθηκε μέσα στη νύχτα...

— Η δικαιοσύνη δεν τιμώρησε το Ζουάν, γιατί τόν προστάτευαν τα παλιά έθιμα του τόπου.

Μόνο η Πακουίτα θα μπορούσε να φανερώσει την άτιμία του Ζουάν. Μα δεν τόκασε γιατί τόν αγαπούσε. Τόν έθανάτωσε ένα μήνα αργότερα. Φαινόταν τώρς πολύ άλλοιγμένος.

— Μ' έσωσε δυο φορές απ' το θάνατο, είπε στη νέα. Άσε με να σου άποδείξω την εύγνωμοσύνη μου! Θέλω να σε παντρευτώ!

Το πρόσωπό της φωτίσθηκε για μια στιγμή. Μα ύστερα κούνησε το κεφάλι της κι' απάντησε:

— Όχι, Ζουάν! Δεν μπορώ να γίνω γυναίκα του ανθρώπου που σκότωσε τον άδελφό μου. Σ' αγαπώ και σε συγχωρώ. Μα, για να συχωρέσω ο Θεός έμένα πρέπει να φύγω μακριά σου... Άντίο, Ζουάν! Ένα μόνο δώρο σου ζητώ: την κιθάρα σου...

...Πάνω στα έρημα βουνά της Βολιβίας, ζούνε κάτι παράξενες γήρες, που ξέρουν το μυστικό να φτιάχνουν θαυματουργά φάρμακα από βότανα και ρίζες. Μια απ' αυτές λοιπόν διηγήθηκε την τραγική αυτή ιστορία σε κάποιο ξένο, περσικό άπ' την καλύβα της. Τη λέγανε Πακουίτα, κι' είχε κρεμασμένη μια παλιά κιθάρα πάνω απ' το άχυρόστρωμά της...

Μ. ΓΚΕΡΙΕΡΙ

σκέπτεσαι τον άδελφό μου το Σάντσεζ;

— Μπα, αυτός κοιμάται βασιλιά... Θα κάνει ό,τι σου λέω, μικρή μου!

Είχαν περάσει πρό πολλού τα μεσάνυχτα. Όταν ο Ζουάν πήδησε μέσα στην κάμαρα της Πακουίτας...

Η γοητεία της σεληνοφώτιστης νυχτας και τα ερωτικά χάδια τους δεν τους άφισαν ν' άκούσουν ένα θόρυβο στην πόρτα. Ξαφνικά μπήκε ο Σάντσεζ, κι έρριξε πάνω τους το φως ενός φαναριού.

Ο Ζουάν πήδησε όρθιος. — Μην κάνεις θόρυβο! τού είπε παγωμένα ο άλλος. — Η μητέρα μου κοιμάται. Αν μάθεινε κάτι, θα πέθαινε απ' τη συγκίνηση...

Έχεις το μαχαίρι σου; Πηγαίνε να με περιμένεις στο δάσος.

Φίμωσε την άδελφή του και την έδεσε στο κορμάτι. — Ύστερα πήγε α βρή το Ζουάν. Κι' άνοιξε μια άνοιξη μονομαχία μεταξύ τους, με τα μακούα μαχαίρια τους...

Ξαφνικά ο Ζουάν πληγώθηκε στο χέρι κι έβρισε: — Πέσε το μαχαίρι σου. Ο Σάντσεζ έτοιμαζόταν να του δώσει το τελειωτικό χτύπημα, όταν άκουσε πίσω στον έρημο ούλοισμα.

Γύρισε για μια στιγμή το κεφάλι του. Αυτό έφτασε για να σηκώσει ο άνανδρος Ζουάν το μαχαίρι του με τ' άοιστρο γέλι και να το κόψει στην καρδιά του.

Είδε την Πακουίτα να πέφτει ούλοισμα πάνω στο νεκρό άδελφό της. Ο έρωτας της είχε δώσει — ή δύναμη και να λύσει τα δεσμά της και να φτάσει εγκαίρως εκεί για να σώσει τον άναπημένο της.

Μα εκείνος άδιαφορώντας γι' αυτήν, χάθηκε μέσα στη νύχτα...

— Η δικαιοσύνη δεν τιμώρησε το Ζουάν, γιατί τόν προστάτευαν τα παλιά έθιμα του τόπου.

Μόνο η Πακουίτα θα μπορούσε να φανερώσει την άτιμία του Ζουάν. Μα δεν τόκασε γιατί τόν αγαπούσε.

Τόν έθανάτωσε ένα μήνα αργότερα. Φαινόταν τώρς πολύ άλλοιγμένος.

— Μ' έσωσε δυο φορές απ' το θάνατο, είπε στη νέα. Άσε με να σου άποδείξω την εύγνωμοσύνη μου!

Θέλω να σε παντρευτώ!

Το πρόσωπό της φωτίσθηκε για μια στιγμή. Μα ύστερα κούνησε το κεφάλι της κι' απάντησε:

— Όχι, Ζουάν! Δεν μπορώ να γίνω γυναίκα του ανθρώπου που σκότωσε τον άδελφό μου. Σ' αγαπώ και σε συγχωρώ. Μα, για να συχωρέσω ο Θεός έμένα πρέπει να φύγω μακριά σου...

Άντίο, Ζουάν! Ένα μόνο δώρο σου ζητώ: την κιθάρα σου...

...Πάνω στα έρημα βουνά της Βολιβίας, ζούνε κάτι παράξενες γήρες, που ξέρουν το μυστικό να φτιάχνουν θαυματουργά φάρμακα από βότανα και ρίζες. Μια απ' αυτές λοιπόν διηγήθηκε την τραγική αυτή ιστορία σε κάποιο ξένο, περσικό άπ' την καλύβα της. Τη λέγανε Πακουίτα, κι' είχε κρεμασμένη μια παλιά κιθάρα πάνω απ' το άχυρόστρωμά της...

Μ. ΓΚΕΡΙΕΡΙ

Ο παραπροφήτης

Στο τζαμί των Μεντλεμπήδων, που βρισκόταν στο Ικόνιο, ανέβηκε μια μέρα ο Ναστραδίν Χότζας, καλώντας τους πιστούς στο έζάνι (προσευχή).

Άξαφνα όμως ένας παράξενος άνθρωπος τον άρπαξε απ' το λαιμό και με μάτια γυρλωμένα τού φώναξε:

— Χότζα, λίγα είναι τα ψωμιά σου. Έτοιμάσου να μετρήσεις το ύψος του μινιρέ!

Ο Ναστραδίν τ' άρεσάστηκε. Κατάλαβε, ότι είχε μπροστά του έναν τρελλό. — Άφου πρες τήν άπεφαι να με γκεμίσω από το μινιρέ, δεν σου λέω ούχι! τού είπε. Άφσε με όμως να τελειώσω το έζάνι μου. Γιατί άλλωστε οι πιστοί θα υποφιστούν, θα μακευτούν από κάτω, και τότε θα σε δούν και θα σε πάει στην Άστυνομή!

— Σε είναι! τού αποκρίθηκε ο τρελλός. Μην άρχησεις όμως. — Ο Ναστραδίν συνήψε κάπως. Καί, παίρνοντας μια βαθείαν άνάσα, άρχισε να ψάλλει:

— Ένας είναι ο Άλλάχ, πιστοί... Τρελλός στο μινιρέ!... Καί ο Μινιρέ είναι ο προφήτης του... Πιστοί, βήθειαι! Στο μινιρέ τρελλός...

Το έζάνι κράτησε κήρυξη ώρα. Ο Χότζας φρόντιζε κάθε τόσο να τονή τη πύλο τα λόγια του. Ο τρελλός όμως είχε κρυφάει να τον άκούει.

— Άκούα θα ψέλλω; τόν ρώτησε άγριομένος. Τελείωνε, γιατί βιάζομαι!... — Τελειώνω!... τού απάντησε ο Χότζας. Νά... Ένας είναι ο Άλλάχ... κι' ένας τρελλός βόσκονταί στο μινιρέ!... Πιστοί, τρέξτε... Κι' ο Μινιρέ είναι ο προφήτης του... Βήθειαι!... Βήθειαι!

— Έ, τελειώσε πιά; τόν ρώτησε και πάλι ο τρελλός. — Λίγα ακόμα και τελειώνω! στέναξε ο Χότζας.

Οι πιστοί όμως είχαν μαζεψή κιόλας κάτω από το μινιρέ. Βλέποντας τόν τρελλό πλάι στο Χότζα, κατάλαβαν, ότι ή ζωή του κινδυνεύει.

Τη στιγμή εκείνη πέρασε από εκεί ο άστυνόμος.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε. Γιατί μαζεψήκατε όλοι εδώ; — Οι πιστοί τού εξήγησαν σε τί κρίσιμη βεσι βρισκόταν ο Ναστραδίν.

— Μη χολοσκάτε! τούς είπε. Τώρα θα δήτε... Καί, βγαλόντας ένα μεγάλο σουγιά, τόν άνοιξε επίδεικτικά και φώναξε:

— Άκου έσύ που είσαι στο μινιρέ!... — Έμένα μιλά; ρώτησε ο τρελλός. — Εσένα! Κατέβα γρήγορα κάτω, γιατί θα μετανιώσεις!... — Όχι, δεν κατεβαίνω. Τί θα μου κάνεις;

— Τί θα σου κάνω; Νά! Τόν βέλειρε αυτό το σουγιά; Θα κόψω το μινιρέ από τη ρίζα του! — Άνών, ανών, εφέντη! ξεφώνισε ο τρελλός. Άσε με να κατέβω κι' ύστερα τόν κόβεϊ!

Κι' ο τρελλός κατέβηκε γρήγορα, άφηνοντας το Χότζα να συνεχίσει το έζάνι του με το δικό του τρόπο:

— Πιστοί, φώναξε: Ένας είναι ο Άλλάχ κι' ο Μινιρέ ο προφήτης του, μα κι' ο άστυνόμος μας είναι ο παραπροφήτης του!...

— Άπαγορεύεται η άναδημοσίευση όποιοδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδείας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τώ άρθρo 6 § 7 τού Α. Ν. 1092/1938

Ίδιοκτήτης: Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος άρ. 3. Υπαύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, όδoς Δύσεως, Ν. Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία Δρχ. 200.000

» Έξωθεν » 100.000

» Τριμηνία » 60.000

Έμβόσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομική επίταξη και Έξωθεν διά τραπεζικής ται-αυτής προς τόν κ. Ιωάννην Παπαγεωργίου.

ΤΟ ΦΥΤΟ που έπινε αίμα

Παράξενο διήγημα

— Κύτταξε! μου είπε ο Μπάο-κεο, δείχνοντάς μου ένα γαστρονέιο κουτάκι, που περιείχε ένα μακρουλό σπόρο φυτού. Τ' άνόρασα άπόνια Βοαζιλιάνο, που με βεβαίωσε πως είνε νησίσιος σπόρος μανδραγόρας!...

Ο Μπάο-κεο, παιδικός μου φίλος και περίφημος βοτανολόγος, είνε νησίσιος υιός από μια έξερονήσι της Βοαζιλιάνης ζούγκλας. Πήρε ένα παλιό σύγγραμμα βοτανικής απ' τη βιβλιοθήκη του και μου έδειξε τήν εικόνα ενός φυτού με μωροή γνεδόν άνθρακτιν.

— Νά πως ζωογάφωαν άλλοτε το μανδραγόρα, μου εξήγησε. Πιστευαν πως έβουαζε στο στήνα με άνθρακα κι' ότι ήταν άσφαγος σαν σαρκόδρομο θηρίου... ότι άρπαζε με τους πλοκάμους του τους άνυπότους περαστικούς, τούς έσφιγγε άποπνικτικά και τούς σουλούσε το αίμα!... Κανείς δεν τού μούσπε, φυσικά, να ξεροκόβει ένα τέτοιο φυτό. Χορησιοποιούσαν για το σκοπό αυτό σκυλιά, που τάδεσαν στον κορμό του μανδραγόρας.

— Πιστεύεις έσύ σε τέτοια ταραμύθια; φώναξε γελώντας.

— Γιατί όχι; Μήπως δεν ύπάγουν και σήμερα άκούσι στις τροπικές ζούγκλες αυτά σαρκόφάγα, με πλοκάμους, που πιάνουν και καταδουλεύουν μικρά έντομα;

— Δεν δοκιμάζεις λοιπόν να φτέψω αυτό το σπόρο; τού είπα. Θα δούμε τ' άποτελέσματα...

Πέρασε ένας μήνας δίγως να ξαναδώ το φίλο μου. Μια μέρα, μου τηλεφώνησε.

— Έγινεσαι άπόψε στίτι μου; μου είπα μ' άσυνήθιστη συγκίνηση. Θα σου δείξω κάτι έκπληκτικό: Ο σπόρος τού μανδραγόρας φύτωσε στο ύπόγειό μου! Έλα να δής... Είνε πολύ περίεργο!

Όταν έφτασα στίτι του, τόν βοήκα έμβουσιασμένο.

— Είνε άφάνταστο! μου είπα. Έγει βλαστήσει ένα φυτό μακού σαν το υπάστρο μου, με παράξενους πλοκάμους! Ω, άποτελεί τί μεγαλύτερη βοτανική ανακάλυψη τού αιώνα μας... Ένα φυτό που θεωρείτο άνυπαρκτό, βουλικό!...

Τόν άκολουθήσα με περιέργεια στο βαθύ ύπόγειό του. Όσο κατεβαίναμε, μάς τύλιγαν ζεστοί άτμοί. Ο Μπάο-κεο μου εξήγησε:

— Έχω εγκαταστήσει εδώ κάτω ένα καζάνι με νερό, που βράζει συνεχώς, από τρεές βδομάδες. Έτσι άπομιμήθηκα τη ζεστή και υγρή άτυόσφαιρα τών βάτων, όπου βλάσταναν άλλοτε αυτά τα φυτά.

Άνάμεσα στους άτμούς, κατάφερα να διακρίνω, φυτομένο μέσα σε μια ήυλορευση λάσπη, το πιό παράξενο δημιούργημα τού φυτικού βασιλείου! Τό είδα να ταλαντεύεται έδω κι' εκεί, δίγως να ύπάρχει το παραμικρό ρεύμα... άέρος! Καθένα απ' τα δυο κλαδιά του είνε στην άκρη μια φύλλα από λεπτεπίλες ρίζες.

— Βλέπεις; μου είπα ο φίλος μου. Νά τα χένεία κι' οι πλοκάμοι... Αυτά τα άκνη τούς που άνοιγοκλείνουν διακόσμ, είνε τα όργανα που σουφάνε αίμα!

Άνατολίζοντας, βλέποντας το φυτό να φουσκώνει και να ξεφουσκώνει, μου φάνηκε πως, σε κάθε νέο φούσκωμα του, μεγάλωνε λίγο!... Δεν μπορούσα πιά ν' άνθξω σε τέτοιο θέαμα.

— Άς βγούμε από δω, είπα στο Μπάο-κεο.

— Άς βγούμε από δω, είπα στο Μπάο-κεο.

— Άς βγούμε από δω, είπα στο Μπάο-κεο.

— Άς βγούμε από δω, είπα στο Μπάο-κεο.

Μπάο-κεο. Η ζεστή είνε άνυπόφορη!...

Πόση άνακούφισι ένωισα, όταν βρέθηκα έξω, στον ελεύθερο άέρα!... Τis δυο έπόμενες μέρες, δεν κατώρθωνα να δώξω απ' τη μνήμη μου το θέαμα πουνα άντικρύσει στο ύπόγειο... Τήν τρίτη μέρα, έσπαπγα στο στίτι τού Μπάο-κεο. Μ' έσπονασε μια δύναμι ίσχυρότερη απ' τη λογική κι' απ' τη θέλησή μου.

Χτύπησα έπανελημμένως τήν έξωπορτα, μα δεν μου άπάντησε κανείς. Οί πιό τρελλοί φόβοι με κυρίεψαν τότε. Έσπασα ένα παρόθυσο και υπήκα στο στίτι.

Φώναξα το φίλο μου. Δεν πήσα άπάντησι.

Η πόδα τού ύπογειού ήταν άνοιγτη. Καθώς κατέβαινα γούγορα τη σκάλα, άκουσα τη φωνή τού Μπάο-κεο:

— Βοήθεια!... ούλοιαζε.

Βοήκα το φίλο μου στο ύπόγειο, κολλημένο στον τοίχο τού βάθους. Τό τερατώδες φυτό, που είνε τώρς άνάσπια άνθρακτιν, έγενε προς το μέρος του, άπλωσε άπειλητικά τούς πλοκάμους του, δεν τόν άφινε να ξεφύγει!

Πάνω στη λάσπη, δίπλα στις ρίζες του, βρισκόταν ένα άμορφο πρσγματοκί, σαν σωρός από τούρες. Ήταν ο Τόμ, ο γάτος τού Μπάο-κεο, λωμένος, νεκρός!

— Τρέξε να φέσες ένα τσεκούρι! μου φώναξε μ' άγανία ο φίλος μου.

Ξαναβρέθηκα βιαστικά. Βοήκα στην κουζίνα αυτό που ζπούσε κι' έτρεξα να τόν βοηθήσω. Κατάσφαξα μια δυνατή τσεκούρια στον κορμό τού φυτού. Τότε ο μανδραγόρας ούρλιασε!... Νά, έδναλε μια φωνή άγανίας, σαν σφύριγμα σειρήνας! Ένας πλοκάμος του, που είνε κολλήσι κίλας στον όμο τού Μπάο-κεο, τόν άφισε και κινήθηκε προς το μέρος μου... Ξαναχτύπησα δυο, τρεις φορές, ένώ οι διαπεραστικές κραυγές τού φοβιτού φυτού έσκιζαν τόν πνιγνό άέρα...

Πέταξα ύστερα το τσεκούρι στο φίλο μου, για να κόψω και τούς υπόλοιπους πλοκάμους. Η μάχη αυτή κράτησε πέντε λεπτά της ώρας...

Όταν έλειψε επίτελος κάθε κίνδυνος, ο Μπάο-κεο μου είπα, τρέμοντας άκούσι σύγκορως:

— Μ' έσωσε!... Βοιγκόμουν άπό τέσσερες ώρες έδω κάτω... Είνε κατεβή για να ρίξω έβλα στο καζάνι. Σάστια, βλέποντας πόσο έγιγε μεγαλώσει ο μανδραγόρας σε μια νύχτα... Ένώ ήμουν άπασχολημένος με τη φωτιά, κατέβηκε στο ύπόγειο ο Τόμ. Είνε βοή για πώπη βορά άνοιχτή τήν πόρτα... γιατί τού είνε άπαγορεύει τήν είσοδο στο ύπόγειο, άφ' όπου άογισα το πείσμα μου...

Βλέποντας το φυτό, έμεινε άκίνητος, σαν ύπνωτισμένος. Δεν δοκίμασε καν να φύγει, όταν οι πλοκάμοι κινήθηκαν προς το μέρος του... Πόιν προλάβω να έπέμω, ο μανδραγόρας τόν είνε λώσει και τούγε πιή το αίμα!...

Αυτό ήθελε το σατανικό φυτό, για ν' άναπτύξει όλη του τη δύναμη: αίμα! Μόλις τόν ρούψε, μεγάλωσε με καταπληκτική ταχύτητα κι' άπλωσε τούς πλοκάμους τού για να μ' άσπάζει!... Μούκλεισε το δόμο... Καί μόνο γάσις στην επείρασό σου ελμαι ακόμα ζωντανός!...

Για να καταστρέψω με τελείως το μανδραγόρα, κύσαμε καυστική οξέα πάνω στα κομμάτια του και τα είχαμε ύστερα στη φωτιά. Όταν λίγον καιρό αργότερα, ξαναεπισκέφθηκα το φίλο μου, πρόσεξα πως είνε καλή απ' τη βιβλιοθήκη του άκούα και το παλιό βιβλίο πούνορε για το μανδραγόρα.

— Άς βγούμε από δω, είπα στο Μπάο-κεο.

— Άς βγούμε από δω, είπα στο Μπάο-κεο.

— Άς βγούμε από δω, είπα στο Μπάο-κεο.

— Άς βγούμε από δω, είπα στο Μπάο-κεο.

Περιποιήσις και μακιγιάζ τού προσώπου

Μέσα στην περιποίηση, το δέρματος τού προσώπου είνε και το μακιγιάζ, που πρέπει να γίνεται με ώρισμένους κανόνες, πρέπει δε ν' άρχισή από νωρίς, για να προληφθούν οι ρυτίδες.

Τό μασάζ, με την υπεραίμια που προκαλεί, τρέφει καλύτερα το δέρμα και έτσι το τώννει και το διατηρή φρέσκο και δροσερό.

Τό μασάζ δεν πρέπει να γίνεται όπως τύχη. Χρειάζονται ώρισμένοι κανόνες και κινήσεις κανονικές για να έχη χρησιμότητα. Γίνεται δε με τις ρώγες τών δακτύλων και πηγαίνει σύμφωνα με τη φορά τών μυών τού προσώπου.

Η κανονική χρήσις κρέμας τού προσώπου προλαμβάνει το πρόσωπο γήρας, που προκαλείται από έξωτερικά αίτια και έπιδραίνει τήν έμφανισί τών ρυτίδων. Οι κρέμες βέβαια δεν μπορούν να προλάβουν το φυσιολογικό γήρας μα τ' άπομακρύνουν όσο είνε δυνατόν περισσότερο. Ότε έπίσης μπορούν να προλάβουν τις ρυτίδες που προκαλούνται από διάφορες ψυχικές άφορμες και από ώρισμένες άρρώστιες.

Οι κρέμες είνε απαραίτητες για να λιπαίνουν το δέρμα, να τ' άποφύγουν από διάφορες καιρικές μεταβολές, τόν ήλιο και τήν άέρα και να τ' άποφύγουν φρέσκο και ζωηρό. Όσες όμως έχουν πολύ λιπαρό δέρμα πρέπει να τις άποφύγουν.

Μετά τόν καθαρισμό τού προσώπου, θα βάλετε μια κρέμα ή γάλα για βási της πόδας.

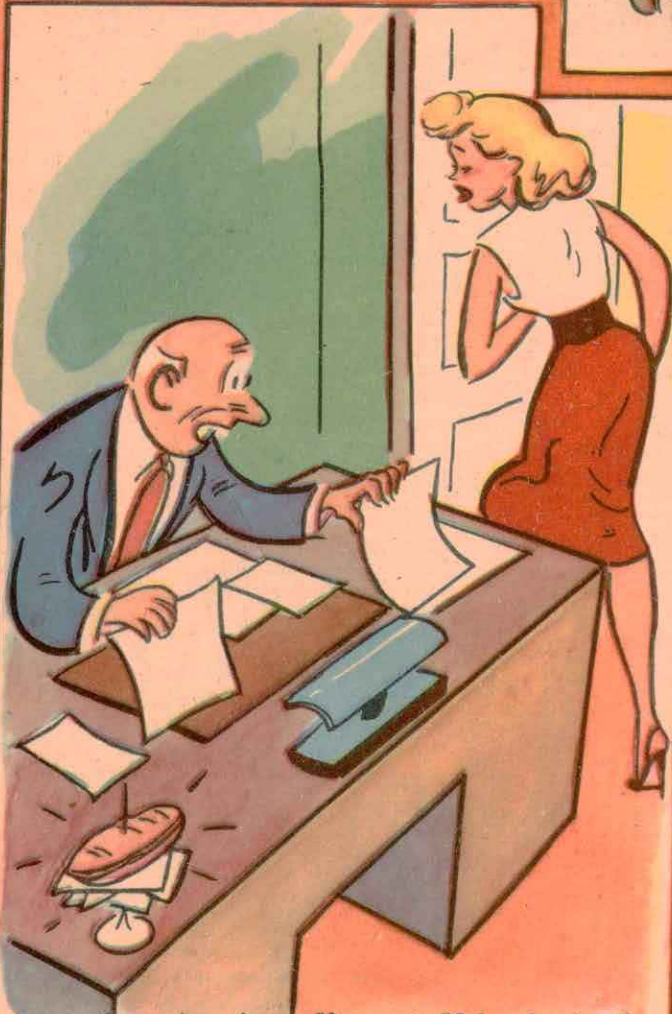
Τήν κρέμα αυτή την διαλέγετε ανάλογα με τ

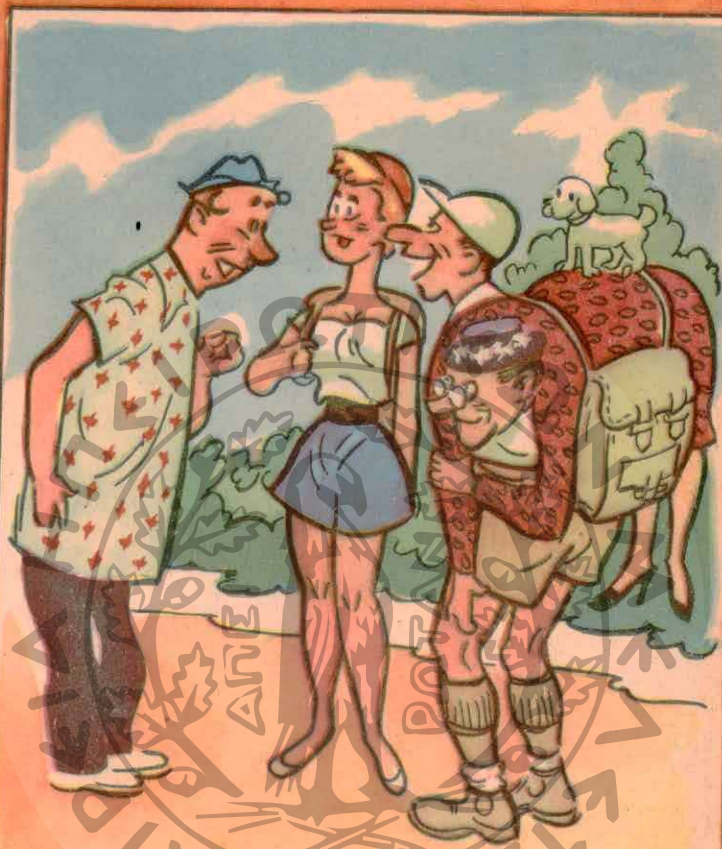
— Τί σου λέγα, Γιάννη!... "Όποια ώρα κι' αν γυρίσω σπίτι, με περιμένει πάντα ή γυναί-
κούλα μου μ' ένα πιάνο φαί!...

— Ζαχαρία, τρέξε!... Διαρρήκτες στήν τσάντα μου!...

— Δεσποινίς, μήπως είδατε πού έβγαλα τὸ σάντουιτς,
πού μου φέρατε;

— Είμαστε έτοιμοι νά φύγουμε, όταν ξαφνικά νάσου ή θεία
Ευτέρπη!...